Holly Black

Fapturile Vazduhului
*

Printul Nemilos

Cartea Întâi

Prunci din neamul zânelor
De hăinuţe nu duc dor,
Nici de cele spre fiinţă,
Dup-a inimii dorinţă:
Pumnul plin de gâlbiori,
Nuntiţi la şapte anişori.
Toţi au câte zece oi
Şi ponei puternici, doi;
Casă are fiecare,
Din cărămizi ori piatră tare; întăriţi cu poamă bună
— O, de-aşfi un prunc de zână!

Robert Graves,
„De-aş fi un prunc de zână”

Traducere după „I'd love to be a fairy's child”

Prolog

Într-o după-amiază toropită de duminică, un bărbat îmbrăcat mtr-un pardesiu lung şi întunecat s-a oprit în faţa unei case, pe o stradă mărginită de şiruri de copaci. Nu a parcat nicio maşină şi nici nu a venit cu taxiul. Niciun vecin nu l-a văzut plimbându-se pe trotuar. A apărut pur şi simplu, ca şi când ar fi păşit din umbră în umbră.

Bărbatul a mers la uşă şi a ridicat pumnul ca să bată.

Înăuntrul locuinţei, Jude stătea pe covorul din camera de zi şi mânca crochete de peşte – moi din cauza cuptorului cu microunde – pe care le mozolea printr-o mâzgă de ketchup. Sora ei geamănă, Taryn, dormea pe canapea – strângea o pătură la piept şi avea degetul mare îndesat în gura murdară de punci de fructe. În celălalt capăt al canapelei, sora lor mai mare, Vivienne, se holba la ecranul televizorului – ochii ei stranii, cu fante în loc de pupile, erau aţintiţi asupra şoarecelui din desene animate, care fugea de pisică. A izbucnit în râs un clipa în care şoarecele a fost pe cale să fie halit.

Vivi se deosebea de alte surori mai mari, dar, din moment ce Jude şi Taryn, ambele în vârstă de şapte ani, erau identice, aveau acelaşi păr castaniu ciufulit şi acelaşi chip în formă de inimă, şi ele erau deosebite. Pentru Jude, ochii lui Vivi şi vârfurile uşor îmblănite ale urechilor nu erau cu mult mai stranii decât faptul că ea era oglindirea perfectă a unei alte persoane.

Chiar dacă uneori observa că puştii din vecini o evitau pe Vivi şi că părinţii lor şuşoteau despre ea îngrijoraţi, lui Jude nu i se părea că ar fi vorba despre ceva important. Adulţii erau mereu îngrijoraţi şi şuşoteau.

Taryn a căscat şi şi-a întins braţele, lipindu-şi obrazul de genunchiul lui Vivi.

Afară soarele strălucea, încingând asfaltul aleilor. Se auzeau vuietul motoarelor unor maşini de tuns iarba şi hărmălaia copiilor care se bălăceau în piscinele din curţile din spate ale caselor. Tata era în acaret, unde avea o fierărie. Mama pregătea hamburgeri în bucătărie. Peste tot, plictiseală. Peste tot, numai bine.

Când s-a auzit bătaia în uşă, Jude a sărit ca să răspundă. Spera să fie vorba despre vreuna dintre fetele de vizavi, care să

aibă chef de jocuri video sau care s-o invite să înoate după cină.

Bărbatul cel înalt stătea cu picioarele pe preşul de la intrare şi o privea mânios. În ciuda căldurii, purta un pardesiu cafeniu, din piele. Pantofii aveau flecuri de argint, care au răsunat sec când a păşit peste prag. Jude i-a privit chipul înnegurat şi s-a cutremurat.

— Mama! a strigat. Maaaamaaaaa. A venit cineva.

Femeia a ieşit din bucătărie, ştergându-şi mâinile ude pe blugi. Când a dat cu ochii de bărbat, s-a albit din cap până-n picioare.

— Du-te la tine în cameră, i-a spus lui Jude pe un ton înspăimântător. Acum!

— Al cui e copilul ăsta? a întrebat bărbatul cu un accent ciudat, arătând-o pe Jude cu degetul. Al tău? Al lui?

— Al nimănui, a răspuns mama fără să se uite la Jude. Nu e copilul nimănui.

Nu putea fi adevărat. Jude şi Taryn semănau leit cu tatăl lor. Toată lumea spunea asta. A făcut câţiva paşi spre scări, dar s-a gândit că nu voia să stea singură la ea în cameră. Vivi, îşi spuse Jude, Vivi trebuie să ştie cine este bărbatul înalt. Vivi va şti ce este de făcut.

Dar se pare că Jude nu reuşea să mai facă niciun pas.

— Am văzut multe lucruri imposibile, a spus bărbatul. Am văzut ghinda înaintea stejarului. Am văzut scânteia înaintea văpăii. Dar niciodată nu am mai văzut un asemenea lucru: o femeie moartă care trăieşte. Un copil născut din nimic.

— Mama părea să fi rămas fără cuvinte. Trupul ei vibra de încordare. Jude ar fi vrut să-i ia mâna şi s-o strângă, dar nu a îndrăznit.

— Nu l-am crezut pe Balekin când a zis că o să te găsesc aici, a spus bărbatul, acum pe un ton mai blând. Osemintele femeii pământene şi ale pruncului ei nenăscut, găsite printre rămăşiţele conacului meu ars, au fost o mărturie convingătoare. Ştii ce înseamnă să te întorci din luptă şi să descoperi că soţia ta a murit, împreună cu unica ta moştenitoare? Să-ţi descoperi viaţa făcută cenuşă?

— Mama a clătinat din cap, nu ca şi cum i-ar fi răspuns lui, ci ca şi când s-ar fi străduit să-i alunge cuvintele.

Bărbatul a făcut un pas înainte, iar mama făcut un pas înapoi. Ceva era în neregulă cu piciorul musafirului înalt. Păşea ţeapăn,

de parcă l-ar fi durut. În holul de la intrare, lumina era diferită, iar Jude a observat nuanţa stranie, verde, a pielii lui şi faptul că dinţii de jos păreau prea mari pentru gura sa.

A văzut că ochii lui erau ca ai lui Vivi.

— Niciodată nu aş fi putut să fiu fericită alături de tine, i-a spus mama. Lumea ta nu e pentru oameni ca mine.

Bărbatul înalt a privit-o îndelung.

— Ai făcut jurămintele, a spus el în cele din urmă.

Mama a ridicat capul.

— Şi apoi am renunţat la ele.

Şi-a mutat privirea la Jude şi s-a încruntat.

— Ce valoare are promisiunea unei soţii muritoare? Se pare că mi-ai dat răspunsul.

Mama s-a întors. Văzându-i expresia, Jude a zbughit-o în camera de zi.

Taryn încă dormea. Televizorul mergea în continuare. Vivienne şi-a ridicat ochii de felină, închişi pe jumătate.

— Cine-i la uşă? a întrebat-o ea. Am auzit voci care se ceartă.

— Un om înfricoşător, i-a răspuns Jude, cu răsuflarea tăiată, deşi nu alergase decât câţiva metri.

— Inima îi zvâcnea.

— Trebuie să mergem la etaj, a adăugat ea.

Nu-i păsa că mama îi spusese numai ei că trebuie să urce la etaj. N-avea de gând să meargă singură. Vivi a oftat, s-a ridicat în capul oaselor şi a scuturat-o pe Taryn ca să o trezească. Geamăna lui Jude le-a urmat, somnoroasă, până în hol.

Pornind spre treptele mochetate, Jude l-a văzut pe tatăl ei intrând din grădina din spate. Avea în mână un topor – făurit ca o copie fidelă a unui topor pe care-l studiase într-un muzeu din Islanda. Nu era ciudat să-şi vadă tatăl cu un topor în mână. El şi prietenii săi erau pasionaţi de armele vechi şi petreceau mult timp discutând despre „cultura materială” şi născocind modele de săbii fantastice. Ciudat era modul în care ţinea arma, ca şi când ar fi fost gata să…

Tatăl a azvârlit cu toporul în bărbatul înalt.

Niciodată nu ridicase mâna ca să le disciplineze pe Jude sau pe surorile ei, nici măcar atunci când dăduseră cu adevărat de bucluc. Nu l-ar fi lăsat inima să rănească pe nimeni. Pur şi simplu nu l-ar fi lăsat.

Şi totuşi. Şi totuşi.

Toporul a zburat pe lângă bărbatul înalt şi a muşcat din tocul de lemn al uşii.

Taryn a scos un ţipăt ciudat, ascuţit, şi şi-a dus iute mâinile la gură.

Bărbatul înalt a scos o armă cu lamă curbată de sub pardesiul de piele. O sabie, ca în cărţile de poveşti. Tata se străduia să smulgă toporul din cadrul uşii când, deodată, bărbatul i-a înfipt sabia în burtă şi a împins-o în sus. S-a auzit un zgomot ca de beţe frânte şi un răget de animal. Tata s-a prăbuşit pe covorul din antreu, cel din cauza căruia mama ţipa mereu când călcam pe el cu încălţările pline de noroi.

Covorul care acum se făcea roşu.

Mama a scos un ţipăt. La fel şi Jude. Taryn şi Vivi au ţipat şi ele. Toţi ţipau, mai puţin bărbatul cel înalt.

— Vino încoace, a spus el, uitându-se drept la Vivi.

— M-monstrule! a strigat mama lor, retrăgându-se spre bucătărie. E mort!

— Nu fugi de mine, i-a spus bărbatul. Nu fugi, după tot ce ai făcut. Dacă vei fugi iar, jur că o să…

Dar ea a fugit. Aproape că apucase să dispară după colţ, când sabia a nimerit-o în spate. S-a prăbuşit pe linoleum, lovind cu braţele magneţii prinşi de frigider.

În aer s-a răspândit un miros greu, de sânge proaspăt, asemenea metalului fierbinte şi umed. Precum acei bureţi de sârmă cu care mama curăţa tigaia când mâncarea se prindea prea tare de ea.

Jude s-a repezit la bărbat, l-a izbit cu pumnii în piept şi l-a lovit în picioare. Nici măcar nu-i era frică. I se părea că nu mai simte nimic.

Bărbatul nici n-a băgat-o în seamă. O bună bucată de timp nici nu s-a mişcat din loc, ca şi când nu prea i-ar fi venit să creadă ce făcuse. Ca şi când şi-ar fi dorit ca ultimele cinci minute să nu se fi petrecut. Apoi s-a lăsat într-un genunchi şi a prins-o pe Jude de umeri. I-a ţinut braţele în lături, ca să nu-l mai poată lovi, dar fără să o privească.

Nu îşi lua ochii de la Vivienne.

— Mi-ai fost furată, îi spuse el. Am venit să te duc la adevăratul tău cămin, în Elfhame, sub deal. Acolo vei avea parte de bogăţii nemărginite. Acolo vei trăi alături de semenii tăi.

— Nu, i-a răspuns Vivi cu glasul ei mic şi grav. Nu merg

nicăieri cu tine.

— Sunt tatăl tău, i-a spus el cu o voce aspră, care s-a ridicat năprasnic ca un bici. Eşti sânge din sângele meu şi urma şa mea şi mi te vei supune, acum şi întotdeauna.

Ea nu s-a clintit, dar a strâns din fălci.

— Nu eşti tatăl ei, i-a strigat Jude bărbatului.

Cu toate că el şi Vivi aveau aceiaşi ochi, Jude refuza să-l creadă.

Bărbatul a strâns-o şi mai tare de umeri, iar ea a scos un icnet piţigăiat, dar şi-a ridicat privirea, sfidător. Câştigase nenumărate întreceri la holbat.

El şi-a mutat primul privirea, îndreptând-o către Taryn, care căzuse în genunchi şi îşi zgâlţâia mama, plângând în hohote, de parcă ar fi încercat să o trezească. Aceasta nu s-a clintit. Mama şi tata muriseră. Nu aveau să se mai mişte niciodată.

— Te urăsc! i-a strigat Vivi bărbatului cu o furie care a bucurat-o pe Jude. O să te urăsc veşnic. Îţi jur.

Expresia lui de stană nu s-a schimbat.

— Şi totuşi, vei veni cu mine. Pregăteşte-i pe oamenii aceştia micuţi. Luaţi-vă lucruri puţine. Pornim înainte de apusul soarelui.

Vivienne a înălţat capul.

— Lasă-le în pace. Dacă trebuie, ia-mă pe mine, dar nu şi pe ele.

Bărbatul i-a aruncat o privire şi apoi a pufnit în râs.

— Ai de gând să îţi aperi surorile de mine? Spune-mi, atunci, unde ai vrea să se ducă?

Vivi nu răspunse. Nu aveau bunici, nu aveau nicio rudă în viaţă. Cel puţin, nu cunoşteau nicio rudă.

Bărbatul s-a uitat iarăşi la Jude, şi-a luat mâinile de pe umerii ei şi s-a ridicat în picioare.

— Sunt odraslele soţiei mele, aşadar, sunt responsabil pentru ele. Se poate să fiu nemilos, un monstru şi un ucigaş, dar nu fug de responsabilităţi. După cum nici tu nu ar trebui s-o faci, fiind cea mai mare.

După ani de zile, rememorând cele întâmplate, Jude nu şi-a putut aduce aminte de pregătirea bagajelor. Se pare că şocul ştersese cu totul acea oră. Cumva, Vivi trebuie să fi găsit genţi, să fi pus în ele cărţile lor preferate cu ilustraţii şi jucăriile cele mai dragi, laolaltă cu fotografii, pijamale, haine şi cămăşuţe.

Sau poate că Jude îşi făcuse singură bagajele. Niciodată nu

era sigură.

Nu-şi putea închipui cum reuşiseră să facă toate astea, în timp ce trupurile părinţilor ei zăceau fără viaţă cu un etaj mai jos. Nu-şi putea închipui ce simţise şi, odată cu trecerea ani lor, nu a mai reuşit să-şi redeştepte acele sentimente. Grozăvia crimelor s-a estompat în timp. Amintirile lui Jude legate de acea zi au devenit confuze.

Când au ieşit afară, pe gazon păştea un cal negru. Avea ochi mari şi blânzi. Jude voia să-şi arunce braţele în jurul grumazului lui şi să-şi vâre faţa udă de lacrimi în coama lui mătăsoasă. Înainte să apuce s-o facă, bărbatul cel înalt le-a aşezat pe ea şi pe Taryn de-a curmezişul şeii, tratându-le ca şi când ar fi fost nişte desagi, nu copii. Pe Vivi a aşezat-o în spatele său.

— Ţine-te bine, i-a spus el.

Jude şi surorile ei au plâns tot drumul până la Tărâmul Zâ nelor.

Capitolul 1

În Tărâmul Zânelor nu există batoane de peşte, nici ketchup, nici televizoare.

Capitolul 2

Stau aşezată pe o pemă, în timp ce o slujnică imp îmi adună părul de pe chip şi-l împleteşte. Are degete lungi, cu unghii ascuţite. Mă strâmb de durere. Ochii ei negri îmi întâlnesc privirea în oglinda cu picior în formă de gheară de pe măsuţa mea de toaletă.

— Mai sunt patru nopţi până la turneu, spune creatura.

O cheamă Tatterfell şi e servitoare în casa lui Madoc, unde e obligată să slujească până când va reuşi să-şi plătească datoria. Are grijă de mine de când eram mică. Tatterfell a fost cea care mi-a mânjit ochii cu alifie înţepătoare de zână, ca să dobândesc Vederea Deplină, astfel încât să pot dibui cele mai multe vrăji, ea mi-a curăţat ghetele de noroi, ea mi-a făcut şiragul de scoruşe uscate, pe care să-l port la gât, ca să mă pot împotrivi farmecelor. Mi-a şters nasul umed şi mi-a amintit să-mi port

şosetele pe dos, ca să nu fiu niciodată îndrumată pe căi greşite în pădure.

— Indiferent cât de nerăbdătoare ai fi, nu poţi sili luna să răsară, nici să apună mai devreme. Dă-ţi silinţa să aduci glorie casei generalului în seara asta şi să fii cât mai frumoasă cu putinţă.

Oftez.

Niciodată nu a avut răbdare cu toanele mele.

— E o onoare să dansezi la curtea marelui rege de sub deal.

Servitorii au o plăcere exagerată în a-mi spune cât de norocoasă sunt fiind bastarda unei soţii lipsite de onoare, o fiinţă omenească fără niciun strop de sânge de zână, dar care e traată ca o copilă adevărată a tărâmului. Cam aceleaşi lucruri i le spun şi lui Taryn.

Îmi dau seama că e o onoare să fiu crescută laolaltă cu copiii nobilimii. O onoare teribilă, de care nu voi fi vrednică niciodată.

Mi-ar fi şi greu să uit, având în vedere cât de des mi se aminteşte.

— Da, spun eu totuşi, pentru că Tatterfell vrea să fie binevoitoare. E grozav.

Zânele' nu pot să mintă, aşa că au tendinţa de a fi atente la cuvinte şi de a ignora tonul, mai ales dacă nu au trăit în preajma oamenilor. Tatterfell dă din cap, aprobatoare, privindu-mă cu ochii ei ca două mărgele de jais, în care nu se văd nici pupile, nici irisuri.

— Poate că îţi va cere cineva mâna şi vei deveni membru permanent al înaltei curţi.

— Vreau să-mi câştig locul, îi spun eu.

Tatterfell se opreşte cu agrafa de păr între degete, gândindu-se, probabil, să mă înţepe cu ea.

— Nu fi ridicolă.

Nu are rost să o contrazic, să-i amintesc de căsnicia dezastruoasă a mamei. Există două căi prin care muritorii pot deveni membri permanenţi ai curţii: să se căsătorească cu un alt membru sau să deprindă la perfecţie vreun meşteşug – în metalurgie sau în cântatul la lăută ori mai ştiu eu ce. Cum nu mă interesează prima variantă, îmi rămâne să sper că voi fi suficient de talentată pentru cea de-a doua.

' Termenul de „zână” va fi folosit în continuare drept

corespondent pentru englezescul „fairy/faerie”, termen care în diverse tradiţii se poate referi la o mutitudine de creaturi mitologice de origine celtică sau germanică şi care, în cartea ??, deumeşte orice vietate fantastică din Tărâmul Zânelor („Faerie”) sau din rândul Vipinnlnr Văzduhului („Foile of the air”)

Tatterfell termină de împletit părul, într-un stil complicat care dă impresia că am coame. Mă îmbracă în catifea azurie. Nimic din toate astea nu-mi ascunde natura: sunt om.

— Ţi-am făcut trei noduri, spune, binevoitoare, mica zână.

Porneşte spre uşă cu paşi mici, iar eu oftez, mă ridic de la măsuţa de toaletă şi mă întind cu faţa în jos pe patul acoperit cu tapiserii. Sunt obişnuită să am servitori. Impi şi hobi, goblini şi grigi. Aripi diafane şi unghii verzi, coame şi colţi. Locuiesc pe Tărâmul Zânelor de zece ani. Nimic de aici nu îmi mai pare atât de ciudat. Aici, eu sunt cea ciudată, cu degetele boante, urechile rotunde şi viaţa scurtă cât a unei muşte.

Pentru un om, zece ani înseamnă mult.

După ce Madoc ne-a răpit din lumea oamenilor, ne-a adus la moşia lui din Insmire, de pe Insula Puterii, unde îşi are fortăreaţa înaltul rege al regatului Elfhame. Aici, Madoc ne-a crescut – pe mine, pe Vivienne şi pe Taryn –, obligat de simţul onoarei. Deşi Taryn şi cu mine suntem dovada trădării mamei, după obiceiurile din Tărâmul Zânelor, din moment ce suntem copiii soţiei lui, suntem şi responsabilitatea lui.

Fiind generalul înaltului rege, Madoc a fost adesea plecat să lupte pentru coroană. Cu toate acestea, am avut parte de condiţii bune. Am dormit pe saltele umplute cu puf de păpădie. Madoc ne-a instruit el însuşi în arta luptei cu hangerul şi pumnalul, cu iataganul şi cu pumnii. A jucat cu noi, la lumina focului, ţintar, şah celtic şi Vulpea şi Gâştele. Ne-a dat voie să stăm pe genunchii lui şi să mâncăm din farfuria lui.

În nenumărate nopţi am adormit ascultându-i vocea adâncă, în timp ce ne citea dintr-o carte de strategie militară. Şi, împotriva voinţei mele, în ciuda a ceea ce făcuse şi a ceea ce era, am ajuns să-l iubesc. Îl iubesc şi acum.

Doar că nu e un soi comod de iubire.

— Faine cozi, spune Taryn, dând buzna în camera mea.

E îmbrăcată în catifea purpurie. Are părul desfăcut – buclele ei castanii, lungi, îi flutură pe spate ca o mantie scurtă şi are

câteva şuviţe împletite cu fir de argint lucitor. Sare în pat lângă mine şi-mi împrăştie mica movilă de animale de pluş roase – un urs koala, un şarpe, o pisică neagră –, toate îndrăgite de mine pe când aveam şapte ani. N-aş putea să arunc niciuna dintre aceste amintiri.

Mă ridic în capul oaselor şi arunc o privire sfioasă în oglindă.

— Îmi plac.

— Am o premoniţie, spune Taryn, luându-mă prin surprindere. În seara asta ne vom distra.

— Să ne distrăm?

Îmi închipuiam că voi privi încruntată mulţimea, din locul nostru obişnuit, ferit, şi că mă voi întreba, îngrijorată, dacă mă voi descurca în turneu, astfel încât să impresionez pe cineva din familia regală, care să-mi acorde titlul de cava ler. Numai la gândul ăsta încep să mă agit, dar numai la asta mă gândesc. Cu degetul mare îmi ating degetul inelar, din care-mi lipseşte vârful, un tic nervos al meu.

— Da, spune ea, împungându-mă în şold.

— Hei! Au! ţip eu şi mă feresc. Ce anume presupune planul ăsta?

De cele mai multe ori, când mergem la curte, ne ascundem într-un loc ferit. Am urmărit evenimente foarte interesante, dar de la distanţă.

Taryn îşi ridică mâinile în aer.

— Cum adică ce presupune distracţia? E distractivă!

Râd, puţin neliniştită.

— Nici tu n-ai idee, aşa-i? Fie. Hai să vedem dacă te pricepi la preziceri.

Creştem, iar lucrurile se schimbă. Noi ne schimbăm. Şi, oricât de nerăbdătoare aş fi, în acelaşi timp, mi-e teamă.

Taryn se ridică din pat şi-mi întinde braţul, ca şi când mi-ar fi parteneră de dans. O las să mă conducă şi ieşim din cameră, ducându-mi cu un gest automat mâna la şold, ca să mă asigur că am pumnalul.

În interior, casa lui Madoc are pereţii tencuiţi şi văruiţi □ alb şi grinzi masive, din lemn nefinisat. Geamurile feres trelor sunt cenuşii, ca de fum cristalizat, astfel că lumina e stranie. Cobor □ d treptele □ spirală, □ zărim pe Vivi ascunsă □tr-un balcon mic, citind □ cruntată o revistă cu benzi desenate furată din lumea oamenilor.

Vivi îmi surâde larg. E îmbrăcată în blugi şi un tricou larg – e limpede că n-are de gând să meargă la bal. Din moment ce e fiica legitimă a lui Madoc, ea nu se simte obligată să-i facă pe plac. Face ce are ea chef. Inclusiv să citească reviste ale căror pagini ar putea fi legate între ele cu capse din fier, în loc de lipici, fără să-i pese că şi-ar putea pârli degetele.

— Mergeţi undeva? întreabă încet din umbră, făcând-o pe Taryn să tresară.

Vivi ştie foarte bine unde mergem.

Când am venit aici întâia oară, Taryn, Vivi şi cu mine ne îngrămădeam în patul mare al lui Vivi şi ne împărtăşeam amintiri de acasă. Vorbeam despre mâncărurile pe care mama le ardea şi despre floricelele pe care le făcea tata. Despre numele vecinilor noştri, despre mirosul din casă, despre şcoală şi vacanţe, despre gustul glazurii de pe torturile aniversare. Vorbeam despre serialele pe care le urmăriserăm, ni le repovesteam şi ne aminteam dialogurile, până când toate amintirile noastre au devenit bine cizelate şi false.

În prezent, nu ne mai înghesuim în pat şi nu ne mai povestim nimic. Toate amintirile noastre noi sunt de aici, iar astea nu prea o interesează foarte mult pe Vivi.

A jurat să-l urască pe Madoc şi s-a ţinut de făgăduinţă. Când nu evoca amintirile de acasă, Vivi era îngrozitoare. Spărgea obiecte. Urla furioasă şi ne ciupea când eram binedispuse. Până la urmă, a încetat, dar cred că o parte din fiinţa ei ne urăşte pentru că ne-am adaptat. Pentru că ne-am străduit să privim partea bună a lucrurilor. Pentru că am făcut din locul ăsta un nou cămin.

— Hai şi tu, îi spun eu.

Taryn e într-o dispoziţie ciudată.

Vivi îi aruncă o privire bănuitoare şi apoi clatină din cap.

— Am alte planuri.

Ceea ce ar putea însemna că are de gând să se furişeze în lumea muritorilor şi să-şi petreacă seara acolo sau citind pe balcon.

Orice ar face, dacă-l enervează pe Madoc, Vivi e mulţumită.

Ne aşteaptă în sala cea mare, alături de cea de-a doua soţie, Oriana. Pielea ei e de culoarea albăstruie a laptelui degresat, iar părul îi e alb ca zăpada proaspăt aşternută. E frumoasă, dar şi stranie, ca o fantomă. În seara asta, e îmbrăcată în verde şi

auriu, poartă o rochie ca de muşchi de copac şi un colier strălucitor, bogat, care îi scoate în evidenţă rozul buzelor, al urechilor şi al ochilor. Şi Madoc e îmbrăcat în verde, culoarea codrilor adânci. Sabia de la şoldul lui nu e ornamentală.

Afară, dincolo de uşile duble deschise, aşteaptă un hob, care ţine căpestrele argintii a cinci armăsari de zână bălţaţi, ale căror coame au fost împletite în noduri complicate şi, probabil, magice. Mă gândesc la nodurile din părul meu şi mă întreb cât de mult seamănă.

— Amândouă arătaţi bine, ne spune Madoc mie şi lui Taryn.

Afecţiunea din glasul său transformă cuvintele într-un compliment rar. Îşi întoarce privirea spre trepte.

— Sora voastră vine?

— Nu ştiu unde e Vivi, mint eu.

E foarte uşor să minţi aici. Pot să o fac toată ziulica, fără să-şi dea nimeni seama.

— Probabil că a uitat, adaug.

Pe chipul lui Madoc apare o urmă de dezamăgire, dar nu şi de surprindere. Iese afară ca să-i spună ceva hobului care ţine frâiele. O zăresc în apropiere pe una dintre spioanele lui, o creatură zbârcită, cu nasul ca un păstâmac şi cu o cocoaşă mai înaltă decât capul. Aceasta îi strecoară un bilet în mână lui Madoc şi dispare cu o sprinteneală surprinzătoare.

Oriana ne măsoară cu privirea din cap până-n picioare, de parcă s-ar aştepta să descopere ceva în neregulă.

— Aveţi grijă în seara asta, spune ea. Promiteţi-mi că nu veţi mânca, nici nu veţi bea, nici nu veţi dansa.

— Am mai fost la curte, îi amintesc eu, cu un răspuns cât se poate de ambiguu din perspectiva zânelor.

— Poate că voi, copilelor, credeţi că sarea vă protejează îndeajuns, dar sunteţi neglijente. E mai bine să nu mâncaţi deloc. Cât despre dans, odată ce voi, muritorii, începeţi să dansaţi, aţi dansa până vă daţi sufletul, dacă nu v-am împiedica noi.

Privesc în podea şi nu spun nimic.

— Noi, copilele, nu suntem neglijente.

Madoc s-a căsătorit cu ea în urmă cu şapte ani, iar la scurt timp Oriana i-a dăruit un copil, un băiat bolnăvicios pe nume Oak, cu nişte cornițe adorabile pe cap. Dintotdeauna a fost limpede că ne suportă pe Taryn şi pe mine numai de dragul lui

Madoc. Pare că ne consideră câinii lui de vânătoare preferaţi: nedisciplinaţi şi gata să ne răzvrătim împotrivastăpâ nului în orice clipă.

Oak ne priveşte ca pe nişte surori, fapt care, îmi dau seama, o nelinişteşte pe Oriana, cu toate că nu i-aş face niciodată vreun rău băiatului.

— Vă aflaţi sub ocrotirea lui Madoc, iar el se bucură de fa voarea înaltului rege, spune Oriana. Nu voi accepta să fie făcut de râs din cauza greşelilor voastre.

Odată încheiat acest mic discurs, Oriana iese şi se în dreaptă către cai. Unul dintre ei fornăie şi loveşte pământul cu copita.

Taryn şi cu mine facem schimb de priviri şi apoi pornim în urma ei. Madoc e deja călare pe cel mai mare dintre armăsari, o creatură impresionantă, cu o cicatrice sub unul dintre ochi. Nările i se măresc de nerăbdare. Azvârle din cap, agitat.

Eu încalec pe un cal de-un verde pal, cu dinţi ascuţiţi şi care miroase a mlaştină. Taryn alege un armăsar de călărie şi-l îmboldeşte cu călcâiele. Ţâşneşte ca o săgeată, iar eu o urmez, avântându-ne în noapte.

Capitolul 3

Zânele sunt fiinţe crepusculare şi aşa am devenit şi eu. Ne trezim când se lungesc umbrele şi ne ducem la culcare înain te să răsară soarele. Ajungem cu mult după miezul nopţii la marele deal, la Palatul din Elfhame. Pentru a intra, trebuie să călărim printre doi copaci, un stejar şi un păducel, apoi drept prin ceea ce pare a fi zidul de piatră al unui turn abandonat. Am făcut-o de sute de ori, dar oricum tresar. Tot corpul mi se încordează, strâng puternic hăţurile şi închid ochii strâns.

Când îi deschid, mă aflu înăuntrul dealului.

Călărim înainte printre rădăcini ca nişte piloni, peste pământul bătătorit.

S-a strâns multă lume, care se îngrămădeşte în dreptul intrării în uriaşa sală a tronului, unde se întruneşte curtea – pixi cu nasul lung şi aripile zdrenţuite; doamne cu pielea verzuie, îmbrăcate în rochii lungi, în urma cărora merg goblini care le poartă trenele; boggani neastâmpăraţi; oameni-vulpe, care o ţin într-un râs; un băiat cu o mască de bufniţă şi o coroniţă aurie; o

doamnă în vârstă, pe umerii căreia stau îngră mădite nişte ciori; un grup de fete cu trandafiri sălbatici în păr; un băiat cu pielea ca scoarţa de copac şi cu pene în jurul gâtului; un pâlc de cavaleri, toţi îmbrăcaţi în armură de culoarea verde a scarabeilor. Pe mulţi dintre ei i-am mai văzut; cu câţiva am şi vorbit. Sunt prea mulţi pentru ca ochii mei să-i poată sorbi pe toţi, dar tot nu-mi pot feri privirea.

Nu mă satur niciodată de toate astea – de spectacol, de fast. Poate că Oriana are totuşi dreptate să se teamă că am putea cândva să ne lăsăm captivate de ele, să ne lăsăm duse de val şi să uităm să avem grijă. Îmi dau seama de ce oamenii cedează în faţa coşmarului minunat al curţii, de ce se îneacă în el de bunăvoie.

Ştiu că nu ar trebui să îndrăgesc toată această pompă, aşa cum o fac, din moment ce am fost răpită din lumea muritorilor după ce părinţii mei au fost ucişi. Dar, cu toate astea, o îndrăgesc.

Madoc descalecă de pe calul său. Oriana şi Taryn deja s-au dat deja jos de pe ai lor şi i-au lăsat în seama grăjdarilor. Mă aşteaptă pe mine. Madoc îmi întinde degetele, ca şi când ar vrea să mă ajute, dar cobor singură din şa. Balerinii mei din piele plesnesc pământul.

Sper că arăt ca un cavaler în ochii lui.

Oriana se apropie, probabil ca să ne amintească mie şi lui Taryn de toate lucrurile pe care nu vrea să le facem. Nu-i dau ocazia. O iau de braţ pe Taryn şi mă grăbesc să intru. În încăpere se simte un miros pătrunzător de rozmarin aprins şi ierburi măcinate. În spatele nostru aud pasul greu al lui Madoc, dar ştiu pe unde merg. Primul lucru pe care trebuie să-l fa cem când ajungem la curte e să îi prezentăm omagii regelui.

Înaltul rege Eldred stă pe tronul său, îmbrăcat într-o ţinută de gală cenuşie, iar părul său fin şi auriu e presat de o coroană grea, din frunze de stejar din aur. Ne înclinăm înaintea lui, iar el ne atinge uşor capul cu mâinile sale noduroase, împodobite cu inele, după care ne ridicăm.

Bunica lui a fost regina Mab, din Casa Sălcii. A trăit ca una dintre zânele solitare, dar apoi a pornit să cucerească tără mul împreună cu prinţul consort cornorat şi cavalerii acestuia călare pe cerbi. Datorită lui, se spune că fiecare dintre cei şase urmaşi ai lui Eldred are anumite trăsături animalice, ceea ce nu e un

lucru neobişnuit în Tărâmul Zânelor, dar e neobişnuit în rândul pâlcurilor de nobili de la curte.

Băiatul cel mai mare, Balekin, şi fratele său mai mic, Dain, stau în apropiere şi beau vin din cupe de lemn ferecate cu argint. Dain poartă pantaloni care-i coboară până la genunchi, dezvăluindu-i copitele şi picioarele de cerb. Balekin poartă mantaua lui preferată, cu guler din blană de urs. Degetele lui au câte un ghimpe la fiecare încheietură, iar ghimpii se întind şi pe lungimea braţelor, pe sub manşete, ieşind la iveală atunci când el şi Dain îi fac semn lui Madoc să se apropie.

Oriana le face o reverenţă. Cu toate că Dain şi Balekin stau acum împreună, sunt adesea în conflict unul cu altul, precum şi cu sora lor, Elowyn – atât de des, încât curtea se crede că ar fi împărţită în trei cercuri de influenţă rivale.

Prinţul Balekin, primul născut, şi susţinătorii săi sunt cunoscuţi drept Cercul Mierlelor, căruia îi aparţin cei cărora le place voia bună şi care dispreţuiesc tot ce i-ar putea sta acesteia în cale. Beau până când li se face rău şi ameţesc serios cu prafuri plăcute şi otrăvitoare. Cercul lui e cel mai sălbatic, cu toate că, atunci când a vorbit cu mine, a fost întotdeauna perfect stăpân pe sine şi cu mintea limpede. Probabil că aş putea să mă arunc în braţele dezmăţului, în speranţa că-i voi impresiona. Dar aş prefera să nu fac asta.

Prinţesa Elowyn, cea de-a doua născută, şi tovarăşii ei alcătuiesc Cercul Ciocârliilor. Ei preţuiesc arta mai mult decât orice. Câţiva muritori au câştigat favorurile acestui cerc, dar, din moment ce eu nu am niciun talent real la lăută sau la declamaţie, nu am nicio şansă să fac parte din acesta.

Prinţul Dain, al treilea născut, e liderul celor cunoscuţi drept Cercul Şoimilor. Aceştia preferă cavalerii, războinicii şi strategii. Fireşte, Madoc aparţine acestui cerc. Vorbesc despre onoare, dar ceea ce-i interesează de fapt e puterea. Sunt destul de pricepută la mânuirea sabiei şi am cunoştinţe de strategie. Am nevoie doar de o ocazie pentru a-mi dovedi talentele.

— Distracţie plăcută, ne urează Madoc.

Aruncând o privire în urmă către prinţi, Taryn şi cu mine ne amestecăm în mulţime.

Palatul regelui din Elfhame are multe firide secrete şi coridoare ascunse, numai bune pentru întâlniri romantice sau pentru asasini ori pentru a te ascunde din calea lumii şi să te

plictiseşti de moarte la petreceri. Când eram mici, eu şi Taryn ne ascundeam sub mesele lungi de la ospăţ. Însă am fost nevoite să găsim un loc mai bun de când ea a decis că deveniserăm domnişoare elegante, prea mari ca să ne murdărim rochiile târându-ne pe podea. În capătul celui de-al doi lea palier al treptelor de piatră se află un spaţiu unde iese în afară o stâncă mare, sclipitoare, formând un ieşind. De obicei ne aşezăm acolo şi ascultăm muzica sau urmărim distracţia celorlalţi, la care nu avem voie să participăm.

Însă în seara asta Taryn are alte planuri. Urcă treptele şi înşfacă mâncare de pe o tipsie de argint – un măr verde şi o felie de brânză cu firişoare albăstrii. Fără să se sinchisească de sare, ia câte o muşcătură din fiecare şi-mi întinde mărul ca să muşc şi eu. Oriana are impresia că nu suntem în stare să deosebim fructele obişnuite de cele ale zânelor, care capătă o nuanţă auriu-închis la coacere. Pulpa lor e roşie şi groasă şi pădurile se umplu de aroma lor excesiv de dulce la vremea recoltei.

Mărul din gura mea e tare şi răcoros. Îl trecem de la una la alta şi-l împărţim până când ajungem la cotor, pe care-l înfulec din două înghiţituri.

În apropiere, o zână mică, cu părul alb, vâlvoi, ca puful de păpădie, mânuind un cuţitaş, taie cureaua de la brâul unui căpcăun. Bună treabă. Câteva clipe mai târziu, sabia şi punga căpcăunului au dispărut, ea s-a pierdut în mulţime, iar mie aproape că-mi vine să cred că nu s-a întâmplat nimic. Dar apoi fata îşi întoarce privirea către mine.

Îmi face cu ochiul.

În clipa următoare, căpcăunul îşi dă seama că a fost jefuit.

— Îmi miroase a hoţ! strigă el şi se uită în jur, doborând o cană cu bere neagră şi adulmecând aerul cu nasul său bubos.

Lumea se agită în apropiere – din una dintre lumânări ţâşnesc văpăi albastre, trosnind şi pocnind zgomotos, care îi distrag atenţia chiar şi căpcăunului. Până când lumânarea revine la normal, hoaţa cu păr alb s-a făcut nevăzută.

Cu un zâmbet reţinut, mă întorc cu faţa la Taryn, care îi urmăreşte pe dansatori cu mult jind, fără să mai fie atentă la altceva.

— Am putea dansa pe rând, îmi propune ea. Dacă tu nu te poţi opri, o să te trag eu deoparte. Apoi vei face acelaşi lucru

pentru mine.

La gândul ăsta, inima începe să-mi bată repede. Privesc mulţimea de petrecăreţi, străduindu-mă să-mi adun atâta îndrăzneală cât a unei persoane în stare să jefuiască un căpcăun chiar sub nasul lui.

Prinţesa Elowyn dansează în centrul unui cerc de Ciocârlii. Pielea ei are luciri aurii, iar părul e de culoarea verde-închis a iederei. Un băiat-om cântă la vioară lângă ea. Alţi doi muritori îl acompaniază la ukulele, cu mai puţină pricepere, dar cu mai multă veselie. Sora mai mică a lui Elowyn, Caelia, se învârte în apropiere, cu părul ca mătasea porumbului, la fel ca al tatălui ei, purtând pe cap o coroniţă de flori.

Începe o nouă baladă şi versurile se aud până la mine. „Dintre toţi feciorii regelui William, Jamie era cel mai fără căpătâi. Dar, lucru şi mai dureros, prinţul Jamie era şi cel dintâi”, cântă ei.

Niciodată nu prea mi-a plăcut cântecul ăsta, pentru că îmi aminteşte de altcineva. Cineva care, la fel ca prinţesa Rhyia, nu pare a fi prezent în seara asta. Însă – vai, nu. L-am văzut.

Prinţul Cardan, al şaselea născut al înaltului rege Eldred, cu siguranţă cel mai rău, vine spre noi cu paşi ţanţoşi.

Valerian, Nicasia şi Locke – prietenii săi cei mai răutăcioşi mai simandicoşi şi mai loiali – îl urmează. Cei din mulţime amuţesc şi se dau la o parte, făcând plecăciuni la trecerea prinţului, Cardan are, ca de obicei, o privire încruntată, la care a asortat fardul negru de sub ochi şi coroniţa de aur din părul său negru ca smoala. Poartă o mantie lungă şi neagră, cu guler înalt şi ascuţit, brodată toată cu imagini de constelaţii. Îmbră ămintea lui Valerian e de un roşu închis, iar la manşete îi sclipesc rubine-caboşon ca nişte stropi de sânge îngheţat. Părul Nicasiei e verde-albăstrui ca marea şi încoronat cu o diademă din perle. Cozile îi sunt acoperite cu o ţesătură strălucitoare, ca de pânză de păianjen. Ultimul din şir, cu un aer plictisit, e Locke, al cărui păr are întocmai culoarea blănii de vulpe.

— Sunt ridicoli, îi spun lui Taryn, care-mi urmăreşte pri virea.

Nu pot să neg că sunt şi frumoşi. Doamne şi domni din nobilimea Ţinutului Zânelor, exact ca în basme. Dacă n-am fi fost nevoite să luăm lecţii împreună cu ei, dacă n-aş şti din proprie experienţă ce pacoste sunt pentru cei care-i nemulţumesc, probabil că şi eu aş fi îndrăgostită de ei, ca toată lumea.

— Vivi spune că Cardan are coadă, îmi şopteşte Taryn. A văzut-o când a înotat cu el şi cu prinţesa Rhyia în ultima noapte cu lună plină.

Nu mi-l pot închipui pe Cardan înotând într-un lac, sărind în apă, împroşcându-i pe ceilalţi râzând de orice altceva în afară de suferinţa lor.

— O coadă? repet eu.

Un zâmbet neîncrezător îmi apare pe chip, dar apoi se risipeşte, pentru că-mi amintesc că Vivi nu s-a sinchisit să-mi spună şi mie povestea asta, deşi probabil că s-a petrecut cu zile în urmă. E ciudat când într-o familie sunt trei surori. Una dintre ele rămâne mereu pe dinafară.

— Cu un smoc în capăt! I se încolăceşte sub haine şi se întinde ca un bici, zice Taryn şi chicoteşte, astfel că abia reuşesc să înţeleg următoarele cuvinte. Vivi zice că şi-ar fi dorit să aibă şi ea una.

— Mă bucur că nu are, spun eu pe un ton ferm.

Ceea ce e stupid. Nu am nimic împotriva cozilor.

— Cardan şi tovarăşii săi ajung prea aproape ca să mai putem vorbi despre ei în siguranţă. Îmi întorc privirea. Deşi detest situaţia, pun un genunchi la pământ, îmi plec capul şi scrâşnesc din dinţi. Alături, Taryn procedează asemănător. Peste tot în jurul nostru, lumea face reverenţe.

— Nu te uita la noi, gândesc eu. Nu te uita.

Când trece pe lângă mine, Valerian îmi apucă unul dintre coamele împletite. Ceilalţi înaintează prin mulţime, în timp ce Valerian îmi adresează un rânjet răutăcios.

— Crezi că nu te-am văzut aici? Sora ta şi cu tine ieşiţi în evidenţă în orice mulţime, spune el, aplecându-se mai aproa pe de mine.

Respiraţia îi miroase a vin cu miere. Strâng pumnul şi îl lipesc de coapsă, conştientă de apropierea pumnalului meu. Însă nu-l privesc în ochi.

Nimeni nu are părul atât de spălăcit, nimeni nu are chipul atât de banal.

— Valerian, strigă prinţul Cardan.

Dej a e încruntat şi, când mă vede, ochii i se încruntă şi mai mult.

Valerian mă trage puternic de coadă. Tresar de durere şi simt cum mi se aprinde în pântece o furie neputincioasă. El râde şi

merge mai departe.

Furia mi se închează şi se preface în ruşine. Aş fi vrut să-l plesnesc peste mână, chiar dacă nu aş fi făcut decât să agravez situaţia.

Taryn observă ceva pe chipul meu.

— Ce ţi-a spus?

Clatin din cap.

Cardan s-a oprit în dreptul unui băiat cu părul lung, ară miu, şi cu o pereche de aripi mici, de molie – un băiat care nu a făcut nicio plecăciune. Acesta râde, iar Cardan ţâşneşte. Cât ai clipi, pumnul strâns al prinţului îl izbeşte puternic în falcă şi-l azvârlă la pământ. În timp ce băiatul se prăbuşeşte, Cardan îi înşfacă una dintre aripi. Aceasta se rupe ca hârtia. Băiatul scoate un ţipăt subţire, ascuţit. Se face ghem pe podea şi agonia i se citeşte limpede pe chip. Mă întreb dacă aripile zânelor cresc la loc; ştiu sigur că fluturii care-şi pierd o aripă nu mai zboară niciodată.

Curtenii din jurul nostru fac ochii mari şi chicotesc pe înfundate, dar numai preţ de o clipă. Apoi revin la dansul şi la cântecele lor, iar petrecerea ia din nou avânt.

Aşa sunt ei. Când cineva stă în calea lui Cardan, e pedepsit imediat cu asprime. E alungat de la lecţiile ţinute la palat şi uneori e alungat de la curte cu totul. Rănit. Distrus.

Cardan se pare că a terminat cu acel băiat şi trece pe lângă el, iar eu sunt recunoscătoare că are alţi cinci fraţi – băieţi şi fete – mai vrednici; practic, e sigur că Cardan nu va urca nici odată pe tron. Nu vreau să mi-l închipui având şi mai multă putere decât are deja.

Până şi Nicasia şi Valerian schimbă între ei o privire apăsată. Apoi Valerian ridică din umeri şi îl urmează mai departe pe Cardan. Dar Locke se opreşte lângă băiat, se apleacă şi îl ajută să se ridice în picioare.

Prietenii băiatului vin să-l ia deoparte şi în acea clipă, pe neaşteptate, Locke îşi înalţă privirea. Ochii lui roşiatici, ca de vulpe, îi întâlnesc pe ai mei şi se fac mari de uimire. Încremenesc, iar inima îmi zvâcneşte aprig. Mă pregătesc să suport noi jigniri, dar atunci un colţ al gurii lui se ridică. Îmi fâce cu ochiul, ca şi cum ar recunoaşte că l-am surprins în postura asta. Ca şi cum noi doi am împărtăşi un secret. Ca şi când n-ar considera că sunt demnă de dispreţ, ca şi când condiţia mea de

muritoare nu i s-ar părea contagioasă.

— Nu te mai holba la el, mă îndeamnă Taryn.

— N-ai văzut…

Dau să-i explic, dar ea îmi taie vorba, mă apucă şi mă tra ge înspre trepte, către palierul din piatră sclipitoare, unde ne putem ascunde. Îşi înfige unghiile în pielea mea.

— Nu le mai da alte motive să te supere!

Intensitatea reacţiei ei mă surprinde şi-mi retrag mâna. În locul unde mi-a apucat mâna, pe piele au rămas semne roşii, în formă de semilună.

Privesc în urmă, spre locul unde fusese Locke, dar mulţi mea l-a înghiţit deja.

Capitolul 4

În zori, deschid ferestrele dormitorului şi las să intre ultimele urme din aerul răcoros al nopţii, în timp ce îmi dezbrac rochia de curte. Mă simt înfierbântată toată. Pielea parcă mi-e strâmtă, iar inima nu vrea să mi se potolească.

Am mai fost la curte de multe ori. Am fost martoră la grozăvii mai mari decât aripi smulse ori insulte la adresa mea. Zânele îşi compensează neputinţa de a minţi cu un întreg arsenal de înşelătorii şi cruzimi. Cuvinte răstălmăcite, farse, omisiuni, ghicitori, scandaluri, ca să nu mai zic de faptul că se răzbună unii pe alţii pentru afronturi străvechi, pe jumătate uitate. Vremea e mai puţin schimbătoare decât ei, marea, mai puţin capricioasă.

Spre exemplu, fiind glugă-roşie, Madoc simte nevoia vărsării de sânge, aşa cum sirenele au nevoie de aerul sărat al mării. După fiecare bătălie, îşi îmbibă ritualic gluga în sângele inamicilor. Am văzut gluga, e ţinută într-o vitrină de sticlă, în sala de arme. Materialul ei e întărit şi pătat cu o culoare brună atât de întunecată, încât aproape că e negru, cu excepţia câtorva pete verzui.

Câteodată mă duc şi mă holbez la ea, străduindu-mă să-mi regăsesc părinţii în marginile dârelor de sânge uscat. Aş vrea să simt ceva, altceva decât o vagă senzaţie de ameţeală. Aş vrea să simt mai mult, dar, de fiecare dată când mă uit la glugă, simt mai puţin.

Mă gândesc să mă duc chiar acum în sala de arme, dar nu o fac. Stau în faţa ferestrei şi îmi închipui că sunt un cavaler neînfricat, îmi închipui că sunt o vrăjitoare care şi-a ascuns inima în deget şi apoi şi l-a retezat.

— M-am săturat! spun cu voce tare. Aşa m-am săturat…

Stau acolo vreme îndelungată, urmărind cum soarele răsare şi acoperă cerul cu nuanţe aurii, ascultând valurile cum se sparg la reflux când, deodată, o creatură urcă în zbor şi se aşază pe marginea ferestrei. Iniţial, îmi pare a fi o bufniţă, dar are ochi de hob.

— De ce te-ai săturat, dulceaţă? mă întreabă.

Oftez şi, de data asta, răspund cinstit.

— M-am săturat să fiu neputincioasă.

Spiriduşul îmi cercetează chipul, apoi îşi ia zborul în noapte.

Dorm toată ziua şi mă trezesc dezorientată, străduindu-mă să-mi croiesc drum printre lungile perdele brodate din jurul patului Mi-a curs salivă şi s-a uscat pe vinul dintre obraji.

Descopăr că mi-a fost pregătită o baie, dar apa s-a răcit. Probabil că servitorii au venit şi au plecat. Intru oricum în cadă şi mă spăl pe faţă. Dacă locuieşti în Tărâmul Zânelor, e imposibil să nu observi că toţi miros ba a verbină, ba a ace de pin mărunţite, ba a sânge uscat, ba a iarba-fiarelor. Dacă nu m-aş spăla cum trebuie, eu aş mirosi a transpiraţie de la subraţ şi a respiraţie acră.

Când Tatterfell vine să aprindă lămpile, mă găseşte îmbrăcându-mă pentru lecţii, care încep după-amiaza târziu şi uneori se întind până seara. Încalţ ciubote din piele cenuşie şi îmbrac o tunică cu blazonul lui Madoc – vin pumnal, o semilună întoarsă în lături, astfel încât arată ca o cupă, şi un singur strop de sânge care cade dintr-un colţ – brodat cu mătase.

La parter o găsesc pe Taryn aşezată singură la masa mare, cu o ceaşcă cu ceai de urzică în mâini şi rupând bucăţică după bucăţică dintr-o turtă. Astăzi nu dă impresia că vom avea parte de vreo distracţie.

Madoc insistă – poate de ruşine sau dintr-un sentiment de vinovăţie – să fim tratate la fel ca toţi copiii din Tărâmul Zâ nelor. Să participăm la aceleaşi lecţii, să primim tot ceea ce primesc şi ceilalţi. La curte au mai fost aduşi copii de schimb, dar niciunul nu a mai fost crescut ca membru al nobilimii.

Madoc nu pricepe cât suntem de detestate din cauza asta.

Nu că n-aş fi recunoscătoare. Îmi plac lecţiile. Nimeni nu-mi poate răpi plăcerea de a da răspunsuri isteţe lectori lor, chiar dacă ei înşişi se prefac uneori că situaţia ar fi alta. Accept mai curând o înclinare agasată a capului în semn de aprobare, decât laudele exuberante. Accept bucuroasă, pentru că asta înseamnă că pot face parte din grupul lor, fie că le convine ori nu.

Vivi venea şi ea cu noi, dar apoi s-a plictisit şi nu s-a mai deranjat. Madoc s-a înfuriat, dar, din moment ce aprobarea lui faţă de un lucru nu face decât ca Vivi să urască acel lucru, toate protestele lui insistente n-au făcut decât să-i inspire o hotărâre şi mai mare să nu se mai întoarcă în veci. A încercat să ne convingă să rămânem acasă cu ea, dar dacă eu şi Taryn nu vom reuşi să facem faţă intrigilor copiilor de zână fără să ne dăm bătute sau să alergăm la Madoc, cum va ajunge el vreodată să creadă că putem face faţă lumii de la curte, unde aceleaşi intrigi se vor desfăşura la un nivel mai amplu şi mortal?

Am pornit împreună cu Taryn, bălăbănindu-ne coşurile. Nu e nevoie să părăsim Insmire pentru a ajunge la palatul înaltului rege, dar trecem pe lângă marginea altor două insule mici, Insmoor, Insula de Piatră, şi Insweal, insula deznădejdii. Toate cele trei insule sunt legate între ele prin nişte cărări pietroase pe jumătate scufundate şi prin nişte stânci suficient de mari încât să se poată sări de pe una pe alta. O turmă de cerbi înoată spre Insmoor, în căutarea pajiştilor celor mai bune. Taryn şi cu mine trecem pe lângă Lacul Măştilor şi prin colţul îndepărtat al Pădurii Albe, croindu-ne drum printre trunchiurile de copac pale, argintii şi frunzele decolorate. De aici zărim sirene şi tritoni întinşi la soare în preajma unor peşteri stâncoase, iar solzii lor reflectă lumina chihlimbarie a soarelui după-amiezii târzii.

Tuturor copiilor nobilimii, indiferent de vârstă, li se predă pe proprietatea palatului, de către lectori din întregul regat. Petrecem unele după-amiezi şezând în mijlocul unor crânguri cu aşternut de muşchi de culoarea smaraldului, iar pe altele le petrecem în turnuri înalte sau căţăraţi în copaci. Învăţăm despre mişcarea constelaţiilor pe cer, despre puterile medicinale şi magice ale plantelor, despre limbajul păsărilor, al florilor şi al locuitorilor tărâmului (limbaj pe care uneori îl stâlcesc), învăţăm să compunem ghicitori şi să păşim uşor prin frunze şi mărăciniş, fără să lăsăm urme şi fără zgomot. Suntem instruiţi în arta mai delicată a harpei şi a lăutei, a arcului şi a sabiei. Taryn şi cu

mine îi urmărim pe ceilalţi în timp ce aceştia exersează vrăji. Când facem câte o pauză, ne jucăm cu toţii de-a războiul într-un luminiş înverzit, împrejmuit de un arc mare de copaci.

Madoc m-a antrenat să devin un adversar redutabil, chiar şi mânuind o sabie din lemn. Nici Taryn nu se lasă mai prejos, cu toate că de ceva timp nu se mai antrenează. Cu ocazia Turneului De Vară, care va avea loc peste numai câteva zile, vom simula un război în faţa familiei regale. Cu susţinerea lui Madoc, poate că vreunul dintre prinţi ori vreuna dintre prinţese se va hotărî să-mi acorde titlul de cavaler şi să mă primească în garda personală. Ar fi un fel de putere, un fel de protecţie.

Astfel, aş putea să o protejez şi pe Taryn.

Ajungem la şcoală. Prinţul Cardan, Locke, Valerian şi Nicasia s-au întins deja în iarbă, împreună cu alte câteva zâne. O fată cu coame de cerb – Poesy – chicoteşte la cine ştie ce glumă deale lui Cardan. Nici măcar nu se uită la noi în timp ce ne întindem pătura şi ne pregătim caietele, tocurile şi călimările.

Simt o uşurare imensă.

Lecţia e despre istoria negocierilor foarte delicate pentru pace, purtate între Orlagh, Regina Mării De Jos şi diverşii regi şi regine-zâne ale Ţinutului. Nicasia e fiica lui Orlagh, trimisă să fie crescută la curtea înaltului rege. Multe ode au fost compuse în cinstea frumuseţii Reginei Orlagh, dar nu şi în cinstea personalităţii ei, dacă îi seamănă în vreun fel fiicei.

Nicasia exultă pe toată durata lecţiei, mândră de moştenirea ei. Când profesorul trece la subiectul Lordului Roibon al Curţii Termitelor, îmi piere interesul. Gândurile îmi fug. Mă trezesc gândindu-mă la combinaţii – atac, împungere, paradă, blocaj. Apuc tocul ca şi cum ar fi mânerul unei săbii şi uit să mai iau notiţe.

Pe când soarele coboară de pe cer, Taryn şi cu mine ne desfacem coşurile luate de acasă, în care avem pâine, unt, brânză şi prune. Ung pofticioasă o bucată de pâine.

Trecând pe lângă noi, cu o lovitură de picior, Cardan îmi împroşcă mâncarea cu ţărână, chiar înainte s-o bag în gură. Celelalte zâne încep să râdă.

Îmi ridic ochii şi văd că se uită la mine cu o plăcere sadică, ca o pasăre de pradă care se gândeşte dacă să se obosească sau nu să înfulece un şoricel. Poartă o tunică brodată cu ţepi, cu guler înalt, iar degetele îi sunt încărcate cu inele. Afişează o

expresie dispreţuitoare, îndelung exersată.

Scrâşnesc din dinţi. Îmi spun că, dacă nu dau curs provocărilor, Cardan îşi va pierde interesul. Şi va pleca. Pot să mai îndur încă puţin, doar câteva zile.

— S-a întâmplat ceva? întreabă Nicasia pe un ton inocent, apropiindu-se şi petrecându-şi braţul pe după umerii lui Cardan. E pământ. Din pământ te tragi, muritoareo. În pământ o să te întorci în curând. Ia o muşcătură mare.

— Obligă-mă, spun eu, înainte să mă pot stăpâni.

N-a fost o replică foarte isteaţă, dar palmele încep să-mi transpire. Taryn pare uimită.

— Aş putea s-o fac, să ştii, spune Cardan, rânjind de parcă nimic altceva nu l-ar putea încânta mai mult.

Inima îmi bate mai repede. Dacă n-aş fi purtat un şirag de scoruşe, Cardan ar fi putut să mă farmece astfel încât să am impresia că ţărâna e cine ştie ce delicatesă. Numai poziţia lui Madoc i-ar putea da un motiv să ezite. Nu mă clintesc, nu ating colierul ascuns sub corsajul tunicii, cel care sper că va împiedica efectul oricărei vrăji. Cel pe care sper că nu-l va descoperi şi nu-l va smulge de la gâtul meu.

Arunc o privire înspre lectorul de azi, dar bătrânul phooka e cu nasul într-o carte.

— Din moment ce Cardan e prinţ, mai mult ca sigur că nimeni nu l-a avertizat niciodată în vreo privinţă, nimeni nu l-a împiedicat niciodată să facă ce vrea. Niciodată nu ştiu până unde va merge sau până unde îi vor da voie profesorii să meargă.

— N-ai vrea să se întâmple asta, nu? întreabă Valerian cu o compătimire prefăcută şi ne împroaşcă la rândul lui mâncarea cu ţărână.

Nici măcar nu l-am văzut când s-a apropiat. Odată, Valerian mi-a furat un toc de argint, iar Madoc mi l-a înlocuit cu unul ferecat cu rubine, de pe biroul lui. Gestul ăsta l-a înfuriat atât de tare pe Valerian, încât m-a izbit în ceafă cu sabia lui de lemn pentru exerciţiu.

— Dacă v-am promite să ne purtăm frumos cu voi tot restul după-amiezii, numai să mâncaţi tot ce aveţi în coşuri?

Zâmbetul lui larg e fals.

— Nu vreţi să fiţi prietene cu noi?

Taryn îşi coboară privirea în poală. Nu, aş vrea să zic. Nu vrem

să fim prietene cu voi.

Nu răspund, dar nici nu-mi cobor privirea. Îi întâlnesc privirea lui Cardan. Nu am ce să le spun ca să-i fac să înceteze, îmi dau seama de asta. Aici nu am nicio putere. Dar astăzi se pare că nu reuşesc să-mi înghit furia, provocată de propria-mi neputinţă.

Nicasia îmi smulge o clamă din păr, iar una dintre cozi îmi cade pe gât. Încerc s-o lovesc peste mână, dar mişcările ei sunt prea rapide.

— Asta ce e? întreabă ţinând în mână clama mea de aur, cu un filigran în formă de boabe de păducel. Ai furat-o? Ai avut impresia că te-ar face mai frumoasă? Ai crezut că te-ar face să te asemeni cu noi?

Îmi muşc obrazul pe dinăuntru. Fireşte că vreau să fiu ca ei. Sunt frumoşi ca nişte săbii făurite într-un foc divin. Vor trăi veşnic. Părul lui Valerian luceşte precum aurul lustruit. Braţele şi picioarele Nicasiei sunt lungi şi au o formă perfectă, buzele îi sunt rozalii precum coralul şi părul, de culoarea celor mai adânci şi mai reci cotloane ale mării. Locke, cel cu ochii de vulpe, care aşteaptă în tăcere în spatele lui Valerian, cu o expresie care sugerează o indiferenţă precaută, are bărbia la fel de ascuţită ca vârfurile urechilor. Iar Cardan e chiar mai frumos decât ceilalţi, cu părul lui negru şi irizat, ca pana corbului, şi pometţii suficient de pronunţaţi încât să poată sfâşia inima unei fete. Pe el îl urăsc mai mult decât pe toţi ceilalţi. Îl urăsc atât de mult, încât uneori, când mă uit la el, abia mai pot să respir.

— Nu vei fi niciodată egală cu noi, spune Nicasia.

— Fireşte că nu voi fi.

— O, haide, spune Locke, râzând cu nonşalanţă şi petrecându-şi braţul după brâul Nicasiei. Hai să le lăsăm în amarul lor.

— Lui Jude îi pare rău, spune Taryn imediat. Ne pare foarte rău amândurora.

— Ne poate demonstra cât de rău îi pare, spune Cardan nepăsător. Spune-i că n-are ce căuta la Turneul De Vară.

— Ţi-e teamă c-am să câştig? întreb eu, ceea ce n-a fost o replică înţeleaptă.

— Nu e de nasul muritorilor, ne informează el pe un ton rece. Retrage-te, altfel ai să-ţi doreşti s-o fi făcut.

Deschid gura, dar Taryn mi-o ia înainte.

— Am să vorbesc cu ea despre asta. Nu-i mare lucru, e doar un joc.

Nicasia o priveşte pe sora mea cu un zâmbet mărinimos. Valerian se uită lacom la Taryn, iar privirea îi zăboveşte asupra curburilor siluetei ei.

— Nu e decât un joc.

Cardan îmi întâlneşte privirea şi îmi dau seama că n-a terminat cu mine, nici pe departe.

— De ce i-ai provocat? mă întreabă Taryn după ce ceilalţi s-au întors la festinul lor vesel, pregătit special pentru ei. Să-i răspunzi în felul ăsta – e pur şi simplu stupid.

— Obligă-mă!

— Ţi-e teamă c-am să câştig?

— Ştiu, îi spun eu. Am să tac. Pur şi simplu… m-am enervat.

— Mai bine te-ai teme, mă sfătuieşte ea.

Apoi, clătinând din cap, strânge mâncarea distrusă. Stomacul îmi chiorăie şi mă străduiesc să-l ignor.

Ei vor să mă tem, ştiu asta. În timpul jocului de-a războiul din aceeaşi după-amiază, Valerian îmi pune piedică şi Cardan îmi şopteşte cuvinte jignitoare la ureche. Pornesc spre casă cu vânătăi pe piele de la lovituri de picior, de la căzături.

Însă nu realizează următorul lucru: da, mă înspăimântă, dar am fost mereu înspăimântată, încă din ziua în care am ajuns aici. Am fost crescută de bărbatul care mi-a ucis părinţii, într-o lume plină de monştri. Trăiesc cu această spaimă, o las să îmi pătrundă în oase şi o ignor. Dacă nu m-aş preface că nu mi-e teamă, m-aş ascunde pe vecie în conacul lui Madoc, sub plăpumile mele umplute cu puf de bufniţă. Aş zăcea acolo şi aş ţipa până când n-ar mai rămâne nimic din mine. Refuz să fac aşa ceva. Nu am să fac aşa ceva.

Nicasia se înşală în privinţa mea. Nu-mi doresc să mă descurc la turneu la fel de bine ca o zână. Vreau să câştig. Nu tânjesc să devin egală cu ei.

În inima mea, tânjesc să-i întrec.

Capitolul 5

În drum spre casă, Taryn se opreşte şi adună mure de pe marginea Lacului Măştilor. Eu aştept aşezată pe un pietroi, în lumina lunii, şi intenţionat nu mă uit la apă. Lacul nu-ţi oglindeşte propriul chip – îţi arată chipul cuiva care a mai privit

sau care va privi în el. Când eram mică, stăteam toată ziua pe mal, privind chipuri de zâne în loc să-mi privesc propriul chip, în speranţa că într-o bună zi voi întâlni privirea mamei.

În cele din urmă, încercările astea au devenit prea dureroase.

— Ai de gând să te retragi din turneu? mă întreabă Taryn, vârându-şi în gură un pumn de mure. Suntem copii flămânzi. Deja suntem mai înalte decât Vivi, avem şolduri mai late şi sâni mai grei.

Îmi deschid coşul, scot o prună murdară şi o şterg de cămaşă. Încă poate fi mâncată, mai mult sau mai puţin. O mestec încet şi mă gândesc.

— Adică din cauza lui Cardan şi a curţii lui de ticăloşi?

Pe chipul lui Taryn apare o expresie încruntată, cam de felul celei pe care o afişez şi eu atunci când se întâmplă ca ea să fie din cale-afară de încăpăţânată.

— Ştii cum ne zic? mă întreabă ea supărată. Cercul Viermilor.

Azvârl sâmburele în apă şi urmăresc undele care zădărnicesc răsfrângerea vreunui chip. Buza mi se încordează.

— Arunci gunoaie într-un lac magic, îmi spune ea.

— O să putrezească, spun eu. O să putrezim şi noi. Au dreptate. Suntem Cercul Viermilor. Suntem muritoare. N-avem la dispoziţie o veşnicie ca să aşteptăm să ne lase ei să facem ce vrem. Nu-mi pasă că nu le convine că particip la turneu. După ce am să devin cavaler, n-o să se mai poată atinge de mine.

— Crezi că Madoc o să permită aşa ceva? întreabă Taryn, renunţând la scotocitul prin tufiş, după ce ghimpii i-au înţepat degetele până la sânge. Să răspunzi înaintea altcuiva, în afară de el?

— Pentru ce altceva ne-o fi tot antrenat? întreb eu.

Pornim tăcute, umăr la umăr, înspre casă.

— Pe mine nu mă interesează, zice clătinând din cap. Eu am să mă îndrăgostesc.

Sunt atât de surprinsă, că încep să râd.

— Aşadar, ai hotărât pur şi simplu? Nu ştiam că aşa se procedează. Credeam că dragostea apare când te aştepţi mai puţin, ca o lovitură de bâtă în cap.

— Ei bine, eu chiar am hotărât, spune ea.

Mă gândesc să-i amintesc de ultima ei decizie nefericită – de a se distra la bal –, dar n-aş face decât s-o agasez. În loc de asta, încerc să-mi închipui de cine s-ar putea îndrăgosti, Poate

că va fi vorba de un triton, care-i va dărui puterea de a respira sub apă şi o coroană din perle, după care o va duce în patul său de pe fundul mării.

— De fapt, ideea asta e minunată. Poate că hotărârile mele sunt toate greşite.

— Cât de mult îţi place să înoţi? o întreb.

— Poftim? zice ea.

— Nimic, spun eu.

Bănuind că e vorba de un fel de tachinare, Taryn îmi dă un cot.

Mergem prin pădurea încovoiată, cu ai săi copaci cu trunchiuri cocârjate, dat fiind că Pădurea Albă e periculoasă pe timp de noapte. Suntem nevoite să ne oprim şi să aşteptăm să treacă nişte oameni-rădăcină, de teamă că ar putea călca peste noi dacă le-am sta în cale. Umerii le sunt acoperiţi de muşchi, care le urcă până pe obrajii scorţoşi. Vântul le vuieşte printre coaste.

Alcătuiesc o procesiune falnică şi solemnă.

— Dacă eşti atât de sigură că Madoc o să-ţi dea voie, de ce nu l-ai întrebat până acum? îmi şopteşte Taryn. Mai sunt nu mai trei zile până la turneu.

— Oricine poate lupta în Turneul De Vară, dar dacă vreau să devin cavaler, trebuie să-mi anunţ candidatura purtând o eşarfă verde de-a latul pieptului. Iar dacă Madoc nu-mi va da voie s-o port, atunci nu voi avea nicio şansă, indiferent de câtă pricepere aş da dovadă. Nu voi fi candidată şi nu mă va alege nimeni.

Mă bucur că oamenii-rădăcină îmi oferă un motiv să nu răspund, pentru că, fireşte, Taryn are dreptate. Nu l-am întrebat încă pe Madoc, pentru că mi-e teamă de răspunsul lui.

Când ajungem acasă, împingem uşa imensă din lemn, cu al său schelet întortocheat de fier, şi auzim pe cineva ţipând de durere la etaj. Alerg înspre sursa zgomotului cu sufletul la gură şi o descopăr pe Vivi în camera ei, fugărind un nor de spriţi. Aceştia o zbughesc afară, pe hol, pe lângă mine, ca o explozie de fum diafan, iar Vivi izbeşte de cadrul uşii cartea cu care încerca să îi lovească.

— Priveşte! îmi strigă ea, arătând spre cămară. Uite ce mi-au făcut!

Uşa e deschisă şi văd o grămadă de obiecte furate din lumea oamenilor: pachete de chibrituri, ziare, sticle goale, romane şi fotografii, Spriţii prefăcuseră pachetele de chibrituri în paturi şi

mese, sfârtecaseră toată hârtia şi smulseseră mijlocul cărţilor ca să-şi facă cuib înăuntru. Era de-a dreptul o infestaţie de spriţi.

Dar sunt şi mai uluită să văd cât de multe lucruri a adunat Vivi şi câte dintre ele nu par a avea nicio valoare. Sunt numai gunoaie. Gunoaie de-ale muritorilor.

— Ce sunt alea? întreabă Taryn, intrând în încăpere.

Se apleacă şi scoate o bandă de fotografii, care au fost doar puţin ronţăite de spriţi. Sunt poze făcute una după alta, din acelea pentru care trebuie să intri în cabină. În poze apare Vivi cu braţul pe după umerii unei fete, o muritoare cu părul roz, care zâmbeşte larg.

— Poate că Taryn nu e singura care a decis să se îndrăgostească.

La cină, ne aşezăm la o masă mare, solidă, având cioplite pe toate laturile imagini cu fauni care cântă la fluiere şi impi care dansează. În centru ard lumânări groase de ceară, lângă o vază cioplită în piatră, plină cu măcrişul-iepurelui. Servitorii ne aduc farfurii din argint, pline-ochi cu mâncare. Mâncăm fasole verde, friptură de vânat presărată cu seminţe de rodie, păstrăv la grătar cu unt, o salată din ierburi amare şi, la desert, prăjituri cu stafide îmbibate în sirop de mere. Madoc şi Oriana beau vin; noi, copiii, îl amestecăm cu apă.

Lângă farfuria mea şi a lui Taryn se află un castron cu sare.

Vivi îşi împunge friptura şi apoi linge sângele de pe cuţit.

Oak surâde de cealaltă parte a mesei şi începe s-o imite pe Vivi, dar Oriana îi smulge cuţitul din mână înainte să-şi taie limba-n două. Oak chicoteşte şi apucă friptura cu degetele, rupând din ea cu dinţii săi ascuţiţi.

— Ar trebui să ştiţi că, în curând, regele va abdica în favoarea unuia dintre copiii săi, spune Madoc, privindu-ne pe toţi. Probabil că îl va alege pe prinţul Dain.

Nu contează că Dain e cel de-al treilea născut. Înaltul conducător îşi alege succesorul – în felul acesta e asigurată stabilitatea regatului Elfhame. Prima înaltă regină, Mab, şi-a pus fierarul să făurească o coroană. Se spune că fierarul era o creatură pe nume Grimsen, care ştia să facă orice din metal.

Păsări cântătoare şi coliere care şerpuiau în jurul gâtului, săbii gemene pe nume Caută-Inimă şi Jură-Inimă, care nu-şi ratau niciodată ţinta. Coroana reginei Mab a fost făurită în chip magic şi minunat, astfel încât să poată trece numai de la o rudă de

sânge la alta, într-un şir neîntrerupt. Odată cu coroana trec şi promisiunile tuturor celor ce au jurat pe ea. Cu toate că supuşii ei se adună la fiecare încoronare pentru a-şi reînnoi jurămintele de credinţă, autoritatea aparţine în continuare coroanei înseşi.

— De ce abdică? întreabă Taryn.

Rânjetul lui Vivi a devenit răutăcios.

— Odraslele lui şi-au pierdut răbdarea cu el, pentru că e încă în viaţă.

Pe chipul lui Madoc trece o undă de furie. Taryn şi cu mine nu îndrăznim să-l provocăm, de teamă să nu depăşim limita răbdării pe care o are cu noi, dar Vivi posedă o pricepere desăvârşită când vine vorba de provocări. Când îi răspunde, observ că Madoc face mari eforturi să-şi păstreze cumpătul.

— Puţini regi ai tărâmului au avut o ocârmuire atât de strălucită şi atât de îndelungată precum Eldred. Acum va pleca în căutarea Pământului Făgăduinţei.

— Din câte îmi dau seama, Pământul Făgăduinţei e un eufemism pe care-l folosesc ca să se refere la moarte, cu toate că ei nu recunosc. Se spune că acolo e locul din care au venit locuitorii tărâmului şi locul în care se vor întoarce în cele din urmă.

— Adică părăseşte tronul pentru că e bătrân? întreb eu, fără să-mi dau seama dacă sunt necuviincioasă. Există hobi născuţi cu pielea ridată, ca nişte pisici micuţe, fără păr, şi nixe cu braţe catifelate, a căror vârstă adevărată se citeşte doar în ochii lor străvechi. Aveam impresia că timpul nu are importanţă pentru ei.

Oriana nu pare încântată, dar nici nu-mi spune efectiv să tac, deci poate că nu e chiar atât de necuviincios. Sau poate că nu se aşteaptă din partea mea decât la purtări urâte.

— E adevărat că nu murim din cauza vârstei, dar odată cu vârsta obosim, spune Madoc, oftând adânc. Am pornit la război în numele lui Eldred. Am nimicit curţile care nu i-au jurat credinţă. Am condus chiar şi atacuri împotriva reginei Mării De Jos. Dar Eldred şi-a pierdut pofta de sânge. Le permite celor de sub stindardul său să se răzvrătească sub forme mai mult sau mai puţin serioase, timp în care alte curţi refuză să ni se supună. A sosit momentul să pornim la luptă. E timpul pentru un nou monarh, pentru unul flămând.

Oriana îşi încreţeşte fruntea, uşor derutată.

— Preferabil, familia ta ar vrea să fii în siguranţă.

— La ce e bun un general dacă nu sunt războaie?

Madoc soarbe cu sete din vin, îndelung. Mă întreb cât de des simte nevoia să-şi umezească gluga cu sânge proaspăt.

— Încoronarea noului rege va avea loc la solstiţiul de toamnă. Nu vă temeţi. Am un plan care să ne asigure viitorul. Voi trebuie doar să vă pregătiţi pentru mult dans.

Mă întreb care ar putea fi planul lui, moment în care Taryn îmi dă un picior pe sub masă. Când mă întorc să o privesc, furioasă, ea ridică din sprâncene.

— Întreabă-l! mă îndeamnă ea, mişcând din buze fără să scoată vreun sunet.

Madoc se uită la ea.

— Ce e?

— Jude vrea să întrebe ceva, spune Taryn.

Mai rău e, am impresia, că Taryn crede că mă ajută.

Trag adânc aer în piept. Bine măcar că Madoc pare a fi în toane bune.

— M-am gândit la turneu, îi spun. M-am imaginat de multe ori rostind cuvintele astea, dar acum, când le spun cu adevărat, nu sună aşa cum am sperat. Mă pricep binişor să mânuiesc sabia, adaug.

— Eşti prea modestă, spune Madoc. Stăpâneşti de minune mânuitul sabiei.

Pare a fi o încurajare. Mă uit la Taryn, care parcă îşi ţine răsuflarea. Toţi cei de la masă au încremenit, mai puţin Oak, care îşi loveşte paharul de marginea farfuriei.

— Voi lupta în Turneul De Vară şi vreau să mă declar pregătită să fiu aleasă drept cavaler.

Madoc ridică din sprâncene.

— Asta îţi doreşti? E o treabă periculoasă.

Încuviinţez, dând din cap.

— Nu mă tem.

— Interesant, spune el.

Inima îmi zvâcneşte surd în piept. M-am gândit la planul ăsta sub toate aspectele, mai puţin la posibilitatea că nu-l va încuviinţa.

— Vreau să-mi croiesc propriul drum la curte, spun eu.

— Nu eşti o ucigaşă, îmi spune el.

Tresar şi îmi ridic privirea, întâlnind-o pe a lui. Se uită la mine

hotărât, cu ochii săi aurii de pisică.
— Aş putea să devin una, insist eu. Mă antrenez de un deceniu.
De când m-ai luat, gând căruia nu-i dau glas, cu toate că, probabil, mi se citeşte în privire.
Madoc clatină din cap cu părere de rău.
— Ceea ce-ţi lipseşte nu are nimic de-a face cu experienţa.
— Nu, dar… încerc eu să spun.
— Destul. Am hotărât, spune el, ridicând glasul pentru a-mi tăia replica.
După câteva clipe în care amândoi rămânem tăcuţi, îmi adresează un zâmbet firav, împăciuitor.
— Participă la turneu dacă vrei, ca un exerciţiu, dar nu vei purta eşarfa verde. Nu eşti pregătită să fii cavaler. Mai putem vorbi după încoronare, dacă vei fi la fel de hotărâtă. Şi dacă e vorba doar de un capriciu, va fi timp suficient să-ţi treacă.
— Nu e vorba de niciun capriciu!
Urăsc disperarea din propria-mi voce, dar am numărat zilele până la turneu, una câte una. Gândul că voi aştepta luni întregi, numai ca el să mă poată refuza din nou, mă umple de-o disperare groaznică.
Madoc mă priveşte cu o expresie indescifrabilă.
— După încoronare, repetă el.
Aş vrea să ţip la el: „Ştii cât de greu e să stai mereu cu capul plecat? Să înghiţi insulte şi să înduri ameninţări pe faţă? Şi totuşi, asta am făcut. Am crezut că aşa îmi voi dovedi tăria de caracter. Am crezut că, dacă vei vedea cum încasez totul cu zâmbetul pe buze, vei vedea că sunt vrednică”.
— Nu eşti o ucigaşă.
— Habar nu are cum sunt.
Poate că nici eu nu ştiu. Poate că niciodată nu-mi dau frâu liber, ca să pot descoperi.
— Prinţul Dain va fi un rege destoinic, spune Oriana, schimbând cu pricepere discuţia înspre un subiect mai plăcut. Încoronările presupun câte o lună de baluri. Vom avea nevoie de rochii noi, adăugă ea.
Pare că ne include şi pe mine şi pe Taryn în afirmaţia asta generală.
— Rochii magnifice, precizează ea.
Madoc dă din cap aprobator şi zâmbeşte descoperindu-şi

dinţii aşa cum face de obicei.

— Da, da, oricâte doriţi. Vreau să arătaţi cât mai bine şi să dansaţi cât mai aprig.

Mă străduiesc să respir încet, să mă concentrez asupra unui singur lucru. Seminţele de rodie din farfuria mea, care sclipesc ca nişte rubine umezite în sânge de vânat.

— După încoronare, a spus Madoc. Încerc să mă concentrez asupra acestui lucru. Numai că parcă ar însemna niciodată.

Mi-ar plăcea nespus să am o rochie de curte precum cele pe care le-am văzut în garderoba Orianei, cu modele complicate şi opulente, cusute pe fuste din aur şi argint, toate frumoase ca zorii zilei. Mă concentrez şi asupra acestui gând.

Dar apoi merg prea departe şi mă închipui îmbrăcată în acea rochie, cu sabia la şold, transformată, un adevărat membru al curţii, un cavaler al Cercului Şoimilor. Iar Cardan mă priveşte din cealaltă parte a încăperii, de lângă rege, şi râde de pretenţia mea.

Râde de parcă ar şti că e vorba doar de o fantezie care nu se va împlini niciodată.

Mă ciupesc de picior până durerea îmi alungă gândurile.

— Va trebui să vă tociţi tălpile pantofilor, aşa cum facem noi, ceilalţi, ne spune Vivi mie şi lui Taryn. Pun pariu că Oriana e bolnavă de grijă, pentru că, din moment ce Madoc v-a în curajat să dansaţi, ea nu vă poate opri. Oroarea ororilor, poate chiar vă veţi distra.

Oriana strânge din buze.

— Eşti nedreaptă şi nu e adevărat.

Vivi îşi dă ochii peste cap.

— Dacă n-ar fi adevărat, n-aş putea s-o spun.

— Gata, potoliţi-vă! strigă Madoc lovind cu palma în masă şi toţi tresărim. Încoronările sunt ocazii în care multe lucruri se pot întâmpla. O să se producă schimbări şi nu e deloc înţelept să mi se împotrivească cineva.

Nu-mi dau seama dacă se referă la prinţul Dain sau la fii cele lui nerecunoscătoare ori la ambele.

— Te temi că s-ar putea să încerce cineva să pună stăpânire pe tron? întreabă Taryn.

— Şi ea, ca şi mine, a fost educată în materie de strategie, manevre şi riposte, ambuscade şi tactici de obţinere a superiorităţii. Însă, spre deosebire de mine, ea are talentul

Orianei de a pune întrebările care îndrumă conversaţia înspre făgaşe mai puţin prăpăstioase.

— Casa Sălcii ar trebui să se teamă, nu eu, spune Madoc, dar pare încântat că i s-a pus întrebarea asta. Fără îndoială că unii dintre supuşii lor îşi doresc să nu existe nicio coroană însângerată şi nici vreun înalt rege. Urmaşii lui ar face bine să se asigure în mod special că ostile tărâmului sunt mulţumite. Un strateg cu experienţă îndelungată aşteaptă ocazia potrivită.

— Doar cineva care nu mai are nimic de pierdut ar ataca tronul atât timp cât îl aperi tu, spune Oriana cu afectare.

— Mereu rămâne câte ceva de pierdut, spune Vivi şi se strâmbă la Oak, care chicoteşte.

— Oriana întinde mâinile spre el, dar se stăpâneşte. Doar nu e niciun pericol. Şi totuşi, observ sticlirea din ochii de pisică ai lui Vivi şi nu sunt prea sigură că Oriana nu are dreptate să fie neliniştită.

Vivi şi-ar dori să-l pedepsească pe Madoc, dar nu are puterea decât să-i stea în coaste. Ceea ce presupune s-o chinuie pe Oriana folosindu-se de Oak. Ştiu că Vivi îl iubeşte – doar e fratele nostru –, dar asta nu înseamnă că nu îndrăzneşte să-l înveţe lucruri rele.

Madoc ne zâmbeşte tuturor, acum e satisfacţia întruchipa tă. Înainte credeam că nu observă curentul de încordare care circulă în familie, dar, pe măsură ce cresc, îmi dau seama că acest conflict abia stăpânit nu-l deranjează câtuşi de puţin. Îl încântă la fel de mult ca războiul declarat.

— Poate că niciunul dintre duşmanii noştri nu e un strateg cât de cât priceput.

— Să sperăm, spune Oriana distrată, cu ochii pe Oak, şi ridică paharul cu vin.

— Chiar aşa, spune Madoc. Să ciocnim! Pentru incompetenţa duşmanilor noştri!

Îmi ridic paharul şi ciocnesc cu Taryn, apoi îl dau pe gât până la fund.

Mereu rămâne câte ceva de pierdut.

Rămân cu gândul ăsta toată dimineaţa, întorcându-l în minte pe-o parte şi pe alta. În cele din urmă, când mă satur să mă răsucesc şi să mă perpelesc în pat, îmbrac un halat peste cămaşa de noapte şi ies în lumina soarelui de sfârşit de dimineaţă. E strălucitoare ca aurul bătut cu ciocanul şi îmi

ustură ochii când mă aşez pe un petec de trifoi, în apropierea grajdurilor, cu privirea la conac.

Toate astea au fost ale mamei înainte să devină ale Orianei. Pe vremea aia, mama trebuie să fi fost tânără şi îndrăgostită de Madoc. Mă întreb cum s-a simţit ea. Mă întreb dacă a crezut că avea să fie fericită aici.

Mă întreb când anume şi-a dat seama că nu era.

Am auzit zvonurile. Nu e puţin lucru să-l păcăleşti pe generalul înaltului rege, să fugi pe furiş din Tărâmul Zânelor, purtându-i copilul în pântec, şi să rămâi ascunsă aproape zece ani. A lăsat în urmă rămăşiţele arse ale altei femei printre resturile înnegrite ale conacului lui. Nimeni nu poate spune că nu şi-a demonstrat tăria de caracter. Dacă ar fi fost puţin mai norocoasă, Madoc nu şi-ar fi dat seama niciodată că era încă în viaţă.

Aş zice că ea a avut multe de pierdut. Şi eu am multe de pierdut.

Dar ce contează?

— Lasă lecţiile de azi, îi spun lui Taryn în acea după-amiază.

M-am îmbrăcat şi m-am pregătit devreme. Deşi nu am dormit, nu simt nicio urmă de oboseală.

— Rămâi acasă, adaug eu.

Mă priveşte cu o îngrijorare profundă, în timp ce un băiat pixi, de curând îndatorat lui Madoc, îi împleteşte părul castaniu sub forma unei coroniţe. Stă dreaptă la măsuţa de toaletă, îmbrăcată toată în culori brune şi aurii.

— Pentru că-mi spui să nu mă duc, înseamnă că trebuie să mă duc. Nu ştiu ce-ţi trece prin cap, dar încetează. Îmi dau seama că eşti dezamăgită din cauza turneului…

— Asta nu contează, spun eu, deşi, evident, contează.

Contează atât de mult, încât acum, când am pierdut speranţa de a deveni cavaler, simt că s-a deschis un hău sub mine şi că mă prăbuşesc.

Poate că Madoc o să se răzgândească.

Cobor scările şi ea mă urmează, apucând coşurile înaintea mea.

— Măcar acum nu va mai trebui să-l sfidezi pe Cardan.

Mă răstesc la ea, deşi nu are nicio vină.

— Ştii de ce nu mă lasă Madoc să încerc să devin cavaler? Pentru că are impresia că sunt slabă.

— Jude, mă previne ea.

— Credeam că trebuie să fiu cuminte şi să respect regulile, îi spun eu. Dar m-am săturat să fiu slabă. M-am săturat să fiu cuminte. Cred că am să fiu altfel.

— Numai idioţii nu se înspăimântă de lucrurile înspăimântătoare, spune Taryn, ceea ce e adevărat, fără îndoială, dar nu reuşeşte să mă descurajeze.

— Lasă lecţiile de azi, îi spun iarăşi, dar nu vrea, aşa că mergem la şcoală împreună.

Taryn mă priveşte cu îngrijorare în timp ce vorbesc cu conducătoarea jocului de-a războiul, Fand, o fată pixi cu pielea de albastrul petalelor de flori. Aceasta îmi aminteşte că mâine facem o repetiţie, pentru a fi pregătiţi pentru turneu.

— Dau din cap, încuviinţând, şi-mi muşc obrazul pe dinăuntru. Nimeni nu trebuie să ştie că speranţele mele sunt năruite. Nimeni nu trebuie să ştie că am avut vreo speranţă.

— Mai târziu, când Cardan, Locke, Nicasia şi Valerian se aşază la masa lor, sunt nevoiţi să scuipe mâncarea, icnind oripilaţi. Peste tot în jurul lor, copii ai nobilimii zânelor mai puţin nesuferiţi îşi mănâncă pâinea cu miere, turtele şi porumbeii fripţi, biscuiţii cu gem de soc şi brânza şi boabele grase de struguri. Însă toate bucatele din coşul fiecăruia dintre duşmanii mei au fost sărate cu mult peste măsură.

Cardan îmi întâlneşte privirea şi nu pot stăpâni zâmbetul răutăcios care-mi înalţă colţurile gurii Ochii lui strălucesc ca tăciunii şi ura lui e vie, luceşte împrejurul nostru precum aerul de deasupra unor stânci negre într-o zi toridă de vară.

— Ţi-ai pierdut minţile? mă întreabă Taryn agitată, scuturându-mă de umăr, ca să mă întorc cu faţa la ea. Nu faci decât să înrăutăţeşti situaţia. Există un motiv bun pentru care nimeni nu le ţine piept.

— Ştiu, spun încet, nefiind în stare să-mi ascund zâmbe tul. Sunt multe motive.

Are dreptate să-şi facă griji. Tocmai am declarat război.

Capitolul 6

Am spus povestea asta anapoda. Sunt anumite lucruri lega te de faptul că am crescut în Tărâmul Zânelor pe care chiar ar fi

trebuit să vi le spun. Nu le-am inclus în poveste în mare parte pentru că sunt laşă. Nici măcar mie nu-mi dau voie să mă gândesc la ele. Dar poate că, dacă aţi şti câteva detalii relevante despre trecutul meu, aţi înţelege mai bine de ce sunt aşa cum sunt. Dacă aţi şti cum mi-a pătruns frica până în măduva oaselor. Cum am învăţat să o ascund.

Aşadar, acestea sunt trei lucruri pe care ar fi trebuit să le spun despre mine, dar pe care nu le-am spus:

Când aveam nouă ani, unul dintre paznicii lui Madoc mi-a muşcat vârful degetului inelar de la mâna stângă. Eram afară şi, când am ţipat, m-a împins atât de tare, încât m-am izbit cu capul de un stâlp de lemn din grajd. Apoi m-a silit să stau acolo cât timp a mestecat bucata pe care o muşcase. Mi-a zis pe şleau cât de mult detesta muritorii. Am sângerat foarte mult – n-ai crede că poate ţâşni atâta sânge dintr-un deget. După ce a terminat, mi-a expli cat că aş face bine să păstrez secretă întâmplarea, pentru că altfel mă va mânca în întregime. Aşa că, evident, n-am spus nimănui. Până acum, când vă spun vouă.

Când aveam unsprezece ani, un membru foarte plictisit al nobilimii m-a zărit ascunzându-mă sub masa cea mare la una dintre petreceri. M-a scos de sub masă târându-mă de un picior, în timp ce eu loveam şi mă zbăteam. Nu cred că ştia cine sunt – cel puţin, eu prefer să cred că nu ştia. Dar m-a silit să beau, aşa că am băut; vinul de zână, verde ca iarba mi-a alunecat pe gât precum nectarul. A dansat cu mine dintr-un capăt în altul al dealului. Iniţial a fost distractiv, a fost genul de distracţie înfiorătoare, care te face să ţipi că vrei să fii lăsată jos şi apoi să ameţeşti şi să-ţi vină rău. Dar când distracţia s-a risipit şi eu tot nu reuşeam să mă opresc, a devenit pur şi simplu îngrozitor. Se pare că spaima mea a fost pe măsura distracţiei lui. Prinţesa Elowyn m-a descoperit la sfârşitul petrecerii, vomitam şi plângeam. Nu m-a întrebat nimic legat de cum ajunse sem în starea aia, n-a făcut decât să mă predea Orianei, ca şi când aş fi fost o haină pierdută. Nu i-am spus niciodată lui Madoc. Ce rost ar fi avut? Toţi cei care mă văzuseră probabil că avuseseră impresia că mă distram de minune.

Când aveam paisprezece ani şi Oak avea patru, acesta m-a fermecat. N-a făcut-o cu intenţie – ei bine, măcar nu a înţeles exact de ce nu avea voie s-o facă. Nu purtam niciun talisman de apărare, pentru că tocmai făcusem baie. Oak nu voia să meargă

la culcare. M-a rugat să mă joc cu el cu păpuşile, aşa că ne-am jucat. Mi-a cerut să-l fugăresc, aşa că ne-am jucat de-a prinselea prin încăperi. Apoi şi-a dat sea ma că putea să mă facă să-mi dau singură palme, ceea ce era amuzant. Tatterfell ne-a găsit după câteva ore, s-a uitat bine la obrajii mei roşii şi la lacrimile care-mi curgeau din ochi şi apoi a fugit să o aducă pe Oriana. Săptămâni întregi, Oak cel hazliu a tot încercat să mă farmece astfel încât să-i aduc dulciuri, să-l ridic în mâini deasupra capului sau să scuip la masă, la cină. Chiar dacă nu i-a mers niciodată, chiar dacă de la întâmplarea aia am purtat un colier de scoruşe oriunde aş fi mers, câteva luni abia m-am abţinut să nu-l pocnesc. Oriana nu m-a iertat niciodată pentru faptul că m-am stăpânit – are impresia că, pentru că nu m-am răzbunat pe el, înseamnă că am de gând să mă răzbun în viitor.

Iată de ce nu-mi plac poveştile astea: scot în evidenţă faptul că sunt vulnerabilă. Oricât de grijulie aş fi, în cele din urmă, o să fac iarăşi un pas greşit. Sunt slabă. Sunt fragilă. Sunt muritoare.

Asta urăsc cel mai mult.

Chiar dacă, prin cine ştie ce minune, aş reuşi să fiu mai bună decât ei, nu voi fi niciodată una de-ale lor.

Capitolul 7

Nu zăbovesc să se răzbune.

În restul după-amiezii şi în prima parte a serii, avem lecţii de istorie. Un goblin cu cap de pisică, pe nume Yarrow, ne recită balade şi ne pune întrebări. Cu cât dau mai multe răspunsuri corecte, cu atât Cardan se înfurie mai tare. Nu-şi ascun de nemulţumirea, i se plânge cu glas tărăgănat lui Locke că lecţiile astea sunt atât de plictisitoare şi se strâmbă la lector.

De data asta terminăm înainte ca întunericul să se lase cu totul. Taryn şi cu mine pomim spre casă. Îmi aruncă priviri îngrijorate. Lumina asfinţitului se strecoară printre copaci şi inspir adânc, savurând mirosul de ace de pin. Simt un fel de linişte ciudată, în ciuda isprăvii mele prosteşti.

— Nu-ţi stă în fire, spune Taryn în cele din urmă. Tu nu intri în conflict cu oamenii.

— Nu câştig nimic dacă încerc să-i împac, spun eu lovind o piatră cu vârful ciubotei. Cu cât li se iartă mai multe, cu atât au

pretenţia la şi mai mult.

— Atunci, ai de gând să... ce? Să-i înveţi bunele maniere? oftează Taryn. Chiar dacă ar trebui s-o facă cineva, asta nu în seamnă că acel cineva trebuie să fii tu.

Are dreptate. Ştiu că are dreptate. Furia îmbătătoare a acestei după-amiezi se va stinge şi-mi voi regreta faptele. Probabil că, după un somn lung, o să fiu la fel de îngrozită ca Taryn. N-am reuşit decât să-mi fac probleme şi mai mari, oricât de plăcut ar fi fost să-mi satisfac orgoliul rănit.

Nu eşti o ucigaşă.

Ceea ce-ţi lipseşte nu are nimic de-a face cu experienţa.

Şi totuşi, acum nu am regrete. Din moment ce am păşit dincolo de marginea prăpastiei, acum nu vreau decât să cad.

Dau să vorbesc, moment în care o mână îmi acoperă brusc gura. Degetele se adâncesc în pielea din jurul buzelor mele. Încerc să lovesc, zbătându-mă, şi îl văd pe Locke apucând-o pe Taryn de brâu. Cineva m-a apucat de încheieturile mâini lor. Îmi eliberez gura cu un zvâcnet şi ţip, dar pe Tărâmul Zânelor ţipetele sunt ca un cântec de pasăre, se aud prea des şi nu atrag atenţia.

Ne împing înainte printre copaci, râzând. Îl aud pe unul dintre băieţi chiuind. Mi se pare că-l aud pe Locke spunând că distracţia n-o să dureze mult sau ceva asemănător, dar cuvintele lui se pierd în hărmălaie.

Apoi cineva mă împinge de umeri şi resimt un şoc oribil în clipa în care apa rece mă împresoară. Scuip apă şi încerc să respir. Simt gust de mâl şi de stuf. Mă ridic dintr-o mişcare. Taryn şi cu mine ne aflăm în râu, apa ne ajunge la brâu şi curenţii ne împing la vale, spre o porţiune mai adâncă şi mai învolburată. Îmi înfig picioarele în mâzga de pe fund, ca să nu mă ia curentul apei. Taryn s-a agăţat de un bolovan şi părul îi e ud. Probabil că a alunecat.

— Sunt nixe în râul ăsta, spune Valerian. Dacă nu ieşiţi înainte să vă găsească, o să vă tragă sub apă şi-o să vă ţină acolo. O să-şi înfigă dinţii ascuţiţi în pielea voastră.

Se face că muşcă.

Sunt înşiruiţi pe malul râului, Cardan e cel mai aproape, cu Valerian lângă el. Locke îşi trece mâna peste vârfurile papurii şi pare că nu e atent la ceea ce se petrece în jur. Acum nu mai pare prietenos. Pare că s-a plictisit şi de prietenii săi, şi de noi.

— Asta e firea nixelor, n-au ce face, spune Nicasia şi loveşte apa cu piciorul, împroşcându-mi faţa. Aşa cum nici voi n-aveţi ce face decât să vă înecaţi.

Îmi înfig mai aprig picioarele în nămol. Apa îmi umple ciubotele şi-mi îngreunează mişcările picioarelor, dar nămolul mi le ţine pe loc atunci când stau nemişcată. Nu ştiu cum am să ajung la Taryn fără să alunec.

Valerian ne răstoarnă genţile de şcoală pe mal. Nicasia, Locke şi cu el aruncă pe rând conţinutul lor în apă. Caietele mele legate în piele. Suluri de hârtie care se desfac în timp ce se scufundă. Cărţile cu balade şi istorie împroaşcă tare cu apă, apoi se proptesc între două stânci şi rămân înţepenite. Tocul meu bun şi peniţele lucesc pe fundul râului. Călimara se sfărâmă de stânci şi colorează apa în stacojiu.

Cardan mă urmăreşte cu privirea. Deşi nu mişcă nici mă car un deget, sunt convinsă că el a pus la cale toate astea. În ochii lui întâlnesc grozava stranietate a Tărâmului Zânelor.

— Vă distraţi? le strig celor de pe mal atât de furioasă, în cât nu mai simt nici urmă de frică. Vă simţiţi bine?

— Excelent, spune Cardan.

Apoi îşi mută privirea de la mine înspre un loc din apă unde se adună umbre. Or fi nixe? Nu-mi dau seama. Încerc doar să mă apropii de Taryn.

— Nu-i decât un joc, spune Nicasia. Dar uneori nu avem grijă când ne jucăm cu jucăriile noastre. Şi se strică.

— Doar nu v-am înecat cu mâna noastră, strigă Valerian.

Piciorul îmi alunecă pe pietrele slinoase şi cad, înghiţind apă noroioasă, sunt purtată la vale şi nu pot face nimic. Intru în panică şi-mi destind plămânii. Întind o mână şi mă prind de rădăcina unui copac. Îmi recapăt echilibrul, tuşesc şi gâfâi.

Nicasia şi Valerian râd. Expresia lui Locke e de nedescifrat. Cardan a intrat cu un picior între firele de papură, poate ca să ne vadă mai bine. Furioasă şi scuipând apă, mă opintesc să ajung înapoi la Taryn, care face un pas înainte, mă apucă de mână şi o strânge puternic.

— Credeam că ai să te îneci, spune ea, cuprinsă de isterie.

— Ne descurcăm, îi spun eu.

Îmi înfig picioarele în mâl şi mă aplec după o piatră. Găsesc una mare şi o ridic greoi, e verde şi acoperită cu alge lunecoase.

— Dacă ne atacă nixele, o să le ţin eu piept.

— Renunţă, spune Cardan.

Se uită drept la mine. Nu-i aruncă nici măcar o privire lui Taryn.

— N-ar fi trebuit să înveţi împreună cu noi. Ia-ţi gândul de la turneu. Spune-i lui Madoc că nu ai ce căuta printre noi, care îţi suntem superiori tăi. Dacă faci asta, te voi salva.

Îl privesc fix.

— Nu trebuie decât să renunţi, spune el. E uşor.

Mă uit la sora mea. Din vina mea e udă leoarcă şi speriată. Apa râului e rece, în ciuda căldurii verii, iar curentul e puter nic.

— Şi o s-o salvezi şi pe Taryn?

— A, adică vei face ce-ţi cer de dragul ei?

Privirea lui Cardan e flămândă, devoratoare.

— Asta te face să te simţi nobilă?

Se opreşte şi, în tăcerea care urmează, nu se mai aude de cât respiraţia întretăiată a lui Taryn.

— Ei bine, aşa te simţi?

Privesc înspre nixe, le urmăresc să văd dacă fac vreo mişcare.

— Ce-ar fi să-mi spui tu cum vrei să mă simt?

— Interesant.

Face încă un pas înainte, se ghemuieşte şi se uită la noi de la acelaşi nivel.

— Sunt atât de puţini copii în Tărâmul Zânelor, că nu am văzut niciodată gemeni. E ca şi cum ai fi dublată sau, mai de grabă, ca şi cum ai fi împărţită în două?

Nu răspund.

În spatele lui, o văd pe Nicasia luându-l pe Locke de braţ şi şoptindu-i ceva. El o priveşte cu o indignare usturătoare, iar ea se bosumflă. Poate că îi agasează faptul că în clipa de faţă încă nu ne mănâncă nimeni.

Cardan se încruntă.

— Soră geamănă, spune el, întorcându-şi privirea spre Taryn.

Zâmbetul îi revine pe buze, ca şi când i-ar fi venit o nouă idee înfiorătoare care să-l bucure.

— Tu ai face acelaşi sacrificiu? Hai să vedem. Am o ofertă cât se poate de generoasă pentru tine. Urcă pe mal şi sărută-mă pe ambii obraji. După aceea, cu condiţia să nu o aperi pe sora ta prin cuvânt sau faptă, nu te voi mai considera responsabilă pentru sfidarea ei. Ei bine, nu e un târg bun? Dar e valabil doar dacă vii acum la noi, iar pe ea o laşi acolo să se înece.

Demonstrează-i că va fi mereu singură.

Preţ de o clipă, Taryn rămâne nemişcată, ca şi cum ar fi îngheţat.

— Du-te, îi spun eu. Mă descurc.

Oricum mă doare când porneşte anevoie spre ţărm. Dar fireşte că ar trebui să se ducă. Va fi în siguranţă, iar preţul chiar nu e important.

Una dintre siluetele palide se desprinde de celelalte şi înoată înspre ea, dar umbra mea din apă o face să ezite. Mă prefac că arunc cu piatra şi creatura tresare puţin. Le place prada uşoară.

Valerian o ia de mână pe Taryn şi o ajută să iasă din apă ca şi cum ar fi o mare doamnă. Rochia ei e udă leoarcă şi apa şiroieşte de pe ea cu fiecare mişcare, ca rochiile spriţilor sau ale nimfelor mării. Îşi lipeşte buzele albastre de obrajii lui Cardan, întâi de unul, apoi de celălalt. Ea ţine ochii închişi, dar ai lui sunt deschişi şi mă urmăresc.

— Spune: „Mă lepăd de sora mea, Jude”, îi cere Nicasia. „N-am s-o ajut. Nici măcar nu-mi place de ea.”

Taryn priveşte spre mine scurt şi cu părere de rău.

— Nu mă puteţi obliga să zic asta. Nu aşa ne-a fost învoiala.

Ceilalţi râd. Cizma lui Cardan desparte ciulinii şi papura.

Locke dă să spună ceva, dar Cardan îl întrerupe.

— Sora ta te-a abandonat. Vezi ce putem face cu câteva cuvinte? Şi totul poate fi mult mai rău. Te putem fermeca să alergi încolo şi-ncoace în patru labe, lătrând ca un câine. Te putem blestema să te topeşti de dorul unui cântec pe care n-o să-l mai auzi niciodată sau al vreunui cuvânt blând din gura mea. Noi nu suntem muritori. Te vom zdrobi. Eşti o creatură mică şi fragilă; ar fi o nimica toată pentru noi. Cedează.

— Niciodată, spun eu.

Cardan zâmbeşte, încrezut.

— Niciodată? E ca şi cum ai spune „veşnic” – e prea mult pentru ca muritorii să poată înţelege.

Silueta din apă rămâne pe loc, probabil pentru că prezenţa lui Cardan şi a celorlalţi îi dă impresia că am prieteni care m-ar putea apăra dacă aş fi atacată. Aştept următoarea mişcare a lui Cardan, urmărindu-l cu atenţie. Sper că arăt sfidătoare. Mă priveşte iscoditor câteva clipe nesfârşite, îngrozitoare.

— Gândeşte-te la noi, îmi spune el. Pe drumul lung spre casă, udă şi ruşinată. Gândeşte-te la răspunsul tău. Ăsta a fost unul

dintre cele mai mici rele pe care ţi le putem face.

Şi cu asta ne întoarce spatele, iar în clipa următoare şi ceilalţi fac la fel. Îl privesc în timp ce se îndepărtează. Îi urmăresc pe toţi.

Când nu se mai zăresc, mă trag la mal şi mă întind pe spate în nămol, lângă Taryn, care stă în picioare. Inspir îndelung şi lacom. Nixele încep să răsară şi ne privesc cu ochi flămânzi, opalescenţi. Se uită la noi printr-un pâlc de coada-vulpii. Una dintre ele începe să se târască pe mal.

Arunc piatra. N-o nimeresc nici pe departe, dar pleoscăitul le sperie şi nu se mai apropie.

Gâfâind, mă silesc să mă ridic şi o iau din loc. Şi pe tot drumul spre casă, în timp ce Taryn suspină încet, mă gândesc cât de mult îi urăsc şi cât de mult mă urăsc pe mine însămi. Apoi nu mă mai gândesc decât la ciubotele mele ude, pe care le ridic pas după pas şi care mă poartă pe lângă mărăcini, ferigi încovoiate şi ulmi, pe lângă tufişuri de cireşi cu buze roşii, dracile şi goldani, pe lângă spriţii de pădure, care-şi au cuib în tufele de trandafir, până acasă, unde mă aşteaptă o baie şi un pat, într-o lume care nu e a mea şi poate că nu va fi niciodată.

Capitolul 8

Capul îmi zvâcneşte îngrozitor când Vivienne mă zgâlţâie şi mă trezeşte. Sare în pat, azvârle la o parte cuvertura cu piciorul şi face cadrul să scârţâie. Îmi acopăr faţa cu o pernă, încer când să o ignor şi să mă întorc la somnul meu fără vise.

— Trezeşte-te, somnorilă! spune ea şi trage pătura de pe mine. Mergem la mall.

Scot un sunet gâtuit şi dau din mână ca s-o alung.

— Sus! îmi ordonă ea şi sare din nou.

— Nu, mormăi eu şi mă cufund mai adânc în păturile rămase. Trebuie să merg la repetiţia pentru turneu.

Vivi se opreşte din ţopăit şi-mi dau seama că acest lucru nu mai e adevărat. Nu mai trebuie să lupt. Doar că, din nesăbuinţă, i-am spus lui Cardan că n-am să mă dau bătută niciodată.

… gând care-mi aminteşte de râu şi de nixe şi de Taryn.

… de faptul că ea a avut dreptate şi că eu m-am înşelat cumplit.

— Îţi fac cinste cu o cafea când ajungem acolo, o cafea cu ciocolată şi frişca, insistă Vivi. Haide. Taryn ne aşteaptă.

Mă dau jos din pat, împleticindu-mă. Mă ridic, mă scarpin la şold şi mă uit la ea, furioasă. Îmi arată zâmbetul ei cel mai fermecător şi simt că, fără să vreau, iritarea îmi dispare. Vivi e adesea egoistă, dar e egoistă cu atâta veselie şi încurajează atât de mult egoismul vesel la ceilalţi, încât e uşor să te distrezi cu ea.

Mă îmbrac repede în hainele moderne pe care le ţin tocmai în fundul şifonierului – blugi, un pulover vechi, cenuşiu, cu o stea neagră în faţă, şi o pereche de tenişi Converse înalţi, argintii şi strălucitori. Îmi strâng părul într-o căciulă împletită, înfoiată, iar când mă zăresc în oglinda înaltă (cioplită astfel încât să dea impresia că de fiecare parte a sticlei se află câte un faun deşucheat care priveşte lacom) descopăr că îmi întoarce privirea o persoană diferită.

Poate persoana care aş fi putut deveni dacă aş fi fost crescută ca om.

… oricine o fi şi persoana asta.

Când eram mici, spuneam întruna că ne vom întoarce în lumea oamenilor. Vivi tot zicea că, dacă ar învăţa încă puţină magie, am putea să mergem. Aveam să găsim un conac părăsit şi ea avea să farmece păsările să aibă grijă de noi. Aveau să ne cumpere pizza şi dulciuri, iar noi urma să mergem la şcoală numai dacă aveam chef.

Dar, până să înveţe Vivi cum am putea face călătoria asta, realitatea ne-a dejucat planurile. Se pare că păsările nu pot, de fapt, să cumpere pizza, chiar dacă sunt fermecate.

Le găsesc pe surorile mele în faţa grajdurilor lui Madoc, unde sunt înţărcaţi cai de zână potcoviţi cu argint, lângă broaşte enorme gata a fi înşeuate şi înhămate şi reni cu coarne late, de care sunt agăţaţi clopoţei. Vivi poartă blugi negri şi o bluză albă, iar ochii de pisică îi sunt ascunşi de ochelari de soare cu lentile reflectante. Taryn e îmbrăcată cu jeggings roz, un cardigan pufos şi o pereche de ghete.

Ne străduim să imităm fetele pe care le vedem în lumea oamenilor, fetele din reviste, cele pe care le vedem pe ecranele din cinematografe cu aer condiţionat, mâncând chestii atât de dulci, încât mă dor dinţii. Nu ştiu ce-şi spune lumea când ne vede. Pentru mine, hainele astea sunt o costumaţie. Mă joc cu

naivitate de-a costumaţiile. Nu pot ghici ce impresie creează tenişii sclipitori, aşa cum un copil costumat în dragon nu poate şti ce-ar spune dragonii adevăraţi despre culoarea solzilor săi.

Vivi culege trei lujeri de rugină care cresc în apropierea troacelor cu apă. După ce găseşte trei care se potrivesc cerinţelor ei, îl ridică pe primul şi suflă în el, spunând: „Răsări, fugarule, şi poartă-ne acolo unde îţi poruncesc."

Cu aceste cuvinte, aruncă lujerul la pământ, iar acesta se preschimbă într-un ponei galben, costeliv, cu ochi de smarald şi cu o coamă care aduce a frunziş dantelat. Poneiul scoate un nechezat ciudat, ascuţit. Vivi aruncă alţi doi lujeri şi în câteva clipe trei ponei din rugină forăie şi adulmecă pământul. Seamănă oarecum cu caii de mare şi pot străbate atât pământul, cât şi cerul, după porunca lui Vivi, păstrându-şi înfăţişarea câteva ore bune şi apoi prefăcându-se iarăşi în ierburi.

Până la urmă, se pare că nu e atât de greu să călătoreşti între Tărâmul Zânelor şi lumea oamenilor. Tărâmul se întin de alături de oraşele muritorilor şi dedesubtul lor, în miezul lor putrezit, părăsit şi mâncat de viermi. Zânele trăiesc în dealuri, în văi şi sub gorgane, pe străduţe dosnice şi în clădiri abandonate ale muritorilor. Vivi nu e singura zână de pe insulele noastre care traversează marea pe furiş şi pătrunde destul de des în lumea oamenilor, cu toate că majoritatea lor îşi iau o înfăţişare de muritor, ca să-i încurce pe oameni. Cu mai puţin de o lună în urmă, Valerian se lăuda că prietenii lui şi cu el păcăliseră nişte turişti cu cortul şi-i convinseseră să se ospăteze împreună cu ei, să înfulece frunze putrezite, vrăjite să arate ca nişte delicatese.

Încalec pe armăsarul meu din rugină şi-mi înfăşor mâinile în jurul grumazului lui. Mereu vine clipa în care acesta începe să mişte şi nu pot să nu surâd. Ceva legat de imposibilitatea acestui fapt, de minunăţia codrilor care se scurg pe lângă noi şi de modul în care copitele de rugină azvârlă pământ când ţâşnesc în aer îmi provoacă un iureş electrizant de pură adrenalină.

Înăbuş urletul care-mi urcă înţepător pe gâtlej.

Călărim pe deasupra colinelor şi apoi pe deasupra mării, zărind sirene care saltă printre valurile sclipitoare şi selke care se tăvălesc prin spuma ce împroaşcă ţărmul. Dincolo de ceaţa care înconjoară permanent insulele şi le ascunde de ochii

muritorilor. Apoi, pe deasupra coastei, trecând de Two Lights State Park, de un teren de golf şi de un aeroport. Aterizăm într-un pâlc mic de copaci, vizavi de mallul din Maine. Bluza lui Vivi flutură în bătaia vântului când aterizăm. Taryn şi cu mine descălecăm. Cu câteva cuvinte din partea lui Vivi, armăsarii din rugină se transformă în trei simple buruieni pe jumătate ofilite, amestecate printre altele asemenea.

— Ţineţi minte unde am parcat, spune Taryn, surâzând, şi pornim spre mall.

Vivi adoră locul ăsta. Îi place să bea smoothie de mango, să probeze pălării şi să cumpere tot ce ne dorim, folosind ghinde pe care le preface în bani. Taryn nu e atât de încântată precum Vivi, dar se distrează. Însă când sunt aici, eu mă simt ca o stafie.

— Mergem ţanţoş prin complexul JCPenney, de parcă am fi cele mai periculoase fiinţe dimprejur. Dar când se întâmplă să văd împreună familii de oameni, mai ales familii cu fetiţe pătate la gură şi chicotind, nu-mi place cum mă simt.

Supărată.

Nu-mi închipui cum ar fi să revin la o viaţă ca a lor; îmi închipui că mă duc la ele şi că le sperii până când încep să plângă.

Fireşte, n-aş face niciodată aşa ceva.

Adică nu cred că aş face-o.

Taryn pare să observe că am rămas cu privirea la un copil care se smiorcăie înaintea mamei lui. Spre deosebire de mine, Taryn se adaptează. Mereu îi vin cuvintele potrivite. Ea s-ar descurca dacă ar fi să fie azvârlită înapoi în lumea asta. E bine acum. Se va îndrăgosti, aşa cum a spus. Se va metamorfoza în soţie sau consoartă şi va creşte copii de zână care o vor iubi nespus şi vor trăi mai departe după ce ea va muri. Numai eu o împiedic să-şi urmeze calea.

Mă bucur foarte mult că nu-mi poate ghici gândurile.

— Aşadar, spune Vivi. Am venit aici pentru că amândurora v-ar prinde bine să vă mai înveseliţi. Deci înveseliţi-vă.

Mă uit la Taryn şi inspir adânc, pregătită să-mi cer iertare. Nu ştiu dacă la asta s-a gândit Vivi, dar asta ştiu că trebuie să fac de când m-am ridicat din pat.

— Îmi pare rău, izbucnesc eu.

— Cred că eşti supărată pe mine, spune Taryn în acelaşi timp.

— Pe tine? întreb eu, uluită.

Taryn îşi lasă umerii în jos.

I-am jurat lui Cardan că n-am să te ajut, deşi în ziua aia am fost cu tine ca să te ajut.

Clatin din cap, hotărâtă.

— Serios, Taryn, tu ar trebui să fii supărată, pentru că, întâi şi-ntâi, ai fost aruncată în apă din cauza mea. Ai făcut alegerea corectă când ai ieşit din apă. Niciodată n-aş putea să mă supăr pentru aşa ceva.

— A, spune ea. Bine.

— Taryn mi-a povestit despre festa pe care i-ai făcut-o prinţului, spune Vivi.

Mă văd oglindită în ochelarii ei de soare, în dublu exemplar, şi încă o dată pe atât, având-o alături pe Taryn.

— A fost destul de bine, dar acum va trebui să faci ceva mult mai rău. Am câteva idei.

— Nu! se opune Taryn vehement. Jude nu va trebui să facă nimic. Era doar supărată din cauza lui Madoc şi a turneului.

— Dacă n-o să-i mai bage în seamă, ca înainte, o s-o ignore şi ei. Poate că la început nu, dar în cele din urmă.

Îmi muşc buza, pentru că nu cred că aşa se va întâmpla.

— Lasă-l pe Madoc. Oricum, ar fi fost plictisitor să fii cavaler, spune Vivi, iar cu asta anulează ţelul spre care tind de câţiva ani.

Oftez. Mă irită, dar mă şi linişteşte faptul că nu i se pare mare scofală, în vreme ce, pentru mine, eşecul ăsta a fost copleşitor.

— Aşadar, ce vrei să facem? o întreb pe Vivi, ca să închei subiectul. Mergem la un film? Vrei să încercăm rujuri? Nu uita că mi-ai promis o cafea.

— Vreau s-o cunoaşteţi pe iubita mea, spune Vivienne şi-mi amintesc de fata cu părul roz din banda de fotografii. Mi-a propus să mă mut cu ea.

— Aici? întreb eu, de parcă ar putea fi vorba de vreun alt loc.

— La mall? râde Vivi de expresiile de pe chipurile noastre. Ne întâlnim cu ea aici azi, dar probabil că vom găsi alt loc unde să locuim. Heather nu ştie că există tărâmul, aşa că nu aduceţi vorba despre el, bine?

Când Taryn şi cu mine aveam zece ani, Vivi a învăţat cum se fac caii din rugină. Peste câteva zile am fugit din conacul lui Madoc. La o benzinărie, Vivi a fermecat la întâmplare o femeie ca să ne ducă la ea acasă.

Şi acum îmi amintesc chipul lipsit de expresie al femeii în timp ce conducea. Am vrut s-o fac să zâmbească, dar, indiferent cât m-am strâmbat, expresia ei nu s-a schimbat. Am petrecut noaptea la ea acasă şi ne-a fost rău, pentru că la cină mâncaserăm îngheţată. Am plâns până am adormit, agăţată de Taryn, care plângea şi ea.

După aceea, Vivi ne-a făcut rost de o cameră cu aragaz la un motel şi am învăţat să preparăm macaroane cu caşcaval la cutie. Am făcut cafea la cafetieră, pentru că ţineam minte că la noi acasă mirosea a cafea. Ne-am uitat la televizor şi am înotat în piscină, împreună cu ceilalţi copii care stăteau la motel.

Nu mi-a plăcut câtuşi de puţin.

Am trăit aşa două săptămâni, apoi Taryn şi cu mine am implorat-o pe Vivi să ne ducă acasă, să ne ducă înapoi pe Tărâmul Zânelor. Ne era dor de paturile noastre, de mâncarea cu care ne obişnuiserăm şi de magie.

Cred că întoarcerea i-a frânt inima lui Vivi, dar aşa am făcut. Şi a rămas şi ea. Orice s-ar spune despre Vivi, cert e că, atunci când a contat cu adevărat, ne-a fost alături.

Bănuiesc că n-ar trebui să fiu surprinsă că n-a avut de gând să rămână pe vecie.

— De ce nu ne-ai spus? o întreabă Taryn, indignată.

— Dar vă spun acum. Tocmai v-am spus, zice Vivi.

În acest timp, ne conduce pe lângă nişte magazine care expun imagini repetitive cu jocuri video, pe lângă vitrine lucioase cu bikini şi rochii care ajung până la gleznă, pe lângă chioşcuri cu covrigei injectaţi cu brânză şi magazine cu galantare pline cu diamante strălucitoare, în formă de inimă, promiţând iubirea adevărată. Pe lângă noi se perindă cărucioare cu copii, grupuri de adolescenţi îmbrăcaţi în jerseuri, cupluri vârstnice care se ţin de mână.

— Ar fi trebuit să ne spui mai devreme, spune Taryn cu mâinile în şold.

— Uitaţi care e planul meu ca să vă înveselesc, spune Vivi. Să ne mutăm cu toţii în lumea oamenilor. Să ne mutăm cu Heather. Jude n-o să mai trebuiască să-şi bată capul cu titlul de cavaler, iar Taryn n-o să se mai consume din pricina cine ştie cărui băiat-zână de doi bani.

— Heather ştie de planul ăsta? o întreabă Taryn, sceptică.

Vivi zâmbeşte şi clatină din cap.

— Bineînţeles, spun eu, vrând să fac o glumă. Numai că eu n-am nicio pregătire din care să fac bani, mai puţin învârtitul sabiei şi născocirea ghicitorilor, ocupaţii din care nu cred că se câştigă prea bine.

— Am crescut în lumea muritorilor, insistă Vivi, cocoţându-se pe o bancă şi păşind dintr-un capăt în altul al acesteia, de parcă ar fi o scenă. Puteţi să vă obişnuiţi din nou, adăugă ea şi îşi ridică pe nas ochelarii de soare.

— Aici ai crescut tu.

Avea nouă ani când am fost răpite; ţine minte mult mai multe decât noi despre lumea oamenilor. Nu e cinstit, având în vedere că tot ea e cea cu puteri magice.

— Făpturile Văzduhului or să vă trateze în continuare ca pe nişte gunoaie, spune Vivi şi sare în faţa noastră.

Ochii de pisică îi sticlesc. O doamnă cu un cărucior de copii coteşte ca să ne evite.

— Cum adică?

Îmi întorc privirea de la Vivi şi o fixez asupra modelului dalelor de sub picioarele mele.

— Oriana se poartă de parcă faptul că voi două sunteţi muritoare e un fel de surpriză oribilă pe care i-o face viaţa iar şi iar, în fiecare dimineaţă, spune ea. Iar Madoc ne-a omorât părinţii, aşa că e cam naşpa. Şi mai sunt şi bădăranii de la şcoală, despre care nu vrei să vorbeşti mai înainte am vorbit despre bădăranii ăştia, spun eu, fără a-i da satisfacţia de a-mi vedea şocul la auzul celor spuse despre părinţii noştri.

Se poartă de parcă noi am fi uitat, de parcă aş putea să uit vreodată. Se poartă de parcă asta ar fi tragedia ei şi numai a ei.

— Şi nu ţi-a convenit, spune Vivi şi pare incredibil de încântată de replica asta. Chiar ţi-ai închipuit că totul o să meargă mai bine dacă devii cavaler?

— Nu ştiu, spun eu.

Vivi se întoarce către Taryn.

— Tu ce zici?

— Nu cunoaştem decât Tărâmul Zânelor, spune Taryn şi ridică mâna ca să împiedice orice alte discuţii. Aici n-am avea nimic. N-ar mai fi niciun bal, niciun strop de magie, niciun…

— Ei bine, eu cred că mie mi-ar plăcea aici, se răsteşte Vivi şi porneşte cu paşi mari înaintea noastră, înspre magazinul Apple.

Am mai vorbit despre asta, fireşte, despre faptul că Vivi ne

crede proaste pentru că nu ne putem împotrivi traiului palpitant din Tărâmul Zânelor, pentru că vrem să rămânem într-un loc atât de primejdios. Poate că, din moment ce am fost crescute cum am fost crescute, lucrurile rele ni se par bune. Sau poate că suntem proaste exact în acelaşi sens ca oricare alt muritor idiot care a tânjit vreodată după încă o îmbucătură din fructele goblinilor. Poate că n-are importanţă.

O fată aşteaptă la intrare şi se joacă pe telefon. Bănuiesc că e vorba chiar de acea fată. Heather e scundă, cu părul de-un roz pal şi cu pielea smeadă. Poartă un tricou având în faţă un model desenat de mână. Degetele îi sunt pătate cu cerneală. Brusc, îmi dau seama că, poate, e vorba chiar de artista care a desenat benzile desenate pe care am văzut că le tot citeşte Vivi.

Dau să fac o plecăciune, dar îmi vin în fire şi-i întind mâna cu stângăcie.

— Eu sunt Jude, sora lui Vivi, spun. Iar ea e Taryn.

Fata dă mâna cu mine. Palma ei e caldă şi abia simt că-mi strânge degetele.

E nostim că Vivi, care s-a străduit din răsputeri să nu semene în vreun fel cu Madoc, a ajuns să se îndrăgostească de o fată-om, aşa cum i s-a întâmplat şi lui.

— Eu sunt Heather, spune fata. Mă bucur să vă cunosc. Vee nu vorbeşte aproape deloc despre familia ei.

Taryn şi cu mine schimbăm priviri. Vee?

— Nu vreţi să ne aşezăm undeva? întreabă Heather, făcând semn înspre cercul de restaurante.

— Cineva îmi e datoare cu o cafea, îi spun eu lui Vivi, cu înţeles.

Facem comanda, ne aşezăm şi bem. Heather ne spune că studiază artele plastice la un colegiu comunitar. Ne povesteşte despre benzile desenate care-i plac şi despre trupele pe care le ascultă. Noi evităm întrebările stânjenitoare. Minţim. Când Vivi se ridică pentru a arunca resturile la gunoi, Heather ne întreabă dacă ea e prima iubită cu care Vivi ne-a făcut cunoştinţă.

Taryn dă din cap.

— Probabil că te place foarte mult.

— Atunci pot să vin în vizită la voi? Părinţii mei sunt pregătiţi să cumpere o periuţă de dinţi pentru Vee. Cum de eu n-am voie să-i cunosc pe ai ei?

Cafeaua moca aproape că-mi ţâşneşte pe nas.

— Ţi-a povestit despre familia noastră?
Heather oftează.
— Nu.
Tatăl nostru e foarte conservator, spun eu.
— Un băiat cu părul negru, ţepos şi cu un portofel cu lanţ trece pe lângă noi şi zâmbeşte înspre mine. N-am idee ce vrea. Poate că o cunoaşte pe Heather. Ea nu-l observă. Nu-i răspund la zâmbet.
— Ştie măcar că Vee e bi? întreabă Heather uluită.
— Tocmai atunci Vivi se întoarce la masă, aşa că nu mai suntem nevoite să născocim tot felul de chestii. Faptul că lui Vivi îi plac şi băieţii, şi fetele e singurul aspect al poveştii ăsteia pentru care Madoc nu s-ar supăra pe Vivi.
După aceea, toate patru ne plimbăm prin mall, încercăm rujuri violet şi mâncăm felii acre de măr îmbrăcate în zahăr, care-mi colorează limba în verde. Mă delectez cu substanţele chimice care fără îndoială că ar face rău oricărui domn sau doamnă de la curte.
Heather pare de treabă. Heather nu are idee în ce se bagă.
Ne luăm politicos la revedere lângă magazinul Newbury Comics. Vivi se uită cu ochi pofticioşi la trei copii care-şi aleg figurine dintr-acelea al căror cap se balansează înainte şi-napoi. Mă întreb la ce se gândeşte în timp ce se plimbă printre oameni. În asemenea momente, parcă ar fi un lup care studiază obiceiurile oilor. Dar când o sărută pe Heather, o face cu o sinceritate nedisimulată.
— Mă bucur că aţi minţit de dragul meu, spune Vivi în timp ce traversăm mallul, întorcându-ne pe unde am venit.
— Va trebui să-i zici în cele din urmă, spun eu. Dacă ai intenţii sincere. Dacă chiar te muţi în lumea muritorilor ca să trăieşti alături de ea.
— Moment în care va vrea şi ea să-l cunoască pe Madoc, spune Taryn, deşi înţeleg de ce Vivi vrea să evite asta cât mai mult posibil.
Vivi clatină din cap.
— Iubirea e o cauză nobilă. Cum poate fi reprobabil ceva făcut pentru o cauză nobilă?
Taryn îşi muşcă buza.
Înainte de plecare, trecem pe la farmacia CVS şi cumpăr tampoane. De fiecare dată când le iau, îmi amintesc că, deşi

Făpturile Văzduhului arată ca noi, sunt o specie diferită. Până şi Vivi e din altă specie. Împart pachetul în două şi-i dau o jumătate lui Taryn.

— Ştiu la ce vă gândiţi. Nu, nu au menstruaţie lunară; dar da, sângerează. Anual. Uneori, mai rar. Da, au diverse soluţii – pânzeturi, în mare parte – şi, da, sunt nasoale. Da, şi pentru ei e un subiect ruşinos.

Traversăm parcarea înspre lujerii noştri de rugină, când un tip cam de vârsta noastră îmi atinge braţul şi degetele lui calde mă apucă imediat deasupra încheieturii.

— Bună, păpuşă.

Apuc să zăresc un tricou negru, prea mare, nişte blugi, un portofel cu lanţ şi un păr ţepos. Lucirea unui cuţit ieftin în gheată.

— Te-am văzut adineaori şi mă gândeam şi eu că, poate…

Mă învârt înainte să apuc să gândesc şi-i trântesc un pumn în falcă. Piciorul meu încălţat în gheată îi nimereşte stoma cul în timp ce cade şi-l azvârlă pe asfalt. Clipesc şi mă trezesc holbându-mă la un puşti prăbuşit la pământ, care se chinuie să respire şi începe să plângă. Gheata mea e ridicată, gata să-l lovească în gât, să-i strivească traheea. Muritorii din jurul lui se holbează la mine îngroziţi. Nervii îmi vibrează, dar vibrează entuziasmaţi Sunt dornică de mai mult.

— Cred că flirta cu mine.

Nici măcar nu ţin minte să fi luat hotărârea să-l lovesc.

— Haide!

Taryn mă trage de braţ şi toate trei o luăm la fugă. Cineva strigă.

Privesc în urmă. Unul dintre prietenii băiatului ne urmăreşte.

— Târfă! strigă el. Târfă ţicnită! Lui Milo i-a dat sângele!

Vivi şopteşte câteva cuvinte şi gesticulează în urma noastră. În acel moment, iarba începe să crească, lărgind crăpăturile din asfalt. Băiatul se opreşte, cu o expresie derutată pe chip, în clipa în care ceva ţâşneşte pe lângă el. I se spune plumb-de-pixi. Tipul rătăceşte printre şirurile de maşini ca şi cum n-ar avea idee unde merge. Atât timp cât n-o să-şi întoarcă hainele pe dos, şi sunt destul de sigură că nu ştie că asta trebuie să facă, nu ne va găsi în veci.

Ne oprim în apropiere de marginea parcării şi Vivi începe imediat să chicotească.

— Madoc ar fi foarte mândru – fata lui nu şi-a uitat antrenamentul, spune ea. Contracarează imediat înfiorătoarea posibilitate a unei legături romantice.

— Sunt prea uluită ca să pot spune ceva. Faptul că l-am lovit a fost cel mai cinstit lucru pe care l-am făcut de-o bună bucată de vreme. Mă simt minunat, ba chiar mai bine. Nu simt nimic, simt un glorios pustiu lăuntric.

— Vezi? îi spun lui Vivi. Nu pot să mă întorc în lume. Uite ce i-aş face.

La asta nu are ce replică să-mi dea.

Tot drumul până acasă mă gândesc la ce am făcut, apoi îmi amintesc iar când ajung la şcoală. Un lector de la o Curte de lângă coastă ne explică felul în care se ofilesc şi mor lucrurile. Cardan îmi aruncă o privire plină de înţeles când aceasta ne explică procesul de descompunere, de putrezire. Dar eu mă gândesc la liniştea pe care am simţit-o când l-am lovit pe băiatul ăla. La asta şi la Turneul De Vară de mâine.

Am visat la victorie. Niciuna dintre ameninţările lui Cardan nu m-ar fi putut împiedica să port coada aurie şi să lupt din toate puterile. Însă acum ameninţările lui sunt singurul motiv pentru care trebuie să lupt – e vorba de gloria pură şi perversă a celui care nu dă înapoi.

Facem pauză ca să luăm masa, iar eu şi Taryn ne urcăm într-un copac şi mâncăm brânză şi turte de ovăz unse cu un strat gros de gem de corcoduşe. Fand mă strigă, vrea să ştie de ce nu am participat la repetiţia pentru simularea de război.

— Am uitat, îi strig la rândul meu, răspuns care nu prea e verosimil, dar nu-mi pasă.

— Dar lupţi mâine, nu? întreabă ea.

— Dacă m-aş retrage, Fand ar trebui să reorganizeze echipele.

Taryn se uită la mine cu speranţă în privire, aşteptând, parcă, să-mi vină mintea la cap.

— Am să vin, spun eu.

Mă imboldeşte mândria.

— Când lecţiile se apropie de sfârşit, o zăresc pe Taryn lângă Cardan, în apropierea unui pâlc de păducei. Plânge. Cred că n-am fost atentă, am fost prea ocupată cu adunatul cărţilor şi lucrurilor noastre. Nici măcar n-am văzut când a luat-o Cardan pe sora mea deoparte. Însă ştiu că s-ar fi dus cu el indiferent de circumstanţe. Ea încă mai crede că, dacă vom face ce vor ei, o

să ne lase în pace. Poate că are dreptate, dar nu-mi pasă.

Îi curg lacrimi pe obraji.

Înăuntrul meu e un izvor adânc de furie.

Nu eşti o ucigaşă.

Las cărţile şi traversez grădina, îndreptându-mă înspre ei. Cardan se întoarce pe jumătate şi o îmbrâncesc atât de tare, încât se izbeşte cu spatele de unul dintre copaci. Face ochii mari.

— Nu ştiu ce i-ai zis, dar să nu te mai apropii niciodată de sora mea, îi spun eu, apăsându-mi încă palma pe pieptul lui, în partea din faţă a pieptarului de piele. I-ai promis.

Simt că privirile tuturor celorlalţi elevi sunt aţintite asupra mea. Toţi îşi ţin respiraţia.

— Pentru câteva clipe, Cardan nu face decât să se holbeze la mine cu ochii lui de abanos, cu un aer tâmp. Apoi gura i se strâmbă într-o parte.

— O! spune el. O să regreţi că ai făcut asta.

Nu cred că-şi dă seama cât de furioasă sunt şi cât de bine mă simt pentru că, în sfârşit, am renunţat la regrete.

Capitolul 9

Taryn nu vrea să-mi spună ce i-a zis prinţul Cardan. Insistă că n-a avut nicio legătură cu mine, că de fapt nu-şi încălca promisiunea de a nu o pedepsi pe ea pentru reaua mea purtare, că aş face bine să uit de ea şi să-mi fac griji pentru mine.

— Jude, las-o baltă.

E aşezată înaintea focului din dormitorul ei şi bea ceai de urzică dintr-o cană de lut de forma unui şarpe a cărui coadă înfăşurată formează toarta. E îmbrăcată cu halatul ei stacojiu, care se asortează cu flăcările din cămin. Uneori, când mă uit la ea, mi se pare imposibil că faţa ei e şi a mea. Pare delicată, drăguţă, ca o fată dintr-un tablou. Ca o fată care se potriveşte numai bine în pielea ei.

— Spune-mi odată ce ţi-a zis, insist eu.

— Nu e nimic de zis, spune Taryn. Ştiu ce fac.

— Şi anume? o întreb eu, ridicând din sprâncene, dar ea doar oftează.

Deja am repetat discuţia asta de trei ori. Îmi stă gândul la

genele lui Cardan, care coborau leneş peste ochii lui ca tăciunii. Părea vesel, încântat, ca şi când tocmai asta îşi dorise, să-i pun pumnul în piept. Ca şi când, dacă l-aş fi lovit, aş fi făcut-o pentru că el m-a silit să o fac.

— Pot să te tot sâcâi, pe dealuri şi prin văi, spun eu, împun gând-o în braţ. Am să te fugăresc din colţ în colţ de stâncă, pe toată întinderea celor trei insule, până când ai să-mi spui ceva.

— Cred că amândouă am suporta mai bine dacă n-ar mai vedea nimeni altcineva, spune ea, după care ia o gură mare de ceai.

— Poftim? Sunt surprinsă, într-atât încât nu ştiu cum să-i răspund. Ce vrei să zici?

— Vreau să zic că aş suporta mai uşor să fiu batjocorită până la lacrimi dacă n-ai şti tu.

Mă priveşte cu atenţie, de parcă ar încerca să-şi dea seama cât din adevăr aş fi în stare să suport.

— Nu pot să mă prefac pur şi simplu că ziua mea a fost bună, atât timp cât eşti martoră la ce s-a întâmplat de fapt. Uneori, din cauza asta, îmi eşti antipatică.

— Nu e cinstit! strig eu.

Ea ridică din umeri.

— Ştiu. De asta îţi spun. Dar ceea ce mi-a zis Cardan nu contează şi vreau să mă prefac că nu s-a întâmplat nimic, aşa că, de dragul meu, trebuie să te prefaci şi tu. Nu-mi mai amin ti, nu-mi mai pune întrebări, nu-mi mai da sfaturi.

Jignită, mă ridic şi merg lângă şemineu, sprijinindu-mi capul de piatra cioplită. N-aş fi în stare să număr de câte ori mi-a mai zis că e un gest prostesc să mă pun cu Cardan şi cu prietenii lui. Şi totuşi, având în vedere ce-mi spune Taryn acum, motivul pentru care a plâns în după-amiaza asta, ori care ar fi fost, nu are nicio legătură cu mine. Ceea ce înseamnă că Taryn s-a băgat în cine ştie ce probleme de una singură.

O fi având ea multe sfaturi de oferit, însă nu sunt convinsă că le şi urmează la rândul ei pe toate.

— Atunci ce anume vrei să fac? întreb eu.

— Vreau să te împaci cu el, spune ea. Prinţul Cardan deţine toată puterea. Nu ai cum să-l învingi. Indiferent cât de curajoasă, de isteaţă sau de nemiloasă ai fi, Jude. Pune capăt poveştii ăsteia, până nu ajungi să suferi cu adevărat.

Mă uit la ea, dar nu pricep. Deja pare imposibil să evit

răzbunarea lui Cardan. Am pierdut trenul ăla – a ars complet în gară.

— Nu pot, îi spun eu.

— Ai auzit ce a zis prinţul Cardan când eram la râu – nu vrea decât să cedezi. Atât timp cât te porţi ca şi cum nu ţi-ar fi teamă de el, îi răneşti orgoliul şi-i afectezi imaginea.

Mă apucă de încheietura mâinii şi mă trage înspre ea. În respiraţie îi simt aroma înţepătoare de urzică.

— Spune-i că el a câştigat şi că tu ai pierdut. Sunt doar nişte cuvinte. Nu-i nevoie să vorbeşti serios.

Clatin din cap.

— Nu te lupta cu el mâine, spune ea apoi.

Nu mă retrag din turneu, îi spun eu.

— Chiar dacă aşa n-ai să faci decât să-ţi atragi şi mai multă durere? mă întreabă.

— Chiar şi aşa, spun eu.

— Fă altceva, insistă ea. Găseşte o cale. Îndreaptă lucrurile înainte să fie prea târziu.

Mă gândesc la toate lucrurile pe care nu mi le spune, la toate lucrurile pe care aş vrea să le ştiu. Dar, din moment ce ea vrea să mă prefac că totul e în regulă, nu pot decât să-mi înghit întrebările şi să o las să-şi vadă de treabă lângă foc.

În camera mea, descopăr întins pe pat costumul pentru turneu, înmiresmat cu verbină şi levănţică.

E o tunică cu căptuşeală subţire, cusută cu fir metalic. Modelul reprezintă o semilună întoarsă pe o latură, ca o cupă, din colţul căreia cade o picătură roşie, cu un pumnal dedesubt. Emblema lui Madoc.

Nu pot să îmbrac tunica asta mâine şi să dau greş, pentru că l-aş dezonora pe Madoc. Şi cu toate că s-ar putea să simt o oarecare plăcere contrară dacă l-aş face de ruşine – o mică răzbunare pentru faptul că nu mi-a dat voie să devin cavaler –, în acelaşi timp, m-aş face şi pe mine de ruşine.

Asta ar trebui să fac, să învăţ iarăşi să-mi ţin capul plecat. Performanţa mea să nu fie de neglijat, dar nici de reţinut. Să-i las pe Cardan şi pe prietenii lui să iasă în evidenţă. Să-mi ascund îndemânarea ca să-i iau prin surprindere pe cei de la curte atunci când Madoc o să-mi permită să încerc să devin cavaler. Dacă asta se va întâmpla vreodată.

Asta ar trebui să fac.

Arunc tunica pe podea, mă urc în pat, mă strecor sub cuverturi şi mi le trag peste cap, ca să-mi provoc o uşoară senzaţie de sufocare. Ca să-mi respir propriul suflu cald. Adorm în poziţia asta.

După-amiază, când mă trezesc, haina e şifonată toată şi numai eu sunt de vină.

— Eşti un copil nesăbuit, spune Tatterfell, pieptănându-mi părul şi legându-l în cosiţe strânse, de războinică. Şi ai o memorie de vrabie.

În drum spre bucătărie, îl întâlnesc în sala mare pe Madoc. E îmbrăcat tot în verde şi buzele îi sunt strânse într-o dungă amară.

— Aşteaptă puţin, spune el.

Stau.

Se încruntă.

— Ştiu ce înseamnă să fii tânăr şi flămând după glorie.

Îmi muşc buza şi nu răspund. Doar nu mi-a pus nicio întrebare. Stăm aşa, privindu-ne unul pe celălalt. Ochii lui de pisică se îngustează. Sunt atât de multe lucruri nespuse între noi – atâtea motive pentru care nu putem fi decât oarecum tată şi fiică, fără a putea vreodată să ne îndeplinim cu adevă rat rolurile.

— Cândva vei înţelege acest lucru, spre binele tău, spune el în cele din urmă. Îţi urez să te bucuri de luptă.

Fac o plecăciune adâncă şi pornesc spre uşă, renunţând să mai merg la bucătărie. Nu vreau decât să plec de acasă, să fug de gândul că nu există niciun loc pentru mine la curte, niciun loc pentru mine în tărâm.

Ceea ce-ţi lipseşte nu are nimic de-a face cu experienţa.

Turneul De Vară se organizează la marginea unei culmi pe Insweal, Insula Deznădejdii. E destul de departe, aşa că iau un cal, o iapă de un cenuşiu pal, înţărcuită lângă o broască. Aceasta mă urmăreşte cu ochi aurii în timp ce înşeuez iapa şi mă salt în spinarea ei. Sosesc pe teren cu o oarecare întârziere, indispusă, agitată şi înfometată.

Deja se adună o mulţime în jurul lojei cu acoperiş unde vor sta înaltul rege Eldred şi restul familiei regale. În aer fâlfâie stindarde lungi, de culoarea smântânii, purtând simbolul lui Eldred – un copac pe jumătate înflorit, pe jumătate acoperit cu spini, sub care atârnă rădăcini şi deasupra căruia se află o

coroană. Curţile Seelie, Unseelie şi cele ale Zânelor Sălbatice, toate unite sub o singură coroană. Visul Casei Sălcii.

Fiul cel mai mare, decadentul prinţ Balekin, zace leneş într-un jilţ din lemn cioplit, având în jur trei slujitori. Sora lui, Rhyia, prinţesa-vânător, stă lângă el. Ea îi urmăreşte pregătindu-se pe cei de pe teren, dintre care unii ar putea deveni războinici într-o bună zi.

Când îi observ expresia concentrată, mă copleşeşte un val de frustrare panicată. Mi-am dorit foarte mult să mă aleagă drept unul dintre cavalerii ei. Şi, cu toate că acum nu mai poate face acest lucru, sunt copleşită subit de teama înfiorătoare că oricum nu aş fi reuşit să o impresionez. Poate că Madoc a avut dreptate. Poate că-mi lipseşte instinctul de a ucide.

Atât timp cât nu voi lupta din toate puterile astăzi, măcar nu voi fi nevoită să descopăr dacă aş fi fost vrednică.

Grupul meu va evolua primul, pentru că suntem cei mai tineri. Suntem încă în faza de antrenament şi folosim săbii din lemn în loc de oţel adevărat, spre deosebire de cei care vor urma după noi. Luptele vor dura toată ziua, întrerupte din când în când de spectacolele barzilor, de câteva trucuri magice interesante, de demonstraţii de tras cu arcul şi alte asemenea abilităţi. În văzduh simt aroma vinului cu mirodenii, dar încă nu simt cealaltă mireasmă a turneelor – a sângelui proaspăt.

Fand ne aranjează pe şiruri, împărţind brasarde argintii şi aurii. Sub cerul luminos, tenul ei albastru e de un azuriu şi mai aprins. Armura ei e, de asemenea, de nuanţe felurite de albastru, de la culoarea mării la cea a afinelor, iar eşarfa verde e aşezată de-a curmezişul pieptarului. Va ieşi în evidenţă indiferent cum s-ar descurca, ceea ce e un risc calculat. Dacă se descurcă, nu se poate ca spectatorii să n-o observe. Însă ar face bine să se descurce.

Când mă apropii de ceilalţi elevi, înarmaţi cu săbiile de antrenament, îmi aud numele şoptit. Privesc neliniştită în jur şi descopăr că sunt urmărită atent, într-un nou fel. Taryn şi cu mine mereu ieşim în evidenţă, pentru că suntem muritoare, dar, în acelaşi timp, ceea ce atrage atenţia celorlalţi asupra noastră nu e demn de luat în seamă. Însă astăzi situaţia e alta. Toţi copiii de zână par că-şi ţin respiraţia la nesfârşit, aşteptând să vadă ce pedeapsă voi primi pentru faptul că ieri am pus mâinile pe Cardan. Aşteptând să vadă care va fi următoarea mea mişcare.

Privesc pe teren, spre Cardan şi prietenii lui, care poartă la braţ brasarde argintii. Cardan poartă argint şi pe piept, o platoşă din oţel strălucitor, prinsă peste umeri, care pare a avea un rol mai degrabă decorativ decât de protecţie. Valerian rânjeşte înspre mine.

Nu-i dau satisfacţia de a mă vedea rânjind la rândul meu.

Fand îmi dă o brasardă aurie şi îmi spune unde să stau. Simularea de luptă se va desfăşura în trei etape, între două tabere. Fiecare tabără trebuie să apere câte o mantie din blană – una dintre ele e din blană gălbuie de cerb; cealaltă, din blană argintie de vulpe.

Beau puţină apă dintr-o carafă de cositor, adusă pentru participanţi, şi încep să mă încălzesc. Simt un gust acru de la stomac, pentru că nu am mâncat, dar nu îmi mai e foame. Îmi e greaţă, sunt măcinată de emoţii. Mă străduiesc să ignor tot ceea ce se întâmplă în jur şi să mă concentrez numai asupra exerciţiilor pe care le fac ca să-mi dezmorţesc muşchii.

Şi apoi soseşte clipa. Mărşăluim pe teren şi salutăm jilţul înaltului rege, cu toate că Eldred încă nu a ajuns. Mulţimea e mai puţin numeroasă acum, se va mări spre seară. Însă prinţul Dain e prezent, alături de Madoc. Prinţesa Elowyn, îngândurată, ciupeşte uşor corzile unei lăute. Vivi şi Taryn au venit să mă vadă, dar nu-i văd nici pe Oriana, nici pe Oak. Vivi gesticulează cu o frigare pe care sunt înşiruie fructe lucioase şi îi stârneşte râsul prinţesei Rhyia.

Taryn mă urmăreşte atent, ca şi când ar încerca să-mi transmită un avertisment din priviri.

Îndreaptă lucrurile.

Pe toată durata primei bătălii, lupt defensiv. Îl evit pe Cardan. Nu mă apropii nici de Nicasia, Valerian sau Locke, nici măcar atunci când Valerian o doboară pe Fand la pământ. Nici măcar atunci când Valerian desprinde blana noastră de cerb.

În continuare, nu fac nicio mişcare.

Apoi suntem chemaţi pe teren pentru a doua luptă.

Cardan păşeşte în urma mea.

— Eşti docilă azi. Te-a apostrofat sora ta? Îşi doreşte ne spus de mult aprobarea noastră.

Loveşte cu una dintre ghete pământiii acoperit cu trifoi şi azvârlă un bulgăre.

Mă gândesc că, dacă i-aş cere-o, ar consimţi s-o pun jos şi s-o

terfelesc chiar aici, până când aş face verde rochia ei albă, şi apoi mi-ar mulţumi pentru onoarea acordată.

Zâmbeşte şi se apropie de mine ca şi cum mi-ar mărturisi un secret, pregătit să dea lovitura fatală.

Nu că aş fi eu primul care i-ar înverzi rochia.

— Intenţiile mele bune se evaporă în adierea vântului. Sângele mi-a luat foc, îmi clocoteşte în vene. Puterea mea e limitată, dar pot să fac următorul lucru – să-i forţez mâna. O fi vrând Cardan să-mi facă rău, dar eu pot să-l conving să vrea să-mi facă şi mai mult rău. Se presupune că ne jucăm de-a războiul. Aşa că, atunci când ne cheamă la locurile noastre, încep să mă joc. Mă joc cu toată ferocitatea de care sunt în stare. Sabia mea de lemn îl plesneşte pe Cardan în pieptarul lui ridicol. Mă izbesc în umărul lui Valerian atât de tare, încât acesta dă înapoi, împleticindu-se. Atac iar şi iar, doborându-i pe toţi cei cu brasardă argintie care-mi ies în cale. La finalul simulării am un ochi vânăt şi ambii genunchi îmi sunt juliţi, iar tabăra aurie a câştigat cea de-a doua şi cea de-a treia luptă.

— Nu eşti o ucigaşă, a spus Madoc.

În clipa de faţă, simt că aş putea fi.

Mulţimea aplaudă şi parcă tocmai m-aş fi deşteptat dintr-un vis. Am uitat de ei. Un pixi aruncă peste noi cu petale de flori. Din tribună, Vivi mă salută cu un pocal umplut cu cine ştie ce şi prinţesa Rhyia aplaudă politicos. Madoc nu mai e în loja regală. Şi Balekin a dispărut. Însă şi-a făcut apariţia înaltul rege Eldred, e aşezat pe un podium puţin înălţat şi vorbeşte cu Dain, cu o expresie distantă pe chip.

Încep să tremur toată şi adrenalina mi se scurge din sânge. Curtenii, aşteptând lupte mai acătării, îmi cercetează vânătăile şi-mi evaluează vitejia. Niciunul nu pare impresionat în mod deosebit. Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă, am luptat cât de aprig am putut, dar nu a fost îndeajuns. Madoc nici măcar nu a rămas să mă urmărească.

Umerii îmi cad mai rău, când părăsesc terenul, dau de Cardan, care mă aşteaptă. Deodată sunt uluită de înălţimea lui, de rânjetul arogant pe care-l poartă ca pe o coroană. Ar arăta ca un prinţ chiar şi îmbrăcat în zdrenţe. Cardan îmi apucă faţa, îşi răsfiră degetele în jurul gâtului meu. Îmi respiră în obraz. Cu cealal tămână, mă apucă de păr şi-l adună ca pe o frânghie.

— Ştii ce înseamnă „muritor”? înseamnă născut ca să moară.

Înseamnă care merită să moară. Asta eşti tu, asta te defineşte – moartea. Şi totuşi, iată-te, hotărâtă să mi te opui, în ciuda faptului că până şi în clipa asta putrezeşti pe dinăuntru, tu, creatură muritoare, coruptă şi nocivă. Spune-mi ce simţi. Chiar crezi că poţi câştiga împotriva mea? împotriva unui prinţ al Tărâmului Zânelor?

Înghit în sec.

— Nu, spun eu.

În ochii lui negri mocneşte furia.

— Deci nu-ţi lipseşte cu totul, ai totuşi un dram de viclenie animalică. Foarte bine. Acum imploră iertare.

Fac un pas în spate şi mă smucesc, încercând să mă eliberez din strânsoarea lui. Mă ţine de coadă şi-mi priveşte chipul cu ochi lacomi şi cu un zâmbet mic, oribil. Apoi îşi deschide pumnul şi-mi dă drumul, iar eu mă clătin. Prin aer plutesc fire răzleţe de păr.

Cu colţul ochiului o văd pe Taryn lângă Locke, în apropierea altor cavaleri care-şi îmbracă armurile. Mă priveşte implorator, ca şi când ea ar fi cea care are nevoie de ajutor.

— Îngenunchează, spune Cardan, părând insuportabil de încântat de sine.

Furia lui s-a preschimbat într-o încântare arogantă.

— Imploră-mă. Să fie frumos. Elegant. Demn de persoana mea.

Ceilalţi copii ai nobilimii aşteaptă în jur, îmbrăcaţi în tunicile lor căptuşite şi purtându-şi săbiile din lemn pentru antrenament, sperând că prăbuşirea mea va fi amuzantă. Ăsta e spectacolul pe care-l aşteaptă de când m-am ridicat împotriva lui Cardan. Asta nu e simularea unui război; asta e treaba adevărată.

— Să te implor? repet eu.

Preţ de o clipă, Cardan pare surprins, dar surprinderea e înlocuită imediat de o ură şi mai mare.

— M-ai sfidat. Nu numai o dată. Singura ta speranţă e să te arunci la pământ înaintea milei mele, în faţa tuturor. Fă-o, altfel te voi chinui până când nu voi mai avea ce chinui.

Mă gândesc la siluetele întunecate din apă ale nixelor şi la băiatul de la banchet, urlând cu aripa sfâşiată. Mă gândesc la chipul pătat de lacrimi al lui Taryn. Mă gândesc la faptul că Rhyia nu m-ar fi ales niciodată, la faptul că Madoc nici măcar nu a aşteptat să vadă cum se termină lupta.

Nu e nicio ruşine să te predai. După cum a zis şi Taryn, sunt doar cuvinte. Nu e nevoie să le spun cu sinceritate. Pot să mint.

Încep să mă las la pământ. Se va sfârşi repede, fiecare cuvânt va avea gust de fiere, iar apoi gata.

Dar când deschid gura nu iese nimic.

— Nu pot s-o fac.

În loc de asta, clatin din cap, simţind fiorul care mă străbate când mă gândesc la nebunia pe care sunt pe cale să o comit.

E fiorul care te străbate când sari fără a putea zări pământul de sub tine, imediat înainte de a descoperi că aceasta se numeşte cădere.

— Crezi că, fiindcă mă poţi umili, mă poţi şi stăpâni? spun eu, privindu-l în ochii întunecaţi. Ei bine, eu cred că eşti un idiot. De când am început să învăţăm împreună, ai făcut tot posibilul ca să mă faci să simt că sunt mai prejos decât tine. Iar eu, ca să-ţi oblojesc orgoliul, m-am pus mai prejos. M-am făcut mică, mi-am ţinut capul plecat. Dar nu a fost suficient încât să te conving să ne laşi în pace pe mine şi pe Taryn, aşa că de acum nu voi mai proceda aşa. Te voi sfida în continuare. Te voi face de râs cu sfidarea mea. Îmi tot aminteşti că sunt o biată muritoare şi că tu eşti un prinţ al zânelor. Ei bine, dă-mi voie să-ţi amintesc că asta înseamnă că tu ai multe de pierdut, pe când eu nu am nimic. Poate că vei câştiga în cele din urmă, poate că mă vei vrăji şi mă vei chinui şi mă vei umili, dar am să mă asigur că, odată cu prăbuşirea mea, vei pierde tot ce-mi stă în puteri să-ţi răpesc. Un lucru pot să-ţi promit – îi întorc propriile cuvinte. Ăsta a fost unul dintre cele mai mici rele pe care ţi le pot face.

Cardan se uită la mine de parcă până acum nu m-ar mai fi văzut. Se uită la mine de parcă nimeni nu i-ar mai fi vorbit aşa niciodată. Poate că chiar nu i-a mai vorbit nimeni aşa.

Îi întorc spatele şi plec, aşteptându-mă fie să mă apuce de umăr şi să mă azvârle la pământ, fie să descopere colierul de scoruşe din jurul gâtului meu, să-l rupă şi să spună cuvintele care mă vor sili să mă întorc la el în patru labe, să mă milogesc, în ciuda vorbelor mele mari. Dar Cardan nu spune nimic. Simt în spate privirea lui aţintită asupra mea şi că părul de pe ceafă mi se face măciucă. Abia mă stăpânesc să nu o iau la goană.

Nu îndrăznesc să mă uit la Taryn şi la Locke, dar o surprind pe Nicasia, se holbează la mine cu gura căscată. Valerian pare furios, îşi ţine pumnii strânşi pe lângă corp, cuprins de o mânie

surdă.

Trec cu paşi împleticiţi pe lângă corturile pentru turneu şi ajung la o fântână din piatră, unde îmi stropesc faţa cu apă. Mă aplec şi încep să-mi curăţ pământul de pe genunchi. Îmi simt picioarele ţepene şi tremurtoată.

— Eşti bine? întreabă Locke, privindu-mă de sus cu ochii săi roşcaţi, de vulpe.

Nici nu l-am auzit apropiindu-se.

Nu sunt.

Nu sunt bine, dar el nu trebuie să ştie asta şi nici nu ar trebui să întrebe.

— Ce-ţi pasă ţie? spun eu, scuipând cuvintele cu mânie.

Se uită la mine cu o privire care mă face să mă simt mai jalnică decât oricând.

Se sprijină de fântână şi îngăduie ca un zâmbet leneş să i se contureze încet pe buze.

— E amuzant, atâta tot.

— Amuzant? repet eu furioasă. Ţi se pare că a fost amuzant?

Clatină din cap, zâmbind în continuare.

— Nu. E amuzant cum reuşeşti să îl iriţi.

Iniţial, nu-mi dau seama dacă l-am auzit bine. Aproape că-l întreb despre cine vorbeşte, pentru că nu prea îmi vine să cred că recunoaşte faptul că pe măreţul Cardan îl poate afecta ceva.

— Ca un ghimpe? întreb eu.

— Din fier. Nimeni altcineva nu-l supără aşa, ca tine.

— Ia un prosop, îl umezeşte şi apoi se ghemuieşte lângă mine şi-mi şterge chipul cu grijă. Trag aer printre dinţi atunci când cârpa rece îmi atinge partea sensibilă din jurul ochiului, dar Locke e mult mai blând decât aş fi fost eu cu mine însămi. Pe chip are o expresie gravă, e concentrat la ceea ce face. Nu pare să observe că-l privesc atent, că-i privesc faţa lungă şi bărbia pronunţată, părul lui ondulat, brun-roşcat, genele care adună lumina soarelui.

Apoi observă. Se uită la mine şi eu mă uit la el şi e foarte ciudat, pentru că avusesem impresia că Locke n-ar remarca niciodată pe cineva ca mine. Însă mă remarcă. Zâmbeşte aşa cum mi-a zâmbit în acea seară, la curte, ca şi când am împărtăşi un secret. Zâmbeşte ca şi când acum am împărtăşi unul nou.

— Ţine-o tot aşa, spune el.

Cuvintele lui mă miră. Oare chiar sunt sincere?

Croindu-mi drum înapoi spre turneu şi spre surorile mele, nu mă pot stăpâni, mă tot gândesc la expresia şocată a lui Cardan şi la zâmbetul lui Locke. Nu sunt pe deplin sigură care dintre cele două a fost mai palpitant şi care mai periculos.

Capitolul 10

Ce a mai rămas din Turneul De Vară decurge ca prin ceaţă. Maeştri în mânuitul sabiei se înfruntă în duel şi luptă pentru onoarea de a-l impresiona pe înaltul rege şi a sa curte. Căpcăuni şi oameni-vulpe, goblini şi gwyllioni, toţi se angajează în dansul mortal al luptei.

După câteva înfruntări, Vivi vrea să intre în mulţime şi să mai cumpere frigări cu fructe. Eu tot încerc să-i surprind privirea lui Taryn, dar ea nu permite acest lucru. Vreau să ştiu dacă e supărată. Vreau să ştiu ce i-a spus Locke când stăteau unul lângă celălalt, cu toate că tocmai o astfel de întrebare ar fi ea în stare să-mi interzică.

Dar conversaţia cu Locke nu se poate să fi fost din acelea umilitoare, pe care Taryn se străduieşte să le ignore până când dispar, nu? Doar Locke mi-a spus, practic, că l-a încântat umilirea lui Cardan. Fapt ce mă duce cu gândul la cealaltă întrebare pe care nu pot să i-o pun lui Taryn.

Nu că aş fi eu primul care i-ar înverzi rochia. Zânele nu pot să mintă. Cardan n-ar fi putut s-o spună dacă n-ar fi fost convins că e adevărat – dar de ce ar avea asemenea gânduri?

Vivi mă loveşte cu frigarea şi mă deşteaptă din reverie.

— În cinstea lui Jude cea isteaţă, care le-a amintit Făpturilor Văzduhului motivul pentru care rămân ascunse în grotele şi sub dealurile lor, de frica ferocităţii muritorilor.

Un bărbat înalt cu urechi pleoştite, ca ale unui iepure, şi cu o coamă de păr castaniu se întoarce şi o priveşte nemulţumit pe Vivi. Aceasta îi adresează un zâmbet pişicher. Clatin din cap, încântată de toastul ei, chiar dacă e o mare exagerare. Chiar dacă nu am impresionat-o decât pe ea.

— Numai de-ar fi Jude un pic mai puţin isteaţă, şopteşte Taryn.

Mă întorc, dar a şi plecat.

Când ne întoarcem la arenă, prinţesa Rhyia se pregăteşte

pentru lupta ei. Poartă o sabie subţire, care seamănă mult cu un bold lung, şi împunge aerul gol, pregătindu-se să înfrunte un oponent în came şi oase. Cei doi iubiţi ai ei îi strigă încurajări.

Cardan apare în loja regală, îmbrăcat în ţesături albe, lejere, purtând o coroniţă numai din trandafiri. Nu-i bagă în seamă pe înaltul rege şi pe prinţul Dain şi se aşază nonşalant într-un scaun lângă prinţul Balekin, cu care schimbă câteva cuvinte tăioase, iar eu îmi doresc nespus să fi fost suficient de aproape încât să le aud. Prinţesa Caelia a sosit ca să urmărească lupta surorii ei şi aplaudă zgomotos când Rhyia păşeşte pe câmpul cu trifoi.

Madoc nu se mai întoarce.

Călăresc singură spre casă. Vivi a plecat cu Rhyia după ce aceasta a câştigat lupta – se duc să vâneze în codrii din apropiere. Taryn a acceptat să meargă cu ele, dar eu eram prea obosită şi cuprinsă de dureri şi prea agitată.

În bucătăriile conacului lui Madoc, îmi prăjesc brânză deasupra focului şi o întind pe pâine. Mă aşez pe prispă cu felia unsă şi cu o cană de ceai şi privesc cum se lasă soarele în timp ce îmi mănânc prânzul.

Bucătăreasa, un trow pe nume Wattle, mă ignoră şi vrăjeşte în continuare păstâmacul, făcându-l să se taie singur în bucăţi.

După ce termin, îmi şterg firimiturile de pe obraji şi pornesc spre camera mea.

Gnarbone, un servitor cu urechi lungi şi cu o coadă pe care o târăşte după el, mă zăreşte în sala mare şi se opreşte. În mâinile sale mari, cu gheare, poartă o tavă cu păhărele din ghinde, de mărimea unor degetare, şi cu o carafă plină cu ceea ce, după miros, pare a fi vin de mure. Livreaua îi acoperă strâns pieptul şi prin goluri îi ies smocuri de blană.

— A, eşti acasă, spune el cu un mârâit specific, care-l face să pară ameninţător, oricât de blânde i-ar fi cuvintele.

Fără să vreau, nu pot să nu-mi amintesc de paznicul care mi-a retezat vârful degetului. Colţii lui Gnarbone mi-ar putea sfâşia întreaga mână.

Dau din cap.

— Prinţul te caută la parter.

Cardan? Aici? Inima începe să-mi bată iute. Nu pot gândi limpede.

— Unde?

Gnarbone pare surprins de reacţia mea.

— În biroul lui Madoc. Tocmai îi duceam aceste…

Înşfac tava din mâinile lui şi pornesc în jos, pe scări, hotărâtă să scap de Cardan cât de repede pot, pe orice cale posibilă. Asta îmi mai trebuie, ca Madoc să mă audă vorbind nerespectuos şi să decidă că nu voi avea niciodată ce căuta la curte. E slujitor al Casei Sălcii, jurat ca toţi ceilalţi. Nu i-ar surâde dacă ar afla că sunt în conflict cu un prinţ, fie el şi cel mai tânăr.

Cobor vijelios treptele şi izbesc cu piciorul uşa care dă în biroul lui Madoc. Clanţa se loveşte de o bibliotecă şi intru cu paşi mari, trântind tava cu atâta putere, încât paharele se zgâlţâie.

Prinţul Dain are câteva cărţi deschise în faţa sa, pe biroul din bibliotecă. Buclele sale aurii îi atârnă peste ochi şi gulerul pieptarului său albastru-pal e descheiat, dezvăluind un colier greoi din argint răsucit. Mă opresc locului, realizând ce greşeală colosală am făcut.

Prinţul îşi ridică ambele sprâncene.

— Jude. Nu credeam că ai să te grăbeşti atât de tare.

Mă aplec, făcând o reverenţă adâncă şi sperând că îi voi fi dat numai impresia că sunt stângace. Frica mă roade, subită şi tăioasă. Oare l-a trimis Cardan? Oare a venit să mă pedepsească pentru impertinenţa mea? Nu mă pot gândi la niciun alt motiv pentru care stimatul şi stimabilul prinţ Dain, care în curând va deveni conducătorul tărâmului, ar cere să mă vadă.

— Ăăă, spun eu, cu limba împleticită de panică şi spre uşu rareamea, îmi amintesc de tavă şi arăt spre carafă. Poftim! Asta e pentru Alteţa Voastră.

Prinţul Dain ia o ghindă şi toarnă în ea puţin din lichidul negru şi gros.

— Ai vrea să bei cu mine?

Clatin din cap, nefiind câtuşi de puţin în apele mele.

— O să mi se urce direct la cap.

Replica mea îl face să râdă.

— Bine, atunci, stai cu mine o vreme.

— Desigur.

Asta nu aş putea nicicum să refuz. Mă aşez pe braţul unuia dintre fotoliile verzi, tapiţate cu piele, şi-mi simt inima zvâcnind monoton.

— Vă pot servi şi cu altceva? întreb eu, pentru că nu-mi dau seama cum ar trebui să procedez.

Prinţul ridică paharul din ghindă, ca şi cum ar ţine un toast.

— Îmi e de ajuns. Ceea ce îmi doresc este să port o conversaţie. Ai putea să-mi spui din ce motiv ai dat buzna aici? Pe cine credeai că vei întâlni?

— Pe nimeni, spun imediat.

Îmi ating inelarul cu degetul mare, mângâind pielea fină a vârfului lipsă.

Prinţul se îndreaptă de spate, ca şi cum, deodată, aş fi de venit mult mai interesantă.

— Mă gândeam că, poate, te supără unul dintre fraţii mei.

Scutur din cap.

— Nu, defel.

— E şocant, spune el, ca şi cum mi-ar adresa cine ştie ce compliment. Ştiu că oamenii pot să mintă, dar e incredibil să te urmăresc când minţi. Fă-o din nou.

Simt că mă aprind la faţă.

— Nu am minţit… eu…

— Fă-o din nou, repetă el cu blândeţe. Nu-ţi fie teamă.

Numai unui idiot nu i-ar fi teamă, în ciuda cuvintelor lui.

Prinţul Dain a venit aici în ciuda faptului că Madoc nu e acasă. A cerut în mod explicit să mă vadă pe mine. A insinuat că ştie ce se petrece cu Cardan – poate că ne-a văzut după simularea de război, poate că l-a văzut pe Cardan când m-a înşfăcat de coadă. Dar ce urmăreşte?

Respir prea scurt, prea iute.

Dain, care urmează să fie încoronat drept înalt rege, are puterea să-mi ofere un loc la curte, puterea de a i se împotrivi lui Madoc şi de a mă face cavaler. Dacă aş reuşi să-l impresionez, ar putea să-mi ofere tot ce-mi doresc. Tot ce credeam că nu voi mai putea obţine niciodată.

Îmi îndrept spatele şi-l privesc în cenuşiul argintiu al ochilor.

— Numele meu e Jude Duarte. M-am născut pe 13 noiem brie 2001. Culoarea mea preferată e verdele. Îmi plac ceaţa şi baladele şi stafidele îmbrăcate în ciocolată. Nu ştiu să înot. Acum spune-mi, care dintre acestea a fost minciuna? Am spus vreo minciună? Pentru că, atunci când minţi, cel mai interesant e că ceilalţi nu-şi pot da seama.

Mă gândesc deodată că, după această mică demonstraţie, s-ar putea ca Dain să nu mai ia în serios vreun jurământ pe care l-aş putea face. Cu toate astea, pare mulţumit, îmi zâmbeşte de parcă tocmai ar fi descoperit un rubin neşlefuit în ţărână.

— Acum, spune el, povesteşte-mi cum anume se foloseşte tatăl tău de acest mic talent al tău.

Clipesc, derutată.

— Chiar aşa? Nu se foloseşte. Ce păcat.

Prinţul îşi apleacă capul într-o parte şi mă priveşte atent.

— Povesteşte-mi despre visurile tale, Jude Duarte, dacă ăsta chiar e numele tău adevărat. Spune-mi ce-ţi doreşti.

Inima îmi zvâcneşte în piept şi am o uşoară senzaţie de plutire, simt o uşoară ameţeală. Cu siguranţă nu poate fi atât de uşor. Prinţul Dain, care în curând va fi înaltul rege al Tărâmului Zânelor, mă întreabă ce-mi doresc. Abia îndrăznesc să-i răspund, şi totuşi trebuie.

— Vreau – vreau să fiu cavalerul tău, bâigui eu.

Dain ridică din sprâncene.

— Neaşteptat, spune el. Şi îmbucurător. Ce altceva?

— Nu înţeleg.

Îmi frâng mâinile ca să nu observe că-mi tremură.

— Dorinţele sunt lucruri ciudate. Imediat ce sunt îndeplinite, se preschimbă. Dacă primim fir de aur, ne dorim şi acul de aur. Aşadar, Jude Duarte, te întreb ce ţi-ai dori în continuare dacă te-aş face membru al grupului meu.

— Să îţi slujesc, spun eu, încă derutată. Să dedic coroanei sabia mea.

Îmi respinge răspunsul cu un gest al mâinii.

— Nu, spune-mi ce-ţi doreşti. Cere-mi ceva. Ceva ce nu ai mai cerut nimănui.

Fă aşa încât să nu mai fiu muritoare, gândesc eu şi apoi mă îngrozesc de propriile-mi gânduri. Nu vreau să-mi doresc aşa ceva, mai ales din moment ce nu există nicio cale de a obţine acest lucru. Nu voi aparţine niciodată Făpturilor Văzduhului.

Inspir adânc. Dacă i-aş putea cere orice dar, ce i-aş cere? Fireşte, sunt conştientă de pericolul situaţiei de faţă. Îndată ce-i voi răspunde, va dori să facem o învoială, iar învoielile încheiate cu zâne rareori sunt în favoarea muritorilor. Însă, în clipa asta, posibilitatea de a obţine putere îmi flutură prin faţa ochilor.

Gândurile mi se îndreaptă spre colierul de la gât, spre palmele usturătoare pe care mi le-am dat cu propriile-mi mâini, spre râsetul lui Oak.

Mă gândesc la Cardan: Vezi ce putem face cu câteva cuvinte? Te putem fermeca să alergi încolo şi-ncoace în patru labe,

lătrând ca un câine. Te putem blestema să te topeşti de dorul unui cântec pe care nu-l vei mai auzi niciodată sau al vreunui cuvânt blând din gura mea.

— Să mă pot împotrivi farmecelor, spun eu, străduindu-mă să rămân neclintită, să nu mă foiesc, vrând să par o persoană serioasă, care face învoieli serioase.

Dain mă priveşte atent.

— Deja ai Vederea Deplină, ţi-a fost dăruită încă din copilărie. Cunoşti metodele noastre, sunt sigur. Cunoşti farmecele. E de ajuns să pui sare în bucatele noastre, ca să înlături orice farmece. Ca să nu te rătăceşti niciodată, întoarce-ţi ciorapii pe dos. Atât timp cât vei avea buzunarele pline de scoruşe, mintea ta nu va putea fi influenţată.

Zilele din urmă mi-au demonstrat cu vârf şi îndesat că măsurile astea de protecţie nu sunt câtuşi de puţin suficiente.

— Ce se va întâmpla când îmi vor întoarce buzunarele pe dos? Ce se va întâmpla când îmi vor face ciorapii bucăţi? Când îmi vor risipi sarea pe pământ?

Dain se uită la mine îngândurat.

— Apropie-te, copilă, spune el.

Ezit. Din câte am văzut la prinţul Dain, mereu mi s-a părut o fiinţă onorabilă. Dar nu am văzut decât foarte puţin.

— Haide, dacă e să îmi slujeşti, trebuie să ai încredere în mine.

Stă aplecat înainte în scaun. Observ coamele mici care-i ies în afară drept deasupra frunţii şi îi despart părul de o parte şi de alta a chipului său regal. Observ forţa din braţele lui şi inelul cu sigiliu de la mâna cu degete lungi, afişând simbolul Casei Sălcii.

Mă dau jos de pe braţul fotoliului şi mă duc lângă el. Mă forţez să vorbesc.

— Nu am vrut să par lipsită de respect.

Îmi atinge o vânătaie de pe obraz, care nu mi-am dat sea ma că era acolo. Tresar, dar nu mă mişc de lângă el.

— Cardan e un copil răzgâiat. E bine ştiut la curte că îşi iroseşte sângele moştenit pe băutură şi certuri mărunte. Nu, nu încerca să mă contrazici.

Nu îl contrazic. Mă întreb cum de Gnarbone mi-a spus că un prinţ mă aşteaptă la parter, dar nu mi-a spus despre care dintre ei e vorba. Mă întreb dacă Dain i-a spus explicit să-mi transmită tocmai acel mesaj. Strategii cu experienţă îndelun gată aşteaptă

ocazia potrivită.

— Deşi suntem fraţi, suntem foarte diferiţi unul de celălalt. Pentru mine nu va exista niciodată bucuria de a te trata cu cruzime. Dacă depui jurământ să intri în slujba mea, vei fi răsplătită. Dar nu să devii cavaler îmi doresc pentru tine.

Îmi simt inima grea. A fost o fantezie prea trasă de păr să cred că un prinţ al Tărâmului Zânelor ar veni în vizită ca să-mi îndeplinească toate visurile, dar a fost o fantezie frumoasă, atât cât a durat.

— Atunci ce îţi doreşti?

— Nimic altceva decât ceea ce mi-ai oferit deja. Ai vrut să-mi oferi jurământul şi sabia ta. Primesc. Am nevoie de cineva care ştie să mintă, de cineva ambiţios. Fii spioana mea. Alătură-te curţii mele a umbrelor. Îţi pot dărui o putere mai mare decât ai sperat vreodată. Nu e uşor pentru oameni să trăiască aici, alături de noi. Dar eu aş putea face să-ţi fie mai uşor.

Îmi îngădui să mă afund în scaun. Mă simt de parcă aş fi aşteptat o cerere în căsătorie şi mi-a fost oferit rolul de amantă.

Să fiu spioană. Să fiu şireată. O mincinoasă şi o hoaţă. Fireşte că aşa ne vede pe noi, pe muritori. Fireşte că-şi închipuie că la asta mă pricep.

Mă gândesc la spionii pe care i-am văzut, ca de exemplu la caricatura cu nas de păstâmac şi cocoaşă cu care Madoc se sfătuieşte uneori sau la o siluetă ascunsă în umbre sure, al cărei chip nu am reuşit niciodată să-l văd limpede. Probabil că toţi nobilii au spioni, dar fără îndoială că talentul lor constă în parte în abilitatea de a rămâne ascunşi.

Iar eu aş fi, într-adevăr, bine ascunsă, ascunsă în văzul tuturor.

— Poate că nu e viitorul la care ai visat, spune prinţul Dain. Nu vei avea parte de vreo armură strălucitoare şi nici nu vei porni călare la luptă, dar îţi promit că, odată ce voi deveni înalt rege, dacă îmi slujeşti cu vrednicie, vei putea face ce doreşti, căci cine i se poate opune înaltului rege? Şi îţi voi dărui o vrajă, care te va proteja de farmece.

Înlemnesc. Vrăjile le sunt oferite muritorilor în schimbul serviciilor lor, ele acordă puteri, dar implică excepţii de care afli când te aştepţi mai puţin, de ţi-o iei peste bot. De exemplu, devii invulnerabil, dar nu şi în calea săgeţilor făcute din duramenul păducelului, care se întâmplă să fie tocmai tipul de

săgeţi pe care îl preferă cel mai mare duşman al tău. Sau îţi e garantată victoria în orice bătălie, dar nu ai voie să refuzi invitaţiile la cină, aşa că, dacă cineva te invită la cină chiar înaintea unei lupte, nu vei reuşi să participi la acea luptă. Practic, la fel ca tot ce ţine de Tărâmul Zânelor, vrăjile sunt minunate, dar sunt şi oribile. Şi totuşi, se pare că asta mi se oferă acum.

— O vrajă, repet eu.

Zâmbetul i se lărgeşte şi, după o clipă, înţeleg de ce. Nu am refuzat. Ceea ce înseamnă că mă gândesc să accept.

— Nicio vrajă nu te poate proteja de efectele fructelor şi otrăvurilor noastre. Gândeşte-te bine. În loc de asta, aş putea să-ţi ofer puterea de a vrăji pe toţi cei care te-ar privi. Ţi-aş putea fixa un punct chiar aici. Îmi atinge fruntea. Şi oricine l-ar privi s-ar îndrăgosti. Ţi-aş putea dărui o sabie fermecată care să poată despica lumina stelelor.

— Nu vreau să fiu manipulată, spun eu în şoaptă.

Nu pot să cred că spun asta cu voce tare, că-i spun tocmai lui. Nu pot să cred că fac asta.

— Adică manipulată pe cale magică. Dăruieşte-mi puterea asta, iar cu restul mă descurc.

Dain dă din cap o singură dată.

— Aşadar, accepţi.

E înspăimântător faptul că trebuie să iau o asemenea decizie, care va afecta toate celelalte decizii din viitor.

Îmi doresc de mult timp să am putere. Iar aceasta e o ocazie să o dobândesc, o ocazie înfiorătoare şi uşor jignitoare. Dar, în acelaşi timp, e o ocazie palpitantă. Oare aş fi avut succes drept cavaler? Nu am de unde şti.

Poate că nici nu mi-ar fi plăcut. Poate că ar fi însemnat să stau degeaba, îmbrăcată în armură, şi să pornesc în misiuni anoste. Poate că ar fi însemnat să lupt împotriva unor persoa ne care îmi sunt dragi.

Încuviinţez, sperând că voi fi o bună spioană.

Prinţul Dain se ridică şi-mi atinge umărul. Resimt şocul contactului, ca o scânteie de electricitate statică.

— Jude Duarte, fiică a lutului, începând din această zi, niciun farmec de zână nu îţi va înnegura mintea. Nicio vrajă nu îţi va manipula trupul împotriva voinţei tale. Niciuna, în afa ră de cele ale făuritorului acestei vrăji. De acum înainte, nimeni nu va mai

putea să te manipuleze, spune el şi apoi face o pauză. În afară de mine.

Trag scurt aer în piept. Bineînţeles că învoiala vine şi cu o faţetă neplăcută. Nici măcar nu pot să fiu supărată pe el; ar fi trebuit să mă aştept la asta.

Şi totuşi, mă bucur că am măcar dramul ăsta de protecţie. Prinţul Dain e o singură făptură din soiul zânelor şi a văzut ceva în mine, ceva ce Madoc a refuzat să vadă, ceva mi-am dorit din toată inima să fie recunoscut.

Pun imediat un genunchi jos, pe covorul străvechi din biroul lui Madoc, şi depun jurământul în slujba prinţului Dain.

Capitolul 11

Toată seara, la cină, mă gândesc la secretul pe care-l deţin, îmi dă întâia oară senzaţia că am o putere proprie, pe care Ma doc nu mi-o poate lua. Numai gându-mă la asta – Sunt spioa nă! Sunt spioana prinţului Dain! — mă străbat fiori.

Mâncăm păsări mici, umplute cu orz şi usturoi sălbatic, cu pieliţa acoperită cu grăsime şi miere, crocantă. Oriana le rupe cu delicateţe. Oak mestecă pieliţa. Madoc nu se sinchiseşte să separe carnea şi o înfulecă cu oase cu tot. Eu împung păstârnacul fiert fără prea mare poftă. Deşi Taryn e la masă, Vivi nu s-a întors. Bănuiesc că mersul la vânătoare cu Rhyia a fost un pretext şi că s-a dus în lumea muritorilor după o scurtă plimbare călare prin codri. Mă întreb dacă a luat masa cu familia lui Heather.

— Te-ai descurcat bine la turneu, spune Madoc printre îmbucături.

Nu-i atrag atenţia că a părăsit terenul. Nu se poate să-l fi impresionat atât de tare. Nici măcar nu ştiu sigur ce anume a apucat să vadă.

— Asta înseamnă că te-ai răzgândit?

Ceva din tonul vocii mele îl face să se oprească din mestecat şi să mă privească încruntat.

— În privinţa titlului de cavaler? mă întreabă el. Nu. După ce va urca pe tron un nou înalt rege, vom vorbi despre viitorul tău.

Buzele mi se arcuiesc, schiţând un zâmbet misterios.

— Cum ţi-e voia.

În capătul mesei, Taryn o urmăreşte pe Oriana şi se străduieşte să-i imite mişcările cu care mănâncă mica pasăre. Nu se uită la mine, nici chiar atunci când îmi cere să-i întind carafa cu apă.

Însă nu mă poate împiedica să o urmez până în camera ei după ce terminăm masa.

— Uite ce e, îi spun, urcând treptele. M-am străduit să fac ce mi-ai cerut, dar nu am putut şi nu vreau să fii supărată pe mine din cauza asta. Doar e viaţa mea.

Taryn se întoarce.

— Şi ai dreptul să ţi-o iroseşti?

— Da, spun eu, ajungând la palier.

Nu pot să-i spun despre prinţul Dain, dar, chiar dacă i-aş putea spune, nu sunt sigură că asta ar schimba situaţia. Nu sunt deloc sigură că ar fi de acord, nici măcar cu întâmplarea asta.

— Numai vieţile noastre ne aparţin cu adevărat, sunt singura noastră monedă. Avem dreptul să cumpărăm ce vrem cu ele.

Taryn dă ochii peste cap. Îmi vorbeşte pe un ton caustic.

— Ce frumos spus! Ai născocit-o de una singură?

— Ce-i cu tine? mă răstesc eu.

Clatină din cap.

— Nimic. Absolut nimic. Poate că ar fi fost mai bine dacă aş fi gândit aşa cum gândeşti tu. Nu contează, Jude. Chiar te-ai descurcat bine acolo, pe teren.

— Mersi, spun eu şi mă încrunt, derutată.

Îmi amintesc iar ce mi-a zis Cardan despre ea, dar nu vreau să-i spun şi să o fac să se simtă prost.

— Aşadar, ai apucat să te îndrăgosteşti, aşa cum ziceai? în treb eu.

Întrebarea mea nu-mi aduce decât o privire ciudată.

— Mâine nu merg la lecţii, spune Taryn. Să zicem că ai dreptul să-ţi iroseşti viaţa, dar eu nu sunt obligată să fiu martoră.

Îmi simt picioarele ca de plumb, mergând spre palat, păşind printre merele risipite de vânt pe jos, a căror aromă aurie pluteşte în aer. Sunt îmbrăcată cu o rochie neagră, lungă, cu manşete aurii şi cu împletituri verzi, una dintre rochiile mele preferate, foarte comodă.

Deasupra mea răsună trilurile de după-amiază ale păsărilor, care mă fac să zâmbesc. Câteva momente mă las în voia unei fantezii în care are loc încoronarea prinţului Dain şi în care

dansez cu surâzătorul Locke, în timp ce Cardan e luat pe sus şi aruncat într-o celulă întunecoasă.

O fulgerare albă mă trezeşte din reverie. Un cerb – un cerb alb – aşteaptă la mai puţin de cinci metri în faţa mea. Între coamele lui e întins un păienjeniş fin şi blana îi e de un alb atât de luminos, încât, în lumina după-amiezii, pare a fi făurită din argint. Ne privim unul pe celălalt îndelung, după care cerbul ţâşneşte înspre palat, luând respiraţia mea cu el.

Mă hotărăsc să consider că e un semn de bun augur.

Şi chiar aşa pare, cel puţin o vreme. Lecţiile decurg fără mari probleme. Noggle, lectorul nostru, e un Fir Darrig bătrân din nord, blând, dar cam ciudat, cu sprâncene imense, o barbă lungă, în care îşi îndeasă din când în când câte un toc sau vreo bucată de hârtie, şi cu tendinţa de a vorbi întruna despre ploile de meteoriţi şi despre semnificaţia lor. Când după-amiaza cedează locul serii, ne pune să numărăm stelele căzătoare, o sarcină cam anostă, dar odihnitoare. Mă întind pe spate pe pătura mea şi privesc cerul nopţii.

Singurul inconvenient e acela că e dificil să notez numerele pe întuneric. De obicei, de copaci sunt atârnate globuri luminoase sau avem lumină datorită numărului mare de licurici. Port cu mine cioturi de lumânări de rezervă, pentru momentele în care până şi lumina asta se dovedeşte a fi prea slabă, din moment ce văzul uman nu e nici pe departe la fel de ascuţit ca al zânelor, însă nu am voie să le aprind când studiem cerul înstelat. Mă străduiesc să scriu citeţ şi să nu-mi pătez degetele cu cerneală.

— Nu uitaţi, spune Noggle, fenomenele celeste neobişnuite adesea prevestesc schimbări politice importante, deci, din moment ce orizontul ne înfăţişează încoronarea unui nou rege, e important să cercetăm semnele cu atenţie.

Din beznă se aud chicote.

— Nicasia, spune lectorul. Te pot ajuta cu ceva?

În tonul ei îngâmfat nu se citeşte nici urmă de căinţă.

— Defel.

— Atunci, ce îmi poţi spune despre stelele căzătoare? Care ar fi semnificaţia unei ploi de stele căzătoare care apare în ultima oră a nopţii?

— Zece naşteri, spune Nicasia, un răspuns atât de greşit, încât mă face să tresar de jenă.

— Zece morţi, şoptesc în sinea mea.

Din păcate, Noggle mă aude.

— Foarte bine, Jude. Mă bucur că măcar unii dintre voi sunt atenţi. Acum, cine ar vrea să-mi spună când anume ar fi cel mai probabil ca aceste morţi să aibă loc?

Nu are niciun rost să mă mai abţin acum, din moment ce am declarat că-l voi umili pe Cardan prin excelenţa mea. Aş face bine să-ncep să excelez.

— Depinde prin dreptul căror constelaţii şi în ce direcţie se deplasează stelele, spun eu.

Pe la jumătatea răspunsului, simt că mi se strânge gâtlejul. Deodată, mă bucur, că e întuneric, ca să nu fiu nevoită să văd expresia de pe chipul lui Cardan. Sau pe cea a Nicasiei.

— Excelent, spune Noggle. Motiv pentru care notiţele noastre trebuie să fie luate riguros. Continuaţi!

— Ce plictiseală, îl aud pe Valerian zicând cu glas tărăgănat. Profeţiile sunt pentru babe şi oameni de rând. Noi ar trebui să învăţăm lucruri de natură mai nobilă. Dacă e să-mi petrec noaptea zăcând pe spate, atunci aş prefera să învăţ despre dragoste.

Câţiva dintre elevi încep să râdă.

— Prea bine, spune Noggle. Spune-mi ce fenomene ar putea prezice succesul în dragoste.

— O fată care-şi dă jos rochia, spune el, stârnind noi râsete.

— Elga? desemnează Noggle o fată cu părul argintiu şi cu râsetul ca sticla spartă. Poţi să-i răspunzi tu? Poate că a avut atât de puţin succes în dragoste, încât chiar nu ştie.

Fata începe să se bâlbâie. Bănuiesc că ştie răspunsul, dar nu vrea să-i stârnească furia lui Valerian.

— S-o întreb iar pe Jude? zice Noggle, sarcastic. Sau poate pe Cardan. Ce-ar fi să ne spui tu?

— Nu, spune el.

— Poftim? întreabă Noggle.

Când vorbeşte, vocea lui Cardan răsună cu o autoritate sinistră.

— După cum a spus Valerian lecţia asta e plictisitoare. Vei aprinde lampioanele şi vei începe o lecţie nouă, care să merite cât de cât atenţia.

Noggle tace câteva clipe.

— Da, Alteţa Voastră, spune în cele din urmă şi toate globurile

din jurul nostru se aprind imediat.

Clipesc de câteva ori, până când ochii mi se adaptează. Mă întreb dacă Cardan a fost nevoit vreodată să facă ceva ce nu şi-a dorit. Bănuiesc că n-ar trebui să mă surprindă faptul că moţăie în timpul lecţiilor. N-ar trebui să mă surprindă faptul că odată, fiind beat criţă, a venit cu calul pe pajişte în timp ce ne desfăşuram lecţiile şi a călcat sub copite păturile şi cărţile, silindu-i pe ceilalţi să se dea în grabă la o parte din calea lui. Cardan îşi permite să ne schimbe programa după cum are chef. Cum se poate ca o astfel de persoană să preţuiască ceva pe lumea asta?

— Are o vedere foarte slabă, spune Nicasia şi o descopăr în picioare, deasupra mea – ţine în mână caietul meu şi-l agită de colo-colo, pentru ca toţi să-mi poată vedea mâzgăliturile. Biata, sărmana Jude, continuă ea. E foarte greu să faci faţă atâtor dezavantaje.

Degetele şi manşetele aurii ale rochiei mele sunt pline toate de cerneală.

În celălalt capăt al dumbrăvii, Cardan stă de vorbă cu Valerian. Numai Locke se uită la noi, cu o privire îngrijorată. Noggle frunzăreşte un teanc de cărţi groase, prăfuite, căutând, probabil, o lecţie care să-i placă lui Cardan.

— Îmi pare rău că nu poţi să-mi citeşti scrisul, spun eu, înşfăcând caietul – pagina se rupe şi o mare parte din eforturile mele din seara asta se duce pe apa sâmbetei. Dar ăsta nu e tocmai dezavantajul meu.

Nicasia mă plesneşte peste faţă. Tresar uluită şi deodată mă trezesc într-un genunchi, abia reuşind să mă echilibrez înainte de a cădea cu totul. Obrazul îmi arde şi mă înţeapă. Capul îmi ţiuie.

— Nu poţi să faci aşa ceva, îi spun, fără sens.

Credeam că pricepusem regulile acestui joc. M-am înşelat.

— Pot să fac ce doresc, mă anunţă ea cu aceeaşi îngâmfare.

Colegii noştri se holbează la noi. Elga şi-a dus mâna delicată la gură. Cardan se uită la noi şi se vede după expresia lui că Nicasia nu a reuşit să-i facă pe plac. Ruşinea începe să i se aştearnă pe chip.

De când sunt printre ei, au existat limite pe care nu le-au încălcat. Când ne-au îmbrâncit în râu, nimeni nu i-a văzut. De bine, de rău, fac parte din familia generalului şi mă aflu sub

protecţia lui Madoc. Cardan poate că ar îndrăzni să i se opună, dar mă gândeam că ceilalţi ar avea grijă măcar să mă atace pe ascuns.

Se pare că am enervat-o pe Nicasia într-atât încât nu i-a mai păsat de toate astea.

Mă scutur de praf.

— Mă provoci cumva? Pentru că atunci ar fi dreptul meu să aleg momentul şi arma.

Îmi doresc tare mult să dau cu ea de pământ.

Nicasia pricepe că întrebarea mea chiar aşteaptă răspuns.

Oi fi eu mai neînsemnată decât pământul de sub picioarele ei, dar asta nu o scuteşte de obligaţiile faţă de propria-i onoare.

Cu colţul ochiului, îl zăresc pe Cardan venind înspre noi. Anticiparea tensionată se amestecă cu spaima. Din cealaltă parte, Valerian se izbeşte de umărul meu. Fac un pas îna poi, dar nu suficient de repede încât să evit mirosul de fructe răscoapte.

Deasupra noastră, pe cupola neagră a nopţii, cad şapte stele, se perindă măreţe pe întinderea cerului şi apoi se sting, îmi înalţ imediat privirea, dar prea târziu ca să le mai pot sesiza precis traiectoria.

— Le-a notat cineva? începe să strige Noggle, scotocindu-se în barbă în căutarea unui toc. Ăsta e evenimentul celest pe care l-am aşteptat! Trebuie să fi văzut cineva cu exactitate punctul de origine. Repede! Notaţi tot ce vă mai puteţi aminti.

În momentul ăla, în timp ce mă uit la stele, Valerian îmi îndeasă în gură ceva dulce. Un măr, dulce şi putrezit în acelaşi timp, al cărui suc mi se prelinge pe limbă ca mierea, având gustul razelor de soare şi al unei bucurii pure, ameţitoare, tâmpe. Fructele zânelor, care înceţoşează gândurile, care îi fac pe oameni să le poftească atât de mult, încât ajung în stare să se înfometeze numai ca să le poată gusta din nou, fapt ce ne face maleabili, impresionabili şi ridicoli.

Vraja lui Dain mă apără de farmece, de stăpânirea celor lalţi, dar fructele zânelor îţi răpesc până şi stăpânirea de sine.

Vai, nu. Nu nu nu nu nu nu.

Scuip. Mărul se rostogoleşte pe pământ, dar simt deja că îşi face efectul.

Sare, gândesc eu, scotocindu-mi în coş. De sare am nevoie. Sarea e antidotul. Îmi va risipi ceaţa din minte.

Nicasia sesizează ce vreau să fac şi înşfacă coşul, ferindu-se din calea mea, iar Valerian mă îmbrânceşte la pământ, încerc să mă depărtez târâş de el, dar mă imobilizează şi-mi vâră mărul mizerabil înapoi în gură.

— Dă-mi voie să-ţi îndulcesc limba aia acră, spune el, îndesând mărul – gura mi-e plină de pulpă, mi-a intrat şi în nas.

Nu pot să respir. Nu pot să respir.

Cu ochii deschişi, mă holbez la chipul lui Valerian. Mă su foc. El mă urmăreşte cu o expresie de uşoară curiozitate, ca şi când ar aştepta să vadă ce urmează să se întâmple.

Întunericul se furişează în marginea câmpului meu vizual. O să mă sufoc până la moarte.

Partea cea mai rea e veselia care se înfiripă înăuntrul meu din cauza fructului şi care îmi înăbuşă teroarea. Totul înjur e încântător. Vederea mi se vălureşte. Întind mâinile ca să-mi înfig ghearele în faţa lui Valerian, dar sunt prea ameţită ca să ajung la el. După un moment, nici nu mai contează. Nu vreau să-l rănesc, sunt prea fericită.

— Faceţi ceva! Se aude un strigăt, dar, în delirul meu, nu-mi dau seama despre cine e vorba.

Brusc, Valerian e îmbrâncit în lături. Mă întorc pe o parte şi încep să tuşesc. Dau cu ochii de silueta ameninţătoare a lui Cardan. Lacrimile şi mucii mi se preling pe chip, dar nu pot decât să zac în praf şi să scuip bucăţi de pulpă dulce, cărnoasă. Habar nu am de ce plâng.

— Ajunge, spune Cardan.

Are pe chip o expresie stranie, sălbăticită, şi îi tresare un muşchi din falcă.

Încep să râd.

Valerian pare nemulţumit.

— Îmi strici distracţia, aşa-i?

Preţ de o clipă, am impresia că o să se bată, deşi nu pot să-mi explic de ce. Atunci văd ce ţine Cardan în mână. Sarea din coşul meu. Antidotul. (Oare de ce am vrut aşa ceva? Mă mir.) O aruncă în aer, râzând, şi privesc cum se risipeşte în bătaia vântului. Apoi se uită la Valerian cu o grimasă.

— Ce-i cu tine, Valerian? Dacă ar fi murit, mica ta festă s-ar fi sfârşit înainte să înceapă.

— N-am să mor, spun eu, pentru că nu vreau să-şi facă griji. Mă simt bine. Nu m-am simţit aşa de bine de când sunt. Mă

bucur că aţi scăpat de antidot.

— Prinţe Cardan? spune Noggle. Ar trebui dusă acasă.

— Toţi sunt atât de plicticoşi azi, spune Cardan, dar, după tonul vocii, nu pare plictisit, ci pare că abia îşi stăpâneşte furia.

— Dar, Noggle, nu vrea să meargă acasă, spune Nicasia apropiindu-se de mine şi mângâindu-mi obrazul. Nu-i aşa, drăguţă?

Simt în gură gustul înecăcios al mierii. Îmi simt trupul uşor. Mă relaxez. Mă întind ca un stindard.

— Aş vrea să rămân, spun eu, pentru că e minunat aici. Pentru că Nicasia e sclipitoare.

Nu sunt sigură că mă simt bine, dar ştiu sigur că mă simt grozav.

Totul e incredibil. Până şi Cardan. Până acum nu mi-a fost simpatic, dar ăsta pare un lucru caraghios. Îi ofer un zâmbet larg, fericit, cu toate că el nu-mi răspunde la zâmbet.

Nu o consider o jignire.

Noggle ne întoarce spatele, bombănind despre general şi neghiobie şi prinţi cărora o să-şi piardă capul de pe umeri. Cardan îl priveşte cum se îndepărtează, cu pumnii strânşi pe lângă corp.

Un grup de fete se trântesc pe muşchi, lângă mine. Râd, fapt ce mă face şi pe mine să izbucnesc din nou în râs.

— N-am mai văzut până acum vreun muritor mâncând din fructele din Elfhame, îi spune una dintre ele, Flossflower, alteia. Va ţine minte toate astea?

— De-ar vrăji-o cineva să nu-şi mai amintească, spune Locke de undeva, din spatele meu.

Nu pare supărat, cum e Cardan. Pare prietenos. Mă întorc spre el şi îmi atinge umărul. Mă sprijin de pielea lui caldă.

Nicasia râde.

— Nu asta şi-ar dori. Şi-ar dori încă o bucăţică de măr.

Încep să salivez când îmi amintesc. Îmi amintesc cum erau împrăştiate de-a lungul drumului spre şcoală, aurii şi sclipitoare, şi regret că n-am fost atât de isteaţă încât să mă opresc şi să mănânc cât să mă satur.

— Şi putem să-i cerem să facă tot felul de lucruri? vrea să ştie altă fată, Morgana. Lucruri stânjenitoare? Şi va accepta?

— De ce să fie stânjenită, din moment ce se află printre prieteni? întreabă Nicasia, cu ochii mijiţi. Arată ca o pisică după

ce a mâncat toată smântână şi se pregăteşte pentru un pui de somn la soare.

— Pe care dintre noi ai vrea cel mai mult să-l pupi? întreabă imediat Flossflower, venind mai aproape.

Abia dacă mi-a mai adresat două cuvinte până acum. Mă bucur că vrea să fim prietene.

— Aş vrea să vă pup pe toţi, spun eu şi toţi încep să râdă în hohote.

Rânjesc tâmp înspre stele.

— Ai prea multe haine pe tine, spune Nicasia, uitându-se încruntată la fustele mele. Şi s-au murdărit. Ar trebui să le dai jos.

Deodată, rochia chiar îmi pare greoaie. Mă închipui dezbrăcată în lumina lunii, cu pielea devenită argintie precum frunzele de deasupra noastră.

Mă ridic în picioare. Am senzaţia că totul se mişcă puţin într-o parte şi-n alta. Încep să trag de hainele de pe mine.

— Ai dreptate, spun eu, încântată.

Rochia alunecă de pe mine, formând o grămăjoară din mijlocul căreia pot ieşi cu uşurinţă. Port lenjerie de muritoare – un sutien negru cu buline verzi şi chiloţi.

Toţi mă privesc ciudat, ca şi cum s-ar întreba de unde mi le-am luat. Toţi sunt atât de frumoşi, încât mi-e greu să mă uit la ei mult timp fără să înceapă să mă doară capul.

Sunt conştientă de moliciunea trupului meu, de bătăturile din palme, de legănatul sânilor. Simt că mă gâdilă uşor iarba de sub tălpi şi pământiii cald.

— Sunt frumoasă ca voi? o întreb pe Nicasia, dintr-o sinceră curiozitate.

— Nu, spune ea, aruncându-i o privire lui Valerian. Ridică ceva de jos. Nu eşti deloc ca noi.

Mă întristează să aud asta, dar nu mă surprinde. Pe lângă ei, oricine ar putea la fel de bine să fie o umbră, oglindirea înceţoşată a unei alte oglindiri.

Valerian arată cu degetul colierul de scoruşe care-mi atârnă de gât, boabe roşii, uscate, înşiruite pe un lanţ lung, de argint.

— Ar trebui să-ţi dai jos şi ăla.

Încuviinţez conspirativ.

— Ai dreptate, spun eu. Nu-mi mai trebuie.

Nicasia zâmbeşte, întinzându-mi obiectul auriu pe care-l are în

mână. Resturile mizerabile şi strivite ale mărului.

— Vino şi linge-mi mâinile ca să le cureţi Nu te superi, nu? Dar trebuie să o faci în genunchi.

Exclamaţiile şi chicotelile se răspândesc printre colegii noştri asemenea unei adieri de vânt. Vor s-o fac. Iar eu vreau să le fac pe plac. Vreau ca toată lumea să fie la fel de fericită ca mine. Şi vreau să mai gust din măr. Încep să mă târăsc spre Nicasia.

— Nu, spune Cardan pe un ton răsunător şi uşor tremurând, păşind între noi; ceilalţi se dau îndărăt, lăsându-i spaţiu liber. Îşi dă jos încălţămintea moale, din piele, de pe piciorul palid şi mi-l vâră sub nas. Jude va veni la mine şi-mi va săruta piciorul. A zis că vrea să ne pupe. Şi doar sunt prinţul ei.

Râd din nou. Sinceră să fiu, nu ştiu de ce până acum am râs atât de rar. Totul e minunat şi caraghios.

Însă când ridic privirea înspre Cardan, ceva nu mi se pare în regulă. Ochii lui sclipesc de furie şi patimă, poate chiar şi de ruşine. După câteva secunde clipeşte şi îşi recapătă obişnuita lui expresie, arogantă şi rece.

— Ei bine? Haide odată, spune el, pierzându-şi răbdarea. Sărută-mi piciorul şi spune-mi cât de grozav sunt. Spune-mi cât de mult mă admiri.

— Ajunge, îi spune răspicat Locke lui Cardan, punându-şi mâinile pe umerii mei şi mă ridicându-mă cu greu în picioare. O duc acasă.

— Chiar aşa? îl întreabă Cardan, ridicând din sprâncene. Interesant moment ţi-ai ales. Îţi place savoarea umilinţei, dar nu atât de mult, aşa-i?

— Nu-mi place deloc când te porţi aşa, spune Locke încet.

Cardan îşi smulge o agrafă din mantie, un obiect lucitor, filigranat, de forma unei ghinde aşezate pe fundalul unei frunze de stejar. Preţ de câteva clipe halucinante, am impresia că o să i-o dea lui Locke ca el să mă lase aici. Pare imposibil, chiar şi pentru mintea mea răscolită.

Apoi Cardan măia de mână, ceea ce pare şi mai puţin po sibil. Îi simt degetele prea fierbinţi lipite de pielea mea. Îmi înţeapă degetul mare cu vârful agrafei.

— Au, spun eu, sărind de lângă el şi vârându-mi degetul sângerând în gură – simt pe limbă gustul metalic al sângelui meu.

— Drum bun spre casă, îmi spune el.

Plec împreună cu Locke, care se opreşte să ia pătura cuiva, pe care mi-o înfăşoară în jurul umerilor. Zânele se holbează la noi în timp ce părăsim dumbrava, eu împleticindu-mă, el sprijinindu-mă. Puţinii profesori pe care-i întâlnesc îşi feresc privirea.

Îmi sug degetul rănit, stăpânită de o senzaţie bizară. Sunt încă ameţită de cap, dar nu ca înainte. Ceva nu e în regulă. După câteva momente, îmi dau seama ce se întâmplă. Sânge le meu de om conţine sare.

Mi se strânge stomacul.

Privesc înapoi spre Cardan, care râde împreună cu Valerian şi Nicasia. Moragna e agăţată de braţul lui. Un alt lector, o femeie-elf mlădioasă, venită dintr-o insulă de la răsărit, în cearcă să-şi înceapă lecţia.

Îi detest. Îi detest la culme pe toţi. O vreme, asta e tot ce simt, fierbinţeala furiei, care-mi preface toate gândurile în cenuşă. Cu mâinile tremurânde, îmi strâng pătura în jurul umerilor şi-i dau voie lui Locke să mă îndrume prin pădure.

— Îţi rămân datoare, spun cu o voce răguşită, după o bucată de drum. Pentru că m-ai luat de acolo.

— Locke mă priveşte cercetător. Iarăşi mă uimeşte cât e de chipeş, mă uimesc buclele catifelate care-i cad pe chip. Mă simt oribil că sunt singură cu el, ştiind că m-a văzut îmbrăcată numai în lenjerie intimă, târându-mă de colo-colo pe jos, dar sunt prea furioasă ca să-mi fie ruşine.

Clatină din cap.

— Nu datorezi nimic nimănui, Jude. Mai ales azi.

— Cum poţi să-i suporţi? întreb eu şi furia mă face să mă dezlănţui asupra lui Locke, deşi el e singurul pe care nu sunt supărată. Sunt oribili. Sunt nişte monştri.

Nu-mi răspunde. Mergem mai departe şi, când ajung la cărarea de mere căzute, îi dau unuia o lovitură atât de puternică, încât ricoşează în trunchiul unui ulm.

— E şi o plăcere să-ţi petreci timpul cu ei, spune el. Luăm ce vrem, dăm curs oricărui gând teribil. Teribilitatea îţi oferă un fel de siguranţă.

— Pentru că măcar nu se poartă urât cu tine? întreb eu.

Din nou, nu răspunde.

Când ne apropiem de moşia lui Madoc, mă opresc.

— Ar fi mai bine să merg singură de aici încolo.

Îi adresez un zâmbet probabil cam ezitant. Îmi vine greu să-l

păstrez pe chip.

— Stai, spune el şi face un pas înspre mine. Vreau să te mai văd.

Scot un geamăt scurt, fiind prea exasperată ca să mai pot fi surprinsă. Stau acolo, înveşmântată într-o pătură împrumutată, ghete şi lenjerie cumpărată de la mall. Sunt mânjită toată cu pământ şi tocmai m-am făcut de râs.

— De ce?

Se uită la mine de parcă ar vedea cu totul altceva. E o intensitate în privirea lui care mă face să mă îndrept puţin de spate, în ciuda mizeriei.

— Pentru că eşti ca o poveste care încă nu s-a desfăşurat. Pentru că vreau să văd ce vei face. Vreau să fac parte din desfăşurarea poveştii.

Nu-mi dau seama dacă e vorba sau nu de un compliment, dar îl primesc.

Îmi ia mâna – aceeaşi pe care Cardan a înţepat-o cu agrafa şi-mi sărută vârfurile degetelor.

— Pe mâine, spune, el şi face o plecăciune.

Şi aşa, cu acea pătură împrumutată în jurul umerilor, cu ghetele şi lenjeria cumpărată de la mall, merg singură mai departe, îndreptându-mă spre casă.

— Spune-mi cine ţi-a făcut asta, insistă Madoc iar şi iar, dar nu vreau.

Se plimbă cu paşi apăsaţi de colo-colo şi-mi explică în detaliu cum le va găsi pe zânele responsabile şi le va nimici. Le va smulge inimile din piept. Le va tăia capetele şi le va înfige pe acoperişul casei, drept avertisment pentru ceilalţi.

Îmi dau seama că nu pe mine mă ameninţă, dar tot la mine ţipă.

Când sunt înspăimântată, nu pot să uit că, oricât de bine şi-ar juca rolul de tată, va fi mereu ucigaşul tatălui meu adevărat.

Nu spun nimic. Îmi amintesc că Oriana se temea că eu sau Taryn ne vom purta urât la curte şi-l vom face de ruşine pe Madoc. Acum mă întreb dacă nu cumva se temea mai mult de reacţia lui în situaţia în care chiar s-ar fi întâmplat ceva. N-ar fi deloc o mişcare politică isteaţă să-i decapiteze pe Valerian şi pe Nicasia. Să-i facă rău lui Cardan ar fi chiarun act de trădare.

— Mi-am făcut-o cu mâna mea, spun în cele din urmă, ca să-l

fac să înceteze. Am văzut fructul şi arăta bine, aşa că l-am mâncat.

— Cum ai putut să fii atât de nesăbuită? spune Oriana, întorcându-se spre mine val-vârtej; nu pare surprins, ci arată de parcă i-aş fi confirmat cele mai întunecate bănuieli. Jude, ar fi trebui să ai mai multă minte.

— Am vrut să mă distrez. Se presupune că e distractiv, îi spun eu, jucând rolul fiicei neascultătoare cât de bine pot. Şi chiar a fost. A fost ca un vis minunat…

— Linişte! strigă Madoc şi amândouă tăcem, uluite. Linişte, amândouă!

Tresar fără să vreau.

— Jude, nu mai tot încerca s-o enervezi pe Oriana, spune el, privindu-mă cu o exasperare cu care nu cred că m-a mai privit vreodată, dar cu care a tratat-o din plin pe Vivi.

Ştie că mint.

— Iar tu, Oriana, nu fi atât de naivă.

Când aceasta îşi dă seama ce vrea să spună Madoc, îşi duce mâna mică şi delicată la gură.

— Când voi afla pe cine protejezi, îmi spune el, le va părea rău că au avut vreodată suflare de viaţă.

— Nu ajuţi cu nimic, spun eu, lăsându-mă pe spate în fotoliu.

Madoc se lasă în genunchi în faţa mea şi-mi ia mâna între degetele sale aspre şi verzi. Cred că simte cum tremur. Oftea ză îndelung, renunţând, probabil, la alte ameninţări.

— Atunci spune-mi cum te-aş putea ajuta, Jude. Spune-mi şi aşa am să fac.

Mă întreb ce s-ar întâmpla dacă aş rosti cuvintele: Nicasia m-a umilit. Valerian a încercat să mă omoare. Au făcut-o ca să se pună bine cu Cardan, care mă urăşte. Mi-e frică de ei. Mă sperie mai mult decât mă sperii tu, iar tu mă îngrozeşti de-a binelea. Sileşte-i să înceteze. Sileşte-i să mă lase în pace.

Dar n-am s-o fac. Mânia lui Madoc e de neînchipuit. Am văzut-o în sângele mamei mele întins pe podeaua din bucătărie. Odată stârnită, nu mai poate fi oprită.

Dacă l-ar omorî pe Cardan? Dacă i-ar omorî pe toţi? Singurul lui răspuns la atâtea probleme e vărsarea de sânge. Dacă i-ar omorî, părinţii lor ar cere răzbunare. Ar cădea pe capul lui mânia înaltului rege. Eu aş ajunge într-o situaţie şi mai grea decât cea din prezent, iar Madoc probabil că ar fi ucis.

— Învaţă-mă mai multe, spun eu în loc de toate astea. Mai multă strategie. Să mânuiesc şi mai bine sabia. Învaţă-mă tot ce ştii.

O fi vrând prinţul Dain să fiu spioană, dar asta nu înseam nă că trebuie să renunţ la sabie.

Madoc pare impresionat, iar Oriana, iritată. Se vede că are impresia că îl manipulez, şi încă cu succes.

— Prea bine, spune el, oftând. Tatterfell îţi va aduce cina, asta dacă nu cumva te simţi în stare să ni te alături la masă. De mâine vom începe un antrenament mai intensiv.

— Am să mănânc la etaj, spun eu şi pornesc spre camera mea, având încă pe umeri pătura altcuiva.

În drum, trec pe lângă uşa închisă a lui Taryn. O parte din mine ar vrea să intre, să se arunce pe patul ei şi să plângă. Vreau să mă strângă în braţe şi să-mi spună că nu aş fi putut face nimic ca să schimb cele întâmplate. Vreau să-mi spună că sunt curajoasă şi că mă iubeşte.

Dar, din moment ce sunt sigură că nu asta ar face, merg mai departe.

Cât am fost plecată, s-a făcut ordine în camera mea, patul mi-a fost făcut şi ferestrele au fost deschise ca să pătrundă aerul nopţii. Aici, pe marginea patului, găsesc o rochie împăturită, din ţesătură de casă, cu emblema regală pe care o poartă servitorii prinţilor şi prinţeselor. Pe balcon mă aşteaptă hobul cu faţă de bufniţă.

Se ciuguleşte scurt, înfoindu-şi penele.

— Tu, spun eu. Eşti unul dintre…

— Mergi mâine la Conacul Scorburos, dulceaţă, ciripeşte el, tăindu-mi vorba. Dibuie un secret care să nu-i fie pe plac regelui. Dibuie trădarea.

Conacul Scorburos. E moşia lui Balekin, primul născut dintre prinţi.

Am primit cea dintâi misiune de la Curtea Umbrelor.

Capitolul 12

Mă culc devreme şi, când mă trezesc, e întuneric beznă. Mă doare capiii – poate pentru că am dormit prea mult – şi tot corpul. Trebuie să fi dormit cu toţi muşchii încordaţi.

Lecţiile de azi au început deja. Nu contează. Nu mă duc.

Tatterfell mi-a lăsat o tavă cu o carafă de cafea cu scorţişoară, cuişoare şi puţin piper. Îmi torn o cană. E numai călduţă, ceea ce înseamnă că a fost adusă de ceva timp. Am şi pâine prăjită, pe care o înmoi în cafea de câteva ori.

După aceea mă spăl pe faţă, care încă mi-e lipicioasă de la pulpă, şi apoi pe tot corpul. Îmi pieptăn părul cu mişcări iuţi şi mi-l adun într-un coc, împletindu-l în jurul unui beţişor.

Refuz să mă gândesc la cele întâmplate ieri. Refuz să mă gândesc la orice altceva în afară de ziua de azi şi de misiunea mea în slujba prinţului Dain.

Mergi la Conacul Scorburos. Dibuie un secret care să nu-i fie pe plac regelui. Dibuie trădarea.

Aşadar, Dain vrea să-l ajut să se asigure că Balekin nu va fi ales drept următorul înalt rege. Eldred are dreptul de a alege pe oricare dintre copiii săi pentru a urca pe tron, dar îi preferă pe cei trei copii mai mari: Balekin, Dain şi Elowyn – având o preferinţă deosebită pentm Dain, în defavoarea celorlalţi. Mă întreb dacă spionii contribuie şi ei la starea asta de lucruri.

Dacă am să mă descurc în rolul ăsta, atunci Dain îmi va dărui putere când va prelua tronul. Şi, după cele întâmplate ieri, tânjesc după putere. Tânjesc după ea aşa cum am tânjit după gustul fructelor de zână.

Îmbrac costumul de slujitor, fără lenjeria cumpărată de la mall, ca să fiu sigură că am o înfăţişare cât se poate de veridică. Cât despre încălţări, dezgrop din fundul şifonierului o pereche de papuci vechi, din piele. Au o gaură în dreptul degetu lui mare, pe care am încercat să o acopăr în urmă cu aproape un an, dar nu prea mă pricep la cusut şi n-am reuşit decât să fac papucii şi mai urâţi. Însă îmi vin bine, iar ceilalţi pantofi ai mei sunt prea frumos făcuţi.

Nu avem oameni ca servitori pe moşia lui Madoc, dar i-am văzut în alte regiuni ale tărâmului. Moaşe care să asiste la naşterea copiilor din mame muritoare. Artizani blestemaţi sau binecuvântaţi cu o pricepere meşteşugărească îmbietoare. Doici care să alăpteze sugari de zână bolnăvicioşi. Copii schimbaţi, crescuţi în tărâm, dar care nu sunt educaţi împreună cu nobilimea, aşa ca noi. Oameni care vin cu seninătate în căutarea magiei şi pe care nu-i deranjează puţină muncă silnică în schimbul împlinirii vreunei dorinţe adânci. Când drumurile ni se

întâlnesc, încerc să vorbesc cu ei. Uneori acceptă să vorbească cu mine, alteori nu. Majoritatea oamenilor care nu slujesc prin meşteşugul lor sunt măcar puţin fermecaţi, ca să le armonizeze amintirile. Trăiesc cu impresia că se află într-un spital sau acasă la vreun bogătan. Când sunt trimişi înapoi în lumea lor – iar Madoc m-a asigurat că sunt trimişi înapoi –, sunt răsplătiţi bine şi primesc chiar daruri, cum ar fi mult noroc sau un păr lucios sau abilitatea de a ghici numerele corecte la loto.

Dar ştiu şi că sunt oameni care fac învoieli nefericite sau jignesc vreo zână răzbunătoare şi cu care zânele nu se poartă atât de bine. Taryn şi cu mine auzim tot felul de lucruri, chiar dacă nimeni nu doreşte să le auzim – istorisiri despre oameni care dorm pe podele din piatră şi mănâncă gunoaie, crezând că se odihnesc pe saltele cu pene şi se înfruptă cu delicatese. Oameni drogaţi cu fructele zânelor până când îşi pierd minţile. Se zvoneşte că servitorii lui Balekin aparţin celei din urmă categorii, că nu sunt îngrijiţi şi că au parte de un tratament oribil.

Mă cutremur numai gândindu-mă la lucrurile astea. Şi totuşi, pricep de ce muritorii ar putea servi drept spioni eficienţi, pe lângă faptul că pot să mintă. Muritorii pot pătrunde atât în cercurile celor de sus, cât şi în ale celor de jos, fără să atragă prea mult atenţia. Cu harpe în mâini, suntem barzi, îmbrăcaţi în ţesături simple, suntem servitori. În rochii, suntem neveste cu copii de goblini care ţipă întruna.

Aş zice că sunt şi avantaje atunci când eşti luat în seamă de cei din jur.

După aceea, pun într-o geantă din piele o rochie şi un cuţit, îmi pun o mantie din catifea groasă şi cobor scările. Cafea ua mi se agită în stomac. Aproape că am ajuns la uşă, când o zăresc pe Vivi şezând pe scaunul acoperit cu tapiserii de la fereastră.

— Te-ai trezit, spune ea, ridicându-se în picioare. Bun. Vrei să tragem în chestii? Am săgeţi.

— Poate mai târziu.

Îmi ţin strâns mantia în jurul umerilor şi dau să trec pe lângă ea, păstrând pe chip o expresie senină.

Nu-mi iese. Braţul îi ţâşneşte şi-mi taie calea.

— Taryn mi-a zis ce i-ai spus prinţului la turneu, spune ea. Şi Oriana mi-a descris în ce stare ai ajuns aseară. Restul îmi închipui.

— N-am nevoie de încă un discurs, îi spun eu.

Misiunea asta primită de la Dain e singurul lucru care mă fereşte de amintirea celor petrecute cu o zi în urmă. Nu vreau să-mi fie distrasă atenţia. Mă tem că, dacă se întâmplă asta, îmi voi pierde şi stăpânirea de sine.

— Taryn e foarte amărâtă, spune Vivi.

— Mda, spun eu. Uneori, e nasol să ai dreptate.

— Încetează.

Mă apucă de braţ şi se uită la mine cu ochii ei cu pupile ca nişte fante.

— Cu mine poţi vorbi. Poţi să ai încredere în mine. Ce se întâmplă?

— Nimic, spun eu. Am făcut o greşeală. M-am enervat. Am vrut să dovedesc ceva. A fost un gest stupid.

— Ai făcut-o din cauza a ceea ce ţi-am spus eu?

Degetele ei mă strâng de braţ cu putere.

— Făpturile Văzduhului or să vă trateze în continuare ca peniş te gunoaie.

— Vivi, nici să nu te gândeşti că m-am hotărât să-mi stric viaţa din vina ta, îi spun. Dar o să le pară rău pentru ce mi au făcut.

— Stai, ce vrei să zici? întreabă Vivi.

— Nu ştiu, spun eu, eliberându-mi braţul.

Pornesc spre uşă şi, de data asta, nu mă opreşte. Odată ce ajung afară, traversez curtea în goană ca să ajung la grajduri.

Îmi dau seama că nu m-am purtat corect faţă de Vivi, care nu mi-a făcut nimic rău. A vrut doar să mă ajute.

Poate că nu mai ştiu cum să le fiu o soră bună.

La grajduri, trebuie să mă opresc şi să mă sprijin de un perete, inspirând adânc. Timp de mai bine de jumătate din viaţă, m-am tot chinuit să-mi stăpânesc frica. Poate că nu e atât de bine să mi se pară firesc sau chiar necesar zornăitul constant al nervilor mei. Dar deja n-aş mai şti cum să trăiesc altfel.

Important e să-l impresionez pe prinţul Dain. Nu pot să le permit lui Cardan şi prietenilor lui să-mi răpească asta.

Ca să ajung la Conacul Scorburos, decid să iau una dintre broaşte, din moment ce numai nobilimea călăreşte cai cu copite de argint. Cu toate că, probabil, servitorii n-ar trebui să aibă nimic de călărit, măcar broasca atrage mai puţin atenţia.

Numai în Tărâmul Zânelor se poate ca un broscoi imens să

atragă mai puţin atenţia.

Înşeuez o broască cu pete şi o conduc afară, pe iarbă. Cu limba ei lungă îşi şfichiuieşte unul dintre ochii aurii, făcându-mă, fără să vreau, să fac un pas în spate.

Îmi pun piciorul în scară şi mă sui în şa. Cu o mână ţin hăţurile, iar cu cealaltă îi lovesc uşor pielea moale şi rece. Broasca pestriţă se avântă în aer şi mă străduiesc să mă ţin strâns.

Conacul Scorburos e o clădire din piatră, cu un turn înalt şi înclinat într-o parte, totul fiind acoperit pe jumătate cu vrejuri şi iederă. La etajul superior e un balcon care pare a avea o balustradă din rădăcini groase în loc de fier. De acolo atârnă o perdea de cârcei mai subţiri, ca o barbă rară, năclăită cu pământ. Conacul are o înfăţişare cumva sucită, care ar trebui să-i dea farmec, dar, în loc de asta, îl face să pară sinistru. Priponesc broasca, îmi vâr mantia în sacul legat de şa şi pornesc înspre o latură a clădirii, unde mă aştept să descopăr o intrare pentru servitori. Pe drum, mă opresc şi culeg ciuperci, ca să dau impresia că am fost în pădure cu un scop.

Pe măsură ce mă apropii, inima începe iar să-mi zvâcneas că rapid. Balekin n-o să-mi facă rău, îmi spun întruna. Chiar dacă sunt descoperită, nu va face decât să mă predea lui Madoc. Nu o să se întâmple nimic rău.

Nu sunt întru totul sigură că e adevărat, dar reuşesc să mă conving suficient încât să mă apropii de intrarea servitorilor şi să mă furişez înăuntru.

Mă trezesc într-un coridor care duce la bucătării, unde las ciupercile pe o masă, lângă o pereche de iepuri însângeraţi, o plăcintă cu came de porumbel, un buchet de tulpini de usturoi şi rozmarin, câteva prune brumării şi zeci de sticle de vin. Un trol amestecă într-un ceaun mare, alături de un pixi înaripat. Doi oameni cu obrajii supţi, un băiat şi o fată, taie legume. Amândoi schiţează un zâmbet tâmp şi au priviri absente. Nici măcar nu se uită în jos în timp ce taie şi mă mir că nu-şi retează din greşeală propriile degete. Mai rău, nu sunt sigură că, dacă s-ar tăia, ar observa măcar.

Îmi amintesc cum m-am simţit ieri şi mi se pare că simt în gură gustul fructelor de zână, împotriva voinţei mele. Simt că mi se pune un nod în gât şi pornesc repede de-a lungul coridorului.

Mă opreşte un paznic cu ochi spălăciţi, care mă înşfacă de

braţ. Mă uit la el, sperând că voi reuşi să imit expresia pustiită, blândă şi visătoare a muritorilor din bucătărie.

— Pe tine nu te-am mai văzut, îmi spune el ca o acuzaţie.

— Eşti minunat, spun eu, străduindu-mă să par uluită şi puţin confuză. Ce ochi-oglindă frumoşi.

Paznicul mormăie scârbit, ceea ce bănuiesc că înseamnă că am reuşit cât de cât să dau impresia că sunt o muritoare fermecată, devenită servitoare, deşi simt că, din cauza agitaţiei mele, am cam exagerat rolul de ciudată. Se pare că nu ştiu să improvizez atât de bine pe cât am sperat.

— Eşti nou-venită? mă întreabă el, pronunţând lent cuvintele.

— Nou-venită? repet eu, gândindu-mă cum ar reacţiona cineva adus aici; nu reuşesc să alung gustul înecăcios al fructelor zânelor, dar asta, în loc să mă ajute să intru mai bine în pielea personajului, îmi dă numai senzaţia că vomit. Înainte eram în altă parte, bălmăjesc eu, dar acum trebuie să lustruiesc sala mare, pentru ca fiecare petec să strălucească.

— Ei, atunci ai face bine să te pui pe treabă, spune el şi-mi dă drumul.

Mă chinui să stăpânesc tremurul violent care îmi creşte pe sub piele. Nu am iluzia că jocul meu l-a convins; l-am convins pentru că sunt om, iar el se aşteaptă ca oamenii să fie servitori. Pricep mai bine de ce prinţul Dain s-a gândit că i-aş putea fi utilă. După ce trec de paznic, îmi e destul de uşor să mă deplasez prin Conacul Scorburos. Întâlnesc zeci de oameni care-şi văd absenţi de treabă, cu mintea rătăcind prin vise bolnăvicioase. Fredonează cântecele şi şoptesc tot felul de lucruri, dar e clar că e vorba doar de fragmente din conversaţii pe care le poartă în vis. Au cearcăne în jurul ochilor. Buzele le sunt crăpate.

Nici nu mă mir că paznicul a crezut că sunt nou-venită.

Totuşi, pe lângă servitori, întâlnesc zâne. Musafiri ai vreu nei petreceri care mai degrabă pare că doar s-a domolit puţin, fără a se încheia. Dorm mai mult sau mai puţin dezbrăcaţi, întinşi pe canapele şi îmbrăţişaţi pe podeaua saloanelor prin care trec, buzele lor fiind pătate cu uitat, o pudră aurie, sclipitoare, atât de concentrată, încât serveşte drept stupefiant pentru zâne, iar muritorilor le dă puterea de a se fermeca între ei. Lângă trupurile lor sunt răsturnate pocaluri, din care miedul a curs pe podeaua neregulată, formând nişte pârâiaşe, afluenţi ai unor

mari lacuri de vin cu miere. Unii dintre ei sunt complet nemişcaţi, încât mă întreb, speriată, dacă nu cumva s-au afundat în depravare până la moarte.

— Scuze, îi spun unei fete cam de vârsta mea care duce o găleată din cositor şi care trece pe lângă mine fără să observe măcar că am spus ceva.

Nu ştiu ce altceva să fac, aşa că decid să o urmez. Urcăm nişte scări late, din piatră, fără balustradă. Alte trei zâne zac într-o stupoare difuză lângă o sticlă de tărie de mărimea unui degetar. Deasupra, din celălalt capăt al coridorului, aud un ţipăt ciudat, ca al unei persoane suferinde. Ceva se izbeşte greoi de podea. Buimăcită, mă străduiesc să afişez iar o expresie de indiferenţă visătoare, dar nu mi-e uşor. Inima îmi bate ca o pasăre încolţită.

Fata deschide uşa către un dormitor şi mă furişez şi eu pe lângă ea.

Pereţii sunt din piatră şi nu atârnă nicio pictură sau tapiserie pe ei. În prima cameră, cea mai mare parte a spaţiului e ocupată de un pat imens, cu baldachin, având la cap o tăblie sculptată astfel încât să înfăţişeze diverse animale cu capete de femeie şi sânii dezgoliţi – bufniţe şi şerpi şi vulpi antrenate într-un fel de dans ciudat.

Mă gândesc că n-ar trebui să mă surprindă, din moment ce Balekin e capul Cercului desfrânat al Mierlelor.

Recunosc titlurile cărţilor adunate grămadă pe biroul de lemn – sunt aceleaşi cărţi din care învăţăm eu şi Taryn pentru şcoală. Cele de faţă sunt împrăştiate şi între ele sunt răsfirate câteva petece de hârtie, alături de o călimară deschisă. Una dintre cărţi e adnotată cu grijă pe margini, pe când alta e acoperită cu pete. Între paginile cărţii pătate cu cerneală zace un toc rupt în două în mod intenţionat – sau, cel puţin, nu pot să-mi închipui cum altfel s-ar fi putut rupe aşa.

Nimic nu sugerează vreun fel de trădare.

Prinţul Dain mi-a dăruit rochia asta de servitoare, ştiind că voi putea păşi în conac pur şi simplu, după cum am şi făcut. În rest, şi-a pus nădejdea în capacitatea mea de a minţi. Dar acum, când am ajuns înăuntru, sper să găsesc ceva în Conacul Scorburos.

Ceea ce înseamnă că, oricât de înspăimântată aş fi, trebuie să fiu atentă în jur.

De-a lungul peretelui sunt înşiruite alte cărţi, dintre care unele îmi sunt oarecum cunoscute, pentru că le-am văzut în biblioteca lui Madoc. Mă opresc încruntată în dreptul unui raft şi îngenunchez. Înfundat într-un colţ e un exemplar dintr-o carte pe care o cunosc, dar pe care nu m-aş fi aşteptat să o văd aici - Alice în Ţara Minunilor şi Alice în Ţara din Oglindă, adunate într-un singur volum. În lumea muritorilor, mama ne-a citit dintr-o carte foarte asemănătoare.

Deschid volumul şi descopăr ilustraţiile binecunoscute, apoi următoarele cuvinte:

— Dar eu nu vreau să mă duc printre nebuni, a observat Alice.

— N-ai încotro, a asigurat-o pisica: pe aici, suntem cu toţii nebuni. Şi eu sunt nebună. Şi tu eşti nebună.

— De unde ştii că eu sunt nebună?

— E musai să fii; altfel n-ai fi venit aici.

Un şuvoi de râsete înfricoşătoare stă să-mi ţâşnească în gât şi sunt nevoită să-mi muşc obrazul ca să-l stăvilesc.

Fata servitoare e aplecată în faţa unui şemineu uriaş şi adună cenuşa din jurul grătarului. Suporturile de fier pentru lemne, având forma unor şerpi imenşi, sinuoşi, se află de o parte şi de alta a ei, ochii lor de sticlă fiind gata să oglindească strălucirea flăcărilor.

Deşi e ridicol, nu mă lasă inima să pun cartea înapoi Vivi nu a inclus-o în bagajele noastre şi n-am mai văzut-o de când ne citea mama din ea înainte de culcare. O vâr sub rochie, în faţă.

Apoi mă duc la şifonier şi-l deschid, în căutarea vreunui indiciu, a vreunei informaţii preţioase. Dar, de cum privesc înăuntru, în piept mi se aprinde o senzaţie violentă de panică. Descopăr pe dată, cu certitudine, cui îi aparţine camera. Astea sunt pieptarele şi pantalonii extravaganţi ale prinţului Cardan, mantiile lui ţipătoare, cu marginile din blană, şi că măşile din mătasea-păianjenului.

— Terminând de măturat cenuşa din şemineu, servitoarea clădeşte lemne noi sub forma unei piramide, în vârful căreia presară ace de pin aromatice, ca să se aprindă focul mai uşor.

Îmi vine să ţâşnesc pe lângă ea şi să fug din Conacul Scorburos. Aveam impresia că prinţul Cardan locuieşte la palat, împreună cu tatăl său, înaltul rege. Nu mi-a trecut prin minte că s-ar putea să locuiască cu unul dintre fraţii săi. Îmi amintesc cum Dain şi Balekin beau împreună la ultimul festin de la curte.

Sper din toată inima că toate astea nu au fost puse la cale ca să mă umilească şi mai tare, ca să-i ofere lui Cardan încă un motiv – sau, mai rău, o ocazie – să mă pedepsească din nou.

Nu pot să cred aşa ceva. Prinţul Dain, care cur d va fi coronat drept alt rege, nu şi-ar pierde vremea cu tertipuri mărunte, nu s-ar preface că mă primeşte slujba sa numai de dragul frăţiorului său imatur. Nu s-ar sinchisi s�mi dăruiască o vrajă şi nici n-ar sta la negocieri cu mine doar pentru asta. Trebuie să am credere el continuare, pentru că, altfel, situaţia ar fi prea cumplită.

Descoperirea asta nu înseamnă decât că, în afară de prinţul Balekin, în căutările mele prin conac, trebuie să-l evit şi pe Cardan. Oricare dintre ei ar putea să mă recunoască dacă mi-ar zări chipul. Trebuie să am grijă să nu-l zărească.

Probabil că nu se vor uita la mine cu multă atenţie. Nimeni nu se uită atent la oamenii servitori.

Îmi dau seama că nici eu nu sunt prea departe şi mă silesc să privesc puzderia de aluniţe de pe pielea fetei, vârfurile despicate ale părului ei blond şi genunchii ei aspri. O urmăresc cum se ridică în picioare, clătinându-se uşor; e limpede că trupul îi e epuizat, chiar dacă creierul ei nu-şi dă seama.

Dacă va fi să o revăd, vreau să mă asigur că o s-o pot recunoaşte.

Dar efortul meu nu ajută cu nimic, nu desface nicio vrajă. Când fata iese din încăpere, eu pornesc înspre capătul opus. Trebuie să găsesc odaia lui Balekin, să-i descopăr secretele şi apoi să plec.

Deschid cu grijă uşile pe care le întâlnesc şi privesc înăuntru. Găsesc două dormitoare, ambele acoperite cu un strat gros de praf, iar în unul dintre ele zăresc o siluetă întinsă pe pat şi acoperită cu un văl ca de pânză de păianjen. Mă opresc o clipă, încercând să-mi dau seama dacă e vorba de o statuie, de un cadavru sau poate chiar de vreun fel de fiinţă vie, dar apoi îmi amintesc că problema asta nu are nicio legătură cu misiunea mea, aşa că mă retrag repede. Deschid o altă uşă şi văd câteva zâne întinse pe un pat, ţinându-se în braţe în somn. Una dintre ele se uită la mine, clipind somnoros, şi îmi ţin răsuflarea, dar apoi se culcă la loc.

Cea de-a şaptea încăpere dă într-un hol cu o scară şerpuită care urcă, probabil, până în turn. Încep să urc treptele repede,

inima îmi bate nebuneşte, papucii mei din piele ating piatra fără zgomot.

În încăperea circulară în care ajung sunt rafturi de cărţi înşiruite de-a lungul pereţilor, pline-ochi cu manuscrise, pergamente, pumnale aurii, recipiente subţiri din sticlă, conţinând lichide de culorile pietrelor preţioase, şi craniul unei creaturi asemănătoare cerbului, cu nişte coame imense, pe care sunt fixate mici lumânări conice. În dreptul singurei ferestre sunt două fotolii mari. În mijlocul camerei se găseşte o masă uriaşă, pe care sunt desfăşurate hărţi prinse la colţuri cu bucăţi de sticlă şi obiecte din metal. Sub ele găsesc nişte scrisori. Scotocesc printre hârtii până când dau de următorul text:

Cunosc originea ciupercilor cuc care te interesează, dar ceea ce vei face cu informaţia asta nu trebuie să aibă legătură cu mine. După asta, îmi voi considera datoria achitată. Fie ca numele meu să dispară de pe buzele tale.

Cu toate că scrisoarea nu e semnată, scrisul pare a aparţine unei mâini delicate, feminine. Pare important. Se poate să fie dovada căutată de Dain? Oare s-ar dovedi suficient de utilă încât să-i fie pe plac? Şi totuşi, mi-e imposibil să o iau. Dacă ar fi să dispară, Balekin ar şti cu certitudine că cineva a fost aici. Găsesc o foaie goală şi o aşez deasupra scrisorii. Încep să copiez literele cât de repede pot, străduindu-mă să imit perfect scrisul original.

Aproape am terminat, dar, deodată, aud un zgomot. Cine va urcă scările.

Intru în panică. Nu am unde să mă ascund Practic, nu e nimic în camera asta; în mare parte, e spaţiu liber, cu excepţia rafturilor. Împăturesc biletul, fiind conştientă că nu e complet şi că cerneala proaspătă va păta hârtia.

Mă strecor numaidecât sub unul dintre fotoliile mari, tapiţate cu piele, şi mă ghemuiesc cât de tare pot. Îmi doresc atât de mult să fi lăsat nenorocita asta de carte acolo unde am găsit-o, pentru că unul dintre colţurile ascuţite ale coperţii ei mă împunge la subsoară. Ce-o fi fost în capul meu, cum am putut să-mi închipui că aş fi suficient de isteaţă încât să devin spioană în Tărâmul Zânelor?

Închid ochii strâns, de parcă, cumva, dacă n-aş vedea persoana care urmează să intre în cameră, nu m-ar vedea nici ea.

— Sper că te-ai antrenat, spune Balekin.

Deschid puţin ochii. Cardan e lângă rafturile cu cărţi şi un servitor fără nicio expresie pe chip îi prezintă o spadă cu mânerul gravat cu aur şi cu garda compusă din elemente de metal sub formă de aripi. Îmi muşc limba ca să nu cumva să scot vreun sunet.

— Chiar trebuie să facem asta? întreabă Cardan, care pare plictisit.

— Arată-mi ce ai învăţat.

Balekin ia un baston dintr-un vas de lângă biroul său, în care sunt adunate diverse toiege şi bastoane.

— E de ajuns să nimereşti o singură lovitură. Una singură, frăţioare.

Cardan nu face nicio mişcare.

— Ia spada, zice Balekin pierzându-şi deja răbdarea.

Cardan oftează resemnat şi ridică spada. Poziţia sa de atac e jalnică. Se vede de ce e iritat Balekin. Fără îndoială, Cardan trebuie să fi început să se antreneze cu instructori când a devenit suficient de mare încât să poată ţină un băţ în mână. Eu mă antrenez de când am ajuns în tărâm, aşa că el trebuie să aibă un avantaj de câţiva ani în faţa mea şi tocmai asta a fost prima lecţie pe care am primit-o: cum să-mi poziţionez picioarele.

Balekin înalţă bastonul.

— Acum atacă-mă.

Câteva secunde bune, stau nemişcaţi, privindu-se unul pe celălalt. Cardan loveşte cu spada fără mare avânt, iar Balekin îşi abate bastonul cu putere, pocnindu-l în tâmplă. Tresar când aud pocnetul lemnului lovind craniul. Cardan se împleticeşte înainte şi-şi dezgoleşte dinţii. Obrazul şi una dintre urechi îi sunt roşii până-n vârf.

— E ridicol, spune Cardan şi scuipă pe jos. Ce rost are jocul ăsta pueril? Sau ţi-o fi plăcând partea asta? Aşa te distrezi tu?

— Arta mânuirii spadei nu e o joacă, aşa, de dragul artei.

Balekin loveşte iar. Cardan încearcă să sară înapoi, dar bastonul îi nimereşte marginea coapsei.

Cardan se schimonoseşte şi îşi înalţă sabia în poziţie defensivă.

— Atunci de ce i se zice artă?

Balekin se întunecă la chip şi strânge mai bine toiagul în

mână. De data asta, îl loveşte pe Cardan în stomac, atât de brusc şi cu atât de multă putere, încât acesta se prăbuşeşte pe pardoseala de piatră.

— M-am străduit să te învăţ, dar tu insişti să-ţi iroseşti talentul la petreceri, îmbătându-te sub lumina lunii, îţi pierzi timpul cu rivalităţi nesăbuite şi cu relaţiile tale romantice de doi bani…

Cardan se ridică în picioare şi ţâşneşte spre fratele său, lovind cu sălbăticie. Îşi mânuieşte spada ca pe o bâtă. Furia fără margini cu care atacă îl face pe Balekin să se dea un pas înapoi.

Tehnica de luptă a lui Cardan iese în sfârşit la iveală. Mişcările îi devin mai controlate şi atacă din unghiuri diferite. La şcoală nu şi-a arătat niciodată interesul faţă de arta sabiei şi, cu toate că ştie principiile de bază, nu cred că se antrenează. Balekin îl dezarmează eficient şi fără ezitare. Sabia îi zboară lui Cardan din mână şi cade zăngănind pe podea, lângă mine.

Mă târăsc în spate, afundându-mă şi mai mult în umbra fotoliului. Preţ de o clipă, mi se pare că voi fi descoperită, dar servitorul ridică spada, fără a privi în lături.

Balekin îl loveşte pe Cardan cu bastonul în spatele genunchilor, doborându-l la pământ.

Sunt încântată. O parte din mine şi-ar fi dorit să fi mânuit eu acel baston.

— Nu te mai obosi să te ridici.

Balekin îşi desface cureaua şi i-o întinde servitorului. Bărbatul o înfăşoară de două ori în jurul palmei sale.

— Ai picat testul. Din nou.

Cardan nu răspunde. În ochi îi arde o furie bine cunoscută, dar, de data asta, nu e îndreptată împotriva mea. E în genunchi, dar nu pare câtuşi de puţin intimidat.

— Spune-mi, când o să încetezi să mă dezamăgeşti? întreabă Balekin pe un ton catifelat, păşind în jurul fratelui său mai mic.

— Poate că atunci când n-ai să te mai prefaci că nu faci toate astea pentru propria-ţi distracţie, răspunde Cardan. Dacă vrei să mă chinui, am câştiga amândoi mult timp dacă ai fa ce-o pur şi…

— Tata era bătrân şi sământa lui era slabă când te-a conceput. De aceea eşti slab.

Balekin îi atinge gâtul cu o mână. Pare un gest afectuos, până când îl observ pe Cardan tresărind şi văd că îşi pierde echilibrul. Atunci îmi dau seama că Balekin îl apasă în jos cu putere,

ţintuindu-l la podea. Acum, dezbracă-ţi cămaşa şi primeşte-ţi pedeapsa.

Cardan îşi dă jos cămaşa, dând la iveală pielea palidă ca luna şi spinarea acoperită cu un păienjeniş delicat de cicatrici estompate.

Stomacul îmi urcă în gât. Vor să-l bată.

Ar trebui să mă bucur pentru că-l văd pe Cardan în postura asta. Ar trebui să mă bucur că viaţa lui e de rahat, poate chiar mai amară decât a mea, chiar dacă e un prinţ al tărâmului şi un ticălos fără pereche care probabil că va trăi veşnic. Dacă mi-ar fi spus cineva că voi avea ocazia să văd aşa ceva, aş fi zis că n-aş avea altceva să-mi stăpânesc decât aplauzele.

Dar, urmărindu-l pe Cardan, nu pot să nu observ că la baza atitudinii sale sfidătoare se află frica. Ştiu cum e să dai replici isteţe numai ca să nu afle nimeni cât eşti de speriat. Descoperirea asta nu-mi trezeşte vreo simpatie pentru el, dar e prima oară când îmi pare o persoană reală. Nu o persoană bună, ci una reală.

Balekin dă semnalul. Servitorul loveşte de două ori, plesnetul pieii reverberând zgomotos în aerul nemişcat al încăperii.

— Nu poruncesc asta pentru că sunt supărat pe tine, frate, îi spune Balekin lui Cardan, iar cuvintele lui mă fac să tremur. O fac pentru că te iubesc. O fac pentru că iubesc familia noastră.

Când servitorul ridică mâna ca să lovească a treia oară, Cardan se năpusteşte spre biroul lui Balekin, unde fusese pusă spada. Un moment, am impresia că îl va străpunge cu totul pe servitor cu sabia.

Acesta nu strigă şi nici nu-şi ridică mâinile ca să se apere. Poate că e prea vrăjit ca să poată facă ceva. Poate că, dacă Cardan i-ar înfige spada drept în inimă, bărbatul nu ar face nici măcar o singură mişcare ca să se apere. Groaza mi-a vlăguit trupul.

— N-ai decât, spune Balekin, plictisit, şi face un semn neclar înspre servitor. Ucide-l. Demonstrează-mi că nu te dai în lături de la puţină mizerie. Arată-mi că măcar eşti în stare să dai lovitura fatală unei ţinte atât de jalnice precum aceasta.

— Nu sunt ucigaş, spune Cardan, spre surpriza mea. Nu credeam că ăsta ar putea fi un motiv de mândrie.

Din doi paşi, Balekin ajunge faţă în faţă cu fratele său. Aşa cum stau, unul lângă altul, seamănă izbitor. Acelaşi păr de

culoarea cernelii, acelaş chip plin de dispreţ, aceiaşi ochi flămânzi. Dar Balekin îşi demonstrează deceniile de experienţă, îi smulge lui Cardan spada din mâini şi-l doboară la pământ, izbindu-l cu garda.

— Atunci acceptă-ţi pedeapsa, ca o creatură jalnică ce eşti.

Balekin îi face semn servitorului, care se deşteaptă din somnolenţă.

Privesc fiecare lovitură, fiecare tresărire. Nu am de ales. Pot închide ochii, dar sunetele sunt la fel de îngrozitoare. Cel mai rău e chipul pustiit al lui Cardan, ochii săi opaci ca plumul.

Cu adevărat, şi-a dobândit cruzimea temeinic, sub îndrumarea lui Balekin. A fost crescut în sânul cruzimii, a fost instruit în diversele ei nuanţe, a fost călit sub atingerea ei. Ori cât de oribil ar fi Cardan, acum văd ceea ce ar putea deveni şi sunt cu adevărat înspăimântată.

Capitolul 13

În mod straniu, e şi mai uşor să pătrund în Palatul Elfhame îmbrăcată în rochia mea de servitoare decât a fost să intru în conacul lui Balekin. Toţi, de la goblini la nobili, la muritorii care sunt, unul, poetul de curte şi, celălalt, majordom al înaltului rege, abia dacă-mi aruncă o privire în timp ce îmi croiesc, stângace, drum prin coridoarele încâlcite. Nu însemn nimic pentru nimeni, sunt o mesageră la fel de nevrednică de atenţie precum o femeie din beţe însufleţită sau o bufniţă. Chipul meu prietenos şi liniştit, combinat cu faptul că îmi văd neabătut de drum, mă ajută să ajung în camerele prinţului Dain fără să-mi acorde cineva prea mare atenţie, cu toate că mă rătăcesc de două ori şi sunt nevoită să mă întorc.

Îi bat încet în uşă şi mă liniştesc când văd că-mi deschide prinţul însuşi.

Acesta ridică din sprâncene, privindu-mă din cap până-n picioare, aşa cum sunt îmbrăcată în rochia din ţesătură de casă. Fac o reverenţă adâncă, după cum ar face orice servitor. Nu-mi schimb expresia chipului, de teamă ca nu cumva prinţul să nu fie singur.

— Ei? întreabă el.

— Am venit să vă încredinţez un mesaj, Alteţă, spun eu,

sperând că am găsit cuvintele potrivite. Vă cer respectuos să mă primiţi câteva clipe.

— Ai un talent înnăscut, îmi spune el, surâzând larg. Intră.

E o uşurare să-mi pot destinde faţa. Îl urmez în salonul său, renunţând la zâmbetul tâmp.

Tapiţată cu catifea, mătase şi brocart meşteşugit lucrate, încăperea prezintă ochilor un vârtej de stacojiu şi nuanţe închise de albastru şi verde, un decor bogat şi întunecat, precum fructele răscoapte. Broderiile au motive cu care sunt obişnuită – mărăcini complicaţi, frunze care, când le priveşti din alt unghi, par a fi păianjeni şi o scenă de vânătoare, în care nu e dar care dintre creaturi le vânează pe care.

Oftez şi mă aşez pe scaunul spre care mă conduce prinţul Dain, scotocindu-mă în buzunar.

— Poftim, spun eu, scoţând biletul împăturit şi întinzându-l pe suprafaţa unei măsuţe, ingenioase, ale cărei picioare sunt cioplite sub forma unor picioare de pasăre. A intrat în cameră când îl copiam, aşa că e cam distrus.

Am lăsat cartea furată în desaga broaştei; nu-mi doresc câtuşi de puţin ca Dain să afle că am luat ceva pentru plăcerea mea.

Prinţul mijeşte ochii ca să descifreze literele din mijlocul petelor.

— Şi nu te-a văzut?

— Era ocupat cu altceva, spun sincer. M-am ascuns.

Dain dă din cap şi sună dintr-un clopoţel mic, probabil ca să cheme un servitor. M-aş bucura să fie vorba de cineva care nu a fost vrăjit.

— Bine. Şi ţi-a plăcut?

Nu ştiu exact ce să înţeleg din întrebarea asta. Mai tot timpulam fost speriată – cum să-mi placă aşa ceva? Dar, cu cât mă gândesc mai mult, cu atât îmi dau seama că, de fapt, chiar mi-a plăcut într-un anumit sens. Îmi petrec cea mai mare parte din viaţă aşteptând îngrozită să se petreacă vreun dezastru.

Acasă, la lecţii, la curte. A fost o experienţă cu totul nouă să-mi fie teamă că aş putea fi descoperită spionând, o situaţie în care am simţit măcar că ştiu exact de ce anume trebuie să mă tem. Şi în care am ştiut precis ce trebuie să fac ca să câştig. Furişatul prin conacul lui Balekin a fost mai puţin înspăimântător decât anumite petreceri.

Cel puţin aşa a fost până când am văzut cum a fost bătut

Cardan. Atunci am avut un sentiment pe care nu vreau să-l cercetez prea îndeaproape.

— Mi-a plăcut gândul de a-mi îndeplini misiunea cu succes, spun în cele din urmă, gândindu-mă la un răspuns sincer.

La aceste cuvinte, Dain dă din cap aprobator. Dă să-mi spună altceva, dar atunci intră în cameră o altă zână. Un bărbat-goblin, cu răni cicatrizate, cu pielea de culoarea verde a iazurilor. Are un nas lung, care se răsuceşte cu totul şi apoi se curbează înapoi înspre faţă, ca o coasă. Drept păr are numai un smoc negru, tocmai în creştetul capului. Privirea lui e de nedescifrat. Clipeşte de câteva ori, de parcă s-ar strădui să mă vadă limpede.

— Mi se zice Gândacul, spune el pe un ton melodios, care nu se potriveşte deloc cu chipul său; face o plecăciune şi apoi îşi înclină capul înspre Dain. Mă aflu în slujba lui. Înţeleg că amândoi îl slujim. Eşti fata cea nouă, aşa-i?

Dau din cap.

— Să-ţi spun numele meu sau se aşteaptă din partea mea să născocesc ceva abil?

Gândacul rânjeşte şi întreaga lui faţă se strâmbă, devenind şi mai hidoasă.

— Am sarcina de a te prezenta echipei. Şi nu-ţi bate capul cu vreo poreclă. Noi hotărâm cum îţi spunem. Ai impresia că cineva sănătos la cap ar alege să i se spună „Gândacul”?

— Minunat, spun eu şi oftez.

Goblinul mă priveşte îndelung.

Mda, îmi dau seama că e cu adevărat un talent util. Să nu fii nevoită să spui precis ce gândeşti.

Poartă o imitaţie de pieptar curtenesc, numai că e făcută din petice de piele. Mă întreb ce ar zice Madoc dacă ar şti unde şi cu cine îmi petrec timpul. Nu cred că ar fi încântat.

Nu cred că l-ar încânta nimic din ce am făcut astăzi. Ostaşii au un anumit simţ al onoarei, chiar şi cei care-şi îmbibă glugile în sângele duşmanilor. Furişatul prin locuinţele altora şi furatul scrisorilor nu se potrivesc deloc cu acest cod. Chiar dacă Madoc are propriii spioni, nu cred că ar fi mulţumit să afle că sunt şi eu spioană.

— Aşadar, o şantajează pe Regina Orlagh, spune Dain, iar atât eu, cât şi Gândacul ne întoarcem privirea spre el.

Prinţul Dain se uită încruntat la scrisoare şi deodată înţeleg –

recunoaşte scrisul de mână copiat de mine. Mama Nicasiei, Regina Orlagh, trebuie să fie femeia care i-a făcut rost de otravă lui Balekin. A scris că astfel se achită de o datorie, cu toate că, având în vedere ce fel de persoană e Nicasia, bănuiesc că puţină josnicie nu ar descumpăni-o din cale afară pe mama ei. Însă regatul Reginei Mării De Jos e întins şi puternic. Îmi e dificil să-mi închipui cu ce ar putea s-o aibă Balekin la mână.

Dain îi dă scrisoarea mea Gândacului.

— Aşadar, încă mai crezi că o va folosi înaintea încoronării?

Nasul goblinului freamătă.

— Asta ar fi mişcarea isteaţă. Odată ce coroana îţi va fi aşezată pe cap, nimic nu o va mai putea da jos.

Până în acest moment, nu am fost sigură pentru cine e otrava. Deschid gura, dar apoi îmi muşc obrazul ca să nu spun ceva prostesc. Bineînţeles că trebuie să fie pentru Prinţul Dain. Balekin ar avea nevoie de cine ştie ce otravă specială ca să omoare pe altcineva? Dacă ar avea de gând să omoare o persoană obişnuită, probabil că ar folosi vreo otravă ieftină, pentru persoane obişnuite.

Dain pare să-mi observe uimirea.

— Niciodată nu ne-am înţeles bine, fratele meu şi cu mine. Mereu a fost prea ambiţios pentru aşa ceva. Şi totuşi, am sperat…, zice făcând un gest cu mâna şi alungând cuvintele pe care era gata să le spună. O fi otrava arma laşilor, dar e o armă eficientă.

— Şi prinţesa Elowyn? întreb eu, dorindu-mi imediat să nu fi pus întrebarea asta.

— Otrava e şi pentru ea, probabil. Pesemne că Regina Orlagh are un car de otravă.

De data asta, Dain nu-mi răspunde.

— Poate că Balekin are de gând să se căsătorească cu ea, spune Gândacul, luându-ne pe amândoi prin surprindere.

Văzând cum reacţionăm, ridică din umeri şi continuă:

— Ce e? Dacă acţionează pe faţă, el va fi următorul care va încasa un cuţit în spinare. Şi nu ar fi primul membru al nobilimii care se căsătoreşte cu o soră a sa.

— Dacă se căsătoreşte cu ea, spune Dain, râzând pentru prima oară în conversaţia asta, va încasa un cuţit în piept.

Mereu mi-am închipuit-o pe Elowyn drept sora blândă. Iarăşi îmi dau seama cât de puţine ştiu despre lumea prin care mă

străduiesc să mă orientez.

— Haide, spune Gândacul, făcându-mi semn să mă ridic. A sosit timpul să-i cunoşti şi pe ceilalţi.

Îi arunc lui Dain o privire rugătoare. Nu vreau să merg cu Gândacul, pe care abia l-am cunoscut şi în care nu sunt convinsă că pot avea încredere. Până şi eu mă tem de goblini, deşi am crescut în casa unei glugi-roşii.

— Înainte să pleci, zice Dain, apropiindu-se până când ajunge în faţa mea. Ţi-am promis că nimeni nu te va putea manipula, în afară de mine. Mă tem că voi fi nevoit să folosesc această putere. Jude Duarte, îţi interzic să vorbeşti deschis despre activităţile tale în slujba mea. Îţi interzic să le aşterni în scris sau în cântec. Nu vei spune niciodată nimănui despre gândac. Nu vei povesti nimănui despre oricare dintre spionii mei. Nu le vei dezvălui niciodată secretele, locurile de întâlnire, refugiile ascunse. Atât timp cât eu voi trăi, vei respecta acest ordin.

Port colierul din scoruşe, dar acestea nu oferă nicio protecţie faţă de puterea vrăjii. Aici nu e vorba de vreun farmec de rând, nu e vorba de magie simplă.

Povara vrăjii mă apasă subit şi ştiu că, dacă aş încerca vreodată să vorbesc, buzele mele nu ar putea să formuleze aceste cuvinte interzise. Nu-mi place deloc. Am un sentiment oribil, de pierdere a controlului. Îmi storc creierul străduindu-mă să născocească o cale de a evita ordinul lui Dain, dar nu reuşesc.

Îmi amintesc prima mea călătorie în Tărâmul Zânelor şi suspinele lui Taryn şi ale lui Vivi. Îmi amintesc expresia severă de pe chipul lui Madoc, falca lui încleştată, faptul neîndoielnic că nu era obişnuit cu copiii, mai ales cu cei ai oamenilor. Urechile lui trebuie să fi ţiuit încontinuu. Probabil că şi-a dorit să tăcem. Îmi era greu să gândesc ceva de bine despre Madoc în acele momente, când avea mâinile pătate de sângele părinţilor noştri. Dar un lucru trebuie să recunosc – Madoc nu ne-a alungat niciodată jalea prin magie şi nici nu ne-a furat glasul. Nu a apelat la niciun tertip prin care ar fi putut să facă mai uşoară pentru el călătoria.

Mă străduiesc să mă conving că prinţul Dain nu a făcut decât să acţioneze cu chibzuinţă, din necesitate, atunci când m-a constrâns. Dar tot mi se face pielea de găină.

Preţ de câteva clipe, nu mai sunt convinsă de înţelepciunea

deciziei mele de a-i sluji.

— A, spune Dain înainte să plec. Încă ceva. Ştii ce e mitridatismul?

Clatin din cap, gândindu-mă că în clipa asta nu prea mă mai interesează, orice ar avea de spus.

— Interesează-te, spune el zâmbind. Ăsta nu e un ordin, ci doar un sfat.

Îl urmez pe Gândac prin palat, păstrând o distanţă de câţi va paşi între noi, ca să nu dau impresia că mergem împreună. Trecem pe lângă un general pe care îl cunoaşte Madoc şi am grijă să-mi ţin capul plecat. Nu cred că s-ar sinchisi să se uite la mine suficient de atent încât să mă recunoască, dar nu am de unde şti sigur.

— Unde mergem? îi şoptesc după ce ne plimbăm câteva minute prin coridoare şi săli.

— Mai avem puţin, spune aspru Gândacul, deschizând uşa unui dulap şi intrând înăuntru; ochii lui reflectă o lumină portocalie, ca ai unui urs. Ei, haide, intră şi închide uşa.

— Nu pot vedea în întuneric, îi amintesc eu, pentru că ăsta e unul dintre multele aspecte legate de oameni pe care Făpturile Văzduhului le tot uită.

Gândacul mormăie.

Intru în dulap ghemuindu-mă strâns, astfel încât să nu-l ating cu nicio parte a corpului, apoi închid uşa. Aud zgomotul unui obiect de lemn care alunecă şi, deodată, simt adierea aerului rece şi umed. Locul se umple de miros de pietre umede.

Gândacul mă apucă cu grijă de braţ, dar îi simt ghearele, îl las să tragă de mine înainte, să-mi apese pe creştet atunci când trebuie să mă aplec. Când reuşesc să-mi îndrept spatele, mă trezesc pe un podeţ îngust aflat, se pare, deasupra cramelor palatului.

Ochii încă nu mi s-au obişnuit cu întunericul, dar, din câte văd, sub palat se întinde o reţea labirintică de tuneluri. Mă întreb câtă lume ştie despre existenţa lor. Zâmbesc la gândul că am aflat un secret legat de locul ăsta. Tocmai eu, dintre atâţia.

Mă întreb dacă Madoc ştie.

Cardan nu ştie, pun pariu.

Zâmbesc, mai larg decât înainte.

— Te-ai holbat destul? întreabă Gândacul. Pot să mai aştept.

— Eşti gata să-mi spui şi tu ceva? întreb eu. Ca de exemplu,

unde mergem şi ce se va întâmpla când ajungem acolo?

— Dezleagă misterul singură, mârâie el. Haide.

— Ai zis că ne vom întâlni cu ceilalţi, îi spun eu, pornind de la ceea ce ştiu deja, străduindu-mă să ţin pasul cu el şi să nu mă împiedic pe podeaua inegală. Iar prinţul Dain m-a pus să-i promit că nu voi divulga existenţa vreunui loc ascuns, deci, evident, ne îndreptăm spre bârlogul vostru. Dar nu am de unde şti ce vom face când vom ajunge acolo.

— Poate că o să-ţi dezvăluim stilul nostru secret de a da mâna, spune Gândacul.

Nu prea îmi dau seama ce face, dar, după câteva clipe, aud un clic – ca şi când ar fi fost descuiat un lacăt sau ar fi fost dezactivată o capcană. Îmi dă un ghiont uşor în partea de jos a spinării, împingându-mă înainte, şi astfel pornesc de-a lungul unui nou tunel, care e şi mai slab luminat decât cel di nainte.

Îmi dau seama când ajungem la o uşă, pentru că intru în ea de-a dreptul, stârnind amuzamentul Gândacului.

— Chiar nu vezi bine, spune el.

Îmi masez fruntea.

— Ţi-am zis că nu!

— Da, dar tu eşti mincinoasa, îmi aminteşte el. Nu trebuie să cred nimic din ce-mi spui.

— Ce motiv aş avea să mint în privinţa asta? mă răstesc eu, încă agasată.

Gândacul lasă întrebarea fără răspuns. Răspunsul e evi dent – ca să pot să memorez drumul până aici. Ca să-mi dezvăluie din greşeală, poate, ceva ce nu ar arăta nimănui altcuiva. Ca să-l fac să devină neglijent.

Trebuie neapărat să nu mai pun întrebări stupide.

Şi poate că el trebuie neapărat să fie mai puţin neîncrezător, din moment ce Dain mi-a pus o vrajă care-mi interzice să spun altora, orice aş face.

Gândacul deschide uşa şi coridorul se umple de lumină, fapt ce mă face să-mi ridic imediat braţul în dreptul feţei. Clipesc şi privesc bârlogul secret al spionilor prinţului Dain. Pe toate cele patru laturi, se înalţă pereţi din pământ tasat, care se încovoaie în sus, formând un tavan boltit. În mijlocul sălii se întinde o masă mare, la care sunt aşezate două zâne. Nu le-am mai întâlnit până acum – amândoi mă privesc nemul ţumiţi.

— Bine ai venit la Curtea Umbrelor! spune Gândacul.

Capitolul 14

Ceilalţi doi membri din echipa de spioni a lui Dain au şi ei nume de cod. Unul dintre ei, un bărbat suplu şi chipeş, care pare a fi măcar pe jumătate om, îmi face cu ochiul şi-mi spune că i se zice Stafia. Părul lui e de culoarea nisipului, ceea ce e normal pentru muritori, dar neobişnuit pentru zâne, iar urechile lui au vârfuri foarte discrete.

Cealaltă spioană e o fată mică şi delicată, are pielea brună cu picăţele, ca blana unei căprioare, părul îi e ca un nor alb care-i înconjoară capul, iar în spate are o pereche miniaturală de aripi de fluturi, albastru-cenuşii. Are măcar un dram de sânge de pixi, dacă nu cumva are ceva sânge de imp.

Acum o recunosc, am văzut-o la petrecerea de lună plină a înaltului rege. E cea care a furat cureaua unui căpcăun, de care erau prinse şi armele, şi pungile lui.

— Eu sunt Bomba, spune ea. Îmi place să arunc lucrurile în aer.

Dau din cap. A fost genul de replică îndrăzneaţă pe care nu mă aştept s-o aud de la zâne, dar eu sunt obişnuită să-mi petrec timpul cu zânele de la curte, cu manierele lor extravagante. Nu sunt obişnuită cu zânele solitare. Nu ştiu cum ar trebui să vorbesc cu ele.

— Aşadar, sunteţi numai voi trei?

— Acum suntem patru, spune Gândacul. Sarcina noastră e să avem grijă ca prinţul Dain să rămână în viaţă şi să fie informat despre ceea ce se petrece la curte. Furăm, ne furişăm şi înşelăm ca să-i asigurăm încoronarea. Iar după ce va deveni rege, vom fura, ne vom furişa şi vom înşela, ca să ne asigurăm că rămâne pe tron.

Încuviinţez. După ce am văzut ce fel de individ e Balekin, îmi doresc mai mult ca oricând ca Dain să urce pe tron. Madoc îi va fi alături şi, dacă voi reuşi să le fiu suficient de utilă, poate că-i vor alunga pe ceilalţi nobili de pe capul meu.

— Ai puterea să faci două lucruri care nouă ne sunt imposibile, spune Gândacul. În primul rând, te poţi amesteca printre servitorii din soiul oamenilor. În al doilea rând, ai acces la cercurile nobilimii. Noi te vom învăţa şi alte trucuri. Aşa că, până

când vei primi altă misiune direct de la prinţ, treaba ta e să faci ce-ţi spun eu.

Încuviinţez din cap. Mă aşteptam la aşa ceva.

— Nu voi putea mereu să vin aici. Azi am lipsit de la lecţii, dar nu pot să fac asta întruna, pentru că va observa cineva şi se va întreba pe unde umblu. Iar Madoc se aşteaptă din partea mea să iau cina cu el, cu Oriana şi cu restul familiei, cam pe la miezul nopţii.

Gândacul se uită la Stafie şi ridică din umeri.

— Asta-i problema care apare atunci când vrei să pătrunzi în societatea de la curte. Îţi răpesc timpul tot felul de ritualuri. Atunci, când poţi să vii?

— Aş putea să plec pe furiş după ora de culcare, le spun eu.

— E bine şi aşa, spune Gândacul. Unul dintre noi te va întâmpina în apropierea casei şi ori se va antrena cu tine, ori îţi va da sarcini. Nu e nevoie să vii mereu aici, la cuib.

Stafia dă din cap aprobator, ca şi când problemele mele ar fi de înţeles, dar eu mă simt ca o copilă. Sunt problemele unei copile.

— Atunci, hai s-o iniţiem, spune Bomba, venind spre mine.

Îmi ţin respiraţia. Orice ar urma să se întâmple, voi reuşi să fac faţă. Am îndurat mai multe decât pot ei bănui.

Însă Bomba nu face decât să izbucnească în râs, iar Gândacul îi dă un ghiont prietenos.

Stafia se uită la mine cu înţelegere şi clatină din cap. Observ că ochii lui sunt de un căprui schimbător.

— Dacă prinţul Dain a zis că faci parte din Curtea Umbre lor, atunci aşa e. Străduieşte-te numai să nu ne dezamăgeşti din cale-afară, iar noi te vom susţine.

Dau aerul afară. Nu-mi dau seama dacă nu cumva aş fi preferat să trec prin vreo încercare, să-mi demonstrez ce pot.

Bomba se strâmbă.

— Ai să ştii că ai devenit cu adevărat una dintre noi când îţi vom da porecla. Să nu te aştepţi să se întâmple prea curând.

Stafia se duce la un dulăpior şi scoate o sticlă plină pe jumătate cu un lichid de un verde palid şi un teanc de pahare din ghinde lustruite. Toarnă patru shoturi.

— Ia şi bea. Şi nu te teme, îmi spune el. Nu te va zăpăci mai mult decât orice altă băutură.

Scutur din cap, amintindu-mi cum m-am simţit după ce mi-a

fost vârât în faţă mărul acela strivit. Nu vreau să mă mai simt niciodată atât de lipsită de stăpânire de sine.

— Altă dată.

Gândacul îşi dă pe gât paharul şi se schimonoseşte, ca şi când lichiorul i-ar fi ars gâtlejul.

— Cum vrei, reuşeşte el să spună răguşit, după care începe să tuşească.

Stafia abia dacă tresare când bea conţinutul ghindei sale. Bomba soarbe câte puţin din paharul ei. Văzându-i expresia de pe chip, mă bucur că am refuzat să beau.

— Balekin va fi o problemă, spune Gândacul, explicându-le celorlalţi ce am descoperit.

Bomba îşi lasă jos păhărelul.

— Nu-mi place nimic din povestea asta. Dacă ar fi avut de gând să-l atace pe Eldred, ar fi făcut-o până acum.

— Nu mă gândisem că şi-ar putea otrăvi tatăl.

Stafia se ridică şi-şi întinde trupul deşirat.

— E cam târziu. Ar trebui s-o duc pe fată acasă.

— Jude, îi amintesc eu.

Stafia zâmbeşte larg.

— Ştiu o scurtătură.

Pătrundem iarăşi în tuneluri şi e o provocare să-l urmez, pentru că, după cum numele lui lasă de înţeles, se deplasează aproape fără zgomot. De câteva ori se întâmplă să am impresia că m-a lăsat singură în tuneluri, dar, tocmai când mă gândesc să mă opresc din mers, aud o uşoară răsuflare sau un discret zgomot de paşi şi mă mobilizez să-mi continui drumul.

După un timp care parcă, în mod dureros, nu se mai termină, se deschide o uşă. Stafia aşteaptă în cadrul ei, iar în spatele lui e crama înaltului rege. Stafia face o mică plecăciune.

— Asta e scurtătura de care vorbeai? întreb eu.

Stafia îmi face cu ochiul.

— Dacă se întâmplă să-mi cadă câteva sticle în desagă în trecere, nu s-ar putea spune că e vina mea, nu?

— Mă silesc să râd, dar râsetul îmi sună în urechi răguşit şi fals. Nu sunt obişnuită ca o Făptură a Văzduhului să glumească cu mine, cel puţin nu cu cei din afara familiei. Îmi place să cred că îmi e bine aici, în tărâm. Îmi place să cred, deşi ieri, la şcoală, am fost drogată şi aproape omorâtă, iar azi sunt în stare să uit toate astea. Sunt bine.

Dar dacă nu reuşesc să râd, poate că totuşi nu sunt atât de bine.

Îmbrac rochia albastră pe care am pus-o deoparte în codrii de lângă pământurile lui Madoc, în ciuda faptului că sunt atât de obosită, încât mă dor încheieturile. Mă întreb dacă Făpturile Văzduhului obosesc vreodată atât de mult, dacă îi doare ceva vreodată, la capătul unei seri lungi. Şi broasca pare extenuată, deşi poate că e doar sătulă peste măsură. Din câte-mi pot da seama, a petrecut o mare parte din ziua de azi şfichiuindu-şi limba şi prinzând fluturi în zbor, poate şi vreo doi şoareci.

Până să ajung înapoi la conac, întunericul se lasă de-a binelea. Copacii sunt luminaţi de sumedenia de spriţi micuţi şi-l zăresc pe Oak alergând printre ei cu gura până la urechi, urmat de Vivi şi de Taryn şi fir-ar să fie – de Locke. Mă derutează faptul că-l văd aici, unde chiar nu e locul lui. A venit pentru mine?

Oak scoate un chiot şi se repede spre mine, căţărându-se pe desagi, până în poala mea.

— Prinde-mă! strigă el, gâfâind, îmbătat de extazul zvăpăiat al copilăriei.

Până şi zânele ştiu cum e să fii copil.

Îl strâng la piept fără să stau pe gânduri. Trupul lui e cald şi miroase a iarbă şi a codri adânci. Îmi dă voie să-l îmbrăţişez un moment, încolăcindu-şi braţele micuţe în jurul gâtului meu şi împungându-mi pieptul cu căpşorul său încornorat. Apoi se desprinde de mine, râzând, şi ţâşneşte, aruncându-mi înapoi o privire pişicheră, ca să vadă dacă mă iau după el.

Crescând aici, în Tărâmul Zânelor, oare va învăţa să-i dispreţuiască pe muritori? Când eu voi fi bătrână, iar el încă tânăr, mă va dispreţui şi pe mine? Va deveni nemilos precum Cardan? Sau precum Madoc?

Nu am de unde şti.

Descalec de pe broască, sprijinindu-mi piciorul în scară şi săltându-mă într-o parte. O mângâi chiar deasupra nasului, iar ochii ei aurii se închid încet. De fapt, chiar am impresia că a adormit, aşa că trag de hăţuri, conducând-o înapoi spre grajduri.

— Bună, spune Locke, alergând înspre mine. Ia să vedem, oare unde ai şters-o?

— Nu-i treaba ta, îi spun eu, dar îmi îndulcesc vorbele cu un zâmbet, fără să mă pot abţine.

— A! O doamnă plină de mister. Genul meu favorit.

E îmbrăcat cu un pieptar verde, cu fante decupate, care-i dezvăluie cămaşa de mătase de dedesubt. Ochii lui de vulpe sunt plini de viaţă. Arată ca un iubit din neamul zânelor ieşit din balade, de tipul celor care aduc numai nenorociri fetei care alege să fugă cu el.

— Sper că te vei gândi să te întorci mâine la lecţii, spune el.

Vivi îl fugăreşte în continuare pe Oak, dar Taryn s-a oprit lângă un ulm. Mă priveşte cu aceeaşi expresie pe care a avut-o pe terenul turneului, ca şi când, dacă s-ar concentra suficient, m-ar putea convinge cu simpla ei voinţă să nu-l jignesc pe Locke.

— Adică pentru ca prietenii tăi să vadă că n-au reuşit să mă izgonească? întreb eu. E atât de important?

Mă priveşte ciudat.

— Doar te-ai implicat în marele joc al regilor şi prinţilor, al reginelor şi coroanelor, nu? Bineînţeles că e important. Toate sunt importante.

Nu sunt sigură cum ar trebui să-i interpretez cuvintele. Nu mă gândeam nicidecum că m-am implicat într-un asemenea joc. Credeam că particip la jocul de-a agasarea persoanelor care oricum mă urăsc şi de-a încasarea consecinţelor.

— Întoarce-te. Ar trebui să vă întoarceţi şi tu, şi Taryn. I-am zis şi ei.

Întorc capul, căutând-o în curte pe sora mea geamănă, dar aceasta nu se mai află lângă ulm. Vivi şi Oak dispar dincolo de culmea unui deal. Poate că s-a dus cu ei.

Ajungem la grajduri şi duc broasca înapoi în ţarcul ei. Îi umplu troaca cu apa dintr-un butoi din centrul încăperii şi apare o ceaţă fină, care se lasă pe pielea ei moale. Când plecăm, caii fornăie încet şi lovesc din copite. Locke urmăreşte toate acestea în tăcere.

— Îmi dai voie să te întreb altceva? spune Locke, privind înspre conac.

Încuviinţez printr-o înclinare a capului.

— De ce nu i-ai spus tatălui tău despre cele întâmplate?

Grajdurile lui Madoc sunt foarte impresionante. Poate că, aflându-se aici, Locke şi-a amintit câtă putere şi influenţă are, de fapt, generalul. Dar asta nu înseamnă că eu sunt moştenitoarea acestei puteri. Poate că Locke ar trebui să-şi amintească, de asemenea, că nu sunt decât un copil ilegitim, unul dintre cei doi copii ai soţiei muritoare a lui Madoc. Daca n-ar fi fost Madoc, cu

al său simţ la onoarei, nu i-ar păsa nimănui de mine.

— Vrei să dea buzna cu sabia în mână în mijlocul lecţiilor noastre şi să-i omoare pe toţi? întreb eu, în loc să-i atrag atenţia asupra adevăratei mele poziţii în lumea asta.

Locke face ochii mari. Bănuiesc că nu asta voia.

— Credeam că tatăl tău te va retrage – şi că nu i-ai spus pentru că vrei să rămâi.

Râd scurt.

— Nici gând, n-ar face nicidecum aşa ceva. Madoc nu prea ştie ce e aia capitulare.

În întunericul răcăros al grajdurilor, înconjuraţi de fornăitul cailor de zână, Locke îmi ia mâinile.

— Nimic nu ar mai fi la fel fără tine.

Din moment ce n-am avut de gând nicio clipă să mă dau bătută, mă bucur că am pe cineva care face atâta efort ca să mă convingă să fac ceva ce aş fi făcut oricum. Iar modul în care se uită la mine, intensitatea privirii lui, e atât de plăcut, încât sunt stânjenită. Nimeni nu s-a mai uitat vreodată aşa la mine.

Simt că mi se aprind obrajii şi mă întreb dacă umbrele ascund cât de cât roşeaţa. În momentul ăsta, mă simt de parcă Locke ar vedea totul – toate speranţele din inima mea, toate gândurile fugare care m-au bântuit înainte de somnul extenuat din fiecare dimineaţă.

Îmi duce una dintre mâini la gura sa şi îşi lipeşte buzele de palma mea. Întregul trup mi se încordează. Deodată, sunt prea înfierbântată, prea de toate. Respiraţia lui îmi susură încet pe piele.

Mă trage cu blândeţe înspre el. Îşi pune braţul în jurul meu. Se apleacă să mă sărute şi gândurile mi se risipesc.

Nu se poate să fie real.

— Jude? o aud pe Taryn strigându-mă îngrijorată din apropiere şi mă desprind de Locke, împleticindu-mă. Jude? Mai eşti în grajd?

— Aici, spun eu, simţindu-mi faţa aprinsă.

Ieşim în noapte şi o zărim pe Oriana pe treptele de la intrarea în casă, purtându-l înăuntru în braţe pe Oak. Vivi îi face cu mâna pe când acesta se zbate şi încearcă să se elibereze din strânsoarea mamei sale. Taryn aşteaptă cu mâinile în şold.

— Oriana ne-a chemat pe toţi la cină, ne anunţă pe un ton pompos pe amândoi. Vrea ca Locke să rămână şi să ia masa cu

noi.

Locke face o plecăciune.

— Spune-i, te rog, mamei tale că, deşi invitaţia ei mă onorează, nu aş vrea să deranjez. Am vrut doar să vorbesc cu voi, cu amândouă. Însă voi veni în vizită şi altă dată. De asta să fiţi sigure.

— Ai vorbit cu Jude despre lecţii?

Lui Taryn îi tremură glasul. Mă întreb despre ce au vorbit înainte să ajung eu. Mă întreb dacă a convins-o să vină iar la lecţii şi dacă da, atunci cum a făcut-o.

— Pe mâine, spune Locke şi ne face cu ochiul, îl privesc în timp ce se îndepărtează, copleşită încă. Nu îndrăznesc să mă uit la Taryn, de teamă că va vedea totul pe chipul meu, toate întâmplările zilei, sărutul care aproape s-a întâmplat. Nu sunt pregătită să-i vorbesc, aşa că, de data asta, eu sunt cea care o evită. Sar în sus, pe scări, cu toată dezinvoltura de care sunt în stare şi pornesc spre camera mea, ca să mă schimb pentru cină.

Am uitat că i-am cerut lui Madoc sa mă înveţe strategie şi să mânuiesc mai bine sabia, însă după masă îmi dă un teanc de cărţi de istorie militară din biblioteca lui personală.

— După ce vei citi toate astea, vom sta de vorbă, îmi spu ne el. Îţi voi propune o serie de provocări, iar tu îmi vei spune cum ai putea să le depăşeşti folosindu-te de resursele pe care ţi le dau eu.

Am impresia că aşteaptă să protestez şi să insist să mă antreneze mai mult cu sabia, dar sunt prea obosită să mă gândesc măcar la aşa ceva.

O oră mai târziu, mă prăbuşesc în pat şi mă decid să nici nu dau jos rochia albastră de pe mine. Părul meu e încă neîngrijit, cu toate că am încercat să-i dau un aspect mai plăcut folosind câteva agrafe frumoase. Aş face bine să mi le dau măcar pe astea jos, îmi spun, dar nu reuşesc să fac nicio mişcare.

Uşa se deschide şi intră Taryn, care se suie pe patul meu.

— Bun, spune ea, împungându-mă în coaste. Ce voia Locke? A zis că trebuia să-ţi vorbească.

— E un băiat cumsecade, spun eu şi, întorcându-mă cu faţa în sus, îmi pun braţele sub ceafă şi privesc faldurile de pânză adunate deasupra mea. Nu e o marionetă aflată cu totul sub stăpânirea lui Cardan, aşa cum sunt ceilalţi, adaug.

Taryn mă priveşte cu o expresie ciudată, de parcă ar vrea să

mă contrazică, dar se abţine.

— Mă rog. Spune!

— Despre Locke? întreb eu.

Îşi dă ochii peste cap.

— Despre cele întâmplate cu el şi cu prietenii lui.

— Nu mă vor respecta niciodată dacă nu ripostez, îi spun eu.

Taryn oftează.

— Nu te vor respecta niciodată. Punct.

Îmi amintesc cum m-am târât pe jos, murdărindu-mi genunchii, şi gustul fructului în gură. Până şi acum simt o urmă vagă a acelui gust, simt golul pe care l-ar putea umple şi bucuria delirantă pe care o promitea.

Taryn continuă.

— Ieri ai ajuns acasă aproape dezbrăcată, mânjită cu sucul fructelor de zână. Nu ţi-a ajuns? Nu-ţi pasă?

Taryn şi-a sprijinit corpul de unul dintre stâlpii patului meu.

— M-am săturat să-mi mai pese, spun eu. De ce să-mi pese?

— Pentru că te-ar putea omorî!

— Aşa să facă, îi spun eu. Pentru că altfel n-o să obţină nimic.

— Ai vreun plan ca să-i opreşti? întreabă ea. Ai zis că o să-l sfidezi pe Cardan fiind cea mai bună şi că, dacă ar încerca să te doboare, l-ai trage după tine. Cum anume o să faci asta?

— Nu ştiu exact, recunosc eu.

Taryn îşi ridică exasperată mâinile.

— Nu, uite ce-i, spun eu. Fiecare zi în care nu mă milogesc de Cardan să mă ierte în contextul unei dispute pe care el a început-o e o zi câştigată. Poate să mă umilească, dar, de fiecare dată când o face şi eu nu dau înapoi, îşi pierde din putere.

Până la urmă, se foloseşte de toate armele ca să atace pe cineva atât de slab ca mine şi nu reuşeşte. Se va doborî pe sine însuşi.

Taryn oftează şi vine lângă mine, îşi aşază capul pe pieptul meu şi mă ia în braţe. Cu faţa lipită de umărul meu, îmi şopteşte:

— El e cremene, tu eşti vreasc.

O strâng la rândul meu în braţe, dar nu-i promit nimic.

Rămânem aşa o vreme.

— Te-a ameninţat Locke? mă întreabă încet. A fost atât de ciudat că a venit să te caute aici şi apoi aveai pe faţă o expresie

atât de stranie, când am intrat în grajd.

— Nu, nu a făcut nimic rău, îi spun eu. Nu ştiu sigur pentru ce a venit aici, dar mi-a sărutat mâna. A fost frumos, ca într-un basm.

— În basme nu se întâmplă lucruri frumoase, spune Taryn. Sau când chiar se întâmplă, înseamnă că urmează să se întâmple ceva rău. Pentru că, altfel, povestea ar fi plictisitoare şi n-ar citi-o nimeni.

E rândul meu să oftez.

— Îmi dau seama că e stupid să am o părere bună despre unul dintre prietenii lui Cardan, dar chiar m-a ajutat. S-a ridi catîmpotriva lui Cardan. Însă mai degrabă aş vrea să vorbim despre tine. Ai pe cineva, aşa-i? Când ai zis că te vei îndrăgosti, te refereai la cineva anume.

Nu că aş fi eu primul care i-ar înverzi rochia.

— E un băiat, spune Taryn încet. Va face o declaraţie la încoronarea prinţului Dain. Îmi va cere mâna de la Madoc şi apoi toate se vor schimba pentru mine.

Îmi amintesc cum a plâns când era lângă Cardan. Mă gândesc cât de supărată a fost când a început conflictul dintre noi. Mă gândesc la lucrurile astea şi în mine se strecoară o groază rece, teribilă.

— Cine? întreb eu.

Vai, să nu fie Cardan. Oricine, numai nu Cardan.

— Am promis să nu zic nimănui, spune ea. Nici măcar ţie.

— Promisiunile noastre nu contează, spun eu, gândindu-mă la vraja prinţului Dain, care încă îmi ţine limba legată, şi la cât de puţină încredere au toţi în noi. Nimeni nu se aşteaptă din partea noastră să avem vreun strop de onoare. Toată lumea ştie că minţim.

Taryn îmi aruncă o privire severă şi dezaprobatoare.

— E o interdicţie a zânelor. Dacă o încalc, va şti şi el. Trebu ie să-i demonstrez că sunt capabilă să trăiesc asemenea unei Făpturi a Văzduhului.

— Bine, zic eu încet.

— Bucură-te pentru mine, spune ea, iar eu mă simt profund rănită.

Şi-a găsit locul în Tărâmul Zânelor şi se pare că mi l-am găsit şi eu pe al meu. Dar nu pot să nu fiu îngrijorată.

— Atunci spune-mi măcar câte ceva despre el. Spune-mi că e

o persoană blândă. Spune-mi că îl iubeşti şi că a promis să se poarte bine cu tine. Spune-mi.

— E o zână, spune ea. Ele nu iubesc aşa cum iubim noi. Şi cred că ţi-ar plăcea de el – uite, ţi-am spus ceva.

Nu pare a fi vorba de Cardan, pe care îl detest. Dar nici nu cred că m-a liniştit răspunsul ei.

Ce înseamnă că mi-ar plăcea de el? Înseamnă că nu l-am întâlnit niciodată? Ce înseamnă că nu iubeşte aşa cum iubim noi?

— Chiar mă bucur pentru tine. Sincer, spun eu, cu toate că mai degrabă sunt îngrijorată. Ce palpitant. Când trece pe la noi croitoreasa Orianei, trebuie neapărat să te asiguri că primeşti o rochie deosebită.

Taryn se relaxează.

Vreau doar ca situaţia să fie mai bună. Pentru amândouă.

Întind mâna înspre noptieră ca să iau cartea pe care am furat-o din Conacul Scorburos.

— Mai ţii minte asta? întreb eu, ridicând volumul cu. Alice în Ţara Minunilor.

În acea clipă, un petec împăturit de hârtie alunecă dintre pagini şi pluteşte până pe podea.

— Citeam din cartea asta când eram mici, spune ea, întinzându-se să apuce cartea. De unde o ai?

— Am găsit-o, îi răspund eu, fiindu-mi imposibil să-i explic de pe raftul cui am luat-o şi motivul pentru care am fost la Conacul Scorburos.

Mă gândesc să testez vraja şi încerc să pronunţ cuvintele: Am spionat pentru prinţul Dain. Gura mea refuză să se deschidă. Limba îmi rămâne nemişcată. Mă cuprinde un val de panică, dar îl stăvilesc. E un sacrificiu mic, având în vedere ce am primit în schimb.

Taryn nu insistă să afle mai multe. E ocupată să frunzărească paginile şi să citească fragmente cu voce tare. Deşi nu prea îmi amintesc cadenţa vocii mamei, am impresia că îi aud ecourile în glasul lui Taryn.

— Vezi tu, aici trebuie să alergi din toate puterile ca să rămâi pe loc, citeşte ea. Dacă vrei să ajungi în altă parte, trebuie să alergi măcar de două ori mai repede!

Întind discret mâna şi vâr bucata de hârtie căzută sub pernă. Am de gând să o despăturesc după ce Taryn se întoarce în

camera ei, dar, în loc de asta, adorm, cu mult înainte să se termine povestea.

Mă trezesc dimineaţa, devreme, singură, şi trebuie să merg la baie. Intru cu paşi somnoroşi în spaţiul de toaletă, îmi ridic fusta şi-mi fac treaba în oala de cupru lăsată aici cu acest scop. Ruşinea îmi înfierbântă obrajii, chiar dacă sunt singură. E unul dintre aspectele cele mai umilitoare ale condiţiei de om. Îmi dau seama că zânele nu sunt zeităţi – poate că eu ştiu asta mai bine decât orice alt muritor aflat în viaţă –, dar nici nu s-a întâmplat vreodată s-o văd pe vreuna ghemuită deasupra unei ploşti.

Mă întorc în pat şi dau perdeaua la o parte, lăsând soarele să se reverse înăuntru, mai luminos decât orice lampă. Iau bucata de hârtie mototolită de sub pernă.

O netezesc şi dau cu ochii de scrisul furios şi arogant al lui Cardan, întins pe toată pagina, ocupând tot spaţiul liber. În unele locuri a apăsat vârful peniţei cu atâta putere, încât hârtia s-a rupt.

Scrie „Jude” şi fiecare înşiruire plină de ură a numelui meu mă trăzneşte ca un pumn în stomac.

Capitolul 15

Croitoreasa soseşte devreme a doua zi după-amiază, e o zână cu degete lungi pe nume Brambleweft. Picioarele îi sunt răsucite înapoi, motiv pentru care are un mers bizar. Ochii ei sunt ca ai unei capre, căprui şi cu fante orizontale, negre, drept în centru. E îmbrăcată cu un exemplar din opera ei, o rochie ţesută şi brodată cu şiruri de ghimpi, care formează un model dungat pe lungime.

A adus cu ea suluri de material, dintre care o parte e de un aur ţeapăn, iar alta îşi schimbă culoarea precum aripile irizate ale scarabeilor. Pe lângă astea, ne spune ea, are o mătase de păianjen atât de fină, încât firul ar fi putut fi trecut de trei ori prin urechea acului, şi totuşi atât de rezistentă, încât trebuie decupată cu foarfeci din argint, fermecate astfel încât să nu se tocească niciodată. Materialul violet, brodat cu aur şi argint, sclipea atât de tare, încât parcă însăşi lumina lunii s-a revărsat pe perne.

Toate materialele sunt întinse pe canapeaua din salonul

Orianei, pentru ca noi să le studiem. Până şi Vivi simte nevoia să-şi petreacă degetele peste pânzeturi, cu un zâmbet absent pe buze. Nu există nimic asemănător în lumea muritorilor şi ştie şi ea acest lucru.

Servitoarea actuală a Orianei, o creatură păroasă şi ofilită pe nume Toadfloss, ne aduce ceai şi prăjituri, şuncă şi gem, toate adunate grămadă pe o tavă imensă, din argint. Îmi torn ceai şi-l beau fără frişcă, sperând că-mi va linişti stomacul. Teroarea ultimelor zile îmi respiră în ceafă şi mă face să mă cutremur din senin. Împotriva voinţei mele, simt tot timpul pe limbă gustul fructului zânelor şi în minte îmi vin imaginea buzelor crăpate ale slugilor din palatul lui Balekin şi zgomotul plesnetului de curea pe spinarea goală a lui Cardan.

Şi numele meu, scris iar şi iar şi iar. Credeam că ştiu cât de mult mă urăşte Cardan, dar, privind foaia de hârtie, mi-am dat seama că habar nu aveam. Şi m-ar urî încă pe atât dacă ar afla că l-am văzut în genunchi, bătut de o slugă muritoare. Un om, pentru ca umilirea să fie şi mai mare şi furia să-i clocotească şi mai aprig.

— Jude? spune Oriana şi-mi dau seama că privirea mi-a rătăcit la fereastră şi la lumina amurgului.

— Da? răspund eu, afişând un zâmbet luminos şi prefăcut.

Taryn şi Vivienne izbucnesc în râs.

— Şi la cine te gândeşti mai exact, cu expresia aia visătoare pe chip? întreabă Oriana, făcând-o pe Vivi să râdă iar.

Taryn nu râde, probabil pentru că mă crede o idioată.

Clatin din cap, sperând că nu mi s-au înroşit obrajii.

— Nu, nu era vorba de aşa ceva. Doar că... nu ştiu. Nu contează. Despre ce vorbeam?

— Croitoreasa doreşte să-ţi ia întâi ţie măsurile, spune Oriana. Din moment ce eşti cea mai mică.

Îmi întorc privirea înspre Brambleweft, care ţine în mâini un fir de aţă. Mă sui pe cutia pe care şi-a aşezat-o înainte şi-mi ridic braţele. Astăzi sunt o fiică ascultătoare. Voi căpăta o rochie frumoasă. Voi dansa la încoronarea prinţului Dain până când o să-mi sângereze tălpile.

— Nu te uita urât la mine, spune croitoreasa şi înainte să apuc să bâigui scuze, ea vorbeşte mai departe, încet. Mi s-a spus să cos rochia asta cu buzunare în care să poţi ascunde arme, otrăvuri şi alte mici obiecte necesare. Vom avea grijă să

rezolvăm problema asta şi, în acelaşi timp, să te facem să arăţi foarte bine.

Aproape că-mi pierd echilibrul şi cad de pe cutie, atât sunt de surprinsă.

— Minunat, îi răspund în şoaptă, ştiind bine că nu trebuie să-i mulţumesc.

Zânele consideră că recunoştinţa nu poate fi exprimată în câteva cuvinte. Ţin la datorii şi învoieli, iar persoana căreia trebuie să-i fiu cel mai mult recunoscătoare nu e de faţă. Prinţul Dain e cel care se aşteaptă la o răsplată din partea mea.

Brambleweft zâmbeşte, cu bolduri între buze, iar eu îi surâd la rândul meu. Îmi voi achita datoria, cu toate că am impresia că voi avea multe datorii. Îl voi face să fie mândru de mine. Pe toţi ceilalţi îi voi face să le pară rău, foarte rău.

— Când îmi ridic ochii, descopăr că Vivi mă priveşte bănuitoare. Taryn urmează la luat măsurile. Când urcă pe cutie, eu mă duc şi mai beau ceai. Apoi mănânc trei prăjituri cu zahăr şi o felie de şuncă.

— Unde ai fost ieri? mă întreabă Vivi în timp ce înfulec carnea ca o pasăre răpitoare. M-am trezit hămesită.

— Îmi amintesc cum am plecat în mijlocul conversaţiei noastre, în drum spre Conacul Scorburos. Nu prea pot să zic că nu a fost aşa fără să ajung să-i spun mai multe decât îmi permite limba legată de vrajă despre locul unde m-am dus. Ridic dintr-un umăr.

— L-am pus pe unul dintre ceilalţi copii ai nobilimii să-mi povestească ce ţi s-a întâmplat la lecţie, spune Vivi. Ai fi putut muri. Singurul motiv pentru care eşti în viaţă e că n-au vrut să li se sfârşească jocul.

— Aşa sunt ei, îi amintesc. Aşa stau lucrurile. Ai vrea ca lumea să fie altfel? Pentru că asta-i lumea cu care trebuie să ne obişnuim, Vivi.

— Nu e singura lume, spune ea încet.

— E lumea mea, spun eu şi inima îmi zvâcneşte în piept.

Mă ridic înainte ca Vivi să apuce să mă contrazică. Mâinile îmi tremură teribil şi am palmele transpirate când mă duc să pipăi materialele.

De când am ajuns cu chiu, cu vai acasă prin pădure, îmbrăcată numai în chiloţi şi sutien, mă străduiesc să nu-mi răscolesc niciun sentiment cu privire la cele întâmplate. Mi-e

teamă că, dacă încep să simt ceva, nu voi mai putea să rezist. Mi-e teamă că emoţia va fi ca un val care o să mă tragă în adâncuri.

Nu e prima întâmplare oribilă pe care am îndurat-o şi pe care am împins-o în străfundurile minţii. Aşa am reuşit să fac faţă, iar dacă o fi existând vreo altă cale, eu, una, n-o cunosc.

Mă concentrez asupra stofei până când reuşesc să-mi liniştesc iarăşi respiraţia, până când panica se risipeşte. Văd o catifea de un albastru-verzui, care-mi aminteşte de imaginea lacului la asfinţit. Găsesc un material uimitor, fantastic, brodat cu imagini de molii şi fluturi şi ferigi şi flori. Îl ridic şi de desubt găsesc un sul de material încântător, cenuşiu ca ceaţa, care se vălureşte ca fumul. Sunt atât de frumoase. Sunt genul de ţesături pe care le poartă prinţesele din basme.

Fireşte, Taryn are dreptate în privinţa basmelor. Acele prinţese trec prin întâmplări nefericite. Sunt înţepate cu spini, otrăvite cu mere, măritate cu propriii taţi. Li se taie mâinile şi fraţii lor sunt preschimbaţi în lebede, iubiţii le sunt tăiaţi în bucăţi şi plantaţi în ghivece cu busuioc. Vomită diamante. Când merg, au senzaţia că păşesc pe cuţite.

Şi totuşi, reuşesc să arate bine.

— Îl vreau pe ăla, spune Taryn, arătând sulul de material pe care-l ţin în mâini, cel cu broderiile.

I s-au luat deja măsurile. Vivi a urcat pe cutie şi şi-a ridicat braţele, privindu-mă în stilul ei neliniştitor, ca şi când mi-ar cunoaşte gândurile.

— Sora ta l-a găsit prima, spune Oriana.

— Te roooooooog, îmi spune Taryn, înclinându-şi capul într-o parte şi privind în sus, printre gene.

Glumeşte, dar numai pe jumătate. Trebuie să arate bine pentru băiatul ăsta care se pare că-i va face declaraţia la încoronare. Nu pricepe ce rost ar avea să arăt eu bine, eu, cu duşmanii şi cu vrajbele mele.

Zâmbesc fără prea mare încântare şi las sulul jos.

— Sigur. E-al tău.

Taryn mă pupă pe obraz. Se pare că am revenit la normal. De s-ar rezolva atât de uşor toate problemele din viaţa mea…

Aleg alt material, o catifea albastru-închis. Vivienne alege un violet care pare însă a fi un cenuşiu-argintiu când întoarce stofa în mâini. Oriana alege un roşu pal pentru ea şi un verde ca de

greier pentru Oak. Brambleweft începe să schiţeze – fus te vălurite şi cape scurte, ingenioase, corsete ţesute cu creaturi fantastice. Fluturi coboară în zbor de-a lungul braţelor şi în paruri migălos lucrate. Sunt fermecată de imaginea mea ca a unei străine – corsetul meu va fi împodobit cu doi scarabei de aur şi va avea aspectul unui pieptar, continuat în jos cu emblema cu semilună a lui Madoc şi cu modele complicate, din fire strălucitoare, şi având mânecuţe căzute, transparen te, tot cu fir de aur.

Cert e că va fi evident cărei case îi aparţin.

Încă suntem ocupate cu mici modificări atunci când Oak intră alergând, fugărit de Gnarbone. Băieţelul mă vede întâi pe mine şi mi se caţără în poală, încolăcindu-şi braţele în jurul gâtului meu şi muşcându-mă uşor imediat sub umăr.

— Au! ţip eu surprinsă, dar el doar râde.

Mă face şi pe mine să râd. E un puşti cam ciudat, poate pentru că e zână sau pentru că toţi copiii, fie că sunt sau nu de-ai oamenilor, sunt la fel de ciudaţi.

— Vrei să-ţi spun povestea băieţelului care a muşcat dintr-o piatră şi şi-a pierdut toţi dinţişorii albi ca perla? îl întreb, încercând să par ameninţătoare şi vârându-mi degetele la subsuorii lui ca să-l gâdil.

— Da, spune el imediat printre chicote şi ţipete, abia apucând să respire.

Oriana vine la noi cu paşi mari şi îngrijorarea întipărită pe chip.

— E foarte frumos din partea ta, dar am face bine să ne îmbrăcăm pentru cină.

Îl ridică din poala mea şi-l ia în braţe. Oak începe să ţipe şi să lovească din picioare. Una dintre lovituri mă nimereşte în burtă, tare încât să-mi lase o vânătaie, dar nu zic nimic.

— Povestea! strigă el. Vreau povestea!

— Jude e ocupată acum, spune Oriana, purtându-l, în ciuda zbaterilor sale, până la uşă, unde Gnarbone aşteaptă ca să-l ducă înapoi în odaia lui.

— De ce nu ai niciodată încredere că am grijă de el? strig eu şi Oriana se răsuceşte pe loc, şocată pentru că am spus ceva ce nu ne spunem niciodată.

Şi eu sunt şocată, dar nu mă pot opri:

— Nu sunt un monstru!

— Nu v-am făcut niciodată nimic, nici ţie, nici lui.

— Vreau povestea, geme Oak, pe un ton derutat.

— Ajunge, spune Oriana cu severitate, de parcă ne-am fi certat cu toţii între noi. Vom vorbi despre problema asta mai târziu, împreună cu tatăl tău.

Şi cu asta părăseşte repede încăperea.

— Nu ştiu despre ce tată vorbeşti, pentru că al meu sigur nu e, strig în urma ei.

Taryn face ochii mari ca două farfurii. Lui Vivienne i-a apărut pe buze un mic zâmbet. Ia o gură mică de ceai şi apoi înalţă ceaşca înspre mine, în semn de respect. Croitoreasa priveşte în altă parte, cu ochii în podea, şi ne permite acest moment intim în familie.

Nu reuşesc să mă transform la loc în fiica cea devotată. Simt că mă destram. Că mă fac fărâme.

A doua zi, la lecţii, Taryn merge alături de mine, bălăbănind coşul cu masa de prânz. Eu ţin fruntea sus şi falca încleştată. Am cu mine micul meu pumnal din fier rece, ascuns într-unul dintre buzunarele fustei, şi mai multă sare decât aş putea avea nevoie vreodată. Am căpătat până şi un nou colier din scoruşe, făcut de Tatterfell, pe carerl port pentru că nu a avut de unde să ştie că nu-mi mai trebuie.

Zăbovesc în grădina palatului ca să mai adun câteva lucruri.

— Ai voie să le culegi pe alea? mă întreabă Taryn, dar nu-i răspund.

După-amiaza, participăm la o lecţie ţinută într-un turn înalt, unde învăţăm despre cântecele păsărilor. De fiecare dată când simt că-mi şovăie curajul, îmi las degetele să mângâie metalul rece al pumnalului.

Locke se uită înspre mine şi, când îmi întâlneşte privirea, îmi face cu ochiul.

În celălalt capăt al sălii, Cardan îl urmăreşte încruntat pe lector, dar nu spune nimic. Când dă să scoată o călimară dintr-o geantă, observ că tresare. Mă gândesc cât de mult trebuie că-l doare spinarea, cât de mult îl doare la fiecare mişcare. Poate că rânjetul lui dispreţuitor e puţin mai ţeapăn, dar asta pare a fi singura deosebire în comportamentul lui.

Pare că are o îndelungă experienţă în a-şi ascunde durerea.

Îmi amintesc de biletul pe care l-am găsit şi de apăsarea

peniţei, atât de puternică încât să împrăştie pete de cerneală în timp ce-mi scria numele. Atât de puternică încât să străpungă hârtia şi, poate, să zgârie lemnul biroului de dedesubt.

Dacă asta i-a făcut foii de hârtie, mă cutremur gândindu-mă ce ar vrea să-mi facă mie.

După lecţii, mă antrenez cu Madoc. Îmi arată un tip de blocaj foarte ingenios, pe care îl repetă iar şi iar, din ce în ce mai iute şi mai bine, uimindu-se până şi pe sine. Intru în casă transpirată toată şi trec pe lângă Oak, care fuge cine ştie încotro, târând după el o funie murdară de care e legat şarpele meu de pluş. E limpede că a furat şarpele din camera mea.

— Oak! strig eu după el, dar deja a urcat scările şi a dispărut.

Mă spăl în cada mea şi apoi, rămasă singură în încăpere, îmi desfac geanta de şcoală. Aşezat cu grijă pe fundul acesteia, înfăşurat într-un rest de hârtie, e un singur fruct al zânelor, ros de viermi, pe care l-am cules în drum spre casă. Îl pun pe o tavă şi îmi pun mănuşi de piele. Apoi îmi scot cuţitul şi-l tai în bucăţi. Felii subţiri de fruct auriu şi moale.

Am cercetat otrăvurile zânelor citind cărţi prăfuite, scrise de mână, din biblioteca lui Madoc. Am citit despre ciupercile cuc, o ciupercă palidă care dezvoltă pălării cu bobiţe dintr-un lichid roşu ce seamănă neplăcut de mult cu sângele. În doze mici, provoacă paralizia, pe când dozele mari sunt letale, până şi pentru Făpturile Văzduhului. Apoi mai e dulce-moarte, care provoacă un somn ce durează o sută de ani. Şi boabele-strigoiului, care-ţi fac sângele să zvâcnească nebuneşte, până când ţi se opreşte inima. Şi, fireşte, fructele zânelor, care într-o carte sunt numite mere-veşnice.

Scot o sticlă cu lichior de pin, şterpelit din bucătărie, gros şi greoi ca răşina. Pun fructul înăuntru, ca să se păstreze.

Îmi tremură mâinile.

Ultima bucăţică o pun pe limbă. Şocul mă trăsneşte puternic şi-mi încleştez dinţii ca să-i fac faţă. Apoi, cât timp mă simt tâmpă, scot şi celelalte lucruri. O cunună de boabele-strigoiului, din grădina palatului. O petală de la o floare de dulce-moarte. O bobiţă măruntă de la o ciupercă cuc. Din fiecare dintre acestea, tai câte o bucăţică mai mică şi le înghit.

Se cheamă mitridatism. Nu-i aşa că-i un nume haios? Practica de a ingurgita otravă pentru a dezvolta imunitate. Dacă nu mor din cauza ei, voi deveni mai greu de ucis.

Nu reuşesc să cobor la cină. Sunt ocupată cu vărsatul, cu frisoanele şi cu transpiraţia.

Adorm în baia din camera mea, întinsă pe podea. Aici mă găseşte Stafia. Mă trezesc când mă înghionteşte în stomac cu talpa ghetei. Numai starea de mahmureală mă împiedică să ţip.

— Ridică-te, Jude, spune Stafia. Gândacul vrea să te antrenezi în noaptea asta.

Mă ridic în mâini, prea istovită ca să mă împotrivesc. Afară, pe iarba înrourată, sub lumina primelor raze de soare care se furişează peste insulă. Stafia îmi arată cum să mă caţăr în copaci fără zgomot. Cum să calc fără să frâng vreun vreasc sau să fac frunzele uscate să cârâie. Aveam impresia că învăţasem cum se face la lecţiile de la palat, dar Stafia îmi atrage atenţia asupra greşelilor mele, pe care profesorii nu s-au sinchisit să le îndrepte. Încerc iar şi iar. De cele mai multe ori, nu reuşesc.

— Bine, spune el când muşchii încep să-mi tremure.

A vorbit atât de puţin, încât vocea lui mă face să tresar. S-ar putea da drept om cu mai mult succes decât Vivi, având urechile mai puţin ascuţite, părul şaten şi ochi căprui deschis. Şi totuşi, îmi pare o persoană indescifrabilă, e şi mai calm, şi mai rece decât ea. Soarele stă să răsară. Frunzele capătă nuanţe aurii.

— Exersează în continuare. Furişează-te pe lângă surorile tale.

Când zâmbeşte, cu părul ca nisipul căzându-i pe chip, pare mai tânăr decât mine, dar sigur nu e.

Iar când pleacă, o face astfel încât să dea impresia că a dispărut de-a binelea. Pornesc înapoi spre casă şi mă folosesc de cele tocmai învăţate ca să mă strecor pe scări printre servitori. Ajung în camera mea şi, de data asta, reuşesc să mă prăbuşesc pe pat.

Mă trezesc a doua zi şi le iau pe toate de la capăt.

Capitolul 16

Îmi e mai greu să merg la lecţii ca niciodată. În primul rând, mi-e rău, trupul meu se luptă cu efectele fructului şi al otrăvurilor pe care mă silesc să le asimilez. În al doilea rând, sunt extenuată în urma antrenamentelor cu Madoc şi cu Curtea Umbrelor a lui Dain. Madoc îmi prezintă puzzle-uri – doisprezece

cavaleri goblini care să ia cu asalt o fortăreaţă, nouă nobili lipsiţi de experienţă care să-l apere pe un al zecelea – şi apoi îmi cere răspunsurile în fiecare seară, după cină. Gândacul îmi ordonă să exersez deplasarea prin mulţimile de curteni fără să fiu observată, să trag cu urechea fără să dau impresia că mă interesează conversaţiile. Bomba mă învaţă cum să identific punctele vulnerabile dintr-o clădire şi cele de pe trupurile vii. Stafia mă învaţă cum să mă agăţ de grinzi fără să fiu văzută sau cum să ochesc cu arbaleta stăpânindu-mi tremurul mâinilor.

Sunt trimisă în alte două misiuni de culegere de informaţii. Întâi fur o scrisoare adresată lui Elowyn de pe biroul unui cavaler din palat. Apoi, îmbrac veşmântul unei mirese zână şi mă învârt la o petrecere pentru a ajunge în odăile personale ale frumoasei Taracand, una dintre consoartele prinţului Balekin, de unde iau un inel de pe un birou. În niciunul din cazuri nu îmi este permis să aflu importanţa lucrurilor furate.

Particip la lecţii alături de Cardan, Nicasia, Valerian şi restul copiilor nobilimii care au râs în ziua umilirii mele. Nu le ofer satisfacţia de a vedea că mă retrag, dar de la întâmplarea cu fructul de zână încoace, nu se mai iscă niciun conflict. Aştept răbdătoare. Nu pot decât să presupun că şi ei fac la fel. Nu sunt atât de naivă încât să cred că lupta dintre noi s-a încheiat.

Locke mă curtează în continuare. Stă cu mine şi cu Taryn când luăm masa, întinşi pe o pătură, urmărind cum apune soarele. Uneori, mă conduce acasă prin codri şi ne oprim chiar înainte să ajungem la moşia lui Madoc, în apropierea unui crâng de brazi, unde mă sărută. Sper doar că nu simte gustul amar de otravă de pe buzele mele.

Nu pricep de ce mă place, dar e palpitant când te place cineva.

Nici Taryn nu pare să înţeleagă. Îl priveşte pe Locke bănuitoare. Poate că, din moment ce îmi fac griji în privinţa perechii ei misterioase, e normal să-şi facă şi ea griji pentru mine.

— Te distrezi? o aud pe Nicasia întrebându-l pe Locke odată, când acesta li se alătură cu ocazia unei lecţii. Cardan nu te va ierta pentru ceea ce faci cu ea.

Mă opresc, fiindu-mi imposibil să trec pe lângă ei fără să-i aud răspunsul.

Dar Locke nu face decât să râdă.

— E mai supărat pentru că m-ai ales pe mine în loc să-l alegi pe el sau pentru că am ales o muritoare în loc să te aleg pe tine?

Tresar, nu-mi vine să-mi cred urechilor.

Nicasia dă să-i răspundă, dar apoi mă zăreşte. Buzele i se schimonosesc.

— Şoricel, spune ea. Să nu-i crezi cuvintele mieroase.

Gândacul ar fi foarte dezamăgit de mine dacă ar şti cât de rău am dat-o în bară cu noile mele abilităţi. N-am făcut nimic din ce m-a învăţat – nici nu m-am ascuns şi nici nu m-am alătarat altora ca să evit să fiu observată. Măcar aşa nimeni nu mă va bănui că ştiu mare lucru despre arta spionajului.

— Ei, şi Cardan te-a iertat pe tine? o întreb eu, încântată de expresia ei jignită. Păcat. Am auzit că e un lucru de mare valoare să te bucuri de favorurile unui prinţ.

— Ce nevoie am eu de prinţi? se răsteşte ea. Mama mea e regină!

Aş putea spune multe despre mama ei, Regina Orlagh, care pune la cale un asasinat prin otrăvire, dar îmi muşc limba. De fapt, mi-o muşc atât de tare, încât nu zic nimic. Cu un zâmbet discret şi mulţumit pe buze, mă duc direct la Taryn, care e aşezată undeva.

Trec săptămânile, până când mai rămân doar câteva zile până la încoronare. Sunt atât de obosită, încât adorm de fie care dată când pun capul jos.

Adorm până şi în turn, în timpul unei demonstraţii a invocării moliilor. Probabil că murmurul aripilor lor îmi dă o stare de letargie. Nu-mi trebuie prea mult ca să adorm.

Mă trezesc pe podeaua de piatră. Capul îmi ţiuie şi îmi caut dezorientată pumnalul. Nu ştiu unde sunt. Preţ de o clipă, mă gândesc că trebuie să fi căzut. Preţ de o clipă, mă gândesc că sunt paranoică. Apoi îl văd pe Valerian, care se uită în jos la mine, cu un rânjet pe chip. M-a împins din scaunul meu. Îmi dau seama de asta după expresia de pe chipul lui. Încă nu am devenit suficient de paranoică.

De afară se aud voci, ceilalţi colegi ai noştri iau masa pe iarbă, în timp ce seara se apropie de sfârşit. Aud chiotele copiilor mai mici, care probabil că se fugăresc între ei pentru vreo pătură furată.

— Unde-i Taryn? întreb eu, pentru că m-aş fi aşteptat să mă

trezească ea.

— A promis să nu te ajute, ai uitat?

Părul auriu îi acoperă lui Valerian un ochi. Ca de obicei, e îmbrăcat numai în roşu, o nuanţă atât de întunecată, încât la prima vedere pare să fie negru.

Nici prin cuvânt, nici prin faptă.

Fireşte. Ce stupid din partea mea să uit că sunt pe cont propriu.

Mă ridic în mâini şi atunci observ o vânătaie pe pulpa piciorului. Nu ştiu sigur cât de mult am dormit. Îmi şterg tunica şi pantalonii.

— Ce vrei?

— Mă dezamăgeşti, spune el cu şiretenie. Te-ai lăudat că ai să-l învingi pe Cardan şi totuşi nu ai făcut nimic, te-ai îmbufnat după o singură farsă de doi bani.

Mâna îmi alunecă în mod automat pe mânerul pumnalului.

Valerian scoate colierul meu de scoruşe din buzunar şi rânjeşte. Trebuie să-l fi desprins de la gâtul meu în timp ce dormeam. Mă cutremur la gândul că a fost atât de aproape de mine, că în loc să-mi taie colierul, ar fi putut să-mi cresteze pielea.

— Acum vei face ce-ţi spun eu.

Mai că simt în aer mirosul de farmece. Urzeşte vrăji prin cuvinte.

— Strigă-l pe Cardan. Spune-i că a câştigat. Apoi aruncă-te din turn. În definitiv, să te naşti muritor înseamnă să te naşti mort.

Violenţa cuvintelor lui, finalitatea înfiorătoare a ordinului lui sunt şocante. Acum câteva luni, aş fi făcut-o. Aş fi spus cuvintele şi apoi aş fi sărit. Dacă nu aş fi făcut acel târg cu Dain, aş fi moartă.

Se poate ca Valerian să fi plănuit să-mi facă de petrecanie încă din ziua în care a încercat să mă sugrume. Ţin minte lumina din ochii lui în acea zi, patima cu care mă urmărea în timp ce mă sufocam. Taryn m-a avertizat că o să-mi pierd viaţa, iar eu m-am lăudat că sunt pregătită, dar nu sunt.

— Cred că am să cobor pe scări, îi spun lui Valerian, sperând că nu par nici pe jumătate atât de zguduită pe cât sunt.

Apoi, purtându-mă de parcă n-ar fi nimic ieşit din comun, dau să trec pe lângă el.

Preţ de o clipă, Valerian pare doar derutat, dar confuzia lui se

preschimbă imediat în furie. Îmi taie calea, păşind în faţa scărilor.

— Ţi-am ordonat. De ce nu mi te supui?

Privindu-l drept în ochi, mă silesc să zâmbesc.

— Ai avut un avantaj asupra mea de două ori şi i-ai dat cu piciorul de fiecare dată. Mult noroc să se mai întâmple asta!

Se bâlbâie, furios.

— Eşti un nimic. Cei din specia umană se prefac că sunt foarte rezistenţi. Vieţile muritorilor nu sunt decât un lung joc de-a prefăcutul. Dacă nu aţi putea să vă minţiţi pe voi înşivă, v-aţi tăia propriile beregate ca să vă curmaţi nefericirea.

Mă uluieşte cuvântul „specia”, gândul că Valerian mă consideră ceva cu totul străin, ca o furnică sau un câine sau un cerb. Nu sunt convinsă că se înşală, dar nu-mi place ideea asta.

În momentul de faţă nu mă simt neapărat nefericită.

Nu trebuie să-i arăt că mi-e frică.

Buzele i se schimonosesc.

— Ce fericire aveţi? Să vă împerecheaţi şi să procreaţi. Ai înnebuni dacă ai accepta adevărul despre ceea ce eşti. Eşti un nimic. Abia dacă exişti. Singurul vostru scop e să creaţi noi exemplare de acelaşi fel cu voi, înainte să suferiţi vreo moarte inutilă şi agonizantă.

Îl privesc în ochi.

— Şi?

Pare surprins, cu toate că dispreţul nu-i dispare de pe chip.

— Da, bine, sigur. Am să mor. Şi sunt o mare mincinoasă. Şi ce dacă?

Mă împinge tare şi mă izbesc de perete.

— Aşa că ai pierdut. Recunoaşte că ai pierdut.

Încerc să-l dau la o parte, dar mă apucă de gât, încleştându-şi degetele cu destulă putere încât să-mi taie respiraţia.

— Aş putea să te omor chiar în clipa asta, spune el. Şi lumea ar uita de tine. Ar fi ca şi cum nici nu te-ai fi născut.

Nu am niciun dubiu că vorbeşte serios, absolut niciun dubiu. Chinuindu-mă să respir, scot pumnalul din micul meu buzunar şi-l înjunghii într-o parte. Drept între coaste. Dacă pumnalul ar fi fost mai lung, i-ar fi perforat plămânul.

Valerian face ochii mari din cauza şocului. Îşi slăbeşte strânsoarea. Ştiu ce ar spune Madoc – să împing lama pumnalului mai sus. Să caut o arteră. Să-i caut inima. Dar dacă

aş reuşi s-o fac, l-aş ucide pe unul dintre fiii preferaţi ai Tărâmului Zânelor. Nici nu pot să-mi închipui ce pedeapsă aş primi.

Nu eşti o ucigaşă.

Ezit puţin, apoi scot pumnalul şi fug din încăpere. Vâr cuţitul însângerat în buzunar. Ghetele mele lovesc piatra cu zgomot în timp ce mă îndrept spre trepte.

Privind în urmă, îl văd în genunchi, apăsându-şi coasta cu o mână, ca să oprească sângerarea. Scoate un şuierat de durere, care-mi aminteşte că pumnalul meu e făcut din fier rece. Fierul rece le răneşte cumplit pe zâne.

Nici că m-aş putea bucura mai mult că-l port cu mine.

Dau colţul şi aproape că o dobor la pământ pe Taryn.

— Jude! exclamă ea. Ce s-a întâmplat?

— Vino, îi spun eu, trăgând-o după mine, înspre ceilalţi elevi.

Încheieturile pumnului îmi simt acoperite cu sânge, la fel şi degetele, dar nu mult. Mă şterg de tunică.

— Ce ţi-a făcut? ţipă Taryn în timp ce o zoresc.

Îmi spun în sinea mea că nu mă supăr pentru că m-a părăsit. Nu era datoria ei să-şi pună pielea în joc ca să mă apere pe mine, mai ales din moment ce a spus limpede că refuză să ia parte la conflictul ăsta. Oare există o parte ticăloasă în mine, care e furioasă şi amărâtă pentru că nu mi-a dat un şut ca să mă trezească, fie ce-o fi? Fireşte. Dar nici măcar eu nu am bănuit până unde avea să meargă Valerian şi cât de repede avea să ajungă acolo.

Traversăm peluza, moment în care Cardan vine înspre noi. E îmbrăcat în haine uşoare şi poartă o sabie de antrenament.

Mijeşte ochii când vede sângele şi mă ţintuieşte cu băţul din lemn.

— Se pare că te-ai tăiat.

Mă întreb dacă e surprins că sumt încă în viaţă. Mă întreb dacă a privit turnul tot timpul cât a mâncat, aşteptând spectacolul distractiv al săriturii şi morţii mele.

Scot cuţitul ascuns în tunică şi i-l arăt pătat cu sânge roşu precum cremenea.

— Aş putea să te tai şi pe tine.

— Jude! spune Taryn. E clar că e şocată de atitudinea mea. Aşa şi trebuie. Atitudinea mea e şocantă.

— Of, du-te odată, îi spune Cardan, alungând-o cu un gest din

mână. Nu ne mai plictisi atâta.

Taryn face un pas înapoi. Şi eu sunt surprinsă. Oare asta face parte din jocul lui?

— Ar trebui să-mi spună ceva pumnalul tău mânjit şi comportamentul tău şi mai murdar?

Vorbeşte pe un ton plictisit, tărăgănat. Se uită la mine de parcă faptul că-l ameninţ cu o armă ar fi un gest nepoliticos – chiar dacă el e cel al cărui aghiotant m-a atacat. De două ori. Se uită la mine de parcă am fi pe cale să facem schimb de cine ştie ce replici inteligente, însă eu nu ştiu ce să spun.

Chiar nu-şi face griji întrebându-se ce i-oi fi făcut lui Valerian?

Oare e posibil să nu ştie că Valerian m-a atacat?

Taryn îl zăreşte pe Locke şi porneşte spre el, alergând pe pajişte. Schimbă câteva cuvinte, apoi Taryn pleacă. Cardan îşi dă seama că am observat. Pufneşte pe nas, ca şi când simplul meu miros l-ar jigni.

Locke porneşte înspre noi, cu mişcări relaxate şi o strălucire în priviri. Îmi face cu mâna. Un moment, aproape că mă simt în siguranţă. Îi sunt nemăsurat de recunoscătoare lui Taryn pentru că l-a trimis încoace. Îi sunt nemăsurat de recunoscătoare lui Locke pentru că vine.

— Te gândeşti că nu-l merit, îi spun lui Cardan.

Îmi zâmbeşte uşor, precum luna care alunecă pe sub suprafaţa vălurită a unui lac.

— O, nu, cred că vă potriviţi de minune.

După câteva momente, Locke mă ia pe după umeri.

— Haide, spune el. Hai să plecăm.

Şi, fără să privim înapoi la niciunul dintre ei, plecăm.

Ne plimbăm prin Pădurea Încovoiată, unde toţi copacii sunt aplecaţi în aceeaşi parte, ca şi când ar fi fost în bătaia unui vânt puternic încă de când erau puieţi. Mă opresc să culeg câteva mure de pe tulpinile ţepoase ale tufişurilor care cresc printre ei. Trebuie să suflu furnicile micuţe de pe fiecare înainte să le bag în gură.

Îi ofer o mură lui Locke, dar se pare că nu vrea.

— Aşadar, pe scurt, Valerian a încercat să mă omoare, spun eu, încheindu-mi povestea. Şi l-am înjunghiat.

Ochii lui de vulpe mă urmăresc atent.

— L-ai înjunghiat pe Valerian.

— Deci s-ar putea să am probleme. Inspir adânc.

Locke clatină din cap.

— Valerian nu va spune nimănui că a fost înfrântă de o muritoare.

— Dar Cardan? El nu va fi dezamăgit că planul nu i-a mers?

Privesc marea, vizibilă printre trunchiurile copacilor. Pare că se întinde la nesfârşit.

— Nici nu cred că a ştiut despre toate astea, spune Locke şi zâmbeşte observându-mi surpriza. O, i-ar plăcea lui să te facă să crezi că e conducătorul nostru, dar mai degrabă aş zice că Nicasiei îi place puterea, mie îmi plac dramele şi lui Valerian îi place violenţa. Cardan ne poate oferi din toate trei sau mă car ne oferă prilejul să le stârnim pe toate trei.

— Dramele? repet eu.

Îmi place când se petrec lucruri, când poveştile se desfăşoară. Şi dacă nu reuşesc să găsesc vreo poveste bună, inventez una.

În momentul ăsta, Locke pare cât se poate de şugubăţ.

— Ştiu că ai auzit-o pe Nicasia vorbind despre ceea ce s-a petrecut între noi. L-a avut pe Cardan, dar numai părăsindu-l a reuşit să câştige putere asupra lui.

Mă gândesc la problema asta câteva clipe, iar în timpul ăsta realizez că nu urmăm drumul obişnuit spre moşia lui Madoc. Locke m-a îndrumat în altă parte.

— Unde mergem?

— Spre pământurile mele, spune el surâzând, mulţumit că i-am descoperit şiretlicul. Nu e departe. Cred că o să-ţi placă labirintul de garduri vii.

Nu am mai fost niciodată pe vreuna dintre moşiile lor, mai puţin la Conacul Scorburos. În lumea oamenilor, noi, copiii, mergeam mereu în curţile vecinilor, dându-ne în leagăne, înotând şi ţopăind, însă regulile de aici nu seamănă câtuşi de puţin cu cele de acolo. Majoritatea copiilor de la curtea înaltului rege au sânge nobil, au fost trimişi de la curţile mai mici pentru a câştiga influenţă printre prinţi şi prinţese şi nu prea au timp pentru altceva.

Evident, în lumea muritorilor există case care au curţi în spate. Aici avem pădurile şi marea, stâncile şi labirinturile şi florile care devin roşii numai când sunt pătate cu sânge proaspăt. Nu prea îmi surâde ideea de a mă rătăci cu bună ştiinţă într-un labirint din garduri vii, dar zâmbesc de parcă nimic altceva nu m-ar putea încânta mai mult. Nu vreau să-l

dezamăgesc.

— Mai târziu, vom organiza o adunare, spune Locke în continuare. Ar trebui să rămâi şi tu. Îţi promit că va fi distractiv.

La cuvintele astea, mi se strânge stomacul. Mă îndoiesc că organizează o petrecere fără să-şi invite prietenii.

— Pare o propunere nechibzuită, spun eu, ca să nu refuz invitaţia de-a dreptul.

— Tatăl tău nu e de acord să fii plecată până târziu? mă întreabă Locke, privindu-mă cu compătimire.

Îmi dau seama că încearcă numai să mă facă să mă simt ca un copil mic, cu toate că ştie foarte bine motivul pentru care n-ar trebui să fiu aici, dar chiar dacă sunt conştientă de jocul lui, acesta îşi atinge scopul.

Moşia lui Locke e mai modestă decât a lui Madoc şi are mai puţine fortificaţii. Printre copaci răsar turnuri înalte şi ascuţite, acoperite cu şindrilă din scoarţă năpădită de muşchi. Vrejurile şerpuitoare de iederă şi caprifoi care atârnă de ziduri prefac întreaga clădire într-un munte verde şi înfrunzit.

— Uau, spun eu. Mai trecusem pe aici călare şi am văzut vârfurile acelor turnuri în zare, dar nu am ştiut cui îi aparţineau. E frumos.

Locke îmi zâmbeşte scurt.

— Hai înăuntru.

Deşi la intrare sunt două porţi mari, dăm un ocol până la o uşă mică din lateral, care duce direct în bucătărie. Pe tejghea ne aşteaptă o pâine proaspătă, alături de mere, curmale şi brânză moale, însă nu văd niciun servitor care să le fi pregătit pe toate.

Fără să vreau, îmi amintesc de fata din Conacul Scorburos, care curăţa şemineul lui Cardan. Mă întreb unde crede familia ei că se află şi ce învoială o fi făcut. Mă gândesc că aş fi putut foarte bine să fiu eu în locul ei.

— Familia ta e acasă? întreb eu, alungând acel gând.

— Nu am familie, îmi spune el. Tatăl meu era prea neastâmpărat pentru curte. Îi plăceau mult mai mult codrii adânci şi sălbatici decât intrigile mamei mele. Tata a plecat, după care mama a murit. Acum am rămas numai eu.

— Cumplit, spun eu. Cred că te simţi singur.

Îmi ignoră cuvintele.

— Am auzit povestea părinţilor tăi. O tragedie demnă de o baladă.

— S-a petrecut cu mult timp în urmă. Nu vreau sub niciun chip să vorbesc despre Madoc şi despre crime. Ce a păţit mama ta?

Locke face un gest evaziv cu mâna, încercând să încheie subiectul.

— S-a încurcat cu înaltul rege. La curtea asta, nu e nevoie de mai mult. A rămas însărcinată – cu copilul lui, bănuiesc – şi a fost cineva care nu a vrut să îl nască. Ciupercă cuc.

Cu toate că şi-a început discursul cu un aer degajat, nu aşa l-a încheiat.

Ciupercă cuc. Mă gândesc la scrisoarea de la Regina Orlagh pe care am găsit-o în conacul lui Balekin. Mă străduiesc să mă conving că e imposibil ca biletul să se fi referit la otrăvirea mamei lui Locke, că Balekin n-ar fi avut niciun motiv să o facă, din moment ce Dain era deja alesul înaltului rege ca să-i urmeze la tron. Dar, oricât aş încerca să mă conving, nu pot să nu mă gândesc la posibilitatea asta, la grozăvia ca mama Nicasiei ar fi fost implicată în moartea mamei lui Locke.

— N-ar fi trebuit să întreb, a fost nepoliticos din partea mea.

— Suntem copii ai tragediei, spune Locke clătinând din cap şi zâmbind. Nu aşa mi-am dorit să începem. Am vrut să te servesc cu vin şi fructe şi brânză. Am vrut să-ţi spun că părul tău e frumos ca fuioarele de fum din lemnele aprinse şi că ochii tăi au exact culoarea nucilor. M-am gândit să compun o odă pe tema asta, dar nu prea mă pricep la ode.

Încep să râd, iar el îşi acoperă inima, ca şi când l-ar fiînţe pat cruzimea mea.

— Înainte să-ţi arăt labirintul, dă-mi voie să-ţi arăt altceva.

— Ce anume? întreb eu curioasă.

Mă ia de mână.

— Vino, spune el pe un ton jucăuş şi mă conduce în casă.

Ajungem la o scară în spirală. Începem să urcăm, tot mai sus.

Simt că ameţesc. Nu sunt uşi şi nici paliere. Numai piatră şi trepte şi inima care-mi bate zgomotos în piept. Numai zâmbetele lui oblice şi ochii de chihlimbar. Mă străduiesc să nu mă împiedic sau să alunec în timp ce urc. Încerc să nu încetinesc, oricât de ameţită m-aş simţi.

Mă gândesc la Valerian. Sari din turn.

Urc în continuare, respirând scurt şi superficial.

— Eşti un nimic. Abia dacă exişti.

Când ajungem în vârf, dăm de o uşiţă – are jumătate din

înălţimea noastră. Mă sprijin de perete, aşteptând să-mi recapăt echilibrul, şi-l urmăresc pe Locke, care apasă clanţa din argint, bogat ornamentată. Se apleacă şi intră. Îmi fac curaj, mă desprind de perete şi-l urmez.

Şi rămân cu gura căscată. Ne aflăm într-un balcon, tocmai în vârful celui mai înalt turn, mai înalt decât coronamentul pădurii. De aici văd labirintul de dedesubt, luminat de stele, şi foişorul din centrul lui. Văd porţiunile de la suprafaţa pământului ale Palatului Elfhame, conacul lui Madoc şi Conacul Scorburos al lui Balekin. Se vede şi marea care înconjoară insula, iar în larg, prin ceaţa statornică, luminile strălucitoare ale oraşelor mari şi mici ale oamenilor. Niciodată nu am mai privit direct din lumea noastră într-a lor.

Locke îşi pune mâna pe spatele meu, între omoplaţi.

— Noaptea, lumea oamenilor arată de parcă ar fi plină de stele căzute.

Mă sprijin de braţul său, alungând chinul urcuşului şi străduindu-mă să nu fiu prea aproape de margine.

— Ai fost vreodată acolo?

Locke dă din cap că da.

— M-a dus mama când eram mic. A spus că lumea noastră va ajunge la stagnare fără a voastră.

Aş vrea să-i spun că nu-i a mea, că abia o înţeleg, dar pricep ce încearcă să zică şi, dacă l-aş corecta, aş da impresia că nu pricep. Punctul de vedere al mamei sale e binevoitor, cu siguranţă mai binevoitor decât majoritatea atitudinilor faţă de lumea muritorilor. Trebuie să fi fost ea însăşi o persoană cu inima bună.

Locke mă întoarce cu faţa la el şi apoi îşi apropie încet buzele de ale mele. Sunt moi şi respiraţia lui e caldă. Mă simt la fel de îndepărtată de trupul meu ca de luminile acelui oraş din zare. Încerc să apuc balustrada. O strâng puternic când braţul lui îmi cuprinde mijlocul, ca să-mi fixez atenţia la momentul prezent, să mă conving că sunt aici şi că această clipă, în care mă aflu sus, deasupra lumii, e reală.

Se depărtează puţin.

— Chiar eşti frumoasă, spune el.

Niciodată nu m-am mai bucurat atât de mult ştiind că Zânele nu pot minţi.

— E incredibil, spun eu, privind în jos. Toate par atât de mici,

ca pe o hartă strategică.
Locke izbucneşte în râs, de parcă nu şi-ar crede urechilor.
— Să înţeleg că petreci mult timp în biroul tatălui tău?
— Îndeajuns de mult, spun eu. Suficient încât să ştiu care sunt şansele mele de victorie împotriva lui Cardan. Împotriva Nicasiei şi lui Valerian. Împotriva ta.
Mă ia de mână.
— Cardan e un nătărău. Şi noi, ceilalţi, nu suntem importanţi, spune el şi zâmbetul îi devine oblic. Dar poate că asta a fost o parte din planul tău – să mă convingi să te aduc tocmai în inima fortăreţei mele. Poate că urmează să-mi dezvălui complotul tău malefic şi să mă supui voinţei tale. Ca să ştii şi tu, nu cred că-ţi va fi prea greu să mă supui voinţei tale.
Râd fără să vreau.
— Nu eşti deloc precum ceilalţi.
— Nu sunt? întreabă el.
Îl privesc îndelung.
— Nu ştiu. Ai să-mi comanzi să mă arunc de la balcon?
Locke ridică din sprâncene.
— Bineînţeles că nu.
— Ei bine, atunci nu eşti ca ei, spun eu, împungându-l cu putere drept în mijlocul pieptului.
Îmi întind degetele, aproape inconştient, îngăduind căldurii lui să-mi curgă în trup prin palmă. Nu mi-am dat seama cât de frig mi s-a făcut, stând în bătaia vântului.
— Nu eşti aşa cum mi-au spus ei, zice el şi se apleacă în spre mine. Mă sărută din nou.
Nu vreau să mă gândesc la lucrurile pe care le-or fi spus despre mine, nu acum. Vreau ca buzele lui să le apese pe ale mele, făcând orice altă problemă să dispară.
Drumul înapoi în jos, pe scări, durează mult. Mi-am bă gat mâinile în părul lui. Şi-a atins gura de gâtul meu. Spatele meu e lipit de zidul străvechi din piatră. Toate se mişcă încet şi perfect şi nu au niciun sens. Asta nu are cum să fie viaţa mea. Starea asta nu seamănă deloc cu viaţa mea.
Ne aşezăm singuri la masa lungă de banchet şi mâncăm brânză cu pâine. Bem un vin de-un verde pal, cu gust de ierburi, din pocale imense, pe care Locke le-a găsit în fundul unui dulap. Stratul de praf de pe ele e atât de gros, încât e nevoit să le spele de două ori înainte să le putem folosi.

După ce mâncăm, mă lipeşte cu spatele de masă şi mă ridi că cu fundul pe ea, încât trupurile noastre se întrepătrund. E palpitant şi înfricoşător, ca foarte multe alte lucruri din Tărâmul Zânelor.

Nu sunt sigură că mă pricep la sărutat. Buzele mele sunt stângace. Vreau să-l aduc mai aproape şi, în acelaşi timp, să-l îndepărtez. Zânele nu au cine ştie ce tabuuri privitoare la decenţă, dar eu am. Mă tem că trupul meu muritor duh neşte a transpiraţie, a putreziciune şi a frică. Nu ştiu sigur unde ar trebui să-mi ţin mâinile, cât de tare să apuc, cât de adânc să-mi înfig unghiile în umerii lui. Şi cu toate că ştiu ce urmează după săruturi, cu toate că ştiu ce semnifică faptul că mâinile Ivii alunecă pe pulpele mele vinete în sus, până la coapsă, nu am idee cum să-mi ascund lipsa de experienţă.

Locke se desprinde de mine şi mă priveşte, iar eu mă stră duiesc să-mi alung panica din privire.

— Rămâi cu mine în noaptea asta, murmură el.

Pentru o clipă, am impresia că vrea să zică „cu el”, adică cu el, iar inima mea îşi zoreşte bătăile, cuprinsă de un amestec de dorinţă şi oroare. Apoi, brusc, îmi amintesc că va avea loc o petrecere – pentru asta îmi cere să rămân. Servitorii nevăzuţi, oriunde or fi, probabil că pregătesc moşia. În curând, s-ar putea ca Valerian, care a încercat să mă omoare, să apară dansând în grădină.

Ei bine, poate nu dansând. Probabil că va sta ţeapăn, rezemat de un perete, cu ceva de băut în mână, cu bandaje în jurul coastelor şi punând la cale în inima lui un nou plan de a mă omorî. Dacă nu cumva are noi ordine de a mă omorî, primite de la Cardan.

— Prietenilor tăi n-o să le convină, spun eu, dându-mă jos de pe masă.

— În scurt timp vor fi prea beţi ca să observe că eşti aici. Nu poţi să-ţi petreci viaţa închisă în micuţa cazarmă a lui Madoc.

Îmi adresează un zâmbet care, în mod clar, e menit să mă vrăjească. Cam reuşeşte. Îmi amintesc de oferta lui Dain de a-mi pune un punct al amorului pe frunte şi mă întreb într-o doară dacă nu cumva Locke are un asemenea punct, pentru că, în ciuda tuturor reţinerilor mele, oferta lui mă tentează.

— Nu am hainele potrivite, spun eu, arătând tunica cu care sunt îmbrăcată, pătată cu sângele lui Valerian.

Se uită la mine din cap până-n picioare, mai mult decât ar fi fost nevoie ca să-mi inspecteze hainele.

— Pot să-ţi fac rost de o rochie. Pot să-ţi aduc orice. M-ai întrebat despre Cardan, Valerian şi Nicasia – vino să-i vezi şi în afara lecţiilor, să-i vezi când sunt ridicoli şi beţi, când se înjosesc singuri. Să le vezi punctele vulnerabile, fisurile din armura lor. Trebuie să-i cunoşti ca să-i poţi învinge, nu? Nu zic că o să ajungă să-ţi placă mai mult, dar nu e nevoie să-ţi placă.

— Îmi place de tine, îi spun eu. Îmi place jocul ăsta de-a prefăcutul.

— De-a prefăcutul? repetă el, ca şi când n-ar fi sigur dacă nu cumva l-am insultat.

— Bineînţeles, spun eu, mergând la ferestrele sălii şi privind afară; lumina lunii se revarsă asupra intrării înfrunzite a labirintului. În apropiere sunt aprinse nişte torţe, ale căror flame tremură în adierea vântului. Bineînţeles că ne prefacem! Nu ne potrivim, dar e distractiv oricum.

Îmi aruncă o privire cercetătoare, conspirativă.

— Atunci hai s-o facem în continuare.

— Bine, spun eu neputincioasă. Rămân. Am să stau la petrecerea ta.

Până acum nu prea am avut parte de distracţie în viaţa mea. Îmi e greu să rezist promisiunii de distracţie.

Locke mă conduce prin câteva camere, până când ajungem la o uşă dublă. Preţ de o clipă, şovăie, întorcându-se spre mine. Apoi împinge uşile şi intrăm într-tin dormitor imens. Peste toate e aşternut un strat gros, apăsător, de praf. Zăresc urme de paşi – paşii a două persoane. A mai intrat aici, dar nu de multe ori.

— Rochiile din şifonier au fost ale mamei. Poţi împrumuta ce doreşti, spune el, luându-mă de mână.

Privind în jur la această cameră neatinsă, din inima conacului, înţeleg durerea lăuntrică ce l-a silit să o ţină închisă atât de mult timp. Mă bucur că mie mi-a permis să intru. Dacă aş fi avut o cameră plină cu obiectele mamei mele, nu ştiu dacă aş fi lăsat pe cineva să intre. Nici măcar nu ştiu dacă aş avea curajul să intru eu.

Deschide unul dintre dulapuri. Majoritatea hainelor sunt mâncate de molii, dar îmi dau seama cum au arătat cândva. O fustă cu un model cu boabe de rodie, alta strânsă ca o cortină, dezvăluind dedesubt o scenă cu marionete compuse din pietre

preţioase. Văd până şi o fustă brodată cu siluetele unor fauni care dansează, înalţi cât lungimea ei. Am admirat rochiile Orianei pentru eleganţa şi luxul lor, dar cele de faţă îmi stârnesc cheful pentru o rochie scandaloasă. Mă fac să-mi doresc s-o fi văzut pe mama lui Locke îmbrăcată în una dintre rochiile ei. Îmi dau impresia că a fost o persoană căreia îi plăcea să râdă.

— Nu cred că am mai văzut vreo rochie ca astea, îi spun eu. Chiar vrei să port una dintre ele?

Îşi petrece mâna peste o mânecă.

— Se pare că sunt cam putrezite.

— Nu, spun eu. Îmi plac.

Cea cu faunii e cel mai puţin deteriorată. O scutur de praf şi o trag pe mine îndărătul unui paravan vechi. Nu-mi e uşor, pentru că e tipul de rochie care se îmbracă greu fără ajutorul lui Tatterfell. N-am idee cum aş putea să-mi aranjez mai bine părul, aşa că îl las cum e – strâns sub forma unei coroniţe care-mi înconjoară creştetul. Când şterg cu mâna o oglindă argintată şi mă văd îmbrăcată în hainele unei zâne moarte, mă străbate un fior.

Deodată, nu mai ştiu de ce mă aflu aici, în palatul ăsta. Nu mai am aceeaşi încredere în intenţiile lui Locke. Când încearcă să mă împodobească cu bijuteriile mamei lui, le refuz.

— Hai să ieşim în grădină, îi spun eu, simţind că nu mai vreau să stau în încăperea asta goală, al cărei ecou îmi dă fiori.

Locke pune înapoi colierul lung de smaralde pe care-l ţinea în mâini. La plecare, privesc înapoi, spre şifonierul cu haine le mucegăite. În ciuda neliniştii mele, o parte din mine nu se poate abţine să nu-şi închipuie cum ar fi dacă aş deveni stăpâ na acestui loc. Să şi-l închipuie pe prinţul Dain purtându-şi coroana. Să-şi închipuie o petrecere la masa lungă de care m-am sprijinit când m-am sărutat cu Locke, toţi colegii mei bând din vinul verde-pal şi prefăcându-se că n-ar fi încercat niciodată să mă omoare. Şi pe Locke, ţinându-mă de mână.

Şi pe mine, spionându-i pe toţi pentru rege.

Labirintul viu e mai înalt decât un căpcăun şi e format din frunze lucioase, dese, de-un verde închis. Se pare că grupul lui Cardan se întâlneşte des aici. Îi aud râzând în centrul labirintului când ies afară alături de Locke, care a întârziat la propria sa petrecere. În aer se simte aroma lichiorului de pin. Flăcările torţelor împrăştie umbre lungi şi colorează totul în violet.

Încetinesc pasul.

Vâr mâna în buzunarul rochiei împrumutate şi îmi ating pumnalul, care încă e pătat cu sângele lui Valerian. În acea clipă, degetele mele întâlnesc un alt obiect, ceva lăsat, probabil, de mama lui Locke cu ani în urmă. Scot la iveală flecuşteţul – o ghindă din aur. Nu pare a fi vreo bijuterie – nu are lanţ.

Şi nu pot să-mi imaginez ce alt rol ar fi putut avea în afară de a fi frumoasă. Îi dau drumul înapoi în buzunar.

— Locke mă ţine de mână şi împreună străbatem labirintul, cotind acolo unde poteca îşi schimbă direcţia. Nu par a fi multe astfel de cotituri. Încerc să memorez traseul din mers, în caz că va trebui să găsesc singură ieşirea. Faptul că labirintul e atât de puţin complicat îmi provoacă nelinişte, în loc să-mi inspire încredere. Nu cred că există multe lucruri simple în Tărâmul Zânelor. Acasă, masa de cină se apropie de sfârşit fără prezenţa mea. Probabil că Taryn îi şopteşte lui Vivi că am plecat undeva cu Locke. Madoc pesemne că-şi înfige cuţitul în friptură încruntat, supărat pe mine pentru faptul că lipsesc de la lecţiile lui.

Am avut de înfruntat şi situaţii mai rele.

În centrul labirintului, un flautist cântă o melodie cu ritm sălbatic. Prin aer plutesc petale de trandafir alb. S-a adunat o mulţime de zâne care mănâncă şi beau la o masă lungă de banchet, plină aproape numai cu diverse băuturi – lichior în care plutesc rădăcini de mătrăgună, vin din prune acre, un lichid limpede în care a fost introdus un pumn de trifoi roşu. Şi pe lângă astea, sticluţe cu uitat auriu.

Cardan e întins pe o pătură, cu capul lăsat pe spate şi cu cămaşa lui albă, largă, cu nasturii descheiaţi. Deşi nu e atât de târziu, pare foarte beat. Buzele lui sunt pătate cu praf auriu. O fată cu coarne, pe care n-o cunosc, îl sărută pe gât, iar alta, cu părul ca narcisele, îşi apasă buzele de pulpa piciorului lui, chiar deasupra ghetei.

Spre uşurarea mea, nu-l văd pe Valerian. Sper că e acasă, îngrijindu-şi rana pe care i-am făcut-o.

Locke îmi aduce un păhărel de lichior şi iau o gură mică, fierbinte, ca să nu fiu nepoliticoasă. Încep imediat să tuşesc, în acea clipă, privirea lui Cardan se întoarce spre mine. Abia are ochii deschişi, dar le observ luciul, sunt umezi ca smoala. Mă priveşte în timp ce fata îl sărută pe gură, mă priveşte în timp ce

aceasta îşi strecoară mâna sub tivul cămăşii lui şifonate, caraghioase.

Mi se aprind obrajii. Îmi feresc privirea şi apoi mă supăr pentru că i-am dat satisfacţia de a mă vedea aparent stânjenită. Doar el se face de râs în postura asta, nu eu.

— Văd că un membru al Cercului Viermilor a ales să ne onoreze cu prezenţa în seara asta, spune Nicasia privindu-mă, venind ţanţoş spre noi, îmbrăcată cu o rochie în toate nuanţe le asfinţitului. Dar care dintre ele o fi?

— Cea care nu ţi-e dragă, îi spun eu, ignorându-i gluma răutăcioasă.

Replica asta o face să scoată un râset piţigăiat şi fals.

— O, s-ar putea să te surprindă să afli ce părere au unii dintre noi despre voi, amândouă.

— Ţi-am promis distracţie de altă calitate, spune înţepat Locke, luându-mă de braţ.

Îi sunt recunoscătoare pentru că mă trage înspre o masă scundă, în jurul căreia sunt răspândite perne la întâmplare, dar nu mă pot abţine să-i fac uşor cu mâna Nicasiei, un gest care să-i stârnească şi mai mult ostilitatea. Vărs lichiorul din pahar în iarbă când Locke se uită în altă parte. Flautistul îşi încheie cântecul şi un băiat dezbrăcat, acoperit cu vopsea aurie, strălucitoare, scoate la iveală o lăută şi începe un cântec deocheat despre inimile frânte: „Minunată doamnă! Nemiloa să doamnă! Dor îmi e de-a ta purtare rea. De păr mi-e dor. De ochi mi-e dor. Dor îmi e de coapsa ta”.

Locke mă sărută iar, înaintea focului. Ne pot vedea toţi, dar nu ştiu dacă se uită la noi, pentru că închid ochii cât de strâns pot.

Capitolul 17

Mă trezesc în conacul lui Locke, într-un pat acoperit cu tapiserii. Simt un gust de prune acre în gură, care e umflată de la săruturi. Locke e lângă mine, în pat, cu ochii închişi, îmbrăcat încă în hainele de la petrecere. Dau să mă ridic, dar mă opresc ca să-l privesc, să-i privesc urechile ascuţite şi părul ca blana de vulpe, buzele lui moi, braţele şi picioarele lungi, întinse în somn. Îşi sprijină capul pe una dintre mânecile sale cu volane.

Dintr-odată îmi aduc aminte ce s-a petrecut în noaptea trecută. Am dansat şi ne-am fugărit prin labirint. Ţin minte că am căzut în mâini şi am râs, ceea ce nu-mi stă deloc în fire. Chiar aşa, când îmi cobor privirea la rochia de bal împrumutată în care am dormit, zăresc petele de iarbă.

Nu că aş fi eu primul care i-ar înverzi rochia.

Prinţul Cardan m-a urmărit toată noaptea, ca un rechin agitat care dă târcoale, aşteptând momentul ideal ca să muşte. Până şi acum îmi amintesc negrul pârjolit al ochilor săi. Iar dacă am râs mai zgomotos de dragul de a-l enerva, dacă am zâmbit mai larg şi l-am sărutat pe Locke îndelung, astea ar fi nişte tertipuri pe care nu le-ar putea condamna nici Făpturile Văzduhului.

Însă acum noaptea pare a fi fost un vis lung şi imposibil.

Dormitorul lui Locke e în dezordine – cărţi şi haine împrăştiate pe divanuri şi canapele scunde. Mă duc cu chiu, cu vai la uşă şi păşesc pe coridoarele pustii ale conacului. Găsesc drumul înapoi spre camera prăfuită a mamei sale, dezbrac rochia ei şi trag pe mine hainele de ieri întind mâna ca să iau pumnalul din buzunar şi atunci, odată cu el, iese afară şi ghinda de aur.

Fără să stau pe gânduri, vâr atât cuţitul, cât şi ghinda în tunică. Vreau să păstrez un suvenir din acea noapte, ceva care să-mi amintească de cele petrecute, în caz că nu va mai fi să se întâmple ceva asemănător niciodată. Locke mi-a spus că pot împrumuta orice din încăpere, aşa că împrumut asta.

În drum spre ieşire, trec pe lângă masa lungă. Aici o întâlnesc pe Nicasia, care taie un măr în două cu un cuţit mic.

— Părul tău arată ca un tufiş, spune ea, vârându-şi în gură o felie de măr.

Privesc spre tipsia de argint de pe perete, care-mi arată doar imaginea mea distorsionată şi înceţoşată. Chiar şi aşa, se vede că are dreptate – am în jurul capului o aureolă brună, îmi ridic mâinile şi încep să-mi desfac coroniţa, pieptănându-l cu degetele.

— Locke doarme, spun eu, presupunând că Nicasia aşteaptă să-l vadă pe el.

M-am aşteptat să mă simt de parcă aş avea un avantaj împotriva ei, din moment ce eu am ieşit din dormitorul lui, dar, de fapt, simt numai un dram de panică.

Nu ştiu cum se procedează. Nu ştiu ce trebuie făcut când mă trezesc în locuinţa unui băiat şi apoi stau de vorbă cu fata cu

care a avut o relaţie. Cert că e, în acelaşi timp, o fată care probabil că mă vrea moartă e, în mod bizar, singurul aspect al acestei situaţii care mi se pare normal.

— Mama mea şi fratele lui se aşteptau să ne căsătorim, spune ea pe un ton care dă impresia că vorbeşte cu aerul, în niciun caz cu mine. Avea să fie o alianţă utilă.

— Cu Locke? întreb eu derutată.

Nicasia îmi aruncă o privire agasată, din cauza întrebării mele, care se pare că i-a întrerupt povestea o clipă.

— Eu şi Cardan. El strică lucrurile. Asta-i place. Să strice lucrurile.

Fireşte că lui Cardan îi place să strice lucrurile. Mă întreb cum e posibil să-şi fi dat seama tocmai acum. Aş fi zis că ăsta e unul din punctele lor comune.

— O las cu mărul şi cu amintirile ei şi pornesc spre palat. Vântul adie răcoros printre copaci, înfoindu-mi părul dezlegat şi aducând cu sine mirosul de pin. Pe cer aud ţipătul pescăruşi lor. E convenabilă lecţia de azi, mă bucur că am o justificare să nu merg acasă şi să aud ce o fi având să-mi zică Oriana.

— Astăzi, lecţia se desfăşoară în turn, locul care-mi place cel mai puţin. Urc treptele şi mă pregătesc. Am întârziat, dar găsesc un loc liber pe o bancă din spate. Taryn stă în cealaltă parte. Îmi aruncă o singură privire, ridicând din sprâncene. Cardan e lângă ea, îmbrăcat în catifea verde, cu spini cusuţi cu aţă aurie, cu vârfurile albastre. Stă tolănit în scaun, lovind agitat cu degetele suprafaţa de lemn a băncii de lângă el.

Privindu-l, devin tot atât de agitată.

Măcar nu a venit Valerian. Ar fi prea mult să sper că nu se va mai întoarce niciodată, dar măcar mă pot bucura de ziua de azi.

Un instructor nou, un cavaler pe nume Dulcamara, ne vorbeşte despre cutumele legate de moştenire, anticipând, probabil, încoronarea care se apropie.

Încoronarea, care va marca şi ascensiunea mea la putere. Odată ce prinţul Dain va fi înalt rege, spionii săi vor putea cutreiera umbrele regatului Elfhame şi numai Dain însuşi ne va putea cere socoteală.

— La unele dintre Curţile inferioare, ucigaşul regelui sau al reginei îşi poate însuşi tronul, zice Dulcamara.

În continuare ne spune că ea aparţine Curţii Termitelor, care încă nu s-a alăturat stindardului lui Eldred.

Deşi nu poartă armură, ţinuta ei arată că e obişnuită cu greutatea ei.

— Şi de aceea, Regina Mab a convenit cu zânele sălbatice să făurească coroana pe care o poartă regele Eldred, care poa te fi transmisă numai urmaşilor săi. Ar fi dificil să o obţină cineva prin forţă.

Rânjeşte răutăcios.

Dacă Cardan ar încerca să-i întrerupă lecţia, tipa arată de parcă l-ar mânca de viu şi i-ar frânge oasele ca să le sugă măduva.

Copiii nobilimii o urmăresc pe Dulcamara cu o oarecare nelinişte. Circulă zvonuri care spun că Lordul Roiben, regele ei, are de gând să depună jurământ în slujba noului înalt rege, aducând cu sine curtea sa numeroasă, care îi ţine piept lui Madoc de ani de zile. Faptul că Roiben se va alătura înaltei curţi a regatului Elfhame e considerat de mulţi drept un succes diplomatic fără pereche, iar învoiala a fost negociată de prinţul Dain, împotriva dorinţelor lui Madoc. Bănuiesc că Dulcamara a venit să asiste la încoronare.

Larkspur, unul dintre cei mai mici dintre noi, întreabă cu o voce piţigăiată:

— Ce se va întâmpla când nu vor mai fi copii în linia Sălcii?

Zâmbetul Dulcamarei devine mai blând.

— Când vor fi mai puţin de doi descendenţi – unul care să poarte coroana şi unul care să o aşeze pe capul conducătorului înalta coroană şi puterea ei se vor nărui. Întreg regatul Elfhame se va elibera de constrângerea jurămintelor depuse faţă de ea. Şi apoi, cine ştie? Poate că un conducător nou va făuri o nouă coroană. Poate că veţi reveni la războaiele împotriva curţilor mai mici, Seelie şi Unseelie. Poate că vă veţi alătura stindardului nostru, în sud-vest.

Zâmbetul ei sugerează limpede care variantă i-ar conveni mai mult.

Ridic mâna. Dulcamara îmi face semn din cap să vorbesc.

— Dacă ar încerca cineva să obţină coroana?

Cardan îmi aruncă o privire. Aş vrea să i-o întorc cu ură, dar, fără să vreau, mi-l amintesc întins pe jos, lângă fetele alea. Obrajii mi se înroşesc din nou. Îmi cobor ochii în pământ.

— O întrebare interesantă, spune Dulcamara. Legenda spune că coroana nu va permite să fie aşezată pe creştetul cuiva care

nu e urmaş al Reginei Mab, dar sângele ei a fost foarte rodnic. Atât timp cât pentru coroană s-ar lupta doi urmaşi, aceştia ar putea să o obţină pe această cale. Însă cel mai mare pericol legat de o încercare de lovitură de stat ar fi următorul: coroana e blestemată, astfel încât uciderea persoanei care o poartă provoacă moartea celui vinovat.

Mă gândesc la biletul pe care l-am găsit acasă la Balekin, la ciupercile cuc şi la puncte vulnerabile.

După lecţie, cobor treptele cu grijă, amintindu-mi cum le-am coborât în goană după ce l-am înjunghiat pe Valerian. Vederea mi se înceţoşează şi ameţesc o clipă, dar momentul trece. Taryn, venind din urma mea, mai că mă împinge înspre pădure când ajungem afară.

— În primul rând, spune ea, trăgându-mă peste petice de ferigi răsucite, nimeni nu ştie că ai lipsit toată noaptea trecută, în afară de Tatterfell, căreia i-am dat unul dintre cele mai frumoase inele ale tale ca să mă asigur că nu va spune nimă nui. Dar trebuie să-mi zici unde ai fost.

— Locke a dat o petrecere la el acasă, spun eu. Am rămas dar n-a fost, adică nu s-a întâmplat mare lucru. Ne-am sărutat. Asta a fost tot.

Taryn scutură din cap şi codiţele ei de culoarea castanelor zboară încolo şi-ncoace.

— Nu prea îmi vine să cred.

Oftez, poate cu puţin prea multă emfază.

— Ce motiv aş avea să te mint? Nu eu ascund identitatea băiatului care-mi face curte.

Taryn se încruntă.

— Cred doar că atunci când dormi în camera cuiva, în patul cuiva, asta înseamnă mai mult decât câteva săruturi.

Mă aprind în obraji, amintindu-mi cum a fost să mă trezesc lângă trupul lui întins. Ca să-i abat gândurile de la mine, încep să pun sub semnul întrebării situaţia ei.

— Aaaa, poate că e vorba de prinţul Balekin. Ai să te căsătoreşti cu prinţul Balekin? Sau poate cu Noggle, ca să puteţi număra stelele împreună.

Mă plesneşte peste braţ, puţin cam prea tare.

— Nu mai încerca să ghiceşti, îmi zice. Ştii bine că nu am voie să-ţi spun.

— Au.

Culeg o floare albă de guşa porumbelului şi mi-o potrivesc după ureche.

— Aşadar, îţi place de el? întreabă ea. Adică îţi place cu adevărat?

— De Locke? întreb eu. Bine-nţeles că-mi place.

Taryn îmi aruncă o privire ciudată şi mă întreb cât de în grijorată a fost din cauza mea, pentru că n-am venit acasă astă-noapte.

De Balekin îmi place mai puţin, spun eu şi ea îşi dă ochii peste cap.

Când ajungem înapoi la fortăreaţă, descopăr că Madoc a lăsat un mesaj cum că se va întoarce târziu. Neavând prea multe de făcut de data asta, o caut pe Taryn, dar, cu toate că am văzut-o urcând la etaj în urmă cu numai câteva minute, n-o găsesc în camera ei. În schimb, rochia ei e întinsă pe pat şi şifonierul e deschis, înăuntru fiind agăţate neglijent câteva rochii, ca şi când le-ar fi scos şi apoi s-ar fi gândit că nu sunt bune.

Oare a plecat să se vadă cu peţitorul ei? Fac un tur al încăperii, încercând s-o privesc cu ochii unui spion, atentă la indicii care să-mi dezvăluie vreun secret. Nu observ nimic neobişnuit, în afară de câteva petale de trandafir care se ofilesc pe măsuţa ei de toaletă.

Mă duc în camera mea şi mă întind în pat, trecând în revistă amintirile legate de noaptea anterioară. Bag mâna în buzunar după pumnal, să-l curăţ în sfârşit. Când îl scot, descopăr că am în mână şi ghinda. Întorc obiectul pe toate părţile.

E o bucată solidă din metal – un obiect foarte frumos. Iniţial, îl consider numai atât, dar apoi observ liniile subţiri care îl străbat, linii fine care par să indice părţi mobile. Ca şi când ar fi un puzzle.

Nu pot să deşurubez partea de deasupra, deşi încerc. Nu pare că aş putea face altceva cu el. Sunt pe cale să mă dau bătută şi să-l azvârl pe măsuţa mea de toaletă, dar atunci zăresc o gaură mică pe fund, atât de mică, încât e aproape invizibilă. Sar din pat şi scotocesc prin birou, în căutarea unei agrafe. Cea pe care o găsesc are o perlă în capăt. Încerc să potrivesc acul în ghindă. Durează puţin, dar reuşesc, împing până când aud un clic, iar obiectul se deschide.

Nişte trepte mecanizate se dau în lături din centrul lucitor, unde descopăr o pasăre mică şi aurie. Ciocul ei se mişcă şi

pasărea vorbeşte cu o voce firavă şi scârţâită. „Draga mea prietenă, acestea sunt ultimele cuvinte ale lui Liriope. Am trei păsări de aur pe care le răspândesc. Trei încercări ca una dintre ele să ajungă în mâinile tale. Condiţia mea s-a agravat prea mult pentru ca antidotul să-şi mai facă efectul, deci, dacă asculţi acest mesaj, află că îţi las povara secretelor mele şi ultima dorinţă a inimii mele. Protejează-l. Du-l departe de pericolele acestei curţi. Fereşte-l şi niciodată să nu-i spui adevărul despre ceea ce mi s-a întâmplat.”

Tatterfell intră în cameră, purtând o tavă cu veselă pentru ceai. Încearcă să tragă cu ochiul la ceea ce fac, dar eu acopăr ghinda cu mâinile.

După ce pleacă, las jos micul obiect şi-mi torn o ceaşcă de ceai, cu care îmi încălzesc mâinile. Liriope e mama lui Locke. Pare a fi un mesaj în care îi cere cuiva – prietenului ei drag – să-l ducă – pe Locke – departe. Spune că mesajul conţine „ultimele ei cuvinte”, deci trebuie să fi ştiut că urma să moară. Poate că trebuia ca ghindele să fie trimise tatălui lui Locke, în speranţa că Locke îşi va petrece restul vieţii explorând locuri sălbatice împreună cu el, în loc să fie amestecat în diverse intrigi.

Dar, din moment ce Locke e încă aici, se pare că niciuna dintre cele trei ghinde nu a fost găsită. Poate că toate au ră mas în iatacul ei.

Ar trebui să i-o dau, să-l las să hotărască singur ce trebuie făcut cu ea. Dar mă tot gândesc la biletul de pe biroul lui Balekin, cel care părea că-l implică în uciderea lui Liriope. Să-i spun totul lui Locke?

Cunosc originea ciupercilor cuc care te interesează, dar ceea ce vei face cu informaţia asta nu trebuie să aibă legătură cu mine.

Întorc în gând cuvintele pe toate părţile, aşa cum am întors ghinda în mână, şi simt aceleaşi linii care despart părţile unite.

E ceva straniu legat de fraza asta.

O scriu iar pe o bucată de hârtie, ca să fiu sigură că o ţin minte corect. Când am citit-o întâia oară, biletul părea să arate că Regina Orlagh găsise o otravă letală pentru Balekin. Însă ciupercile cuc – deşi sunt rare – cresc singure, în sălbăticie, chiar şi pe insula asta. Am cules ciuperci cuc în Pădurea Albă, lângă albinele cu ţepi negri, care-şi construiesc cuiburile sus, în copaci – din mierea lor se poate prepara un antidot, după cum am aflat

recent, din lecturile mele. Ciupercile cuc nu sunt periculoase dacă nu bei lichidul roşu.

Dacă biletul Reginei Orlagh nu spunea că găsise ciuperci cuc, ca să i le dea lui Balekin? Dacă cuvintele „cunosc originea" însemnau concret numai că ştia de unde proveniseră anumite ciuperci? La urma urmei, scrie „ce vei face cu informaţia asta", nu „ce vei face cu ciupercile astea". Îl avertizează în privinţa modului în care se va folosi de informaţie, nu de ciupercile propriu-zise.

Ceea ce înseamnă că nu-l va otrăvi pe Dain.

Înseamnă, de asemenea, că s-ar putea ca Balekin să fi descoperit cine a provocat moartea mamei lui Locke, din moment ce a aflat cui i-au aparţinut ciupercile care au omorât-o. Poate că răspunsul se afla acolo, printre celelalte hârtii, pe care eu, nerăbdătoare, le-am trecut cu vederea.

Trebuie să mă întorc. Trebuie să ajung iarăşi în turn. Chiar azi, înainte de apropierea încoronării. Pentru că s-ar putea ca Balekin să nu încerce să-l omoare pe Dain, iar Curtea Umbre lor să fi înţeles greşit situaţia. Sau, dacă a înţeles-o corect, Balekin nu o va face cu ciuperci cuc.

Dau pe gât ceaiul şi găsesc hainele de servitoare în fundul şifonierului. Îmi dezleg părul şi-l aranjez astfel încât să arate aproximativ ca împletiturile grosolane pe care le aveau fetele din conacul lui Balekin. Îmi ascund pumnalul în dreptul coapsei, sus, şi-mi torn în buzunar puţină sare din cutia de argint. Apoi îmi iau mantia, încalţ pantofii din piele şi ies pe uşă. Palmele au început să-mi transpire.

Am învăţat multe lucruri noi de la prima mea incursiune în Conacul Scorburos, suficiente încât să înţeleg mai bine riscurile pe care mi le asum. Acest fapt nu mă ajută deloc să-mi liniştesc emoţiile. Având în vedere în ce împrejurări l-am văzut pe Balekin alături de Cardan, nu sunt deloc convinsă că aş putea îndura ceea ce mi-ar face dacă m-ar descoperi.

Inspir adânc şi-mi amintesc că nu trebuie să fiu descoperită.

Gândacul spune că asta e adevărata sarcină a unui spion. Informaţiile sunt pe locul doi. Sarcina e să nu te laşi descoperit.

În sala mare, trec pe lângă Oriana. Aceasta mă măsoară din cap până-n picioare. Trebuie să-mi stăpânesc instinctul de a-mi aduna mantia mai strâns în jurul meu. Oriana poartă o rochie de culoarea dudelor crude şi are părul strâns puţin la spate.

Vârfurile urechilor ei ascuţite sunt acoperite cu cercei sclipitori din cristal. O invidiez puţin din cauza lor. Dacă i-aş purta, ar ascunde rotunjimea urechilor mele, specifică oamenilor.

— Ai ajuns acasă foarte târziu astă-noapte, spune ea, încordându-şi uşor buzele de iritare. Nu ai venit la cină şi tatăl tău se aştepta să te antrenezi cu el.

— N-o să se mai întâmple, spun eu şi apoi imediat îmi regret declaraţia, pentru că, probabil, nu voi veni la cină nici în seara asta. De mâine. De mâine, n-o să se mai întâmple.

— Creatură fără simţ al răspunderii, spune Oriana, uitându-se la mine de parcă intensitatea pură a privirii ei mi-ar putea răscoli secretele. Pui ceva la cale.

Mi-e foarte lehamite de bănuielile ei, cumplit de lehamite.

— Mereu ai impresia asta, spun eu. Numai că de data asta ai dreptate.

Lăsând-o să se perpelească, întrebându-se ce am vrut să zic, cobor scările şi ies afară, pe iarbă. De data asta, nu-mi stă nimeni în drum, nimeni care să încerce să mă abată de la planul meu.

De data asta, nu mai iau broasca; sunt mai precaută. Păşind prin pădure, zăresc o bufniţă care zboară în cercuri pe deasupra. Îmi trag pe cap gluga mantiei, ca să-mi acopăr faţa.

La Conacul Scorburos, îmi ascund mantia afară, printre buştenii unei grămezi de lemne, şi intru prin bucătărie, unde se pregăteşte cina. Pui de porumbel sunt unşi cu gem de trandafir şi mirosul pieliţei lor crocante face să îmi lase imediat gura apă şi stomacul să mi se strângă.

Deschid un dulap şi dau cu ochii de vreo zece lumânări, toate având culoarea pielii şi fiind însemnate cu pecetea aurie a stemei personale a lui Balekin – trei păsări negre care râd. Scot nouă lumânări şi, străduindu-mă să merg cu mişcări cât mai mecanice, trec cu ele pe lângă paznici. Unul dintre ei îmi aruncă o privire ciudată. Sunt convinsă că ceva nu e în regulă cu mine, dar mi-a mai văzut chipul şi de data asta înaintez cu paşi mai siguri decât data trecută.

Asta până când îl văd pe Balekin coborând scările.

Priveşte înspre mine şi abia reuşesc să-mi plec capul, mergând mai departe cu paşi egali. Duc lumânările în camera din faţa mea, care descopăr că e biblioteca.

Spre marea mea uşurare, nu pare că mă vede cu adevărat,

însă inima îmi bate aprig şi respiraţia mi-e agitată.

Fata servitoare care curăţa grătarul din camera lui Cardan aşază cărţi pe rafturi cu un aer distrat. E aşa cum mi-o amintesc – slabă, cu buzele crăpate şi cu ochii încercănaţi. Mişcările ei sunt lente, ca şi cum aerul ar fi dens ca apa. În visul ei indus de drog, nu sunt cu nimic mai interesantă decât mobila şi cu atât mai puţin importantă.

Cercetez nerăbdătoare rafturile, dar nu văd nimic util. Trebuie să urc în turn, să studiez toată corespondenţa prinţului Balekin, în speranţa că voi găsi vreun indiciu legat de mama lui Locke sau de Dain sau de încoronare, vreun indiciu pe care l-am trecut cu vederea.

Dar nu pot să fac nimic atât timp cât Balekin îmi stă în cale, între mine şi scări.

Mă uit iar la fată. Mă întreb cum o fi viaţa ei aici, care i-or fi visurile. Dacă a avut vreodată, măcar un moment, posibilitatea de a evada. Cel puţin eu sunt ferită de o asemenea soartă, în cazul în care chiar s-ar întâmpla ca Balekin să mă descopere, datorită vrăjii.

Aştept, numărând până la o mie, şi aşez lumânările pe un scaun. Apoi scot capul afară. Din fericire, Balekin a plecat. Pornesc repede în sus, pe scări, înspre turn. Îmi ţin respiraţia când trec pe lângă uşa lui Cardan, însă norocul e de partea mea. E închisă.

Ajung în capul scărilor şi intru în biroul lui Balekin. Observ ierburile din borcanele împrăştiate prin cameră, pe care le văd cu ochi noi. Câteva dintre ele sunt otrăvuri, dar majoritatea sunt doar narcotice. Nu văd nicăieri ciuperci cuc. Mă duc la biroul lui şi-mi şterg mâinile de stofa aspră a rochiei, străduindu-mă că nu las nicio urmă de transpiraţie şi să me morez poziţiile hârtiilor.

Găsesc două scrisori de la Madoc, dar nu pare să fie vorba decât de cavalerii care vor participa la încoronare şi de aşezarea lor în jurul podiumului principal. Sunt şi altele care par că se referă la diverse sarcini, la petreceri şi desfrâuri şi orgii. Nimic legat de ciupercile cuc, absolut nimic legat de otrăvuri. Nimic despre Liriope sau despre vreun asasinat. Singurul lu cru care mă surprinde cât de cât e o poezie de dragoste de doi bani, scrisă de mâna lui Dain, referindu-se la o femeie neidentificatâ, despre care aflu doar că are „păr ca răsăritul soarelui” şi „ochi luminoşi ca stelele”.

Mai rău, niciuna dintre scrsorile găsite nu îmi oferă vre un indiciu cu privire la un plan îndreptat împotriva prinţului Dain. Dacă Balekin îşi va ucide fratele, e îndeajuns de isteţ încât să nu lase dovezi la iveală. Până şi scrisoarea legată de ciupercile cuc a dispărut.

Am riscat degeaba cu vizita asta la Conacul Scorburos.

Un moment, stau pe loc, încercând să-mi fac ordine în gânduri. Trebuie să plec fără să atrag atenţia asupra mea.

O mesageră. Mă voi da drept mesageră. Mereu sosesc şi pleacă mesaje de pe moşii. Iau o foaie goală de hârtie şi scriu „Madoc” pe o parte, după care o împăturesc şi o prind cu o pecete din ceară. Sulful chibritului pluteşte o clipă în aer. În timp ce se risipeşte, cobor treptele cu mesajul fals în mână.

Când trec pe lângă bibliotecă, mă opresc o clipă. Fata e încă aici, ridică mecanic cărţi dintr-un teanc şi le aşază pe rafturi. Se va ocupa de ele până când i se va spune să facă altceva, până când va leşina, până când va dispărea, uitată de toţi. Ca şi când ar fi fost un nimic.

Nu pot să o părăsesc.

Eu nu am niciun motiv să mă întorc în lumea muritorilor, dar poate că ea are. Şi da, trădez încrederea pe care o are Prinţul Dain în mine, trădez însuşi tărâmul. Îmi dau seama. Dar, cu toate acestea, nu pot să o părăsesc.

Această realizare îmi inspiră un soi de uşurare.

Intru în bibliotecă, punând biletul pe o masă. Fata nu se întoarce, nu reacţionează deloc. Vâr mâna în buzunar şi iau puţină sare în podul palmei. I-o bag sub ochi, aşa cum aş îmbia un cal cu zahăr.

— Mănâncă asta, îi şoptesc.

Fata se întoarce spre mine, dar pare că se uită în gol.

— Nu am voie, spune ea cu o voce răguşită, care nu a mai fost folosită de mult timp. Fără sare. Nu avem voie să…

Îmi lipesc palma de gura ei şi o parte din sare curge pe jos, restul atingându-i buzele.

— Sunt o idioată. O idioată impulsivă.

Îmi petrec braţul pe după gâtul ei şi o trag în fundul bibliotecii. Fata ba încearcă să ţipe, ba încearcă să mă muşte, îmi tot zgârie braţele, înfigându-şi unghiile în pielea mea. O ţin locului, lipită de zid, până când se lasă moale, până când renunţă să mai lupte.

— Îmi pare rău, îi şoptesc, ţinând-o în braţe şi improvizând. Nu vreau să-ţi fac rău. Vreau să te salvez. Te rog, lasă-mă să te ajut. Lasă-mă să te salvez.

În cele din urmă, după ce rămâne nemişcată o vreme, mă decid să risc şi-mi retrag mâna. Fata gâfâie, respirând scurt şi repede. Însă nu ţipă, ceea ce pare a fi un semn bun.

— Plecăm de aici, îi spun. Ai încredere în mine.

Se uită la mine cu o privire pustiită, confuză.

— Poartă-te ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

O ridic în picioare şi descopăr că-i cer ceva imposibil. Ochii i se rotesc în cap ca ai unui ponei înnebunit. Nu ştiu cât va mai dura până când îşi va pierde minţile cu totul.

Totuşi, nu rămâne decât să o trag după mine şi să părăsim Conacul Scorburos cât mai repede. Arunc o privire în sala principală. Încă e pustie, aşa că o trag pe fată afară din bibliotecă. Aceasta priveşte în jur de parcă acum ar vedea întâia oară scările masive din lemn şi galeria superioară. Atunci îmi amintesc că mi-am uitat biletul fals în bibliotecă.

— Stai aşa, îi spun eu. Trebuie să mă întorc şi să…

Fata scoate un geamăt înspăimântat şi încearcă să se desprindă din strânsoarea mea. O târăsc oricum după mine şi înşfac scrisoarea. O mototolesc şi o îndes în buzunar. De acum nu mai are niciun rost, din moment ce paznicii ar putea să-şi amintească de ea şi să facă legătura dintre dispariţia unei servitoare şi familia persoanei care a răpit-o.

— Cum te cheamă?

Fata scutură din cap.

— Trebuie să-ţi aminteşti, insist eu.

E oribil că, în loc să fiu înţelegătoare, sunt enervată. Vino-ţi în fire, gândesc eu. Renunţă la sentimentele pe care le simţi. Hai să mergem.

— Sophie, spune ea cu un fel de suspin.

Lacrimile i se adună în ochi. Mă simt din ce în ce mai vinovată pentru cruzimea cu care urmează să o tratez.

— Nu ai voie să plângi îi spun cât se poate de aspru, sperând că tonul vocii mele o va speria suficient încât să mă asculte.

Mă străduiesc din răsputeri să vorbesc ca Madoc, să vorbesc ca şi când aş fi obişnuită să-mi fie urmate ordinele.

— Nu trebuie să plângi. Am să te plesnesc dacă trebuie.

Fata se strâmbă, dar se linişteşte. Îi şterg ochii cu dosul

palmei.

— Bine? întreb eu.

Văzând că nu răspunde, mă gândesc că discuţiile nu-şi mai au rostul. O conduc înspre bucătărie. Va trebui să trecem pe lângă paznici; nu există nicio altă ieşire. Şi-a lipit pe chip un zâmbet oribil, ca un rictus, dar e bine măcar că are destulă stăpânire de sine pentru atâta lucru. În timp ce ne îndreptăm spre paznici, intensitatea privirii ei e imposibil de ascuns.

Improvizez, străduindu-mă să dau impresia că recit un mesaj memorat pe dinafară, fără inflexiuni în glas.

— Prinţul Cardan spune că trebuie să mergem să-l servim.

Unul dintre paznici se întoarce spre celălalt.

— Lui Balekin n-o să-i convină.

Încerc să nu reacţionez, dar e dificil. Pur şi simplu stau şi aştept. Dacă sar la noi, va trebui să-i omor.

— Prea bine, spune primul paznic. Mergeţi. Dar anunţaţi-l pe Cardan că fratele lui îi cere ca de data asta să vă aducă înapoi, pe amândouă.

Nu mă încântă cuvintele astea.

— Celălalt paznic se uită la Sophie şi la ochii ei înnebuniţi.

— Ce vezi?

Simt cum tremură lângă mine, întregul ei trup tremură. Trebuie să spun repede ceva, înainte să vorbească ea.

— Alteţa sa Cardan ne-a spus să „căscăm ochii”, spun eu, sperând că va părea verosimilă ideea că Sophie ar fi fost derutată de un ordin atât de ambiguu şi că aşa se explică comportamentul ei.

Apoi traversez bucătăria împreună cu Sophie şi trecem pe lângă slugile pe care nu le salvez, conştientă de zădărnicia faptelor mele. În ansamblu, oare chiar contează dacă ajut o singură persoană?

După ce voi dobândi putere, voi găsi o cale de a-i ajuta pe toţi, îmi spun eu. Şi după ce Dain va ajunge la conducere, voi avea putere.

Am grijă să nu fac mişcări rapide. Îmi îngădui să respir numai atunci când ajungem în sfârşit afară.

Şi se adevereşte că ar fi trebuit să mai aştept. Cardan vine spre noi, călare pe un armăsar înalt, cenuşiu bălţat. În urma lui vine călare o fată – Nicasia. Îndată ce va intra în conac, paznicii îl vor întreba de noi. Îndată ce va intra, îşi va da seama că ceva

e putred.

Asta dacă nu cumva mă vede şi-şi dă seama înainte.

Care ar fi pedeapsa pentru răpirea slugii unui prinţ? Nu ştiu. Poate un blestem, de exemplu, să fiu prefăcută într-un corb şi silită să zbor în nord, unde să trăiesc de şapte ori câte şapte ani într-un palat de gheaţă... sau mai rău, să nu fie vorba de niciun blestem. O execuţie.

E nevoie de toate puterile mele ca să mă abţin s-o iau la sănătoasa. Doar nu am iluzia că aş reuşi să ajung în pădure, mai ales din moment ce o am şi pe fata asta pe cap.

— Nu te mai zgâi, îi şuier lui Sophie, mai aspru decât aş fi vrut. Coboară-ţi privirea în pământ.

— Nu mă mai certa, spune ea, dar măcar nu plânge.

Ţinându-mi capul plecat, pornim spre pădure, ţinându-ne de braţ.

Cu colţul ochiului îl văd pe Cardan descălecând din şa, cu părul negru răscolit de vânt. Se uită în direcţia mea şi se opreşte o clipă. Îmi ţin respiraţia şi nu fug.

Nu pot să fug.

Nu se aude niciun tropot furtunos de cai, nimeni nu goneşte pe urmele noastre, ca să ne prindă şi să ne pedepsească. Spre uşurarea mea nemărginită, Cardan pare că nu vede de cât două servitoare care se îndreaptă spre pădure, poate ca să adune lemne sau să culeagă mure sau mai ştiu eu ce.

Cu cât ne apropiem de pădure, cu atât fiecare pas îmi pare mai plin de suspans.

Atunci, Sophie cade în genunchi şi se întoarce ca să privească conacul lui Balekin. Din adâncul gâtlejului ei răsună un geamăt ascuţit.

— Nu, spune ea, scuturând din cap. Nu nu nu nu nu. Nu. Nu e real. Nu s-a întâmplat.

O smulg de jos, îndesându-mi degetele în subsuoara ei.

— Mişcă, spun eu. Mişcă, altfel te las aici. Pricepi ce-ţi zic? Am să te las aici şi prinţul Cardan o să te găsească şi o să te târască înapoi.

Arunc o privire fugară înapoi şi-l zăresc. A descălecat şi duce calul la grajd. Nicasia încă e călare pe al ei şi râde la vreo replică a lui, cu capul lăsat pe spate. Şi el zâmbeşte, dar nu e rânjetul lui obişnuit. Nu arată ca un ticălos malefic, scos din basme. Arată ca un băiat care nu e din soiul oamenilor, care a ieşit la o

plimbare sub lumina lunii cu o prietenă.

Sophie înaintează şovăitor. Nu trebuie să ne lăsăm descoperite tocmai acum, când suntem atât de aproape.

În clipa în care păşesc pe pământul acoperit cu ace de pin al pădurii, răsuflu îndelung. O oblig să meargă în continuare, până când ajungem la pârâu. O silesc să-l traverseze, deşi apa rece şi nămolul greoi ne încetinesc mersul. Orice cale de a ne ascunde urmele merită urmată.

În cele din urmă, Sophie îngenunchează pe mal şi se lasă pradă plânsului. Eu o privesc şi îmi doresc să fi ştiut ce să fac. Îmi doresc să fi fost o persoană mai bună şi mai înţelegătoare, în loc să fiu iritată şi îngrijorată la gândul că orice moment de zăbavă poate duce la prinderea noastră. Mă forţez să mă aşez pe rămăşiţele unui buştean mâncat de termite de pe malul pârâului şi o las să plângă, dar după câteva minute, văzând că lacrimile nu încetează, mă duc la ea şi îngenunchez în iarba noroioasă.

— Casa mea nu e departe, spun eu, străduindu-mă să fiu convingătoare. Mai avem puţin de mers.

— Taci! strigă ea, ridicând mâna ca să mă alunge.

Sunt pe cale să izbucnesc. Simt nevoia să urlu la ea. Să o scutur. Îmi muşc limba şi-mi încleştez pumnii ca să mă stăpânesc.

— Bun, spun eu, inspirând adânc. Toate se petrec prea iute, ştiu. Dar chiar vreau să te ajut. Pot să te ajut să evadezi din Tărâmul Zânelor. Chiar în noaptea asta.

Fata clatină iar din cap.

— Nu ştiu, spune ea. Nu ştiu. Eram la Omul în Flăcări şi am întâlnit un tip care a spus că era angajat la un bogătaş ciudat, îi servea aperitive într-unul dintre corturile cu aer condiţionat. Numai să nu furi nimic, mi-a zis el. Dacă furi, va trebui să-mi slujeşti o mie de ani…

Glasul i se stinge, dar acum înţeleg cum a fost prinsă în capcană. Trebuie să i se fi părut că tipul glumea. Probabil că a râs, iar el a zâmbit. Şi apoi, fie că ar fi mâncat un singur biscuit din creveti, fie că si-ar fi vârât în buzunare vreun obiect de argintărie, ar fi fost acelaşi lucru.

— E în regulă, spun eu fără sens. Va fi bine.

Se uită la mine şi pare că e întâia oară când mă vede, observă că sunt îmbrăcată ca ea, ca o servitoare, dar că ceva e ciudat la

mine.

— Cine eşti? Unde suntem? Ce s-a întâmplat cu noi?

Am întrebat-o cum o cheamă, aşa că cred că ar trebui să îi spun şi eu numele meu.

— Eu sunt Jude. Am crescut aici. Una dintre surorile mele poate să te poarte peste mare şi să te ducă la aşezarea omenească din apropiere. De acolo, poţi să suni pe cineva să te ia sau poţi să te duci la poliţie, iar ei îi vor găsi pe ai tăi. Aproape ai scăpat.

Sophie încearcă să priceapă cuvintele mele.

— Locul ăsta e un fel de… ce s-a întâmplat? îmi amintesc nişte lucruri, nişte lucruri imposibile. Şi am vrut. Nu, nu se poate să fi vrut…

Cuvintele i se sting pe buze şi nu-ştiu ce să zic. Nu reuşesc să ghicesc sfârşitul enunţului.

— Te rog, spune-mi doar că nu e real. Nu cred că aş putea trăi dacă aş crede că toate astea sunt reale.

Se uită prin pădure de parcă, dacă ar putea să-şi demon streze faptul că nu e magică, ar însemna că nici celelalte nu sunt. Ceea ce e stupid. Toate pădurile sunt magice.

— Haide, spun eu, pentru că, pe lângă faptul că nu-mi pla ce cum vorbeşte, nu are rost să mai zăbovim de dragul de a o face să se simtă mai bine.

Va trebui să accepte faptul că e prizonieră în Tărâmul Zânelor. Doar nu am vreo barcă cu care să o ajut să traverseze apa; n-am decât armăsarii din rugină ai lui Vivi.

— Poţi să mai mergi puţin? o întreb.

Cu cât ajunge mai repede în lumea umană, cu atât mai bine.

— Pe măsură ce mă apropii de moşia lui Madoc, îmi amintesc de mantie, care încă e strânsă grămadă şi ascunsă într-un teanc de lemne de lângă Conacul Scorburos, şi-mi blestem iarăşi zilele. O conduc pe Sophie până la grajduri şi o aşez într-o boxă liberă. Se ghemuieşte în fân. Am impresia că şi-a pierdut şi ultimul dram de încredere în mine când a văzut broasca uriaşă.

— Ei, iată-ne, spun cu o veselie forţată. Mă duc înăuntru să o chem pe sora mea şi vreau să aştepţi aici. Promite-mi.

Sophie îmi aruncă o privire teribilă.

— Nu pot. Nu pot să fac faţă.

— Trebuie.

Vocea îmi e mai aspră decât aş fi vrut. Pornesc spre casă cu

paşi mari şi urc scările cât de repede pot, în speranţa disperată că nu voi întâlni pe nimeni pe drum. Împing în lături uşa care dă în camera lui Vivienne, fără să mă sinchisesc să bat.

Din fericire, Vivi e întinsă în patul ei, scriind cu cerneală verde o scrisoare pe marginile căreia a desenat inimi şi stele şi chipuri. Când intru, îşi ridică privirea şi-şi dă părul pe spate.

— Interesant costum ai pe tine.

— Am făcut o mare prostie, spun eu, chinuindu-mă să-mi trag suflul.

Vivi se ridică în mâini şi se dă jos din pat, sărind în picioare.

— Ce s-a întâmplat?

— Am răpit o fată de neam omenesc – o slugă – de la Prinţul Balekin şi am nevoie de ajutorul tău ca să o duc înapoi în lumea muritorilor, înainte să afle cineva.

Spunând toate astea, îmi dau iarăşi seama ce prostească a fost fapta mea – cât de riscantă, cât de nebunească. Balekin pur şi simplu va găsi un alt om cu care să facă un târg necinstit.

Însă Vivi nu mă ceartă.

— Bine, stai să mă încalţ. Credeam că-mi vei spune că ai omorât pe cineva.

— De ce te aşteptai la aşa ceva? o întreb eu.

Vivi pufneşte, cautându-şi ghetele. Îmi întâlneşte privirea în timp ce-şi leagă şireturile.

— Jude, zâmbeşti frumos întruna când Madoc e de faţă, dar eu nu mai văd decât colţi dezgoliţi.

Nu ştiu cum să-i răspund la asta.

Îmbracă un palton verde, lung, cu marginile îmblănite şi cu încheietori în formă de broască.

— Unde-i fata?

— La grajduri, spun eu. Te duc eu…

Vivi clatină din cap.

— Nici gând Tu trebuie să-ţi schimbi hainele alea. Pune-ţi o rochie, coboară la cină şi ai grijă să te porţi ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic. Dacă vine cineva şi te ia la întrebări, spune-le că în tot timpul ăsta ai fost la tine în cameră.

— Nu m-a văzut nimeni! spun eu.

Vivi se uită la mine cu cea mai reuşită dintre expresiile ei bănuitoare.

— Nimeni? Eşti sigură?

Mă gândesc la Cardan, care a venit călare când ne pregăteam

să evadăm, şi la paznici, pe care i-am minţit.
— Probabil că nimeni, mă corectez eu. Nimeni care să fi sesizat ceva.
Dacă şi-ar fi dat seama ce se petrece, Cardan nu m-ar fi lă sat nici în ruptul capului să scap. În niciun caz n-ar fi ratat ocazia de a obţine atât de multă putere asupra mea.
— Mda, aşa mă gândeam şi eu, spune ea, aţintindu-mă ameninţător cu mâna ei cu degete lungi. Jude, e periculos.
— Mă duc, insist eu. Pe fată o cheamă Sophie şi e foarte speriată…
Vivi pufneşte.
— Nu mă îndoiesc.
— Nu cred că va accepta să meargă cu tine. Arăţi ca ei.
Poate că, mai mult decât orice altceva, mi-e frică să nu-mi piară curajul. Mă tem că adrenalina ar putea să mi se scurgă din trup şi să mă lase să înfrunt făţiş fapta mea nebunească. Dar, având în vedere cât mă bănuieşte Sophie pe mine, sunt absolut sigură că va fi suficient să vadă ochii de pisică ai lui Vivi ca să clacheze cu totul.
— Pentru că chiar eşti una dintre ei, adaug.
— Îmi aminteşti în caz câ am uitat? întreabă Vivi.
— Trebuie să mergem, spun eu. Şi vin şi eu. Nu avem timp de negocieri.
— Atunci vino, spune ea.
Coborâm scările împreună, dar chiar înainte să ieşim pe uşă, mă apucă de umăr.
— Nu poţi să o salvezi pe mama, să ştii. Deja a murit.
Mă simt de parcă mi-ar fi dat o palmă.
— Nu de asta…
— Nu? se răsteşte ea. Nu asta faci? Atunci spune-mi că n-o vezi pe mama în persoana fetei ăsteia. Că nu e un fel de surogat.
— Vreau să o ajut pe Sophie, spun eu, eliberându-mă din strânsoarea ei. Numai pe Sophie.
— Afară, luna e sus pe cer, colorând frunzele în argintiu. Vivi se duce să culeagă un buchet de lujeri de rugină.
— Fie, atunci du-te şi adu-o pe Sophie asta a ta.
O găsesc unde am lăsat-o, ghemuită în fân, legănându-se înainte şi-napoi şi vorbindu-şi în şoaptă. Mă bucur că o văd aici, că nu a fugit şi că nu suntem nevoite s-o hăituim prin pădure, că

nimeni de la moşia lui Balekin nu i-a descoperit ascunzişul şi nu a luat-o pe sus.

— Bun, spun eu cu o veselie forţată. Suntem gata.

— Da, spune ea şi se ridică.

Chipul ei e mânjit de lacrimi, dar nu mai plânge. Arată de parcă ar fi în stare de şoc.

— Va fi bine, îi spun iar, dar nu-mi răspunde.

Mă urmează în tăcere şi mergem în spatele grajdului, unde ne aşteaptă Vivi, alături de doi ponei costelivi, cu ochi verzi şi coame dantelate.

Sophie se uită la ei şi apoi la Vivi începe să dea înapoi, clătinând din cap. Când mă apropii de ea, se fereşte şi de mine.

— Nu, nu, nu, spune ea. Vă rog. Nu mai. Nu.

— E doar un pic de magie, spune Vivi simplu, dar cuvin tele tot aparţin unei persoane ale cărei urechi au vârfuri uşor îmblănite şi ai cărei ochi lucesc auriu în întuneric. Doar un strop, după care nu va mai trebui să vezi niciodată vreo urmă de magie. Te vei întoarce în lumea muritorilor, în lumea soarelui, în lumea normală. Însă asta e singura cale de a ajunge acolo. Vom zbura.

— Nu, spune Sophie cu vocea răguşită.

— Hai să mergem pe jos până la marginea râpei din apropi ere, spun eu. Vei putea vedea luminile – poate şi câteva bărci. O să te simţi mai bine odată ce o să vezi destinaţia.

— Nu avem mult timp la dispoziţie, îmi aminteşte Vivi cu o privire plină de înţeles.

— Nu e departe, spun eu.

Nu ştiu ce altceva să fac. Singurele alternative care-mi vin în minte sunt ori s-o pocnesc şi s-o las fără simţire, ori s-o rog pe Vivi s-o farmece; ambele variante sunt îngrozitoare.

Aşa că mergem prin pădure, urmate de armăsarii din rugină. Sophie nu ne face probleme. Plimbarea pare că-i face bine. Culege pietre din mers, pietre netede, pe care le şterge de praf şi le bagă în buzunar.

— Îţi aminteşti viaţa ta dinainte? o întreb eu.

Sophie dă din cap că da şi nu zice nimic câteva secunde, dar apoi se întoarce spre mine. Scoate un râset ciudat, gutural.

— Mereu mi-am dorit să existe magie, spune ea. Nu e amuzant? Mi-am dorit să existe Iepuraşul de Paşti şi Moş Crăciun. Şi zâna Clopoţel, o ţin minte pe Clopoţel. Dar nu vreau

magie. Nu mai vreau.

— Ştiu, îi spun eu.

Şi chiar ştiu. Mi-am dorit multe lucruri de-a lungul anilor, dar întâia dorinţă din inimă a fost ca nimic din toate astea să nu fie real.

La marginea apei, Vivi încalecă pe unul dintre cai şi o aşază pe Sophie în faţa ei. Eu mă urc în spinarea celuilalt. Sophie aruncă o privire tremurândă pădurii şi apoi se întoarce spre mine. Nu pare speriată. Pare că începe să creadă că a lăsat partea cea mai cumplită în urmă.

— Ţine-te bine, spune Vivi şi armăsarul ei ţâşneşte de pe marginea râpei şi îşi ia zborul.

Al meu porneşte în urma lui. Mă cuprinde euforia nebunatică a zborului şi zâmbesc resimţind bine ştiuta bucurie. Dedesubt se văd valurile spumegând, iar înainte, luminile tremurătoare ale oraşelor muritorilor, ca un tărâm misterios, presărat cu stele. Privesc spre Sophie, vrând să-i zâmbesc încurajator.

Dar Sophie nu se uită la mine. Ţine ochii închişi. Şi atunci, în timp ce o privesc, se înclină într-o parte, dă drumul coamei calului şi se lasă să cadă. Vivi încearcă să o prindă, dar e prea târziu. Se prăbuşeşte fără zgomot în văzduhul nopţii, înspre oglinda întunecată a mării.

Abia dacă stropeşte în jur când loveşte suprafaţa apei.

Nu pot vorbi. Toate par că încetinesc în jurul meu. Mă gândesc la buzele crăpate ale Sophiei şi îmi amintesc când a zis: Te rog, spune-mi doar că nu e real. Nu cred că aş putea trăi dacă aş crede că toate astea sunt reale.

Mă gândesc la pietrele cu care şi-a umplut buzunarele.

Nu am ascultat de ea. Nu am vrut să o aud; am vrut doar să o salvez.

— Şi acum, din cauza mea, a murit.

Capitolul 18

Mă trezesc mahmură. Am adormit plângând, iar acum ochii mei sunt roşii şi umflaţi, iar capul îmi bubuie. Întreaga noapte trecută îmi pare un teribil coşmar provocat de febră. Nu pare cu putinţă să mă fi furişat în casa lui Balekin şi să o fi răpit pe una dintre slugile lui. Pare şi mai puţin posibil faptul că Sophie a

preferat să se înece, decât să trăiască cu amintirile din tărâm. Beau ceai de secărea şi trag pe mine un pieptar, moment în care Gnarbone intră pe uşă.

— Iertare, spune el, cu o plecăciune scurtă. Jude trebuie să vină numaidecât…

Tatterfell îi face semn să plece.

— Nu e în stare să primească pe nimeni în clipa de faţă. O voi trimite jos după ce se îmbracă.

— Prinţul Dain o aşteaptă la parter, în salonul Generalului Madoc. Mi-a ordonat să o aduc indiferent de starea veşminte lor ei. A spus să o iau pe sus dacă va fi nevoie.

Gnarbone pare să regrete că e nevoit să spună asta, dar e limpede că niciunul dintre noi nu-l poate refuza pe prinţul moştenitor.

O spaimă rece mi se încolăceşte în stomac. Cum de nu m-am gândit că tocmai el, cu spionii lui, va afla ce am făcut? Îmi şterg mâinile de pieptarul de catifea. În ciuda ordinului lui, înainte să plec, trag pe mine nişte pantaloni şi mă încalţ.

Nimeni nu mă opreşte. Şi aşa sunt destul de vulnerabilă; vreau să îmi păstrez bruma de demnitate pe care o mai am.

Prinţul Dain aşteaptă lângă fereastră, în spatele birou lui lui Madoc. E întors cu spatele la mine şi privirea îmi fuge imediat la sabia care-i atârnă de curea, vizibilă sub mantia lui grea, din blană. Nu se întoarce când intru.

— Am greşit, spun eu.

Mă bucur că rămâne pe loc, mi-e mai uşor să-i vorbesc dacă nu se uită la mine.

— Şi-mi voi ispăşi păcatele pe orice cale…

Se răsuceşte, cu chipul răvăşit de o furie sălbatică, care mă face să recunosc deodată asemănarea dintre el şi Cardan. Loveşte puternic cu pumnul în biroul lui Madoc, făcând să se zgâlţâie toate obiectele de pe el.

— Nu te-am primit în slujba mea şi ţi-am făcut o mare favoare? Nu ţi-am promis că îţi voi găsi un loc la curtea mea? Şi totuşi – şi totuşi, tu te foloseşti de ceea ce ai învăţat de la mine ca să-mi periclitezi planurile.

Cobor ochii în pământ. Are puterea să-mi facă orice. Orice. Nici măcar Madoc nu l-ar putea opri – nici nu cred că ar încerca. Şi nu numai că nu i-am dat ascultare, dar mi-am declarat loialitatea faţă de ceva cu totul separat de el. Am ajutat o

muritoare. Am acţionat ca o muritoare.

Îmi muşc buza de jos ca să mă abţin să-i implor iertarea. Nu trebuie să-mi îngădui să vorbesc.

— Băiatul nu a fost rănit atât de grav cum s-ar fi putut întâmpla, dar cu cuţitul potrivit – un cuţit mai lung –, lovitura ar fi fost fatală. Să nu-ţi închipui că nu ştiu că aveai de gând să-i dai această lovitură mai gravă.

Îmi ridic brusc privirea, surpriza mea fiind prea mare ca să o pot ascunde. Ne privim unul pe celălalt câteva secunde stânjenitoare. Mă uit în cenuşiul argintiu al ochilor lui, observând cum i se încruntă sprâncenele, care formează cute adânci, de nemulţumire. Observ toate astea ca să nu-mi stea gândul la faptul că aproape am dat în vileag o crimă şi mai mare decât cea pe care a descoperit-o el.

— Ei bine? se răsteşte el. N-ai avut nimic pregătit pentru situaţia în care vei fi descoperită?

— A încercat să mă farmece ca să sar din turn, spun eu.

— Deci ştie că nu poţi fi fermecată. Din rău în mai rău, zice înconjurând biroul şi vine spre mine. Îmi aparţii, Jude Duarte. Vei lovi numai atunci când îţi voi spune eu să loveşti. Altfel, stăpâneşte-te. Înţelegi?

— Nu, spun eu imediat. Ceea ce îmi ceri e ridicol. Trebuia să-l las să-mi facă rău, pur şi simplu?

Dacă ar şti tot ce am făcut, ar fi şi mai furios.

Trânteşte un pumnal pe biroul lui Madoc.

— Apucă-l, spune el şi simt puterea irezistibilă a unui farmec.

Degetele mi se încordează în jurul mânerului. Mintea mi-e copleşită de un fel de ceaţă. Ştiu ce fac şi în acelaşi timp, nu ştiu.

— În scurt timp, îţi voi cere să-ţi străpungi mâna cu pumnalul. Când îţi voi cere acest lucru, vreau să-ţi aminteşti unde sunt oasele tale, unde sunt venele tale. Vreau să-ţi străpungi mâna făcând pagube cât mai mici.

Glasul lui e hipnotic, mă amorţeşte, dar inima îmi zvâcneşte oricum.

Împotriva voinţei mele, potrivesc vârful ascuţit al pumnalului. Îl apăs uşor pe piele. Sunt pregătită.

Îl urăsc, dar sunt pregătită. Îl urăsc pe el şi mă urăsc şi pe mine.

— Acum, spune el şi ies de sub puterea farmecului.

Fac jumătate de pas înapoi. Mi-am recăpătat controlul, dar ţin încă pumnalul în mână. Se pregătea să...

— Nu mă dezamăgi, spune prinţul Dain.

Îmi dau seama numaidecât că nu am fost iertată. Nu m-a eliberat ca să mă cruţe. Ar putea să mă farmece din nou, dar nu o va face, pentru că vrea să mă înjunghii de bunăvoie. Vrea să-mi dovedesc devotamentul, cu propriile mele oase şi cu propriul meu sânge. Şovăi – fireşte că şovăi. E absurd. E oribil. Nu aşa îşi arată oamenii loialitatea. E o mare, mare porcărie.

— Jude? întreabă el.

Nu-mi dau seama dacă ăsta e un test pe care se aşteaptă să-l trec sau pe care vrea să-l pic. Mă gândesc la Sophie, care zace pe fundul mării, cu buzunarele pline de pietre. Mă gân desc la satisfacţia care a apărut pe chipul lui Valerian când mi-a zis să sar din turn. Mă gândesc la ochii lui Cardan, care mă provoacă să-l sfidez.

Am încercat să fiu mai bună decât ei, dar am eşuat.

Ce aş putea deveni dacă nu m-aş mai teme de moarte, de durere, de nimic altceva? Dacă aş renunţa să mai încerc să-mi găsesc locul printre ei?

În loc să-mi fie teamă, aş putea deveni cineva de temut.

Cu privirea la el, îmi înfig pumnalul în mână cu putere. Durerea e ca un val care se înalţă şi se înalţă, dar nu se mai sparge. Scot un geamăt din adâncul gâtlejului. Poate că nu merit nicio pedeapsă pentru asta, dar merit o pedeapsă.

Faţa lui Dain e ciudată, lipsită de expresie. Face un pas înapoi, de parcă eu aş fi cea care a făcut ceva şocant, deşi el mi-a ordonat să o fac. Apoi îşi drege glasul.

— Nu îţi dezvălui îndemânarea în mânuirea sabiei, spune el. Nu dezvălui faptul că eşti rezistentă la farmece. Nu-ţi dezvălui toate capacităţile. Demonstrează-ţi puterea părând lipsită de putere. Asta aştept de la tine.

— Bine, spun eu cu respiraţia tăiată şi scot cuţitul.

Sângele îmi curge pe biroul lui Madoc, mai mult decât m-am aşteptat. Deodată, simt că ameţesc.

— Şterge-l, spune el.

Îşi încleştează falca. Surpriza pare să-i fi pierit, înlocuită de altceva.

Nu am cu ce să şterg biroul, în afară de marginea pieptarului meu.

— Acum dă-mi mâna.

I-o întind şovăitoare, dar nu face decât să o ia cu blândeţe şi să o lege cu o pânză verde scoasă din buzunar. Încerc să-mi încordez degetele şi aproape că leşin din cauza durerii. O pată închisă la culoare apare deja pe bandaj.

— După ce plec, du-te la bucătărie şi pune-ţi muşchi pe rană.

Dau iarăşi din cap. Nu sunt sigură că aş putea să-mi transpun gândurile în cuvinte. Mă tem că nu sunt în stare să mai rămân mult timp în picioare, dar îmi încordez genunchii şi privesc îndelung crestătura făcută în lemnul crăpat al biroului lui Madoc, unde a lovit vârful pumnalului, pătat cu un roşu aprins, dar care se estompează încet.

Uşa biroului se dă în lături şi ne face pe amândoi să tresărim. Prinţul Dain îmi dă drumul la mână şi o vâr în buzunar, simţind o durere atât de mare, încât aproape că mă clatin. În pragul uşii se află Oriana, purtând în mâini o tavă de lemn cu un ibric aburind şi trei ceşti din lut. E îmbrăcată cu o rochie de amiază, de culoarea vie a curmalelor necoapte.

— Prinţe Dain, spune ea, făcând o plecăciune elegantă. Slugile mi-au spus că eşti aici cu Jude, iar eu le-am zis că, probabil, se înşală. Sunt convinsă, având în vedere că încoronarea Alteţei Voastre e atât de aproape, că timpul vostru e prea preţios ca să-l irosiţi cu o fată prostuţă. Îi acordaţi o onoare prea mare şi fără îndoială că greutatea privirii voastre o covârşeşte.

— Fără îndoială, spune el, zâmbindu-i printre dinţii încleştaţi. Am zăbovit prea mult.

— Daţi-mi voie să vă servesc cu puţin ceai înainte să ne părăsiţi, spune ea, aşezând tava pe biroul lui Madoc. Am putea să bem o ceaşcă de ceai şi să stăm de vorbă. Dacă Jude v-a jig nit în vreun fel…

— Iertare, spune el, fără prea multă amabilitate. Dar pentru că mi-aţi adus aminte de sarcinile mele, mă simt nevoit să purced numaidecât.

Trece pe lângă Oriana şi se uită înapoi o singură dată, aruncându-mi o privire, după care porneşte cu paşi mari. N-am idee dacă am trecut sau nu testul. Oricum ar fi, nu mai are încredere în mine ca odinioară. I-am aruncat încrederea pe apa sâmbetei.

Nici eu nu mai am aceeaşi încredere în el.

— Îţi mulţumesc, îi spun Orianei; tremur toată.

Măcar de data asta, nu mă ceartă. Nu spune nimic. Îşi lasă uşor mâinile pe umerii mei, iar eu mă sprijin de ea. Aroma de verbină mărunţită îmi pătrunde în nări. Închid ochii şi inspir mirosul bine ştiut. Sunt disperată. Voi accepta orice consolare care mi se oferă, oricare ar fi.

Nu mi-e gândul la lecţii sau la profesori. Tremurând toată, mă duc direct în camera mea şi mă urc în pat. Tatterfell mă mângâie scurt pe cap, ca şi când aş fi o pisică somnoroasă, după care se întoarce la sarcina de a-mi pune rochiile în rânduială. Rochia mea nouă trebuie să ajungă astăzi, mai târziu, iax încoronarea va începe mâine. Cu ocazia numirii lui Dain ca înalt rege, va începe o lună de festivităţi, timp în care astrul nopţii va fi în descreştere şi apoi din nou în creştere.

Mâna mă doare atât de tare, încât n-aş suporta să pun muşchi pe ea. Nu fac decât să mi-o oblojesc strângând-o la piept.

Zvâcneşte şi simt durerea în pulsaţii năucitoare, ca bătaia neregulată a unei a doua inimi. Nu reuşesc să fac nimic altceva decât să zac şi să aştept să se calmeze. Gândurile îmi rătăcesc buimace.

Undeva, afară, toţi domnii şi doamnele şi suzeranii care domnesc peste curţile îndepărtate încep să sosească pentru a-şi prezenta omagiile noului înalt rege. Curţile Nocturne şi Curţile Însorite, Curţile Libere şi Curţile Sălbatice. Supuşii înaltului rege şi curţile cu care avem armistiţii, oricât de nesigure ar fi. Va veni până şi Curtea Mării De Jos a lui Orlagh. Mulţi vor depune jurământ că vor accepta cu devotament judecata înaltului rege, în schimbul înţelepciunii şi protecţiei sale. Că-l vor apăra şi că, la nevoie, îl vor răzbuna. Apoi toţi îşi vor arăta stima petrecând cât îi ţin puterile.

Se va aştepta din partea mea să petrec alături de ei. O lună de dansuri şi ospeţe şi băutură şi ghicitori şi dueluri.

Pentru toate astea, rochiile mele cele mai bune trebuie curăţate de praf, călcate şi împrospătate. Tatterfell coase manşete ingenioase, din solzii unor conuri de pin, pe marginile mânecilor roase. Peste micile rupturi din materialul fustelor coase broderii sub formă de frunze şi de rodii, iar pe una din treele – o vulpe zglobie. A peticit zeci de papuci de piele pentru mine. Va trebui să dansez cu atâta patimă, încât să rod câte o pereche în fiecare noapte.

Măcar Locke va fi şi el de faţă, ca să danseze cu mine. Încerc să mă concentrez asupra amintirii ochilor lui de chihlimbar, nu asupra durerii de la mână.

În timp ce Tatterfell îşi vede de lucru prin cameră, închid ochii şi mă cufund într-un somn straniu şi agitat. Când mă trezesc, e toiul nopţii şi sunt transpirată toată. Însă simt un calm ciudat, cumva lacrimile şi panica şi durerea s-au domolit. Durerea cumplită din mână s-a prefăcut într-un zvâcnet amorţit.

Tatterfell a plecat. Vivi e aşezată pe marginea patului, ochii ei de pisică, cu luciri verzi, reflectă lumina lunii.

— Am venit să văd dacă eşti bine, spune ea. Numai că, evident, nu eşti.

Mă silesc să mă ridic în capul oaselor folosindu-mă numai de o mână.

— Îmi pare rău – pentru ceea ce ţi-am cerut să faci. N-ar fi trebuit. Te-am pus în pericol.

— Sunt sora ta mai mare, spune ea. Nu e nevoie să mă protejezi de propriile mele decizii.

După ce Sophie s-a aruncat în apă, eu şi Vivi am petrecut ore în şir, înainte de răsărit, scufundându-ne în marea îngheţată, strigând-o pe Sophie, încercând să dăm de vreo urmă a ei. Am înotat sub apa neagră şi i-am strigat numele până când am răguşit.

— Totuşi, spun eu.

— Totuşi, repetă ea fioros. Am vrut să te ajut. Am vrut să o ajut pe fata aia.

— Păcat că n-am ajutat-o.

Cuvintele mi se opresc în gât.

— Vivienne ridică din umeri şi aşa îmi amintesc că, deşi e sora mea, ne deosebim în moduri dificil de înţeles.

— Ai făcut o faptă curajoasă. De asta să te bucuri. Nu toţi sunt curajoşi. Eu nu sunt întotdeauna.

— La ce te referi? La toată povestea legată de Heather, că nu-i spui cum stau cu adevărat lucrurile?

Se strâmbă la mine, dar apoi zâmbeşte şi e limpede că se bucură că vorbesc despre un subiect mai puţin sumbru – şi totuşi, gândurile amândurora au trecut de la o fată moartă la iubita ei, care, de asemenea, e muritoare.

— Acum câteva zile zăceam în pat, spune Vivi.

Şi a început să-şi plimbe degetele de-a lungul conturului

urechii mele. Credeam că avea să pună o întrebare care să-mi ofere ocazia să mă destăinui, dar nu mi-a zis decât că modificările făcute la urechile mele sunt foarte reuşite.

— Ştiai că sunt muritori care îşi taie urechile şi le cos pentru ca, atunci când se vindecă, să capete o formă ascuţită?

Nu mă mir. Înţeleg de ce îşi doreşte lumea să aibă urechi ca ea. Am senzaţia că mi-am petrecut jumătate din viaţă râvnindu-le, cu vârfurile lor delicate, îmblănite.

Însă nu-i spun următorul lucru: nimeni nu i-ar putea atinge urechile şi să creadă că forma lor se datorează vreunei modificări artificiale. Heather ori o minte pe Vivi, ori se minte pe sine însăşi.

— Nu vreau să-i fie frică de mine, spune Vivi.

Mă gândesc la Sophie şi sunt sigură că şi Vivi se gândeşte la ea, la buzunarele ei pline cu pietre. Sophie de pe fundulmă rii. Poate că cele întâmplate nu au lăsat-o chiar atât de indiferentă pe cât vrea să pară.

De la parter, aud vocea lui Taryn.

— Au ajuns! Rochiile noastre! Veniţi să vedeţi!

Mă dau jos din pat şi Vivi îmi zâmbeşte.

— Măcar am avut parte de o aventură. Şi acum vom începe una nouă.

O las să meargă înainte, pentru că trebuie să-mi acopăr mâna bandajată cu o mănuşă înainte să o urmez în jos, pe scări. Aplic un nasture smuls de la un palton peste rană, ca să o feresc de presiune directă. Acum trebuie să sper că umflătura din palma mea nu va ieşi prea mult în evidenţă.

Rochiile noastre au fost întinse pe trei fotolii şi o canapea din salonul Orianei. Madoc o ascultă răbdător cum elogiază perfecţiunea veşmintelor. Rochia ei de bal are exact aceeaşi culoare roz spre roşu ca şi ochii ei şi dă impresia că e făcută din petale enorme care se extind, formând trena. Materialul rochiei de tip mantua a lui Taryn e splendid, iar croiala ei şi a pieptarului e perfectă. Pe lângă astea, zăresc costumul mic şi drăgălaş al lui Oak şi pieptarul şi mantia lui Madoc, care au culoarea lui preferată, roşul sângelui uscat. Vivi îşi ridică rochia cenuşiu-argintie, cu marginile ei în franjuri şi-mi zâmbeşte.

În celălalt capăt al încăperii, zăresc rochia mea. Când o ri dic, Taryn cască gura.

— Nu asta ai comandat, spune ea pe un ton acuzator.

Ca şi când aş fi înşelat-o cumva cu bună ştiinţă.

E adevărat că rochia pe care o am în mâini nu e cea pe care a schiţat-o pentru mine Brambleweft. E cu totul altceva, ceva ce-mi aminteşte de hainele nebunatice şi uluitoare cu care era îndesat şifonierul mamei lui Locke. E o rochie de bal ombre, ale cărei nuanţe pornesc de la albul din dreptul gâtului şi se închid treptat, trecând la un albastru foarte palid, apoi la un indigo foarte întunecat, în partea de jos. Peste culori sunt brodate contururile simple ale unor copaci, înfăţişaţi aşa cum îi văd de la fereastra mea, la apus. Croitoreasa a cusut până şi nişte boabe mici de cristal, care să reprezinte stelele.

E o rochie pe care nu mi-aş fi putut-o imagina în veci, atât de perfectă, încât preţ de o clipă, privind-o, nu mă pot gândi la nimic altceva în afară de frumuseţea ei.

— N-nu cred că asta e a mea, spun eu. Taryn are dreptate. Nu seamănă deloc cu schiţele.

— E frumoasă oricum, spune Oriana de parcă ar vrea să mă consoleze, de parcă aş fi nemulţumită. Şi avea prins un bilet cu numele tău.

Mă bucur că nimeni nu mă sileşte să o retumez. Nu ştiu de ce mi-a fost dăruită o asemenea rochie, dar dacă e măsura potrivită pentru mine, o voi îmbrăca.

Madoc ridică din sprâncene.

— Vom arăta cu toţii splendid.

Trecând pe lângă mine ca să iasă din salon, îmi ciufuleşte părul. În asemenea momente, pare aproape posibil să-mi închipui că între noi toţi nu există niciun râu de sânge vărsat.

Oriana bate din palme.

— Fetelor, veniţi puţin. Staţi cu mine.

Ne aşezăm toate trei pe canapeaua de lângă ea şi aşteptăm, nedumerite.

— Mâine veţi întâlni nobili de la numeroase alte curţi. Până acum, aţi avut parte de protecţia lui Madoc, dar majoritatea Făpturilor Văzduhului care vin mâine nu vor şti că beneficiaţi de ea. Nu trebuie să vă lăsaţi ademenite şi să faceţi învoieli sau promisiuni care v-ar putea păgubi. Şi, lucrul cel mai important, să nu provocaţi jigniri care ar putea servi drept justificare pentru încălcarea regulilor de ospitalitate. Fiţi chibzuite şi aveţi grijă să nu ajungeţi sub puterea nimănui.

— Mereu suntem chibzuite, spune Taryn, dar n-am mai auzit

niciodată o minciună atât de gogonată.

Oriana îşi asumă o expresie jignită.

— Eu v-aş interzice să mergeţi la festivităţi, dar Madoc a lăsat instrucţiuni explicite să participaţi. Aşadar, ascultaţi-mi sfaturile. Aveţi grijă şi poate că o să găsiţi vreo cale să fiţi o companie plăcută.

Ar fi trebuit să mă aştept la asta – alte avertismente, alte discursuri moralizatoare. Din moment ce nu are încredere că suntem în stare să ne descurcăm la petreceri, cu siguranţă nu va avea încredere în noi când vom participa la încoronare. Ne lasă să plecăm, aşa că ne ridicăm şi Oriana trece pe rând pe la fiecare, apăsându-şi buzele ei reci de obrajii noştri. Pe mine mă sărută tocmai la urmă.

— Nu aspira la cercuri mai înalte decât îţi permite condiţia, îmi spune în şoaptă.

Un moment, nu pricep ce motiv ar avea să-mi spună asta. Apoi, oripilată, înţeleg la ce se referă. După cele întâmplate după-amiază, are impresia că sunt iubita prinţului Dain.

— Nu aspir, bâigui eu.

Evident, Cardan ar spune că niciunul dintre lucrurile de care am parte nu sunt de nasul meu.

Oriana mă ia de mână şi mă priveşte cu o expresie compătimitoare.

— Mă gândesc numai la viitorul tău, spune ea, vorbind în continuare pe un ton şoptit. Cei apropiaţi de tron rareori au cu adevărat şi alţi apropiaţi. O fată muritoare ar avea şi mai puţini aliaţi.

Dau din cap, ca şi când i-aş accepta sfaturile înţelepte. Dacă nu mă crede, atunci cel mai simplu e să fiu de acord cu ea. Aş zice că are mai mult sens decât adevărul – anume că Dain m-a ales să devin membru al cuibului său de tâlhari şi spioni.

Ceva din expresia mea o determină să-mi ia ambele mâini în ale ei. Tresar, pentru că-mi apasă pe rană.

— Înainte să fi devenit soţia lui Madoc, am fost una dintre consoartele regelui din Elfhame. Ascultă-mă, Jude. Nu e de loc uşor să fii iubita înaltului rege. Înseamnă să fii mereu în pericol. Înseamnă să fii mereu manipulată.

Probabil că mă holbez la ea, atât sunt de şocată. Nu m-am întrebat niciodată ce fel de viaţă a dus înainte să ni se alăture. Brusc, grija Orianei pentru noi capătă un alt sens; ea a fost

obişnuită să joace după un cu totul alt set de reguli. Am senzaţia că podeaua mi se mişcă sub picioare. Nu o cunosc pe femeia din faţa mea, nu ştiu ce a suferit înainte să vină în casa asta, nici nu mai ştiu cum a ajuns să fie soţia lui Madoc. Oare l-a iubit sau poate că a fost vorba de o căsătorie abilă, pentru a-i dobândi protecţia?

— Nu ştiam, spun eu, uluită.

— Nu am apucat să-i dăruiesc un copil lui Eldred, îmi spu ne ea. Dar o altă iubită a lui aproape că a făcut-o. Când a murit, umbla zvonul că unul dintre prinţi o otrăvise, numai ca să evite concurenţa în lupta pentru tron.

Oriana îmi priveşte chipul cu ochii ei de un roz pal. Îmi dau seama că vorbeşte despre Liriope.

— Nu e nevoie să mă crezi, continuă ea. Sunt zeci de alte zvonuri la fel de oribile. Dar atunci când prea multă putere e concentrată într-un singur loc, mai sunt destule resturi pentru care să se bată alţii. Când cei de la curte nu beau otravă, atunci beau fiere. Nu ţi s-ar potrivi o asemenea băutură.

— Ce te faci să crezi asta? întreb eu, pentru că vorbele ei seamănă enervant de mult cu cele pe care mi le-a spus Madoc când mi-a năruit şansele de a deveni cavaler. Poate că mi s-ar potrivi de minune.

Îmi atinge iarăşi obrazul cu degetele, dându-mi părul pe spate. Ar fi trebuit să fie un gest tandru, dar, de fapt, e unul iscoditor.

— Cred că a iubit-o foarte mult pe mama voastră, spune ea. Vă iubeşte nespus. În locul lui, v-aş fi alungat de mult.

— Nu am niciun dubiu.

— Dacă te vei duce la prinţul Dain în ciuda avertismentu lui meu, în caz că o să-i dăruieşti un moştenitor, să nu spui nimănui înainte să-mi spui mie. Jură-mi pe mormântul ma mei tale.

Îi simt unghiile atunci când mâna ei mă apucă de ceafă şi tresar.

— Nimănui. Pricepi?

— Promit.

De jurământul ăsta n-ar trebui să-mi fie greu să mă ţin. Mă străduiesc să dau greutate cuvintelor mele, ca să fie convinsă că le spun pe bune.

— Serios, întăresc eu. Promit.

Îmi dă drumul.

— Puteţi pleca. Odihnă plăcută, Jude. Când te vei trezi, încoronarea va veni peste noi şi nu prea o să mai fie timp de odihnă.

Fac o reverenţă şi plec.

— Taryn mă aşteaptă pe hol. Stă pe o bancă în care sunt sculptaţi şerpi încolăciţi şi mişcă din picior. Când se închide uşa, îşi ridică privirea.

— Ce-i cu ea?

Clatin din cap, încercând să alung o grămadă confuză de emoţii.

— Ştiai că înainte a fost consoarta înaltului rege?

Sprâncenele lui Taryn ţâşnesc în sus şi pufneşte încântată.

— Nu. Asta ţi-a spus?

Cam aşa ceva.

Mă gândesc la mama lui Locke şi la pasărea cântătoare din ghindă, la Eldred şezând pe tron, cu capul plecat sub greutatea propriei coroane. Îmi e greu să mi-l imaginez cu iubite, cu atât mai puţin cu toate iubitele pe care trebuie să le fi avut, din moment ce are atâţia copii, un număr neobişnuit pentru zâne. Şi totuşi, poate că e vorba doar de puterea slabă a imaginaţiei mele.

— Hmm.

Taryn arată de parcă imaginaţia ei ar fi la fel de săracă. Se încruntă, gândindu-se câteva momente, după care pare că-şi aminteşte întrebarea pe care a aşteptat să mi-o pună.

— Ştii de ce a fost aici prinţul Balekin?

— A fost aici? Nu cred că aş putea face faţă unor noi surprize. Aici, în casa asta?

Taryn dă din cap.

— A sosit împreună cu Madoc şi au stat închişi ore întregi în birou.

Mă întreb după cât timp de la plecarea prinţului Dain a venit. Sper că după suficient de mult încât Dain să nu audă nimic despre vreo servitoare dispărută. Mâna îmi zvâcneşte de durere la fiecare mişcare, dar mă bucur că pot măcar s-o mişc. Nu sunt nerăbdătoare să primesc şi alte pedepse.

Şi totuşi, Madoc nu părea supărat pe mine adineaori, când m-a văzut cu rochia. Părea că are aceeaşi dispoziţie ca de obicei, poate chiar era încântat. Poate că s-au sfătuit pe tema altor probleme.

— Ciudat, îi spun lui Taryn, pentru că mi-a fost ordonat să nu-i spun nimic despre faptul că sunt spioană şi nu sunt în stare să-i povestesc nici despre Sophie.

— Mă bucur că aproape a sosit vremea încoronării. Vreau să vină odată şi să înlăture toate celelalte probleme.

În acea noapte, picotesc în pat, complet îmbrăcată, aşteptându-l pe Stafie. Nu m-am mai prezentat la lecţii două nopţi la rând – în noaptea petrecerii lui Locke şi în cea de ieri, când am căutat-o pe Sophie în apă. Probabil că va fi supărat când va ajunge.

Mă străduiesc să-mi alung gândul ăsta din minte şi mă concentrez asupra odihnei. Inspir şi expir.

Când am venit întâia oară în Tărâmul Zânelor, mi-a fost greu să dorm. Ai zice că ar fi trebuit să am coşmaruri, dar nu-mi amintesc multe. Visele mele se zbăteau să întreacă oroarea vieţii propriu-zise. În schimb, nu puteam să mă liniştesc atât încât să port adormi. Mă agitam toată noaptea şi toa tă dimineaţa, inima îmi bătea aprig şi reuşeam în sfârşit să mă cufund într-un somn cu dureri de cap târziu, după-amiază, când toţi ceilalţi din tărâm tocmai se deşteptau. Am început să bântui coridoarele clădirii, ca o stafie cu sufletul neîmpăcat, frunzărind cărţi străvechi, mutând de colo-colo piesele jocului Vulpea şi Gâştele, prăjind caşcaval în bucătărie şi holbându-mă la gluga pătată în roşu a lui Madoc, ca şi când în liniile ei vălurite ar fi fost ascunse răspunsurile la misterele universului. Unul dintre hobii care slujeau aici înainte, Nell Uther, mă găsea şi mă conducea înapoi la camera mea, spunându-mi că, dacă nu reuşesc să adorm, atunci ar trebui să stau nemişcată pur şi simplu, cu ochii închişi. Că măcar aşa mi s-ar odihni trupul, chiar dacă nu şi mintea.

Stau întinsă aşa cum am stat atunci şi, la un moment dat, aud foşnete pe balcon. Mă întorc, aşteptându-mă fără îndoială să dau cu ochii de Stafie. Mă pregătesc să-l tachinez pentru faptul că a făcut şi el puţin zgomot, dar atunci descopăr că persoana care încearcă uşile nici vorbă să fie Stafia. E Valerian şi are într-o mână un cuţit lung şi curbat, iar pe buze i se întinde un zâmbet la fel de ascuţit.

— Ce… Mă ridic agitată în capul oaselor. Ce cauţi aici?

Realizez că şoptesc, ca şi când mie mi-ar fi teamă că l-ar

Descoperi cineva pe el.

— Îmi aparţii, Jude Duarte. Vei lovi numai atunci când îţi voi spune eu să loveşti. Altfel, stăpâneşte-te.

Măcar prinţul Dain nu m-a fermecat ca să urmez ordinul ăsta.

— De ce să nu fiu aici? mă întreabă Valerian, apropiindu-se cu paşi mari.

Miroase a răşină de pin şi a păr ars, iar unul dintre obraji îi e pătat cu pudră aurie. Nu ştiu unde a fost înainte să vină aici, dar nu cred că are mintea limpede.

— Eşti în casa mea.

Sunt pregătită pentru antrenamentul cu Stafia. Am un pumnal în gheată şi încă unul la şold, dar gândindu-mă la ordinul lui Dain, căutând o cale de a nu-l dezamăgi şi mai mult, nu întind mâna spre niciunul dintre ele. Sunt şocată de faptul că Valerian e aici, în camera mea.

Se apropie de pat. Ţine cuţitul destul de strâns, dar se vede că nu prea are experienţă cu el. Nu e nici pe departe copil de general.

— Casa asta nu e deloc a ta, îmi spune el şi vocea îi tremură de furie.

— Dacă Cardan te-a pus să faci asta, ai face bine să reevaluezi relaţia dintre voi, spun eu în cele din urmă.

Dar acum mi-e frică. Prin cine ştie ce miracol, vocea nu îmi tremură.

— Pentru că dacă ţip, sunt paznici pe hol. Vor veni. Au săbii lungi şi ascuţite. Enorme. Vei muri din cauza prietenului tău.

Demonstrează-ţi puterea părând lipsită de putere.

Valerian nu pare că-mi ascultă cuvintele. Ochii lui sunt sălbatici, înroşiţi şi nu pare că mă vede clar.

— Ştii ce mi-a zis când i-am spus că m-ai înjunghiat? Mi-a spus că nici nu meritam altceva.

— Imposibil; trebuie să fi înţeles greşit. Cardan probabil că-l ironiza pentru că-mi îngăduise să îl prind cu garda jos.

— La ce te aşteptai? îl întreb eu, străduindu-mă să-mi ascund surpriza. Nu ştiu dacă ai observat, dar tipul e un mare ticălos.

Dacă până acum Valerian nu era sigur dacă să mă înjunghie sau nu, iată că s-a hotărât. Ţâşneşte spre mine, iar eu mă rostogolesc la o parte din calea lui, sărind în picioare, astfel că îşi înfige cuţitul în saltea. Când scoate lama, penele de gâscă zboară în toate părţile, plutind în aer ca fulgii de zăpadă. Se ridică imediat în picioare, timp în care îmi scot şi eu pumnalul.

Nu îţi dezvălui îndemânarea în mânuirea sabiei. Nu dezvălui faptul că eşti rezistentă la farmece. Nu-ţi dezvălui toate capacităţile.

Numai că prinţul Dain nu ştia că talentul meu adevărat e să scot oamenii din sărite.

Valerian atacă din nou. E ameţit şi furios şi nu are deloc antrenament, dar e o Făptură a Văzduhului, înzestrată din naştere cu reflexele lor de felină şi cu o statură care îi conferă un avantaj. Inima mi se zbate în piept. Ar trebui să strig după ajutor. Ar trebui să strig.

Deschid gura şi Valerian sare la mine. Ţipătul iese sub forma unui suflu mut, pentru că îmi pierd echilibrul. Mă izbesc tare cu umărul de podea şi mă rostogolesc iar. Am exerciţiu suficient încât, în ciuda surprizei, când vine spre mine, îl lovesc cu piciorul în mâna care ţine cuţitul. Acesta cade şi alunecă pe podea.

— Bun, spun eu, ca şi cum aş încerca să mă liniştesc atât pe mine, cât şi pe el. Bun.

Valerian nu şovăie. Cu toate că am în mână un pumnal, cu toate că i-am evitat atacul de două ori şi l-am dezarmat, cu toate că l-am mai înjunghiat o dată până acum, mă apucă iar de gât. Îşi înfige degetele în carnea gâtului meu şi îmi amintesc ce am simţit atunci când mi-a îndesat fructul în gură, când pulpa lui moale s-a făcut bucăţi între dinţii mei. Îmi amintesc cum m-am înecat cu nectar şi pulpă, în timp ce extazul oribil al mărului-veşnic m-a copleşit, lipsindu-mă până şi de spaima morţii care se apropia. Atunci a vrut să mă vadă murind, a vrut să mă vadă cum mă zbat să respir, aşa cum mă zbat acum. Îl privesc în ochi şi în ei descopăr aceeaşi expresie.

— Eşti un nimic. Abia dacă exişti. Singurul vostru scop e să creaţi noi exemplare de acelaşi fel cu voi şi apoi să muriţi.

Se înşală în privinţa mea. Eu voi avea grijă ca viaţa mea scurtă cât a unei muşte să însemne ceva.

Nu mi-e teamă de el sau că voi fi învinuită de prinţul Dain. Dacă nu pot să devin mai bună decât ei, am să devin cu atât mai rea.

În ciuda faptului că degetele lui îmi strâng beregata, că văzul meu a început să se întunece pe la margini, îmi calculez bine lovitura şi apoi îi înfig cuţitul în piept. Drept în inimă.

Valerian se desprinde de mine, scoţând un gâlgâit. Trag în

piept guri mari de aer. Încearcă să se ridice în picioare, se clatină şi cade înapoi în genunchi. Privindu-l ameţită, văd că mânerul pumnalului meu îi iese din piept. Catifeaua roşie a pieptarului lui capătă încet o culoare mai închisă, mai umedă.

Îi duce mâna la mâner, ca şi când ar avea de gând să-l smulgă.

— N-o face, spun imediat, pentru că aşa nu va face decât să agraveze rana.

Încerc să apuc orice găsesc în preajmă – e o jupă aruncată pe podea, de care mă pot folosi să opresc sângerarea. Valerian se apleacă pe o parte, îndepărtându-se de mine, şi mă priveşte cu ură, deşi abia îşi mai poate deschide ochii.

— Trebuie să mă laşi să... încerc eu să spun.

— Te blestem, şopteşte Valerian. Te blestem. De trei ori. Te blestem. După cum m-ai ucis pe mine, fie ca mâinile tale să fie veşnic pătate de sânge. Fie ca moartea să fie singurul tău tovarăş. Fie ca...

Se opreşte brusc şi tuşeşte. Când încetează cu tusea, nu mai mişcă. Ochii lui rămân aşa cum sunt, deschişi pe jumătate, dar lumina din ei a pierit.

Îmi duc imediat mâna rănită la gură, oripilată de blestem, de parcă aş încerca să-mi stăvilesc un ţipăt, dar nu ţip. Nu am ţipat în tot acest timp şi n-am să încep să ţip acum, când nu mai am de ce s-o fac.

Minutele trec şi eu stau pur şi simplu lângă Valerian, privind cum pielea chipului său devine palidă, căci sângele nu o mai irigă, privind cum buzele lui capătă o culoare albastru verzui. Nu şi-a dat sufletul într-un mod foarte diferit de cel al muritorilor şi ştiu că l-ar fi enervat cumplit dacă ar fi ştiut acest lucru. Dacă n-aş fi fost eu, poate că ar fi trăit şi o mie de ani.

Mâna mă doare mai tare ca niciodată. Cred că am lovit-o în timpul luptei.

Privesc înjur şi-mi surprind propria reflexie în oglinda din celălalt capăt al încăperii: o fată muritoare cu părul dezordonat, cu ochi febrili, la picioarele căreia se formează o baltă de sânge.

Vine Stafia. El trebuie să ştie ce trebuie făcut cu cadavrul. Cu siguranţă că a ucis oameni în trecut. Dar prinţul Dain deja e supărat pe mine numai pentru faptul că am înjunghiat copilul unuia dintre membrii de seamă ai curţii sale. Faptul că l-am ucis pe acelaşi copil în noaptea de dinaintea încoronării nu va da

bine deloc. Cei din Curtea Umbrelor ar trebui să fie ultimii care să afle despre cele întâmplate.

Nu, trebuie să ascund cadavrul eu însămi.

Cercetez încăperea, sperând să-mi vină inspiraţia, dar sin gurul loc unde mă gândesc că l-aş putea ascunde măcar temporar e sub patul meu. Întind jupa lângă trupul lui Valerian şi apoi îl rostogolesc peste ea. Mi se face puţin greaţă. Trupul lui încă e cald. Ignor acest lucru, îl târăsc până la pat şi-l împing dedesubt cu tot cu jupă, întâi cu mâinile, apoi cu picioarele.

Rămâne numai o dâră de sânge. Iau ulciorul cu apă de lângă ploscă şi împroşc scândurile de lemn ale podelei, apoi îmi dau cu apă pe faţă. Mâna mea teafără începe să tremure când aproape am terminat de curăţat şi cad în genunchi, luându-mă cu ambele mâini de cap.

Nu sunt bine.

Nu sunt bine.

Nu sunt bine.

Însă când Stafia ajunge în balconul meu, nu observă, iar ăsta e lucrul cel mai important.

Capitolul 19

În aceeaşi noapte, Stafia îmi arată cum să mă caţăr mult mai sus decât palierul unde am zăbovit ultima oară cu Taryn. Ne căţărăm tocmai până la grinzile de deasupra sălii celei mari şi ne cocoţăm pe bârnele masive din lemn. Sunt înconjurate cu o reţea încolăcită de rădăcini, care din loc în loc capătă forma unor cuşti sau a unor balcoane, iar alteori formează ceea ce par mai curând a fi sârme acrobatice. Sub noi, pregătirile pentru încoronare continuă. Sunt scoase feţe de masă din ca tifea albastră, din stofă argintie şi din împletituri aurii, fiecare fiind decorată cu stema Casei Sălcii, un copac cu flori, spini şi rădăcini.

— Crezi că lucrurile vor sta mai bine după ce prinţul Dain va deveni înalt rege? îl întreb eu.

Stafia îmi oferă un zâmbet vag şi clatină trist din cap.

— Lucrurile vor fi aşa cum sunt dintotdeauna, îmi spune el. Numai că şi mai şi.

Nu ştiu ce înseamnă asta, dar e un răspuns atât de

caracteristic zânelor, încât mă gândesc că n-o să pot afla mai multe de la el. Mă gândesc la trupul lui Valerian, ascuns sub patul meu. Făpturile Văzduhului nu putrezesc aşa cum o fac muritorii. Uneori, trupurile lor sunt năpădite de licheni sau acoperite cu ciuperci. Am auzit poveşti despre câmpuri de luptă care s-au preschimbat în dealuri înverzite. Aş vrea să mă întorc şi să descopăr că s-a transformat în resturi vegetale, dar mă îndoiesc că voi avea norocul ăsta.

N-ar trebui să mă gândesc la trupul lui; ar trebui să mă gândesc la el. Ar trebui să mă îngrijoreze şi altele, pe lângă posibilitatea că voi fi prinsă.

Păşim nevăzuţi peste rădăcini şi grinzi, sărind fără zgomot sus, pe deasupra furnicarului de slugi îmbrăcate în livrele. Mă întorc spre Stafie şi privesc faţa calmă şi priceperea desăvârşită cu care face fiecare pas. Încerc să fac la fel. Mă străduiesc să nu mă folosesc de mâna rănită decât pentru a-mi menţine echilibrul. Stafia pare că observă lucrul ăsta, dar nu mă întreabă nimic. Poate că deja ştie ce s-a întâmplat.

— Acum aşteaptă, spune el când ne aşezăm pe o bârnă groasă.

— Aşteptăm ceva anume? întreb eu.

— Am prins de ştire că vine un mesager de la moşia lui Ba lekin, deghizat în livreaua înaltului rege, spune el. Trebuie să-l ucidem înainte să ajungă în camerele regale.

Stafia spune toate astea fără prea mare emoţie în glas. Mă întreb de cât timp lucrează pentru Dain. Mă întreb dacă Dain i-a cerut vreodată să-şi străpungă palma cu un cuţit, dacă i-a testat pe toţi în felul ăsta sau o fi fost vorba de un test special, la care îi supune numai pe muritori.

— Mesagerul ăsta va încerca să-l asasineze pe prinţul Dain? întreb eu.

— Mai bine să nu aşteptăm să aflăm, spune el.

Sub mine, preparate din sirop de zahăr întărit sunt finisate cu turnuleţe cristaline, înalte. Pe mesele de banchet sunt adunate grămadă mere pictate cu auriu, atât de multe, încât să poată cufunda în vise jumătate din curte.

Mă gândesc la buzele lui Cardan, pătate cu aur.

— Eşti sigur că va veni pe aici?

— Sunt, spune el şi nimic mai mult.

Aşa că aşteptăm şi încerc să nu mă foiesc pe măsură ce

minutele devin ore, mişcându-mă numai atât cât să nu-mi înţepenească muşchii. Şi asta e o parte din antrenamentul meu probabil că e aspectul pe care Stafia îl consideră cel mai important, după furişatul fără zgomot. Mi-a spus de nenumărate ori că, în cea mai mare parte, să fii ucigaş şi hoţ înseamnă să aştepţi. Cel mai dificil, după spusele lui, e să nu-ţi laşi mintea să zboare la altele. Aş zice că are dreptate. Aici, sus, urmărind slugile aflate într-un continuu du-te-vino, gândurile mi se îndreaptă spre încoronare, spre fata înecată, spre Cardan, care se apropie călare în clipa în care plec de la Conacul Scorburos, spre zâmbetul înţepenit, muribund al lui Valerian.

Mă forţez să-mi aduc gândurile înapoi, la momentul prezent. Dedesubt, o creatură cu o coadă lungă şi lipsită de păr, pe care o târăşte prin praf, se deplasează cu paşi iuţi. Un moment, am impresia că face parte din servitorii de la bucătărie. Dar geanta pe care o poartă e prea murdară şi nu îmi dau sea ma ce, dar ceva e în neregulă cu livreaua ei. Nu e îmbrăcată ca slugile lui Balekin, dar uniforma ei nici nu seamănă cu cele ale celorlalţi servitori ai palatului.

Mă uit la Stafie.

— Bine, spune el. Acum trage.

Îmi simt palmele transpirate atunci când scot la iveală arbaleta miniaturală şi încerc să o sprijin nemişcată pe braţ. Am crescut într-o casă a măcelului. M-am antrenat pentru clipa asta. Principala mea amintire din copilărie e legată de vărsarea de sânge. Deja am ucis pe cineva în noaptea asta. Şi totuşi, preţ de o clipă, nu sunt convinsă că pot să o fac.

Nu eşti o ucigaşă.

Inspir şi slobod săgeata. Braţul îmi tresare din cauza reculului. Creatura cade cu faţa înainte, dărâmând la pământ o piramidă de mere aurii cu o mişcare violentă a braţului. Îmi lipesc trupul de un grup gros de rădăcini, camuflându-mă cât de bine pot, după cum am fost învăţată. Slugile ţipă, privind înjur, în căutarea celui care a tras.

Lângă mine, Stafia zâmbeşte din colţul gurii.

— Asta a fost primul? mă întreabă el, apoi, când vede că mă uit la el fără să înţeleg, mă lămureşte: Ai mai ucis pe cineva până acum?

— Fie ca moartea să fie singurul tău tovarăş.

Clatin din cap, neavând încredere că pot spune minciuna în

mod convingător cu voce tare.

— Uneori, muritorii vomită. Sau plâng, spune el şi e clar că e încântat că eu nu fac niciuna, nici alta. Să nu-ţi fie ruşine.

— Sunt bine, spun eu, respirând adânc şi potrivind o să geată nouă în arbaletă.

Ceea ce simt, de fapt, e o senzaţie de pregătire agitată, indusă de adrenalină. Simt că am trecut peste un fel de prag. Înainte, nu ştiam până unde pot merge. Acum cred că ştiu răspunsul. Voi merge cât de departe e nevoie. Voi merge mult prea departe.

— Stafia ridică din sprâncene.

— Te pricepi. Ţinteşti bine şi stomacul tău ţine la violenţă.

Sunt surprinsă. Stafia nu are obiceiul de a face complimente.

Am jurat că voi deveni mai rea decât adversarii mei. Două omoruri săvârşite în aceeaşi noapte marchează o cădere de care ar trebui să fiu mândră. Madoc nici că ar fi putut să se înşele mai amarnic în privinţa mea.

— Majoritatea copiilor nobilimii nu au răbdarea necesară, spune el. Şi nu sunt obişnuiţi să-şi murdărească mâinile.

Nu ştiu ce să-i răspund având proaspătă în gând amintirea blestemului lui Valerian. Poate că o parte din mine e defectă pentru că am văzut cum au fost omorâţi părinţii mei. Poate că viaţa mea sucită m-a transformat într-o persoană capabilă de fapte sucite. Dar mă întreb, în parte, şi dacă nu cumva Madoc m-a educat în spiritul afacerii de familie, aceea a vărsării de sânge. Sunt aşa din cauza a ceea ce le-a făcut părinţilor mei sau din cauza faptului că el mi-a fost părinte?

Fie ca mâinile tale să fie veşnic pătate de sânge.

Stafia se întinde ca să mă apuce de încheietura mâinii şi, înainte să apuc să mi-o retrag, îmi arată semilunile palide de la baza unghiilor mele.

— Că veni vorba de mâini, îmi dau seama ce ai făcut după degetele tale decolorate. Nuanţa asta albăstruie. Se simte şi după mirosul transpiraţiei tale. Ai început să te otrăveşti.

Înghit şi apoi, din moment ce nu am niciun motiv să neg acest lucru, încuviinţez dând din cap.

— De ce?

Îmi place la Stafie că e limpede că nu-mi pune întrebări doar pe post de introducere la vreo lecţie. Pur şi simplu e curios.

Nu ştiu sigur cum să-i explic.

— Pentru că sunt muritoare, înseamnă că trebuie să mă silesc mai mult.

Stafia îmi cercetează chipul.

— Cineva ţi-a vândut gogoşi. Mulţi muritori sunt mai pricepuţi ca zânele în multe privinţe. De ce crezi că-i tot răpim şi-i aducem aici?

Îmi ia puţin până să pricep că vorbeşte serios.

— Adică eu aş putea fi...

Nu pot să termin fraza.

Stafia pufneşte.

— Să fii mai bună decât mine? Nu întinde coarda.

— Nu asta voiam să spun, protestez eu, dar el doar îmi surâde larg.

— Îmi cobor privirea. Cadavrul încă zace acolo. În jurul lui s-au adunat câţiva cavaleri. Imediat ce vor muta trupul, vom porni şi noi.

— Trebuie doar să fiu în stare să-mi înving duşmanii, explic eu. Asta-i tot.

Pare mirat.

— Deci ai mulţi duşmani?

Sunt sigură că mă închipuie printre copiii nobilimii, cu mâinile lor netede şi fustele de catifea. Îşi închipuie mici fapte de cruzime, mici jigniri, mici înjosiri.

— Nu mulţi, spun eu, gândindu-mă la privirea leneşă şi plină de ură pe care mi-a aruncat-o Cardan la lumina torţelor în labirintul viu. Dar sunt de calitate.

Când cavalerii ridică în sfârşit cadavrul şi nimeni nu ne mai caută, Stafia mă conduce iarăşi printre rădăcini. Ne furişăm prin coridoare până când reuşeşte să se apropie suficient de mult de geanta mesagerului încât să cerceteze cu grijă hârtiile dinăuntru. Însă, privind de aproape, fac o descoperire care-mi dă fiori. Mesagerul era deghizat. Creatura e o femeie şi, deşi coada ei e falsă, nasul ei lung, ca un păstâmac, e întru totul adevărat. E una dintre spioanele lui Madoc.

Stafia ascunde biletul în haina sa şi nu-l despătureşte până când ajungem afară, în pădure, unde singura lumină vine de la lună. Dar când îl citeşte, chipul îi încremeneşte. Strânge hârtia în mână cu atâta putere, încât se mototoleşte între degetele lui.

— Ce scrie? întreb eu.

Întoarce hârtia cu faţa la mine. Sunt scrise patru cuvinte:

„OMORÂŢI PURTĂTORUL ACESTUI MESAJ”.

— Ce înseamnă? întreb eu, simţind că mi se face rău.

Stafia clatină din cap.

— Înseamnă că Balekin ne-a înscenat asta. Haide. Trebuie să plecăm.

Mă trage după el în umbră şi pornim împreună pe furiş. Nu-i spun Stafiei că am impresia că femeia era în slujba lui Madoc. În schimb, încerc să rezolv puzzle-ul singură. Însă am prea puţine piese.

Ce legătură are asasinarea lui Liriope cu încoronarea? Ce legătură are Madoc cu toate astea? Se poate ca spioana lui să fi fost agent dublu, lucrând atât pentru Madoc, cât şi pentru Balekin? în cazul ăsta, înseamnă că a cules informaţii din casa noastră?

— Cineva încearcă să ne distragă atenţia, spune Stafia, în timp ce pregăteşte capcana. Mâine să fii cu ochii în patru.

Stafia nu-mi dă niciun ordin mai explicit, nici măcar nu-mi spune să nu-mi mai iau dozele mici de otravă. Nu-mi cere să fac nimic altceva decât ce am făcut până acum; mă conduce până acasă, ca să mai apuc să dorm puţin imediat după răsărit. La despărţire, aş vrea să mă opresc şi să mă arunc la picioarele lui, cerându-i îndurare. Am făcut ceva oribil, îmi vine să-i spun. Ajută-mă cu cadavrul. Ajută-mă!

Dar cu toţii vrem lucruri stupide. Asta nu înseamnă că ar trebui să le şi dobândim.

Mă decid să-l îngrop pe Valerian în apropierea grajdurilor, dar în afara padocului, astfel încât nici cei mai carnivori dintre caii cu dinţi ascuţiţi ai lui Madoc să nu-l dezgroape cumva şi să-i roadă oasele.

Nu e uşor să îngropi cadavre. E şi mai greu să îngropi un cadavru fără să afle toţi cei din casă. Sunt nevoită să-l rostogolesc pe Valerian pe balcon şi să-l las să cadă în tufişul de dedesubt. Apoi, cu o singură mână, trebuie să-l târăsc departe de casă. Când ajung la un petec potrivit de iarbă înrourată, deja înaintez foarte greu şi transpir. Păsările care tocmai s-au deşteptat ciripesc una către alta sub cerul care se luminează treptat.

Un moment, nu vreau decât să mă întind şi eu pe pământ.

Dar acum trebuie să sap.

Urmează o după-amiază în care sunt machiată şi mi se împleteşte părul, în care mi se strâng corsetul şi centura, toate derulându-se ca prin ceaţă, din cauza lipsei de somn. Madoc are pe marginea uneia dintre urechile lui verzi trei cercei greoi din aur şi la degete poartă gheare lungi, tot din aur. Oriana arată ca un trandafir înflorit lângă el, poartă la gât un colier masiv din smaralde verzi, nefinisate, atât de mare, încât aproape că ar putea servi drept armură.

În camera mea, îmi desfac bandajul de la mână. Arată mai rău decât am sperat – e umedă şi lipicioasă, în loc să fi format o crustă. Umflată. În sfârşit, ascult sfatul lui Dain şi iau nişte muşchi din bucătărie, curăţ rana şi o înfăşor iarăşi cu atela mea improvizată, cu nasture. Nu intenţionam să port mănuşi la încoronare, dar nu prea am de ales. Scotocind în sertare, găsesc o pereche dintr-o mătase albastru închis şi le trag pe mâini.

Mi-l imaginez pe Locke luându-mă de mâini în seara asta, învârtindu-mă împrejurul dealului. Sper că voi putea să nu tresar dacă îmi va apăsa palma. Nu trebuie să-i dau de bănuit în privinţa celor întâmplate cu Valerian. Oricât de mult m-ar plăcea, nu i-ar conveni să sărute persoana care i-a băgat prietenul în pământ.

Eu şi surorile mele trecem unele pe lângă altele pe coridor, în timp ce fugim de colo-colo, luând obiecte împrăştiate, de care avem nevoie. Vivienne caută prin dulăpiorul meu cu bijuterii, pentru că nu a găsit în al ei nimic care să se potriveas că cu rochia ei fantomatică.

— Chiar vii cu noi spun eu. Lui Madoc n-o să-i vină să creadă.

Port un colier strâmt, care-mi acoperă vânătăile de pe gât, din locurile unde Valerian şi-a înfipt degetele în pielea mea. Când Vivi se lasă în genunchi ca să scotocească printr-un mănunchi de cercei încâlciţi, mă cuprinde groaza la gândul că o să se uite sub pat şi o să vadă vreo urmă de sânge pe care nu am observat-o când am spălat. Sunt atât de îngrijorată, incât abia îi remarc zâmbetul.

— Îmi place să îi ţin pe toţi în priză, spune ea. În plus, vreau să stau la bârfe cu prinţesa Rhyia şi să urmăresc spectacolul oferit de conducătorii nenumăratelor curţi de zâne adunaţi la un loc. Însă, mai mult ca orice, vreau să-l cunosc pe peţitorul misterios al lui Taryn şi să văd cum reacţionează Madoc la declaraţia lui. Ai idee cine ar putea fi? întreb eu.

După câte s-au întâmplat, aproape că am uitat de el.

— N-am nici cea mai vagă idee. Tu?

Găseşte ceea ce căuta – o pereche de cercei din labradorit cenuşiu, irizat, pe care mi i-a dăruit Taryn când am împlinit şaisprezece ani, făuriţi de un tinichigiu goblin, căruia i-a dat în schimb trei pupături în momentele de linişte, m-am gândit în fel şi chip cine ar putea să-i ceară mâna. Îmi amintesc cum a tras-o Cardan de o parte şi a făcut-o să plângă. Mă gândesc la privirea lacomă a lui Valerian. La faptul că m-a îmbrâncit prea tare când am tachinat-o cu privire la Balekin, cu toate că sunt aproape sigură că nu e vorba de el. Capul îmi vâjâie şi aş vrea să mă întind la loc, în pat, şi să închid ochii. Să nu fie, să nu fie niciunul dintre ei. Să fie cineva cumsecade, pe care nu-l cunoaştem.

Îmi amintesc ce mi-a spus: Cred că ţi-ar plăcea de el.

Mă întorc spre Vivi şi mă gândesc să încep o listă cu posibili peţitori mai agreabili, moment în care Madoc intră în încăpere. Într-o mână ţine o sabie subţire, cu teacă argintie.

— Vivienne, spune el aplecându-şi puţin capul. Ai putea să mă laşi un moment cu Jude?

— Sigur, tăticule, spune ea cu o uşoară emfază otrăvitoare şi iese cu cerceii mei cu tot.

Madoc îşi drege glasul cam stânjenit şi-mi întinde sabia. Garda şi măciulia au o formă elegantă, lipsită de ornamente. Fanta de-a lungul lamei e gravată cu o reţea abia vizibilă de lujeri.

— Am ceva ce aş dori să porţi diseară. E un dar.

Am impresia că am căscat gura puţin. E o sabie foarte, foarte, foarte frumoasă.

— Te-ai antrenat cu atâta sârguinţă, încât mi-am dat seama că ar trebui să-ţi aparţină. Cel care a făurit-o a numit-o Piarză-Noapte, dar, fireşte, poţi să-i dai ce nume doreşti sau să nu-i dai niciun nume. Mi s-a spus că aduce noroc celui ce o poartă, dar asta se spune despre toate săbiile, nu-i aşa? E un fel de moştenire de familie.

Îmi amintesc cuvintele Orianei: Vă iubeşte nespus. Cred că a iubit-o foarte mult pe mama voastră.

— Dar cum rămâne cu Oak? bâigui eu. Dacă o s-o vrea el?

Madoc schiţează un zâmbet.

— Tu o vrei?

— Da, spun eu, pentru că nu mă pot stăpâni.

Când o scot din teacă, iese ca şi când ar fi fost făcută pentru mâna mea. Echilibrul e perfect.

— Da, fireşte că o vreau.

— Asta-i bine, pentru că e sabia ta de drept, făurită pentru mine de către tatăl tău, Justin Duarte. El a făcut-o, el a nu mit-o. E moştenirea ta de familie.

Preţ de o clipă, nu mai pot respira. Nu am mai auzit niciodată numele tatălui meu pronunţat cu voce tare de către Madoc. Nu vorbim despre faptul că mi-a ucis părinţii; ocolim acest subiect.

Categoric nu vorbim despre vremea când erau în viaţă.

— Tatăl meu a făcut asta, spun precaută, ca să fiu sigură. Tatăl meu a fost aici, în Tărâmul Zânelor?

— Da, câţiva ani. Am doar câteva dintre armele făurite de el. Am găsit două, una pentru tine şi una pentru Taryn, spune Madoc şi face o grimasă. Aşa l-a cunoscut mama ta. Apoi au fugit împreună înapoi, în lumea muritorilor.

Respir cutremurându-mă şi descopăr curajul de a pune o întrebare la care m-am gândit adesea, dar căreia nu am în drăznit niciodată să-i dau glas.

— Ce fel de persoane au fost?

Tresar în clipa în care cuvintele îmi scapă printre buze. Nici măcar nu ştiu dacă chiar vreau să-mi spună. Uneori, nu vreau decât s-o urăsc; dacă reuşesc s-o urăsc pe ea, atunci nu e atât de rău faptul că îl iubesc pe el.

Însă, bineînţeles, ea rămâne mama mea. Singurul lucru pentru care pot cu adevărat să fiu supărată pe ea e faptul că nu mai e, ceea ce, categoric, nu e vina ei.

Madoc se aşază pe scăunelul cu picioare de capră din faţa măsuţei mele de toaletă şi îşi întinde înainte piciorul lui cu probleme, de ai crede că se pregăteşte să-mi spună o poveste înainte de culcare.

— Era isteaţă, mama ta. Şi tânără. După ce am adus-o în tărâm, a băut şi a dansat săptămâni la rând. Era sufletul ori cărei petreceri. Nu am putut să-i fiu mereu alături. A fost un război în est, regele unei Curţi Unseelie avea un teritoriu întins şi nicio dorinţă de a-şi pleca genunchiul înaintea înaltu lui rege. Dar cât am fost de faţă, m-am îmbătat cu fericirea ei. Reuşea cumva să-i facă pe toţi din jurul ei să simtă că orice lucru imposibil era, de fapt, posibil. Probabil că îmi explicam calitatea asta a ei pe baza faptului că era muritoare, dar nu cred că am

fost drept în privinţa asta. Era vorba de altceva. Poate de îndrăzneala ei. Niciodată nu mi s-a părut intimidată, nici de vreo formă de magie, nici de altceva.

M-am gândit că, poate, se va supăra, dar e limpede că nu e supărat. De fapt, în glasul lui observ o tandreţe cu totul neaşteptată. Mă aşez pe băncuţa din faţa patului şi mă sprijin în noua mea sabie argintie.

— Tatăl tău a fost o persoană interesantă. Îmi imaginez că ai impresia că nu l-am cunoscut, dar a fost în casa mea – casa cea veche, cea pe care au incendiat-o – de multe ori. Obişnuiam să bem vin din miere în grădină, toţi trei, împreună, îndrăgise săbiile, spunea el, încă din copilărie. Când a ajuns cam de vârsta ta, şi-a convins părinţii să-i dea voie să-şi construiască prima sa fierărie în curtea lor. În loc să se ducă la facultate, a găsit un meşter fierar care l-a primit ca ucenic. Apoi i s-a făcut cunoştinţă cu un custode adjunct de la un muzeu. Aceasta l-a ajutat să intre pe furiş după program şi i-a permis să vadă de aproape săbii străvechi, ca să-şi poată perfecţiona meşteşugul. Dar apoi a auzit de tipul de săbii care puteau fi făurite numai de zâne şi a venit în căutarea noastră. Când a ajuns la noi, era deja maistru fierar şi era şi mai priceput când a plecat. Dar nu s-a putut abţine să se laude că ne-a furat secretele, împreună cu soţia sa. În cele din urmă, povestea a ajuns la urechile lui Balekin, care m-a înştiinţat pe mine.

Dacă tatăl meu chiar a stat de vorbă cu Madoc, ar fi trebuit să-şi dea seama că nu era deloc înţelept să se laude că furase de la el. Dar eu m-am plimbat pe străzile lumii muritorilor şi am simţit cât de departe părea că se află de Elfhame. Odată cu trecerea anilor, probabil că vremea petrecută în tărâm a ajuns să-i pară un vis îndepărtat.

— Binele e în mică măsură prezent în mine, spune Madoc. Dar am o datorie faţă de tine şi am jurat să fac în ce te priveşte ceea ce ştiu că e cel mai bine.

Mă ridic, traversez încăperea şi-i ating cu mâna înmănuşatâ pielea palidă, verzuie, a chipului. El închide ochii de pisică. Nu pot să-l iert, dar nici nu pot să-l urăsc. Rămânem aşa o vreme, după care îşi ridică ochii, îmi ia mâna nebandajată şi o sărută, atingându-şi buzele de mătasea mănuşii.

— După ziua de azi, lucrurile se vor schimba, îmi spune el. Te aştept în caleaşcă.

Mă părăseşte. Îmi iau capul în mâini. Gândurile refuză să mi se limpezească. Însă, când mă ridic, îmi prind la şold noua sabie. O simt rece şi solidă în mâini, grea ca o făgăduinţă.

Capitolul 20

Oak e îmbrăcat în culori verzi, de greiere şi dansează în faţa caleştii. Când mă zăreşte, fuge la mine, vrând să-l port în braţe, dar apoi, înainte să apuc s-o fac, o zbugheşte ca să mângâie caii. E copil de zână, cu capriciile caracteristice.

Taryn e frumoasă, îmbrăcată în rochia ei cu multe broderii, iar Vivi străluceşte în cenuşiul ei blând, violaceu, pe care moliile cusute cu măiestrie par că zboară de la umăr pe dea supra pieptului, pentru a se aduna din nou la un loc de o parte a brâului. Îmi dau seama cât de rar am văzut-o îmbrăcată în haine cu adevărat splendide. Are părul strâns în creştet şi cerceii mei îi lucesc în urechile uşor îmblănite. Ochii ei de pisică luminează în semiîntuneric, identici cu ochii lui Madoc. De data asta, asemănarea mă face să zâmbesc. O iau de mână pe Taryn cu mâna mea sănătoasă, iar ea o strânge cu putere. Ne zâmbim larg, fiind în sfârşit complice.

În caleaşcă e un coş cu mâncare, un gest chibzuit din partea cuiva necunoscut, pentru că toţi am uitat să mâncăm cum trebuie azi. Îmi dau jos o mănuşă şi mănânc două rulouri mici de pâine, atât de uşoare şi pline cu aer, încât parcă mi se topesc pe limbă. În centrul fiecăruia e câte un bulgăre de stafide cu miere şi nuci, atât de dulci, încât îmi dau lacrimile. Madoc îmi întinde o felie de caşcaval galben-pal şi o fâşie încă însângerată de carne de vânat cu crustă de ienupăr şi piper. Terminăm repede toată mâncarea.

Zăresc gluga roşie a lui Madoc, ascunsă pe jumătate în buzunarul din faţă. Bănuiesc că pentru el e echivalentul unei medalii, pe care o poartă la ceremoniile de stat.

Niciunul dintre noi nu prea vorbeşte. Nu ştiu la ce se gân desc ceilalţi, dar eu îmi dau brusc seama că va trebui să dansez. Nu mă pricep deloc la dans, din moment ce n-am avut parte de exerciţiu în afara lecţiilor penibile de la şcoală, unde o am ca parteneră pe Taryn.

Mă gândesc la Stafie şi la Gândac şi la Bombă, care se străduiesc să-l apere pe Dain de ceea ce o fi pus la cale Balekin.

Aş fi vrut să ştiu ce trebuie făcut, cum anume să-i ajut.

OMORÂŢI PURTĂTORUL ACESTUI MESAJ.

Mă uit la Madoc, care bea vin cu mirodenii. Pare că se simte cu totul în largul său, nu cunoaşte – sau nu îl preocupă – faptul că şi-a pierdut unul dintre spioni.

Inima începe să îmi bată mal repede. Îmi amintesc că nu trebuie să-mi şterg mâna de fuste, ca să nu le murdăresc cu mâncare. În cele din urmă, Oriana scoate pentru noi nişte batiste îmbibate în apă de trandafir şi mentă, cu care să ne ştergem. Se dezlănţuie astfel o urmărire, căci Oak fuge, încercând să scape de mama lui, care vrea să-l cureţe. În caleaşcă nu prea are unde fugi, dar reuşeşte să facă povestea să dureze mai mult decât mă aşteptam, reuşind în timpul ăsta să ne calce pe toţi.

Sunt atât de distrată, încât nici măcar nu mă încordez în mod instinctiv când trecem drept prin piatră şi pătrundem în palat. Până să observ că am ajuns, caleaşca încetineşte şi opreşte. Un valet deschide uşa şi văd întreaga curte, plină de muzică şi glasuri şi veselie. Şi lumânări, păduri întregi de lumânări, a căror ceară se topeşte, dând impresia că sunt lemne mâncate de termite. Sunt lumânări aşezate şi pe crengile copacilor, ale căror flame tremură odată cu foşnetul rochiilor care trec pe dedesubt. Altele sunt aliniate de-a lungul pereţilor, ca nişte străji, sau dispuse în aranjamente restrânse pe stânci, luminând întregul deal.

— Eşti gata? îmi şopteşte Taryn.

— Da, spun eu, cu respiraţia întretăiată.

Coborâm grămadă din caleaşcă. Oriana are o mică lesă ar gintie, pe care o prinde de încheietura mâinii lui Oak, ceea ce nu mi se pare o idee atât de rea, cu toate că el se împotriveşte şi se aşază pe jos în semn de protest, ca o pisică.

Vivienne priveşte în jur, în curte. Privirea ei are ceva sălbatic. Nările i se înfoaie.

— Trebuie să ne înfăţişăm înaltului rege o ultimă dată? îl întreabă pe Madoc.

El clatină scurt din cap.

— Nu. Vom fi chemaţi atunci când va sosi momentul să ne depunem jurămintele. Până atunci, trebuie să-i fiu alături prinţului Dain. Voi, restul, ar trebui să vă duceţi şi să vă distraţi până când sună clopotul şi Val Moren începe ceremonia. Aş

prefera să staţi aproape de podium, ca să vă poată supraveghea cavalerii.

Mă întorc spre Oriana, aşteptându-mă la încă un discurs prin care să ne avertizeze să ne ferim de probleme sau chiar la un discurs nou, în care să-mi zică să nu-mi desfac picioarele în faţa vreunui nobil regal, dar e ocupată cu Oak, se milogeşte de el să se dea la o parte din drum.

— Hai să ne facem de cap, spune Vivi, târându-ne pe mine şi pe Taryn după ea.

Intrăm în mulţime şi, după câteva clipe, ajungem să ne pierdem în ea.

Palatul Elfhame e plin-ochi de trupuri. Zânele sălbatice, care nu sunt aliate, curtenii şi monarhii se amestecă între ei. Selkele de la Curtea Mării De Jos a Reginei Orlagh vorbesc între ele pe limba lor şi pielea le atârnă de umeri ca o mantie. Îl zăresc pe stăpânul Curţii Termitelor, Roiben, despre care se spune că şi-a ucis propria iubită ca să câştige tronul. E aşezat lângă una dintre mesele lungi, puse pe capre şi până şi în sala asta aglomerată e spaţiu liber în jurul lui, de parcă nimeni n-ar îndrăzni să se apropie prea mult. Părul lui e de culoarea sării, veşmintele îi sunt complet negre şi la şold poartă o sabie mortală, încovoiată. Lângă el stă o fată-pixi cu pielea verde, a cărei înfăţişare contrastează puternic cu cea a lui Roiben, e îmbrăcată în ceea ce pare a fi o rochie fără mâneci, cenuşie ca perlele şi încălţată cu ghete greoaie cu şnururi – haine de-ale muritorilor, evident. Iar de o parte şi de alta a fetei-pixi stau doi cavaleri îmbrăcaţi în livrea, dintre care unul are părul stacojiu împletit sub forma unei coroane. Dulcamara, care ne-a ţinut lecţia despre coroană.

Sunt şi alţii, personaje despre care am auzit în balade: Rue Silver, din Noul Avalon, care şi-a decupat insula din coasta Californiei, stă de vorbă cu fiul lui Alderking cel exilat, Severin, care s-ar putea să încerce să se alieze cu noul înalt rege ori s-ar putea alătura Curţii Lordului Roiben. E împreună cu un băiat muritor cu părul roşu, cam de vârsta mea, motiv pentru care zăbovesc cu privirea asupra lor, ca să-i studiez. Oare băiatul e sluga lui? E fermecat? Nu pot să-mi dau seama numai după modul în care se uită prin sală, dar, când vede că mă uit la el fix, îmi surâde.

Îmi feresc imediat privirea.

În acea clipă, selkele se dau în lături şi mai zăresc pe cineva

cu ele. Are pielea cenuşie şi buzele albastre, iar părul îi atârnă de o parte şi de alta a chipului cu ochi înfundaţi în orbite. Dar, în ciuda tuturor acestora, o recunosc. Sophie. Am auzit poveşti cum că cei din locuitorii Mării De Jos ar lua în serviciu marinari înecaţi, dar nu le-am dat crezare. Când îşi mişcă buzele, observ că are dinţi ascuţiţi. Un fior îmi trece pe şira spinării.

Le urmez poticnit pe Vivi şi pe Taryn. Când privesc în urmă, n-o mai văd pe Sophie, dar nu sunt cu totul convinsă că nu a fost doar în închipuirea mea.

Ne strecurăm pe lângă un shagfoal şi un barghest. Toată lumea râde prea zgomotos şi dansează cu prea multă patimă. Când trec pe lângă un petrecăreţ care poartă o mască de goblin, acesta o ridică şi-mi face cu ochiul. E Gândacul.

— Am auzit de noaptea trecută. Bravo, spune el. Acum fii atentă după orice lucru care pare nelalocul lui. Dacă Balekin va acţiona împotriva lui Dain, o va face înainte să înceapă ceremonia.

— Aşa voi face, spun eu, despărţindu-mă de surorile mele ca să zăbovesc puţin cu el. Într-o mulţime atât de mare, e uşor să te rătăceşti câteva clipe.

— Bun. Am venit să văd cu ochii mei cum câştigă prinţul Dain coroana, zice şi îşi vâră mâna în haina de culoarea frunzelor brune după care dă la iveală o sticluţă argintie, îi scoate dopul şi trage o duşcă. Şi să văd cum ţopăie şi se fac de râs nobilii, adaugă el.

Îmi întinde sticluţa cu mâna lui verde-cenuşie, cu gheare. Chiar şi de la distanţa asta simt mirosul lichidului dinăuntru, înţepător şi tare şi oarecum asemănător cu mirosurile de mlaştină.

— Sunt OK, spun eu, clătinând din cap.

— Chiar că eşti, îmi spune el, râzând, iar apoi îşi trage masca înapoi pe chip.

Mă lasă acolo, iar eu surâd în urma lui, în timp ce se pier de în mulţime. Mi-a fost de ajuns să-l văd ca să mă cuprindă sentimentul că în sfârşit aparţin acestui loc. Stafia, Bomba şi cu el nu sunt tocmai prietenii mei, dar chiar îmi dau impresia că mă plac, iar eu nu simt nevoia să fac mofturi. Am un loc alături de ei şi un scop.

— Unde ai fost? mă întreabă Vivienne, apucându-mă de braţ. Îţi trebuie o lesă ca a lui Oak. Haide, o să dansăm.

Mă las atrasă în vârtejul lor. Muzica răsună pretutindeni şi te îmboldeşte să dansezi cu paşi sprinteni. Se spune că e imposibil să rezişti atracţiei muzicii zânelor, ceea ce nu e chiar adevărat. Imposibil e să te opreşti din dansat odată ce ai început, atât timp cât ţine muzica. Şi ţine mult, toată noaptea, dansurile curg unul după altul, cântecele se înnădesc, fără nicio pauză ca să-ţi tragi sufletul. E palpitant să te laşi prins de muzică, să fii luat pe sus de valurile ei. Bineînţeles, Vivi, din moment ce e una de-ale lor, se poate opri oricând vrea. Poate, de asemenea, să ne scoată cu forţa, aşa că suntem aproape în siguranţă dacă dansăm cu ea. Doar că uneori Vivi uită să facă gestul chibzuit.

Dar, sincer, eu nu sunt câtuşi de puţin îndreptăţită să critic pe cineva pentru asta.

Ne luăm de mâini şi intrăm în horă, ţopăim şi râdem. Cântecul îmi dă senzaţia că-mi ademeneşte sângele, pompându-mi-l prin vene în acelaşi ritm, după aceleaşi acorduri dulci Cercul se desparte şi cumva ajung să mă ţin de mână cu Locke. Mă poartă după el în salturi ameţitoare.

— Eşti foarte frumoasă, spune el. Ca o noapte de iarnă.

Îmi zâmbeşte, cu ochii lui de vulpe coborâţi înspre mine.

Părul lui roşcat şi cârlionţat e răsucit pe după urechile ascuţite. De unul dintre lobi îi atârnă un cercel de aur, care captează lumina lumânărilor ca o oglindă. El e cel frumos, are un fel de frumuseţe inumană, de-ţi taie răsuflarea.

— Mă bucur că-ţi place rochia, reuşesc eu să spun.

— Spune-mi, crezi că ai putea să mă iubeşti? întreabă el, aparent din senin.

— Fireşte.

Izbucnesc în râs, pentru că nu ştiu ce răspuns ar trebui să-i dau. Însă întrebarea are o formulare neobişnuită şi nu prea pot să-l refuz. Îl iubesc pe ucigaşul părinţilor mei; probabil că aş putea iubi pe oricine. Mi-ar pzăcea să-l iubesc.

— Mă întreb, spune el. Ce ai face pentru mine?

— Nu ştiu la ce te referi.

Băiatul ăsta care vorbeşte în cimilituri şi cu ochii ca de cremene nu e acel Locke cu care am stat pe acoperişul conacului lui şi care mi-a vorbit cu blândeţe, care m-a fugărit, râzând, pe holuri. Nu sunt sigură cine e acest Locke, dar m-a luat cu totul pe nepregătite.

— Ai vrea să-mi faci o promisiune?

Îmi zâmbeşte ca şi când m-ar tachina.

— Ce promisiune?

Mă învârte în jurul său şi papucii mei din piele fac piruete pe pământul tasat. În depărtare, un flautist îşi începe cântecul.

— Orice promisiune, spune el nonşalant, cu toate că ceea ce-mi cere nu e deloc lipsit de greutate.

— Aş zice că depinde, spun eu, pentru că nimeni n-ar vrea să audă răspunsul adevărat, un refuz categoric.

— Mă iubeşti atât de mult încât să renunţi la mine?

Sunt convinsă că expresia de pe chipul meu e şocată. Locke se apropie, aplecându-se spre mine.

— Ăsta nu e un test al iubirii?

— N-nu ştiu, spun eu.

— Toate astea trebuie să ducă la vreo declaraţie din partea lui, fie a dragostei sale, fie a lipsei ei.

— Mă iubeşti atât încât să plângi din cauza mea?

Îmi spune aceste cuvinte cu buzele apropiate de gâtul meu. Îi simt respiraţia, care-mi face micile fire de păr să se ridice, mă face să tremur din cauza unei combinaţii stranii între dorinţă şi stânjeneală.

— Adică dacă ai păţi ceva?

— Adică dacă ţi-aş face eu ceva.

Mă furnică pielea. Nu-mi place ce se întâmplă. Dar măcar ştiu ce trebuie să răspund.

— Dacă mi-ai face ceva, nu aş plânge. Ţi-aş face ceva la rândul meu.

Paşii i se poticnesc puţin în timp ce ne învârtim pe ringul de dans.

— Sunt sigur că ai…

Moment în care se opreşte din vorbit, privind în spatele meu. Abia pot gândi. M-am aprins la faţă. Mi-e groază de ce urmează să-mi spună.

— E timpul să facem schimb de parteneri, spune o voce şi mă întorc, descoperind că e vorba de cea mai oribilă persoană cu putinţă: Cardan.

— Vai, îi spune el lui Locke. Ţi-am furat replica?

Vorbeşte pe un ton neprietenos şi îi întorc cuvintele pe o parte şi pe alta în minte, dar nu mă liniştesc deloc.

Locke mă lasă în seama prinţului tânăr, după cum i-o cere deferenţa. Văd cu colţul ochiului că Taryn ne urmăreşte. Stă

nemişcată în mijlocul petrecerii, pârând dezorientată, în timp ce zânele roiesc în junii ei, învârtindu-şi partenerii în spirale ameţitoare. Mă întreb dacă Cardan a supărat-o pe ea înainte să mă deranjeze pe mine.

Îmi ia mâna rănită în mâna sa. Poartă mănuşi negre şi simt căldura pielii lor, chiar şi prin mătasea care-mi acoperă degetele, şi un costum negru. Pieptarul lui e acoperit în partea de sus cu pene de corb, iar ghetele au vârfuri de metal exagerat de ascuţite în dreptul degetelor mari, fapt ce mă face să-mi dau seama cât de uşor îi va fi să mă lovească cu picioarele când vom începe dansul. Pe frunte poartă o coroană din crengi de metal împletite, înclinată uşor într-o parte. Pomeţii lui sunt traversaţi de dâre de vopsea argintie, întunecată, iar genele îi sunt străbătute de linii negre. Ochiul lui stâng e mânjit, ca şi când ar fi uitat că era machiat şi s-ar fi şters la ochi.

— Ce doreşti? îl întreb, scoţând afară cuvintele cu forţa.

Încă mă gândesc la Locke, răsucesc încă în minte ceea ce mi-a zis şi ceea ce nu mi-a zis.

— Haide! Insultă-mă.

Cardan ridică din sprâncene.

— Eu nu primesc ordine de la muritoare, spune el cu zâmbetul lui crud dintotdeauna.

— Adică ai să-mi spui ceva frumos? Nu prea cred. Zânele nu pot minţi.

Aş vrea să fiu furioasă, dar în clipa de faţă simt recunoş tinţă. Nu mai sunt aprinsă în obraji şi ochii nu mă mai înţeapă. Sunt gata de luptă, ceea ce e mult mai bine. Deşi sunt convinsă că nu a fost câtuşi de puţin intenţia lui, mi-a făcut o favoare enormă când m-a furat de lângă Locke.

Mâna îi alunecă mai jos pe şoldul meu. Mijesc ochii la el.

— Chiar mă urăşti, aşa-i? întreabă el şi zâmbetul i se lăr geşte.

— Aproape la fel de mult cât mă urăşti tu, spun eu, gândindu-mă la pagina pe care a scris numele meu, la felul în care m-a privit când era beat în labirintul viu, la felul în care mă priveşte acum.

Îmi dă drumul la mână.

— Până la următoarea confruntare, spune el şi face o plecăciune care nu-mi pare altceva decât o formă de batjocură.

Îl urmăresc în timp ce-şi croieşte drum prin mulţime cu paşi

şovăitori şi nu ştiu sigur cum ar trebui să interpretez conversaţia asta.

Clopotele încep să răsune, anunţând începerea ceremoniei. Muzicanţii se opresc din cântat la flautele şi harpele lor. Un moment, dealul e tăcut şi ascultă, apoi lumea îşi ocupă locurile. Îmi croiesc drum până în faţă, unde se adună şi ceilalţi nobili ai curţii înaltului rege. Unde va fi şi familia mea. Oriana e deja aici, stând lângă unul dintre cei mai buni cavaleri ai lui Madoc şi arătând de parcă şi-ar dori să fie oriunde în altă parte. Oak a scăpat de lesă şi e cocoţat pe umerii lui Taryn. Aceasta îi şopteşte ceva lui Locke, care râde.

Mă opresc. Mulţimea tălăzuieşte în jurul meu, dar eu sunt ţintuită locului privind cum Taryn se apleacă şi potriveşte o şuviţă răzleaţă de păr după urechea lui Locke.

Acest mic gest spune foarte multe. Încerc să mă conving că nu înseamnă nimic, dar, după conversaţia ciudată pe care am avut-o, nu pot. Taryn însă are un iubit, care îi va cere mâna în noaptea asta. Şi ştie că Locke şi cu mine suntem… ce-om fi.

Mă iubeşti atât de mult încât să renunţi la mine? Ăsta nu e un test al iubirii?

Vivienne s-a ivit din mulţime cu ochii ei strălucitori de pisică, cu părul căzându-i liber de o parte şi de alta a chipului, îl ia pe Oak în braţe şi-l învârte iar şi iar, până când amândoi cad, în foşnetul fustelor lui Vivi. Ar trebui să mă duc la ei, dar nu mă duc.

Încă nu pot să dau cu ochii de Taryn, atât timp cât n-am reuşit să-mi scot din cap un gând atât de neloial.

În loc de asta, rămân în spate şi urmăresc cum se adună familia regală pe podium. Înaltul rege stă pe tronul său din crengi împletite, purtând coroana greoaie şi priveşte vioi cu ochii săi de bronz, ca ai unei bufniţe, afundaţi pe un chip adânc ridat. Prinţul Dain e aşezat lângă el, pe un scăunel simplu de lemn, îmbrăcat numai în robe albe, cu mâinile şi picioarele goale, iar în spatele tronului stau ceilalţi membri ai familiei regale – Balekin şi Elowyn, Rhyia şi Caelia. Până şi Taniot, mama prinţului Dain, e prezentă, îmbrăcată în haine sclipitoare de aur. Singurul membru al familiei care lipseşte e Cardan.

Înaltul rege Eldred se ridică şi în întregul deal se lasă liniştea.

— Lungă a fost domnia mea, însă astăzi îmi iau la revedere.

Vocea îi răsună în încăperea de sub deal. Rareori a vorbit în

felul ăsta, adresându-se unei mari mulţimi şi sunt uimită atât de puterea vocii sale, cât şi de fragilitatea trupului său.

— Când am simţit întâia oară chemarea să plec în căutarea Tărâmului Făgăduinţei, am crezut că va trece. Dar nu îi mai pot rezista. Astăzi, nu voi mai fi rege, ci pribeag, continuă el.

Deşi toţi cei prezenţi trebuie să fi ştiut motivul pentru care s-au adunat, în jurul meu se aud numai suspine. Un şpriţ începe să plângă în părul unui phooka cu cap de capră.

Poetul de curte şi majordomul Val Moren face un pas înainte dintr-o parte a podiumului. E adus de spate, înalt şi uscăţiv, cu părul lung plin de rămurele şi cu o cioară vânătă cocoţată pe umăr. Se sprijină greoi de un toiag din lemn neted, care a început să înmugurească în capăt, ca şi când ar fi fost încă viu. Se zvoneşte că a fost ademenit din ţinutul muritorilor la patul lui Eldred, în tinereţe. Mă întreb ce va face de acum înainte, fără regele său.

— Plecarea voastră ne amărăşte sufletele, Majestate, spune el şi cuvintele acestea, rostite de buzele sale, capătă o rezonanţă dulce-amară, deosebită.

Eldred îşi duce mâinile căuş la gură şi crengile tronului se cutremură şi încep să crească, făcând să răsară lujeri noi, verzi, care se înalţă în spirală şi de-a lungul cărora se deschid frunze şi boboci Rădăcinile din tavan încep să viermuiască, întinzându-se ca nişte vrejuri şi târându-se prin măruntaiele dealului.

În aer se simte un miros ca al adierii vântului vara, încărcat cu aroma merelor ce va să vină. Îmi va lua locul un altul. Vă cer să mă eliberaţi.

Spre mirarea mea, Făpturile Văzduhului vorbesc într-un sin gur glas.

— Te eliberăm, spun ele, iar cuvintele reverberează în jurul meu.

Înaltul rege lasă roba greoaie a demnităţii sale să-i cadă de pe umeri. Aceasta se adună pe piatră într-o grămadă incrustată cu pietre preţioase. Îşi dă jos de pe cap, cu propriile mâini, coroana din frunze de stejar. Deja spatele lui se îndreaptă. Pare a fi stăpânit de o nerăbdare tulburătoare. Eldred e înalt rege al regatului Elfhame din vremuri de mult uitate de către multe dintre Făpturile Văzduhului; mie mi-a părut întotdeauna o creatură străveche, însă acum, odată cu mantia de conducător, pare că-şi leapădă şi anii.

— Pe cine vei lăsa în locul tău, să fie înaltul nostru rege? întreabă Val Moren.

— Pe fiul meu cel de-al treilea născut, pe Dain, spune Eldred. Apropie-te, fiule.

Prinţul Dain se ridică de pe scaunul său umil. Mama lui îi ia stofele albe care-l acoperă, lăsându-l gol-goluţ. Clipesc o dată. Sunt obişnuită să văd o anumită măsură de nuditate în Tărâmul Zânelor, dar nu printre membrii familiei regale. Stând lângă ceilalţi, cu brocartul lor bogat şi broderiile lor magnifice, pare deosebit de vulnerabil.

Mă întreb dacă îi e frig. Mă gândesc la rana de la mâna mea şi sper că da.

— Accepţi? întreabă Val Moren.

Cioara vânătă de pe umărul lui îşi înalţă aripile cu vârfuri negre şi loveşte aerul. Nu ştiu sigur dacă şi asta e o parte din ceremonie.

— Îmi voi asuma povara şi onoarea coroanei, spune Dain pe un ton grav, iar în acel moment goliciunea sa devine altceva, un fel de simbol al puterii. Primesc.

— De la Curtea Unseelie, patroană a nopţii, înaintează şi unge-l pe prinţul tău, spune Val Moren.

Un boggan îşi croieşte greoi drum până la podium. Trupul ei e acoperit cu păr gros, auriu, iar braţele îi sunt atât de lungi, încât le-ar târî pe jos dacă nu le-ar îndoi. Pare suficient de puternică încât să-l poată frânge în două pe prinţul Dain. Poartă în jurul mijlocului o fustă din petice de blană, iar într-o mână imensă ţine ceea ce pare a fi o călimară.

Îi pictează braţul stâng cu spirale lungi de sânge închegat, pe care le continuă pe stomac şi până jos, pe piciorul stâng. Dain nu face nicio mişcare. După ce termină, bogganul face un pas înapoi ca să-şi admire opera înfiorătoare, după care face o plecăciune scurtă înaintea lui Eldred.

— De la Curtea Seelie, fii ai amurgului, înaintează şi unge-l pe prinţul tău, spune Val Moren.

Un băiat micuţ, înveşmântat într-o robă care pare făcută din scoarţă de mesteacăn, cu un păr răsculat în cele mai ciudate direcţii, păşeşte până la podium. Pe spate are aripi mici, palide, verzui. Ungând cealaltă jumătatea a trupului lui Dain, o pictează cu dungi groase de polen, galben ca untul.

— Din partea zânelor sălbatice, a Făpturilor Sfioase,

înaintează şi unge-l pe prinţul tău, spune Val Moren.

De data asta, iese în faţă un hob, îmbrăcat într-un costumaş elegant, cusut cu grijă. Aduce cu sine un bulgăre de noroi, cu care îl mânjeşte pe prinţul Dain în centrul pieptului, drept deasupra inimii.

Îl zăresc în sfârşit pe Cardan în mulţime, ţinându-se ne sigur pe picioare, cu un burduf cu vin în mână. Se pare că a reuşit să se îmbete în ultimul hal. Dacă mă gândesc la dâra de vopsea argintie de pe faţa lui şi la mâna lui care mi-a alune cat pe şold, aş zice că era deja ameţit când l-am întâlnit. Simt o imensă şi răutăcioasă satisfacţie văzând că nu e alături de familia regală în cel mai important moment pentru curte din ultimele secole.

O să aibă o groază de probleme.

— Cine îl va înveşmânta? întreabă Val Moren şi, pe rând, fiecare dintre surorile lui Dain şi apoi mama lui îi aduc o tunică albă şi pantaloni din piele, un guler din aur şi ciubote din piele de ied. Arată ca un rege din basme, un rege care va domni cu înţelepciune şi dreptate. Mi-l închipui pe Stafie cocoţat pe bârne şi pe Gândac, cu masca lui, privindu-l amândoi cu mândrie. Şi eu simt un dram din această mândrie, din moment ce am jurat să-l slujesc.

Dar nu pot uita cuvintele pe care mi le-a adresat: îmi aparţii, Jude Duarte.

Îmi ating mâna rănită de mânerul sabiei mele argintii, sabia făurită de tatăl meu. Începând cu noaptea asta, voi fi spionul înaltului rege şi un membru adevărat al curţii sale. Îi voi minţi pe duşmanii lui şi, dacă nu va fi de ajuns, voi găsi o cale de a face lucruri şi mai grave. Şi dacă mă trădează, ei bine, atunci voi găsi o cale să înfrunt şi situaţia asta.

Val Moren loveşte puternic capătul toiagului de pământ şi resimt vibraţia până-n dinţi.

— Şi cine îl va încorona?

Pe chipul lui Eldred se citeşte mândria. Coroana luceşte în mâinile sale noduroase, strălucind ca şi când lumina soarelui ar emana din metalul însuşi.

— Eu!

Gărzile îşi schimbă discret poziţionarea, pregătindu-se, poate, să-l escorteze pe Eldred afară din palat. Sunt mai mulţi cavaleri la marginea mulţimii decât erau atunci când a început ceremonia încoronării.

Înaltul rege vorbeşte.

— Vino, Dain. Îngenunchează înaintea mea.

Prinţul moştenitor se lasă într-un genunchi în faţa tatălui său şi a adunării.

Privirea îmi fuge la Taryn, care stă tot lângă Locke. Oriana îl ţine pe Oak cu o mână protectoare şi unul dintre locotenenţii lui Madoc se apleacă să-i vorbească. Acesta îi face semn spre o ieşire, iar ea îi spune ceva lui Vivi şi porneşte înspre uşă. Taryn şi Locke îi urmează. Scrâşnesc din dinţi şi încep să-mi fac loc prin mulţime, spre ei. Nu vreau să mă fac de ruşine precum Cardan, să nu fiu unde trebuie.

Vocea lui Val Moren străpunge prin gândurile mele.

— Iar voi, popor al regatului Elfhame, îl acceptaţi pe prinţul Dain drept înaltul vostru rege?

Strigătul se ridică din mulţime, din glasuri ciripitoare şi aspre deopotrivă:

— Îl acceptăm!

Privirea îmi fuge la cavalerii care înconjoară podiumul, într-o altă viaţă, aş fi fost una dintre ei. Însă, zăbovind acolo cu privirea, recunosc chipuri familiare. Cei mai buni comandanţi ai lui Madoc. Războinici de o loialitate sălbatică.

Nu sunt îmbrăcaţi în uniformele lor obişnuite. Pe deasu pra armurii strălucitoare, poartă livreaua Casei Sălcii. Poate că e doar o măsură de precauţie din partea lui Madoc faptul că-i întrebuinţează pe cei mai buni oameni ai lui. Dar şi spioana pe care am ucis-o, cea cu mesajul batjocoritor, era tot a lui Madoc.

Iar Oriana, Oale şi surorile mele au dispărut. Au fost escortaţi afară din deal de către unul dintre locotenenţii lui Madoc, exact în momentul când paza s-a întărit în jurul podiumului.

— Am un plan care să ne asigure viitorul.

— Trebuie să-l găsesc pe Gândac. Şi pe Stafie. Trebuie să le spun că ceva nu e în regulă.

Un strateg cu experienţă aşteaptă ocazia potrivită.

Îmi fac loc pe lângă un grup de trei goblini, un trol şi unul din rândul Făpturilor Nemişcate. Un spriggan mârâie la mine, dar nu-i dau atenţie. Se apropie finalul încoronării. Văd că pocalele şi cănile sunt umplute din nou.

Sus, pe podium, Balekin şi-a părăsit locul dintre ceilalţi prinţi şi prinţese. Preţ de o clipă, mi se pare că mişcarea face parte din ceremonie – până când scoate o sabie lungă şi subţire, pe care

mi-o amintesc de la duelul oribil pe care l-a avut cu Cardan. Mă opresc în loc.

— Frate, îl mustră prinţul Dain.

— Eu nu te accept, spune Balekin. Am venit să te provoc la luptă pentru coroană.

Peste tot, în jurul podiumului, văd cum cavalerii îşi scot săbiile. Însă nici Elowyn, nici Eldred, nici altcineva dintre ceilalţi – nici Val Moren, nici Taniot, nici Rhyia – nu sunt înarmaţi. Numai Caelia scoate un pumnal din corsaj, deşi arma e prea mică pentru a fi de vreun ajutor.

Aş vrea să-mi scot sabia, dar cei din jurul meu sunt prea înghesuiţi unul în altul.

— Balekin, spune Eldred cu severitate. Copile. Înalta curte nu poate fi precum curţile inferioare. Nu putem avea succesiune prin vărsare de sânge. Niciun duel purtat cu fratele tău nu mă va convinge să aşez coroana pe creştetul tău nevrednic. Mulţumeşte-te cu alegerea mea. Nu te face de râs înaintea întregului Tărâm.

— Asta ar trebui să rămână numai între noi, îi spune Balekin lui Dain, fără a ţine cont că tatăl său vorbise. Nu mai există niciun înalt Monarh în clipa de faţă. Nu mai suntem decât noi doi şi o coroană.

— Nu e nevoie să mă lupt cu tine, spune Dain, făcându-le semn cavalerilor adunaţi strâns în jurul podiumului, în aşteptare de ordine.

Madoc se află printre ei, dar nu sunt suficient de aproape încât să văd mai mult de atât.

— Şi nu eşti vrednic nici măcar de atâta atenţie, adaugă el.

— Atunci să ai asta pe conştiinţă.

Balekin face doi paşi şi întinde braţul. Nici măcar nu se uită în direcţia în care loveşte, dar sabia străpunge gâtul lui Elowyn. Cineva zbiară, apoi zbiară toată lumea. Preţ de o clipă, rana e doar o pată pe pielea ei, dar apoi sângele ţâşneşte ca un izvor. Se prăbuşeşte în faţă, căzând în genunchi şi-n mâini. Stofa aurie şi gemele sclipitoare sunt înecate în stacojiu.

A fost un simplu zvâcnet al sabiei lui Balekin, un gest aproape nonşalant.

Eldred ridică numaidecât o mână. Cred că vrea să invoce aceeaşi magie care a făcut rădăcinile să crească, crengile tronului să răsară şi să se răsucească. Dar acea putere a

dispărut; a renunţat la ea odată cu renunţarea la coroană. În loc de asta, florile abia îmbobocite ale tronului se usucă şi se ofilesc.

Cioara de pe umărul lui Val Moren îşi desface aripile şi, cu un croncănit, îşi ia zborul înspre rădăcinile care atârnă din tavanul boltit al dealului.

— Gărzi, spune Dain pe un ton care pretinde supunere.

Însă niciunul dintre cavaleri nu înaintează pe podium. Ca un singur trup, întorc spatele familiei regale şi îşi îndreaptă săbiile împotriva adunării. Lasă lucrurile să se desfăşoare, îl lasă pe Balekin să-şi ducă la îndeplinire lovitura.

Dar nu pot să cred că acesta e planul lui Madoc. Dain e prietenul lui. Dain a fost în campanie cu el. Dain îl va recompen sa, odată ajuns înalt rege.

Mulţimea o ia din loc, târându-mă odată cu ea. Toată lumea se mişcă, se împinge înainte, departe de înfiorătoarea scenă. Îl zăresc pe regele cu părul de sare al Curţii Termitelor, se străduieşte să înainteze spre locul luptei, dar propriii lui cavaleri îi apar în cale, ţinându-l la distanţă. Familia mea a dispărut. Privesc în jur după Cardan, dar acesta s-a pierdut în mulţime.

Totul se petrece foarte repede. Caelia a fugit la înaltul rege. Ţine în mână cuţitul mic, care abia dacă e suficient de lung încât să poată servi drept armă, dar ea îl strânge plină de curaj. Taniot se apleacă asupra trupului lui Elowyn şi încearcă să oprească valul de sânge cu poala rochiei sale.

— Acum ce spui, tată? întreabă Balekin fioros. Frate?

Din umbră ţâşnesc în zbor două săgeţi, care se înfig în coasta lui Balekin. Acesta se împleticeşte în faţă. Stofa pieptarului său e sfâşiată, iar dedesubt se vede un luciu metalic. Armură. Mă uit printre grinzi, după Stafie.

Sunt agentă a prinţului la fel de sigur cum e el. E de datoria mea să ajung la Dain. Mă împing iarăşi înainte. În minte îmi apare o viziune a viitorului, ca o poveste pe care mi-o spun mie însămi, o istorioară limpede, strălucitoare, care să contrasteze cu haosul din jur. Am să ajung cumva la prinţ şi am să-l apăr împotriva trădării lui Balekin, până când vor ajunge aici membrii loiali din garda lui. Voi fi eroină, fata care s-a pus între trădători şi regele ei.

Madoc ajunge înaintea mea.

Preţ de o clipă, mă cuprinde un sentiment de uşurare. Poate

că loialitatea comandanţilor lui poate fi cumpărată, dar Madoc n-ar îndrăzni niciodată…

Atunci Madoc îşi înfige sabia în pieptul lui Dain cu atâta forţă, încât tăişul iese pe cealaltă parte. O trage în sus, prin cutia lui toracică, până la inimă.

Mă opresc şi las mulţimea să se scurgă pe lângă mine. Sunt nemişcată ca piatra.

Zăresc un petec de os alb, de muşchi roşu şi umed. Prinţul Dain, care aproape că a devenit înalt rege, se prăbuşeşte peste robele regale roşii, incrustate cu geme, iar sângele lui revarsat se pierde în grămada de pietre preţioase.

— Trădătorilor, şopteşte Eldred, dar glasul lui e amplificat de spaţiul înconjurător, iar cuvântul pare că reverberează în întreaga sală.

Madoc se opreşte o clipă şi-şi încleştează fălcile, ca şi când ar duce la îndeplinire un fel de datorie sumbră. Acum îşi poartă gluga roşie, cea pe care am văzut-o ieşindu-i din buzunar, pe care am studiat-o în vitrina ei. În noaptea aceasta o va umezi iarăşi. Vor apărea noi contururi sângerii. Dar nu pot să cred că face asta la ordinele altcuiva.

Trebuie să se fi aliat cu Balekin, să fi îndrumat spionii lui Dain pe căi greşite. Să-şi fi poziţionat propriii comandanţi, ca să izoleze familia regală de oricine i-ar fi sărit în ajutor. Să-l fi încurajat pe Balekin să organizeze o lovitură de stat în momentul în care nimeni nu s-ar fi aşteptat. Şi-a dat seama până şi de faptul că singura cale de a nu declanşa blestemul fatal al coroanei e să acţioneze cât timp nu se află pe capul nimănui. Cunoscându-l atât de bine, sunt convinsă că el a pus la cale lovitura asta.

Madoc l-a trădat pe Eldred şi Dain nu mai e, a dispărut, luând cu el toate speranţele şi planurile mele.

Încoronările sunt ocazii în care multe lucruri se pot întâmpla.

Balekin pare nesuferit de încântat de sine.

— Dă-mi coroana.

Eldred dă drumul coroanei din mâini. Aceasta se rostogoleşte câţiva paşi pe podea.

— Ia-o cu mâinile tale, dacă asta doreşti.

Caelia scoate un vaiet îngrozitor. Rhyia se holbează îngrozită la mulţime. Val Moren e lângă Eldred şi chipul său îngust, de poet, e palid. Înconjurat de cavaleri, podiumul e ca o scenă

teribilă, pe care toţi actorii sunt condamnaţi să-şi joace rolurile până la acelaşi final sângeros.

Mâinile lui Madoc sunt înmănuşate în roşu. Nu-mi pot lua ochii de la ele.

Balekin ridică înalta coroană. Frunzele aurii de stejar lucesc în lumina lumânărilor.

— Ai aşteptat prea mult să-ţi părăseşti tronul, tată. Ai devenit slab. Le-ai permis unor trădători să conducă mici fiefuri, puterea curţilor inferioare e lăsată fără stavile şi zânele sălbatice fac cum le convine. Dain ar fi fost la fel, un laş care s-ar fi ascuns în spatele intrigilor. Dar eu nu mă tem să vărs sânge.

Eldred nu răspunde. Nu face nicio mişcare, nici spre coroană, nici spre vreo armă. Pur şi simplu aşteaptă.

Balekin îi comandă unui cavaler să i-o aducă pe Taniot. O femeie glugă-roşie îmbrăcată în armură păşeşte pe podium pentru a pune mâna pe consoartă, care se împotriveşte. Capul lui Taniot se agită înainte şi-napoi şi coamele ei lungi şi negre se înfig în umărul cavalerului glugă-roşie. Nu contează. Nimic din toate astea nu contează. Sunt prea mulţi cavaleri, încă doi paşi înainte, iar zbaterile încetează.

Balekin se apropie de tatăl său.

— Declară-mă înalt rege şi pune coroana pe capul meu, apoi vei putea pleca de aici, liber şi nevătămat. Surorile mele vor fi protejate. Consoarta ta va rămâne în viaţă. Altfel, o voi ucide pe Taniot. O voi ucide aici, în faţa tuturor, şi toţi vor şti că ai îngăduit acest lucru.

Îmi îndrept privirea către Madoc, dar el e pe trepte, vorbindu-i în şoaptă unuia dintre comandanţii săi, un trol care a mâncat la masa noastră, care l-a tachinat pe Oak şi l-a făcut să râdă. Şi eu am râs atunci. Acum mâinile îmi tremură, întregul meu trup se cutremură.

— Balekin, prim născut, indiferent al cui sânge vei vărsa, nu vei conduce niciodată regatul Elfhame, spune Eldred. Nu eşti vrednic de coroană.

Închid ochii şi mă gândesc la cuvintele pe care mi le-a adresat Oriana: Nu e deloc uşor să fii iubita înaltului rege. În seamnă să fii mereu manipulată.

Taniot îşi înfruntă moartea cu demnitate. Aşteaptă nemişcată. Atitudinea ei e a unei persoane de viţă nobilă, a unei persoane condamnate, de parcă deja ar fi trecut în lumea baladelor. Îşi

împreunează degetele de la mâini. Rămâne tăcută, până în momentul în care unul dintre cavaleri – cavalerul glugă-roşie cu umărul rănit – o decapitează cu o singură lovitură, violentă, de sabie. Capul încornorat al lui Taniot se rostogoleşte câţiva paşi şi se loveşte de trupul lui Dain.

Simt ceva umed pe faţă, ca un fel de ploaie.

Sunt multe Făpturi ale Văzduhului pe care le încântă crimele şi multe altele care se bucură de spectacole sângeroase. Mulţimea pare cuprinsă de un fel de nebunie nerăbdătoare, un fel de poftă pentru un măcel şi mai mare. Mă tem că dorinţa lor va fi satisfăcută cu vârf şi îndesat. Doi dintre cavaleri au pus mâna pe Eldred.

— Nu ţi-o voi cere a doua oară, spune Balekin.

Dar Eldred izbucneşte în râs. Încă râde în clipa în care Balekin îl străpunge. Nu se prăbuşeşte precum ceilalţi. În loc ca din rană să-i ţâşnească sânge, în aer se revarsă un roi de molii roşii ies din el atât de iute, încât, după un moment, trupul înaltului rege a dispărut şi au rămas numai aceste molii roşii, care se înalţă formând un nor întins, un vârtej de aripi plăpânde.

Însă magia care le-a creat nu durează mult. Încep să cadă până când pe podium se aşterne un covor ca de frunze brune. Lucru de neconceput, înaltul rege Eldred a murit.

Podiumul e plin de cadavre şi de sânge. Val Moren s-a lăsat în genunchi.

— Surorile mele, spune Balekin, îndreptându-se înspre ele cu paşi mari.

Aroganţa din glasul lui s-a risipit în parte, înlocuită de o moliciune oribilă. Vorbeşte ca un bărbat rătăcit într-un coşmar înfiorător, din care refuză să se deştepte.

— Care dintre voi va accepta să mă încoroneze? Puneţi coroana pe capul meu şi veţi trăi.

Îmi amintesc cum Madoc i-a spus mamei mele să nu fugă.

— Caelia face un pas înainte, lăsând cuţitul să-i cadă din mână. Poartă un corsaj auriu şi o fustă albastră, iar în părul ei despletit are o coroniţă de mure.

— Eu o voi face, spune ea. Ajunge. Te voi proclama înalt rege, cu toate că faptele tale îţi vor păta veşnic domnia.

Niciodată e ca şi cum ai spune „veşnic”, îmi amintesc eu şi sunt cuprinsă de furie pentru faptul că-mi revin în minte tocmai cuvintele lui Cardan şi tocmai în momentul ăsta. În parte, mă

bucur că a cedat, în ciuda faptelor oribile ale lui Balekin, a ororii inevitabile a domniei sale. Măcar toate astea se apropie de sfârşit.

O săgeată pleacă din umbra dintre bârne – o săgeată care urmează o traiectorie cu totul diferită de cea a săgeţii de dinainte. O nimereşte în piept. Caelia face ochii mari şi îşi duce mâinile tremurânde la inimă, ca şi când rana ei ar fi un motiv de ruşine, care trebuie ascuns. Apoi ochii i se rotesc în orbite şi prinţesa cade fără măcar un oftat. Balekin e cel care ţipă de frustrare. Madoc le dă ordine oamenilor săi, arătând înspre tavan. O parte din cavaleri se desprind de ceilalţi şi pornesc iute, în grup strâns, în sus, pe scări. Câţiva gardieni se ridică în zbor, purtaţi de aripi palide, verzui, cu săbiile scoase.

A omorât-o. Stafia a omorât-o.

Mă împing orbeşte spre podium, trecând pe lângă un sluagh care strigă să curgă mai mult sânge. Nu ştiu ce-mi închipui că o să fac când o să ajung acolo.

Rhyia ridică pumnalul surorii sale şi îl ţine în mâna tremurândă. Rochia ei albastră o face să arate ca o pasăre care a fost prinsă înainte să apuce să-şi ia zborul. E singura prietenă adevărată a lui Vivi din Tărâm.

— Chiar ai de gând să mi te împotriveşti, surioară? o în treabă Balekin. Nu ai nici sabie, nici armură. Haide, a trecut vremea pentru aşa ceva.

— Chiar a trecut vremea, spune ea şi-şi înfige cuţitul în propria beregată, împingând vârful drept sub ureche.

— Nu! strig eu, deşi vocea mea se pierde în mulţime, se pierde şi în strigătul lui Balekin.

Şi atunci, pentru că nu mai suport să văd moarte, închid ochii îi ţin închişi şi în momentul în care ceva greoi şi îmblănit îşi face loc pe lângă mine, Balekin începe să strige poruncind să-l găsească cineva pe Cardan, să i-l aducă pe Cardan, iar ochii mei se deschid numaidecât. Dar Cardan nu e de găsit. Dau cu ochii numai de trupul ghemuit al Rhyiei şi de noi orori.

Arcaşi înaripaţi ochesc grămada de rădăcini printre care se ascundea Stafia. După o clipă, acesta cade în mulţime. Îmi ţin respiraţia, de teamă că l-au nimerit. Dar Stafia se rostogoleşte, se ridică în picioare şi ţâşneşte în sus, pe scări, cugar dienii pe urmele lui.

Nu are nicio şansă. Sunt prea mulţi la număr şi e prea mare

înghesuială, nu are unde să fugă. Vreau să-l ajut, vreau să merg la el, dar sunt înconjurată. Nu pot face nimic. Nu pot salva pe nimeni.

Balekin se întoarce spre poetul curţii şi-l aţinteşte cu degetul.

— Tu mă vei încorona. Rosteşte cuvintele ceremoniale.

— Nu pot, spune Val Moren. Nu îţi sunt rudă, nu sunt înrudit cu coroana.

— O vei face, spune Balekin.

— Da, Măria Ta, spune poetul curţii cu un glas tremurând.

Recită poticnit o variantă prescurtată a ritualului şi în întregul deal se lasă liniştea. Însă, când mulţimii i se cere să-l accepte pe Balekin drept noul ei înalt rege, nimeni nu vorbeşte. Coroana din frunze aurii de stejar e în mâinile lui Balekin, dar încă nu îi stă pe cap.

Balekin priveşte peste întreaga mulţime şi cu toate că-mi dau seama că ochii lui nu se vor opri asupra mea, totuşi tresar. Vocea lui răsună cu putere.

— Juraţi-mi credinţă!

Nu îi jurăm. Monarhii nu-şi pleacă genunchii. Nobilimea rămâne tăcută. Zânele sălbatice privesc şi cântăresc situaţia. O zăresc pe Regina Annet a Curţii Unseelie din capătul sudic al regatului, Curtea Moliilor. Aceasta le face semn curtenilor ei să părăsească sala. Îşi întoarce spatele cu o privire plină de dispreţ.

— Sunteţi sub jurământ faţă de înaltul rege, zbiară Bale kin. Şi acum eu sunt rege.

Balekin înalţă coroana şi şi-o aşază singur pe cap. Însă imediat după aceea urlă şi şi-o dă jos. Pe frunte i-a apărut o arsură, urma roşie a unei coroane.

— Nu jurăm regelui, ci coroanei, strigă cineva.

E Lordul Roiben, al Curţii Termitelor. Şi-a croit drum până în faţa cavalerilor. Şi cu toate că sunt mai mult de zece cavaleri între el şi Balekin, Roiben nu pare foarte îngrijorat.

— Ai trei zile să ţi-o pui pe cap, ucigaşule de neam. Trei zile până când voi pleca de aici, fără jurământ, fără putere şi neimpresionat. Şi sunt convins că nu sunt singurul care va proceda astfel.

Cuvintele lui ajung la urechile tuturor şi din loc în loc se aud râsete şi şoapte. Sala e încă ocupată de o mulţime pestriţă: Zâne Seelie sclipitoare şi Zâne Unseelie înfiorătoare; Zânele sălbatice, care rareori îşi părăsesc colinele, râurile sau tumulii;

goblini şi cotoroanţe; pixi şi phooka. Au privit cum aproape întreaga familie regală a fost măcelărită într-o singură noapte. Mă întreb câtă violenţă va izvorî în continuare, dacă nu va fi niciun monarh care să-i ţină la respect. Mă întreb cine va primi violenţa cu braţele deschise.

Spriţii sclipesc în aer, care duhneşte a sânge proaspăt vărsat. Realizez că festinele şi petrecerile vor continua. Toate vor merge mai departe.

Însă nu sunt sigură că eu voi putea s-o fac.

Cartea a doua

Alungă-ţi din piept al tău vis muritor,

Vântul învie şi frunzele bate,

Obrajii ni-s palizi sub plete lăsate,

Iar pieptul se-nfoaie sub ochi lucitori; Braţele, buzele noastre se zbat;

Iar de vreunul privirea spre noi îşi îndreaptă, Sărim între dânsul Şi-a mâinilorfaptă,

Sărim între dânsul Şi-ăl inimii sfat.

William Butler Yeats,

„Ceata celor de sub coline”

Traducere după „The hosting of the sidhe”

Capitolul 21

Sunt iarăşi copil, ascuns sub masă, în timp ce petrecerea se-nvârtejeşte în jurul meu.

Îmi duc mâna la inimă şi îi simt zvâcnetul aprig. Nu pot gândi. Nu pot gândi. Nu pot gândi.

Rochia mea e pătată cu sânge, mici puncte care se afundă în cerul albastru.

Am crezut că moartea nu mă poate şoca, dar a fost atât de multă. Un exces penibil, ridicol. Mintea mea revine întruna la coastele albe ale prinţului Dain, la sângele care a ţâşnit din gâtul lui Elowyn şi la refuzul neclintit al înaltului rege, care l-a respins pe Balekin până în clipa morţii. La bietele Taniot, Caelia şi Rhyia, care au fost nevoite să descopere pe rând faptul că era mai importantă coroana tărâmului decât vieţile lor.

Mă gândesc la Madoc, care în toţi aceşti ani i-a fost alături lui Dain. E adevărat că zânele nu pot minţi făţiş, însă Madoc a minţit cu fiecare râset, cu fiecare bătaie prietenoasă pe spate, cu fiecare cupă de vin ciocnită. Madoc, care ne-a lăsat să ne dichisim şi mi-a dăruit o sabie frumoasă ca să o port în noaptea asta, ca şi când chiar ar fi urmat să mergem la vreo petrecere distractivă.

Ştiam de ce e în stare, încerc să-mi spun în sinea mea. Am văzut sângele uscat de pe gluga lui roşie. Dacă mi-am îngăduit să uit, atunci prostia a fost a mea.

Măcar cavalerii mi-au condus familia deoparte înainte să fi început omorurile. Măcar niciunul dintre ceilalţi nu a fost nevoit să privească, cu toate că, în afară de cazul în care s-au dus foarte departe, nu se poate să nu fi auzit ţipetele. Măcar Oak nu va creşte aşa cum am crescut eu, având ca singur drept din naştere moartea.

Stau aşa până când inima mea îşi încetineşte iarăşi bătăile. Trebuie să părăsesc dealul. Petrecerea asta va deveni tot mai sălbatică şi, cum nu mai e niciun înalt rege pe tron, nimic nu-i va împiedica pe cheflii să se amuze cu orice distracţie pe care ar putea-o născoci. Aş spune că nu e un moment prielnic să fii muritoare în locul ăsta.

Mă străduiesc să-mi amintesc planul sălii tronului, aşa cum am văzut-o de deasupra, alături de Stafie. Mă străduiesc să-mi amintesc intrările în partea principală a castelului.

Dacă m-aş duce la unul dintre gardieni şi l-aş convinge că fac parte din familia lui Madoc, poate că m-ar conduce la ceilalţi. Dar nu vreau să plec. Nu vreau să-l văd pe Madoc acoperit cu sânge, aşezat lângă Balekin. Nu vreau să mă prefac că cele întâmplate sunt altceva decât nişte fapte terifiante. Nu vreau să-mi ascund scârba.

Mai e o ieşire. Aş putea să mă târăsc pe sub mese până la trepte şi să le urc până la balconul de lângă sala de strategie a lui Madoc. Cred că de acolo voi putea să mă caţăr şi să ajung în partea castelului în care sunt cele mai mari şanse să nu fie nimeni – în partea de unde se poate intra în tunelurile secrete. De acolo, aş putea să ies fără să mă tem de cavaleri sau de paznici sau de oricine altcineva. Adrenalina îmi face întregul trup să vibreze de dorinţa de mişcare, dar, deşi simt că am reuşit să încropesc un plan, îmi dau seama că încă nu e unul închegat.

Pot să ies din palat, dar apoi n-aş avea unde să mă duc.

O să găseşti o soluţie mai târziu, mă îndeamnă instinctul.

Bine, e suficientă o jumătate de plan.

În mâini şi-n genunchi, fără să mă sinchisesc de rochie, de faptul că teaca sabiei mi se târăşte pe podeaua din pământ tasat, de durerea din mână, încep să mă furişez. Deasupra mea aud muzică. Aud şi alte sunete – trosnete, poate ale unor oase, un suspin, un geamăt. Nu le iau în seamă.

Apoi faţa de masă se ridică şi, până ca ochii să mi se adapteze la lumina strălucitoare a lumânărilor, o siluetă mascată mă înşfacă de braţ. Nu am cum să-mi scot sabia, ghemuită cum sunt sub o masă, aşa că întind mâna spre pumnalul ascuns în corset. Sunt pe punctul de a lovi, dar atunci recunosc acele ghete ridicole, cu vârfurile ascuţite.

Cardan. Singurul care îl poate încorona pe Balekin în mod legitim. Celălalt urmaş al neamului Sălcii rămas în viaţă. Cred că toată lumea din tărâm îl caută şi iată-l – umblă cu chipul ascuns sub o jumătate subţire de mască de vulpe argintie, se uită la mine şi clipeşte, rătăcit într-o beţie confuză şi clătinându-se uşor pe picioare. Mai că-mi vine să râd de-a dreptul. Ce noroc că l-am găsit tocmai eu.

— Eşti muritoare, mă anunţă el. În cealaltă mână ţine un pocal gol, aplecat neglijent, de parcă ar fi uitat că încă îl poartă după el. Nu eşti în siguranţă aici. Mai ales dacă umbli să înjunghii lumea în stânga şi-n dreapta.

— Eu nu sunt în siguranţă?

Lăsând la o parte absurditatea replicii lui, n-am idee de ce se poartă de parcă s-ar fi gândit vreodată măcar o clipă la siguranţa mea, mai puţin atunci când a avut de gând să mi-o pună în pericol. Încerc să-mi spun că trebuie să fie în stare de şoc şi că e îndurerat, fapt ce l-ar putea face să se poarte ciudat, dar mi-e greu să mă gândesc la el ca la o persoană căreia i-ar păsa de cineva atât de mult încât să-l îndurereze pierderea lui. În clipa de faţă, pare că nu-i pasă nici măcar de persoana lui.

— Treci aici înainte să te recunoască cineva, îl îndemn eu.

— Să mă joc de-a v-aţi-ascunselea pe sub mese? Să îngenunchez în praf? Tipic speciei voastre, dar cu mult sub demnitatea mea.

Râde poticnit, ca şi când s-ar aştepta să râd şi eu.

Nu râd îmi încleştez pumnul şi-l pocnesc în stomac, tocmai

acolo unde ştiu că-l va durea. Cardan cade în genunchi. Pocalul se loveşte de podea cu un zăngănit sec.

— Au! strigă el şi-mi îngăduie să-l trag sub masă.

— O să scăpăm de aici fără să observe nimeni, îi spun eu.

Rămânem sub mese şi ne croim drum până la treptele care duc spre nivelurile superioare ale palatului.

— Şi nu-mi spune că e sub demnitatea ta să te târăşti. Oricum, eşti atât de beat, încât abia te ţii pe picioare.

Îl aud pufnind.

— Dacă insişti, spune el.

E prea întuneric să-i văd expresia feţei şi, chiar dacă n-ar fi, poartă o mască.

Ne croim drum pe sub mese, în timp ce în sală răsună balade şi cântece de beţie, se aud ţipete şi şoapte, iar paşii uşori ai dansatorilor reverberează în jurul nostru precum ploaia. Inima îmi bate tare de la atâta vărsare de sânge, din cauza faptului că Cardan e atât de aproape, din cauză că l-am lovit fără să am de suportat consecinţe. Ascult cu atenţie cum se târâie în urma mea. În jur se simte numai miros de pământ tasat, de vin vărsat şi de sânge. Simt că gândurile îmi zboară departe şi că încep să tremur. Îmi muşc buza ca să mă pot concentra asupra durerii proaspete.

Nu trebuie să mă pierd cu firea. Nu acum, nu sub ochii lui Cardan.

Şi nu acum, când în mintea mea se înfiripă un plan. Un plan care depinde de acest ultim prinţ.

Privesc înapoi şi văd că s-a oprit din înaintare. S-a aşezat pe jos şi îşi priveşte mâna. Îşi priveşte inelul.

— Mă dispreţuia.

Vocea îi sună dezinvoltă, ca pentru o conversaţie uşoară. Ca şi când ar fi uitat unde se află.

— Balekin? întreb eu, gândindu-mă la cele văzute la Conacul Scorburos.

Tatăl meu, pufneşte Cardan. Nu prea i-am cunoscut pe ceilalţi, pe fraţii şi pe surorile mele. Nu e haios? Prinţul Dain – el n-a vrut să mă aibă la palat, aşa că m-a silit să plec.

Aştept, nu ştiu ce să-i spun. Mă nelinişteşte faptul că-l văd aşa, purtându-se de parcă ar fi posibil să aibă şi el emoţii.

După un moment, pare că-şi revine. Ochii lui mă privesc fix şi lucesc în întuneric.

— Şi acum toţi sunt morţi. Din cauza lui Madoc. Onorabilul nostru general. N-ar fi trebuit să aibă încredere în el. Dar mama ta a descoperit acest lucru cu mult timp în urmă, nu-i aşa?

Mijesc ochii.

— Târăşte-te.

Cardan îşi ridică un colţ al gurii.

— Tu prima.

Trecem de la masă la masă, până când, în sfârşit, ajungem cât se poate de aproape de scări. Cardan ridică faţa de masă şi-mi întinde mâna, în maniera galantă a cuiva care ajută persoana cu care a avut o întâlnire romantică. Poate că ar spune că a făcut-o de dragul privitorilor, dar amândoi ştim că o face în bătaie de joc. Mă ridic fără să-l ating.

— Important e să părăsim sala înainte ca petrecerea să devină şi mai sângeroasă, înainte ca vreo creatură răuvoitoare să decidă că aş fi o jucărie haioasă, iar Cardan să fie eviscerat de vreo zână care nu-şi doreşte să ajungă la putere niciun înalt rege.

Pornesc spre trepte, dar el mă opreşte.

— Nu aşa. Cavalerii tatălui tău te vor recunoaşte.

— Nu pe mine mă caută, îi amintesc eu.

Cardan se încruntă, cu toate că masca îi ascunde în mare parte chipul. Totuşi, îmi dau seama din încordarea buzelor lui.

— Dacă îţi zăresc chipul, poate că vor acorda prea multă atenţie persoanei cu care umbli.

E enervant, dar are dreptate.

— Dacă m-ar cunoaşte câtuşi de puţin, ar şti că n-aş putea umbla cu tine niciodată.

Ceea ce e ridicol, din moment ce chiar în clipa asta sunt lângă el, cu toate că replica mea mă face să mă simt mai bine. Oftând, îmi desfac cozile şi îmi frec părul între palme până când ajunge să-mi atârne dezordonat peste faţă.

— Arăţi… spune el, după care tace şi clipeşte de câteva ori, aparent incapabil să-şi termine fraza.

Bănuiesc că trucul ăsta cu părul a avut mai mult succes decât m-am aşteptat.

— Aşteaptă-mă un moment, spun eu şi mă amestec în mulţime.

Nu-mi convine să-mi asum riscul ăsta, dar e mai sigur să-mi ascund faţa decât s-o las descoperită. Zăresc o nixă purtând o

mască neagră, din catifea, care mănâncă inima unei vrăbii micuţe din vârful unui bold lung. Mă furişez în spatele ei, tai benzile şi apuc masca înainte să atingă pământul. Nixa se în toarce, căutând-o pe jos, dar eu deja am plecat. În curând, îşi va înceta căutările şi se va înfrupta cu vreo altă delicatesă – cel puţin aşa sper. În fond, e numai o amărâtă de mască.

Când mă întorc, Cardan trage iar vin la măsea şi mă priveşte cu ochi arzători. N-am idee ce vede şi nici măcar ce anume caută. Un fir subţire de lichid verde îi alunecă pe obraz, întinde mâna după ulciorul greoi din argint, ca şi când ar vrea să-şi mai toarne o cană.

— Haide, îi spun eu, apucându-l de mâna băgată în mănuşă.

Pornim spre treptele care duc afară din sală, moment în care trei cavaleri vin să ne taie calea.

— Căutaţi-vă distracţia în altă parte, ne anunţă imul dintre ei. Pe aici se ajunge la palat şi accesul e interzis zânelor de rând.

Lângă mine, îl simt pe Cardan cum se crispează, pentru că e un idiot şi-l preocupă mai mult să nu i se spună zână de rând decât siguranţa altora, chiar şi când e vorba de siguranţa lui, din păcate. Îl trag de braţ.

— Vom face după cum ne este poruncit, îl asigur pe cavaler şi încerc să-l iau pe Cardan deoparte, înainte să facă ceva ce am regreta amândoi.

Însă refuză să se clintească.

— Vă înşelaţi amarnic în privinţa noastră.

— Gura. Gura. Gura.

— Înaltul rege Balekin e prieten al curţii doamnei mele, spune Cardan cu limba lui argintie de sub masca argintie de vulpe.

Afişează un zâmbet discret, prietenos. Vorbeşte limba celor privilegiaţi, rostind cuvintele pe tonul său tărăgănat, cu mişcări molatice ale braţelor, de parcă tot ce i-ar cădea sub ochi i-ar aparţine. Până şi când e beat, e convingător.

— Se prea poate să fi auzit de Regina Gliten din nord-vest, continuă el. Balekin a transmis un mesaj cu privire la prinţul dispărut. Aşteaptă răspuns.

— Bănuiesc că nu aveţi nicio dovadă în acest sens, aşa-i? întreabă unul dintre cavaleri.

— Fireşte că avem. Cardan întinde pumnul strâns şi-l deschide, dezvăluind un inel regal sclipind în mijlocul palmei.

N-am idee când şi l-a dat jos de pe deget, un mic truc abil de

care nu ştiam că e în stare, cu atât mai puţin atunci când e ameţit.

— Mi-a fost dat acest obiect ca să mă recunoaşteţi.

La văzul inelului, gardienii se dau înapoi.

Cu un zâmbet agasant, mult prea fermecător, Cardan mă apucă de braţ şi mă trage pe lângă ei. Cu toate că simt nevoia să scrâşnesc din dinţi, îi îngădui să mă îndrume. Am ajuns pe scări, iar asta datorită lui.

— Şi muritoarea? întreabă unul dintre paznici. Cardan se întoarce.

— A, ei bine, nu v-aţi înşelat întru totul în ceea ce mă priveşte. Am de gând să păstrez pentru mine însumi câteva dintre plăcerile petrecerii, spune el şi toţi rânjesc.

Abia mă pot abţine să nu dau cu el de pământ, dar nu e loc de dubiu, se pricepe la vorbe. Potrivit regulilor extravagante care stăpânesc limbile zânelor, tot ce a spus e adevărat, atât timp cât eşti atent doar la cuvinte. Balekin e prietenul lui Madoc, iar eu fac parte din curtea lui Madoc, dacă e să te uiţi la mine cu ochii mijiţi. Aşa că eu sunt „doamna”. Şi probabil că paznicii chiar au auzit de Regina Gliten; doar e îndeajuns de faimoasă. Sunt convinsă că Balekin aşteaptă răspuns cu privire la prinţul dispărut. Probabil că e disperat după veşti. Şi nimeni nu poate pretinde că inelul lui Cardan nu e un obiect după care e recunoscut.

Cât despre ceea ce vrea să păstreze de la petrecere, ar putea fi orice.

Cardan e isteţ, dar nu e un soi plăcut de isteţime. Şi se apropie puţin cam mult de tendinţa mea de a minţi ca să-mi convină. Totuşi, suntem liberi. În spatele nostru, ceea ce ar fi trebuit să fie serbarea noului înalt rege continuă: zbieretele, ospăţul, învârtirea în dansuri nesfârşite. Privesc înapoi o dată în timp ce urcăm, studiind marea de trupuri şi de aripi, de ochi ca nişte picături de cerneală şi dinţi ascuţiţi.

Mă trece un fior.

Urcăm pe scări împreună. Îi îngădui în continuare strânsoarea posesivă cu care mă ţine de braţ, îndrumându-mă. Îl las să deschidă uşile cu cheile lui. Îl las să facă ce vrea. Şi apoi, odată ajunşi în sala pustie de la etajul superior al palatului, mă răsucesc şi-i pun vârful pumnalului sub bărbie.

— Jude? întreabă el, lipit de perete, pronunţându-mi nu mele

cu grijă, ca şi când s-ar strădui să nu se bâlbâie.

Nu cred că l-am mai auzit vreodată rostindu-mi cu adevărat numele.

— Te miri? întreb eu şi un rânjet fioros mi se întinde pe chip.

Cel mai important băiat din Tărâmul Zânelor şi duşmanul meu, ajuns în sfârşit în mâinile mele. Senzaţia e chiar mai grozavă decât mi-am închipuit.

— N-ar trebui, îl asigur.

Capitolul 22

Apăs vârful pumnalului pe pielea lui, ca să simtă înţepătura. Ochii lui negri se concentrează asupra mea cu o nouă intensitate.

— De ce? întreabă el.

— Atât.

Rareori am mai avut un sentiment de triumf atât de viu. Trebuie să am grijă să nu mi se urce la cap, ca o băutură mai tare decât vinul.

— Pentru că norocul tău e jalnic, iar al meu e incredibil. Fă ce-ţi spun şi am să amân plăcerea de a-ţi face rău.

— Ai de gând să mai verşi puţin sânge regal în seara asta?

Se încruntă plin de dispreţ şi se mişcă, vrând să se elibereze de tăişul pumnalului. Mă mişc odată cu el, ţinându-l în continuare în dreptul beregatei lui. Vorbeşte mai departe:

— Simţi că ai fost exclusă de la măcel?

— Eşti beat, spun eu.

— O, chiar aşa, zice şi îşi lasă capul pe spate, atingându-l de piatră, şi închide ochii. Lumina torţelor din apropiere face ca părul lui să pară de bronz. Dar chiar îţi închipui că-ţi voi per mite să mă plimbi înaintea generalului, ca şi când aş fi vreun…

Apăs mai tare cuţitul. Cardan trage aer în piept şi renunţă să ducă fraza la capăt.

— Desigur, spune el după un moment, cu un râset plin de autoironie. Eram mort de beat în timp ce întreaga mea familie era omorâtă; e dificil să te cobori mai jos de atât.

— Nu mai vorbi, îi spun eu, alungând orice dram de compătimire, de care el n-a dat niciodată dovadă. Mişcă!

— Altfel ce? întreabă el, cu ochii încă închişi. Doar n-o să mă

înjunghii.

— Când l-ai văzut ultima oară pe dragul tău prieten Valerian? îi şoptesc eu. Azi nu, în ciuda insultei pe care o reprezintă absenţa lui. Te-ai gândit la problema asta?

Deschide ochii. Arată de parcă l-aş fi deşteptat cu o palmă.

— M-am gândit. Unde e?

— Putrezeşte lângă grajdurile lui Madoc. L-am omorât şi apoi l-am îngropat. Deci ia-mi ameninţările în serios. Oricât de improbabil ar părea, eşti cea mai importantă persoană din întregul tărâm. Cine a pus mâna pe tine a pus mâna pe putere. Iar eu vreau putere.

— Se pare că, până la urmă, ai avut dreptate, zice şi îmi cercetează chipul, fără a lăsa să i se citească ceva pe faţă. Se pare că nu cunoşteam nici cele mai mici rele de care eşti în stare.

Încerc să nu-i arăt cât de mult mă nelinişteşte calmul lui. Îmi dă impresia că pumnalul din mâna mea, care ar trebui să-mi dea autoritate, nu e îndeajuns. Mă face să-mi doresc să-l rănesc numai ca să mă conving că poate fi şi el speriat. Tocmai şi-a pierdut întreaga familie; n-ar trebui să gândesc aşa.

Dar nu pot să nu mă gândesc că va exploata orice semn de compătimire pe care i-l arăt, orice slăbiciune.

— E timpul să mergem, spun eu aspru. Du-te la prima uşă şi deschide-o. După ce intrăm, vom merge la şifonier. Pe acolo ajungem într-un coridor.

— Bine, fie, spune el iritat, vrând să-mi dea la o parte cuţitul.

Îl ţin nemişcat, astfel încât lama să-i taie pielea.

Cardan înjură şi-şi bagă în gură un deget însângerat.

— Asta pentru ce-a fost?

— Pentru distracţie, spun eu şi apoi îndepărtez cuţitul de la gâtul lui, încet şi deliberat.

Colţurile buzelor mi se ridică puţin, dar în rest îmi păstrez pe cât pot expresia ca o mască, una crudă şi rece precum chipul care-mi apare iar şi iar în coşmaruri. Abia când o fac îmi dau seama pe cine imit şi al cui chip m-a înspăimântat într-atât încât să-mi doresc să mi-l însuşesc.

Al lui.

Inima îmi bate cu atâta putere, încât îmi vine rău.

— Binevoieşti să-mi spui măcar unde mergem? întreabă el în timp ce-l împing înainte cu mâna liberă.

— Nu. Acum mişcă.

Mârâitul din voce e doar în mintea mea.

În mod neaşteptat, se supune şi o porneşte de-a lungul coridorului cu un mers legănat, înspre biroul pe care i-l arăt. Când ajungem la pasajul secret, se strecoară înăuntru aruncându-mi o singură privire de nepătruns. Poate că e mai beat decât am crezut.

Dar nu contează. Se va trezi în curând.

Primul lucru pe care-l fac când ajung la cuibul curţii umbrelor e să-l leg pe Cardan de un scaun cu fâşii rupte din propria-mi rochie murdară. Apoi dau jos măştile amândurora, îmi dă voie să o fac, urmărindu-mă cu o privire ciudată. Nu mai e nimeni aici şi nu am idee când va veni cineva, dacă chiar va veni cineva.

Nu contează. Mă descurc şi fără ei.

Doar am ajuns până aici. Când m-a găsit Cardan, mi-am dat seama că numai avându-l sub control voi putea să am o brumă de control asupra viitorului lumii mele.

Mă gândesc la toate jurămintele pe care le-am făcut înaintea lui Dain, inclusiv la cel pe care nu l-am rostit niciodată cu glas tare: în loc să-mi fie teamă, voi deveni o persoană de temut. Dacă Dain nu îmi va da putere, atunci o voi obţine de una singură.

Pentru că nu am petrecut mult timp la Curtea Umbrelor, nu-i cunosc secretele. Mă plimb din încăpere în încăpere, făcând inventarul proviziilor pe care le am la dispoziţie. Descopăr o cămară plină de otrăvuri, precum şi de brânzeturi şi cârnaţi; o cameră de antrenament cu podeaua acoperită cu rumeguş, cu pereţii acoperiţi cu arme şi cu un nou manechin din lemn în centru, pe al cărui chip e pictat grosolan un rânjet enervant. Mă duc în încăperea din dos, unde găsesc patru culcuşuri pe jos şi câteva căni şi haine împrăştiate lângă ele. Nu ating nimic, până când ajung într-o încăpere cu un birou şi hărţi. Biroul lui Dain, îndesat cu pergamente şi tocuri şi ceară pentru pecete.

Pentru o clipă, sunt copleşită de grozăvia celor întâmplate. Prinţul Dain a dispărut pe vecie. Iar tatăl şi surorile lui s-au dus odată cu el.

Mă întorc în încăperea principală şi-l târăsc pe Cardan cu tot cu scaun până în biroul lui Dain, unde proptesc scaunul în dreptul uşii deschise, ca să pot sta cu ochii pe el. De pe peretele din camera de antrenamente, dau jos o arbaletă mică şi câteva săgeţi. Aşezând arma lângă mine, cu arcul tras şi pregătit, iau

loc pe scaunul lui Dain şi-mi las capul în mâini.

— Nu vrei să-mi spui unde suntem mai exact, din moment ce acum sunt legat bine, spre satisfacţia ta?

Îmi vine să-l lovesc pe Cardan iar şi iar, până când o să-i şterg aroganţa de pe faţă. Dar dacă aş face-o, ar şti cât de mult mă sperie.

— Aici se întâlnesc spionii prinţului Dain, îl anunţ eu, străduindu-mă să-mi alung frica.

Trebuie să mă concentrez. Cardan e un nimic, e un instrument, o monedă de schimb.

Mă priveşte cu o privire stranie, surprinsă.

— De unde ştii asta? Ce te-a apucat de m-ai adus aici?

Încerc să-mi dau seama ce trebuie făcut în continuare, spun cu o onestitate stânjenită.

— Şi dacă se întoarce unul dintre spioni? întreabă el, trezindu-se din stupoarea lui destul cât să pară chiar îngrijorat. Te vor descoperi în bârlogul lor şi…

Se opreşte văzând rânjetul mulţumit de pe chipul meu şi se scufundă într-o tăcere uluită. Sesizez momentul în care ajunge să-şi dea seama că sunt una de-ale lor. Că locul meu e aici.

Cardan cade iar în amuţire.

În sfârşit. În sfârşit, l-am făcut să tresară.

Fac ceva ce n-aş fi îndrăznit în veci să fac înainte. Caut prin biroul prinţului Dain. Sunt mormane de scrisori. Liste. Bilete care n-au fost trimise nici de către, nici lui Dain, probabil furate. Alte scrieri aşternute cu mâna lui – piese muzicale, ghicitori, proiecte de lege. Invitaţii oficiale. Scrisori neoficiale şi inofensive, printre care şi una de la Madoc. Nu ştiu exact ce anume caut. Mă uit peste toate cât de repede pot, căutând ceva, orice, care mi-ar putea oferi o explicaţie pentru faptul că a fost trădat.

Toată viaţa, am crescut cu ideea că înaltul rege şi prinţul Dain sunt în mod incontestabil conducătorii noştri. Am crezut că Madoc le era întru totul loial; şi eu le-am fost loială. Ştiam că Madoc e însetat de sânge. Probabil că ştiam că îşi dorea mai multe cuceriri, mai multe războaie, mai multe lupte. Dar am crezut că-şi considera dorinţa de război ca o parte a rolului său de general, în timp ce o parte a rolului înaltului rege era să-l tempereze. Madoc vorbea despre onoare, despre obligaţii, despre datorie. Ne-a crescut pe mine şi pe Taryn în spiritul acestora; mi s-a părut logic că va fi dispus să suporte alte

neplăceri.
Nici măcar n-am crezut că Madoc îl simpatizează pe Balekin.
Îmi amintesc de mesagera moartă, ucisă de mine şi de mesajul din pergament: OMORÂŢI PURTĂTORUL ACESTUI MESAJ. A fost vorba de un mic truc de inducere în eroare, menit să-i ţină ocupaţi pe spionii lui Dain, să ne facă să alergăm după propria coadă, în timp ce Balekin şi Madoc şi-au pus la cale atacul în singurul loc la care nimeni nu s-a gândit – chiar în câmp deschis.
— Ştiai? îl întreb pe Cardan. Ştiai ce avea de gând să facă Balekin? De aceea n-ai fost lângă ceilalţi din familie?
Izbucneşte într-un râs zgomotos.
— Dacă ar fi aşa, de ce crezi că n-am fugit direct în braţele iubitoare ale lui Balekin?
— Zi-mi oricum, spun eu.
— N-am ştiut, spune el. Tu ai ştiut? Doar Madoc e tatăl tău.
Scot o bucată lungă de ceară din biroul lui Dain, cu un capăt înnegrit.
— Ce importanţă are ce spun eu? Ar putea fi o minciună.
— Zi-mi oricum, spune el şi cască.
Chiar aş vrea să-l plesnesc.
— Nici eu n-am ştiut, recunosc eu, fără să mă uit la el.
În schimb, privesc fix mormanul de mesaje şi urmele cerii moi, ca nişte gravuri inverse. Şi ar fi trebuit să ştiu.
Privirea îmi fuge la Cardan. Mă duc la el, mă ghemuiesc şi mă apuc să-i scot inelul regal. El încearcă să-şi smulgă mâna din strânsoarea mea, dar e legat în aşa fel încât să nu poată. I-l trag de pe deget.
Nu-mi place deloc cum mă simt în preajma lui, nu-mi place panica iraţională pe care o resimt când îi ating pielea.
— Nu fac decât să-ţi împrumut inelul ăsta stupid, spun eu. Sigiliul se potriveşte perfect în urma de pe scrisoare. Trebuie că toate inelele prinţilor şi ale prinţeselor sunt identice. Ceea ce înseamnă că sigiliul unuia arată cam la fel cu sigiliul altu ia. Scot o coală nouă de hârtie şi încep să scriu.
— Bănuiesc că n-aveţi nimic de băut pe-aici, spune Cardan. Mă gândesc că cele ce vor urma nu vor fi deosebit de plăcute pentru mine şi aş vrea să rămân beat ca să le fac faţă.
— Chiar ai impresia că-mi pasă dacă ţi-e bine sau nu? mă răstesc eu.
Aud sunet de paşi şi mă ridic de la birou. Din încăperea

principală se aude un zgomot de sticlă spartă. Îmi vâr inelul lui Cardan în corsaj, unde mi se aşază greoi pe piele şi o iau pe coridor. Gândacul a doborât un rând de borcane de pe raftul de cărţi şi a spart lemnul unui dulăpior. Podeaua de piatră e acoperită cu cioburi de sticlă şi infuzii vărsate. Mătrăgună. Cimicifugă. Nemţişor. Stafia îl apucă de braţ pe Gândac şi-l trage departe de alte obiecte pe care le-ar putea sparge. În ciuda dârei de sânge care i se întinde pe picior şi a rigidităţii mişcărilor sale Stafia a luat parte la o luptă.

— Bună, spun eu.

Amândoi par surprinşi să mă vadă. Sunt şi mai surprinşi când îl zăresc pe prinţul Cardan legat de un scaun în cadrul uşii de la încăperea cu hărţi.

— Tu n-ar trebui să fii cu tatăl tău, să sărbătoriţi? spune Stafia cu ură.

— Bomba e încă afară, undeva, şi amândoi aproape că şi-au dat vieţile ca să mă elibereze din carcera lui Balekin, nu mai ca să venim şi să te găsim aici, cu zâmbetul pe buze.

— Nu! spun eu, refuzând să cedez teren. Gândiţi-vă. Dacă aş fi ştiut ce avea să se întâmple, dacă aş fi de partea lui Madoc, aş fi venit aici cu o suită de cavaleri. Aţi fi fost ciuruiţi de cum aţi fi intrat pe uşă. În niciun caz n-aş fi venit singură, târând după mine un prizonier pe care tatăl meu şi-ar dori din cale afară să pună mâna.

— Liniştiţi-vă, amândoi. Toţi suntem daţi peste cap, spune Gândacul, privind pagubele pe care le-a provocat. Clatină din cap şi apoi îşi îndreaptă atenţia înspre Cardan. Porneşte spre el, studiind chipul prinţului. Buzele negre ale Gândacului se deschid formând o grimasă cercetătoare. Când se întoarce iarăşi spre mine, e limpede că l-am impresionat.

Deşi se pare că e cineva dintre noi care nu şi-a pierdut capul.

— Bună, spune Cardan, înălţând din sprâncene şi privindu-l pe Gândac ca şi când ar sta împreună la un ceai.

Hainele lui Cardan sunt şifonate, de la târâtul pe sub mese sau de la faptul că a fost capturat şi legat, iar coada lui infamă se întrezăreşte de sub bumbacul alb al cămăşii. E subţire, aproape lipsită de păr şi în capăt are un smoc de blană neagră. Sub ochii mei, coada se unduieşte în stânga şi-n dreapta, demascându-i calmul aparent şi spunând propria poveste despre nesiguranţă şi teamă.

Îmi dau seama de ce o ţine ascunsă.

— Ar trebui să-l omorâm, spune Stafia, umblând de colo-colo pe coridor, cu părul lui castaniu deschis atâmându-i pe frunte. E singurul membru al familiei regale care-l mai poate încorona pe Balekin. Fără Cardan, tronul va fi pierdut pe vecie, iar astfel îl vom fi răzbunat pe Dain.

Cardan inspiră scurt şi apoi expiră încet.

— Aş prefera să rămân în viaţă.

— Nu-l mai slujim pe Dain, îi aminteşte Gândacul Stafi ei, iar nările nasului său verde, ca un cuţit, freamătă. Dain e mort şi nu-l mai interesează tronurile sau coroanele. I-l vindem pe prinţlui Balekin, luăm tot ce ne dă în schimb şi plecăm. Mergem la curţile inferioare sau printre cei liberi din Tărâmul Zânelor. E loc pentru distracţie şi aur. Ai putea să vii cu noi, Jude. Dacă vrei.

Oferta mă tentează. Să termin cu toate. Să fug. Să o iau de la capăt într-un loc unde nimeni nu mă ştie, în afară de Stafie şi de Gândac.

— Nu vreau banii lui Balekin, spune Stafia şi scuipă pe jos. Pe lângă asta, băiatul prinţ nu ne e de niciun folos. E prea tânăr, prea slab. Dacă nu pentru Dain, atunci hai să-l omorâm pentru întregul tărâm.

— Prea tânăr, prea slab, prea meschin, adaug eu.

— Staţi, spune Cardan.

Mi l-am închipuit de multe ori înspăimântat, însăreali tatea depăşeşte acele închipuiri. Văzând cât de iute respiră, cum se zbate să se elibereze din nodurile mele legate cu grijă, simt o mare încântare.

— Staţi! Aş putea să vă spun ce ştiu, tot ce ştiu, orice despre Balekin, orice vreţi. Dacă vreţi bani şi bogăţii, aş putea să vi le aduc. Ştiu cum se ajunge la vistieria lui. Am cele zece chei de la cele zece lacăte din palatul lui. V-aş putea fi de folos.

Numai în visele mele s-a purtat vreodată Cardan aşa. Milogindu-se. Jalnic. Neputincios.

— Ce ai ştiut despre planul fratelui tău? îl întreabă Stafia, desprinzându-se de perete şi ducându-se şchiopătând la Cardan.

Acesta clatină din cap.

— Numai că Balekin îl detesta pe Dain. Şi eu l-am detestat. Era abject. Nu ştiam că reuşise să-l convingă şi pe Madoc de acest lucru.

— Cum adică abject? întreb eu indignată, în ciuda ranei de la mână, încă nevindecată; moartea lui Dain a spălat resentimentele pe care i le purtam.

Cardan se uită la mine cu o privire de nedescifrat.

— Dain şi-a otrăvit propriul copil, încă din pântecele ma mei sale. S-a ţinut de capul tatălui nostru până când acesta n-a mai avut încredere decât în el. Întreabă-i – sunt sigur că spionii lui ştiu cum a reuşit Dain să-l facă pe Eldred să creadă că Elowyn complota împotriva lui, să-l convingă că Balekin e un neisprăvit. Dain a pus la cale alungarea mea din palat, încât a trebuit să mă primească fratele meu mai mare, căci altfel aş fi rămas fără niciun cămin la curte. L-a convins până şi să se retragă după ce i-a otrăvit vinul, ca Eldred să devină obosit şi să se îmbolnăvească – blestemul coroanei nu interzice asemenea lucruri.

— Nu poate fi adevărat.

Îmi amintesc de Liriope, de scrisoare, de faptul că Balekin căuta dovezi care să arate cine anume obţinuse otrava. Dar nu se poate ca Eldred să fi fost otrăvit cu ciuperci cuc.

— Întreabă-ţi prietenii, spune Cardan, făcând semn înspre Gândac şi Stafie. Unul dintre ei a introdus otrava care a ucis copilul şi pe mama lui.

Scutur din cap, dar Stafia îşi fereşte privirea.

— De ce ar face Dain aşa ceva?

— Pentru că o lăsase grea pe consoarta lui Eldred şi se temea că acesta ar fi aflat şi ar fi ales pe altcineva să-i fie moştenitor.

Cardan pare încântat de sine pentru faptul că m-a luat prin surprindere – că ne-a luat pe noi prin surprindere, judecând după expresia de pe chipurile Gândacului şi al Stafiei. Nu-mi place cum se uită la el acum, de parcă totuşi ar putea fi valoros.

Nici măcar regelui Tărâmului Zânelor nu-i convine să se gândească că fiul lui i-a luat locul în patul iubitei.

— N-ar trebui să mă mire faptul că Curtea Tărâmului e coruptă şi cam scârboasă. Ştiam asta, aşa cum ştiam şi că Madoc e în stare să le facă lucruri oribile celor la care ţine. Aşa cum ştiam şi că Dain n-a fost niciodată o persoană bună. M-a silit să-mi înjunghii propria mână, să o străpung cu totul. M-a luat în slujba sa pentru că îi eram utilă, nimic mai mult.

Tărâmul Zânelor o fi frumos, dar frumuseţea lui e ca leşul unui cerb auriu, sub pielea căruia mişună viermi, care sunt gata

să scoată capul în orice clipă.
Mi-e rău de la mirosul de sânge. Îl simt impregnat în rochia mea, sub unghii, în nas. Cum aş putea să devin mai rea decât cei Făpturile Văzduhului?
Să-l vindem pe prinţ lui Balekin. Întorc pe toate părţile ideea în minte. Balekin mi-ar fi dator. M-ar face membră a curţii, aşa cum mi-am dorit. Mi-ar da orice i-aş cere, tot ce mi-a oferit Dain, ba chiar mai mult: pământ, titlul de cavaler, un punct al iubirii pe frunte, astfel încât toţi cei care m-ar privi s-ar îmbolnăvi de dorinţă, o sabie care urzeşte farmece cu fiecare lovitură.
Şi totuşi, nimic din toate astea nu-mi mai pare valoros. Nimic din toate astea nu conferă cu adevărat putere. Puterea adevărată nu-ţi e oferită. Puterea adevărată nu-ţi poate fi luată.
Mă gândesc cum va fi să trăiesc sub Balekin ca înalt rege, cum va fi când Cercul Mierlelor va devora toate celelalte cercuri de influenţă. Mă gândesc la slugile sale înfometate, la faptul că l-a încurajat pe Cardan să o omoare pe una dintre ele ca să exerseze, la faptul că a ordonat să fie biciuit, declarându-şi în acelaşi timp iubirea faţă de familia sa.
Nu, nu cred că aş putea să-i slujesc lui Balekin.
— Prinţul Cardan e prizonierul meu, le amintesc, păşind încolo şi-ncoace.
Nu mă pricep la multe şi mă pricep la spionaj numai de puţină vreme. Nu sunt pregătită să renunţ la avantajul ăsta.
— Am dreptul să hotărăsc ce se va întâmpla cu el.
Gândacul şi Stafia schimbă priviri între ei.
— În afară de cazul în care vreţi să ne luptăm, spun eu, pentru că nu sunt prietenii mei şi trebuie să ţină minte acest lucru. Dar eu am acces la Madoc. Am acces la Balekin. Eu am cele mai mari şanse să fac o înţelegere.
— Jude, încearcă Cardan să mă prevină din scaun, dar refuz să fiu prevenită, mai ales de către el.
Urmează un moment încordat, dar apoi Gândacul surâde larg.
— Nu, fătucă, nu ne luptăm. Dacă ai un plan, eu mă bucur. Nu sunt cine ştie ce strateg, în afara situaţiilor în care trebuie extrasă vreo gemă dintr-un suport sofisticat. Tu l-ai răpit pe băiatul prinţ. E jocul tău, dacă simţi că o să poţi să-l câştigi.
Stafia se încruntă, dar nu-l contrazice.
Ceea ce trebuie să fac e să pun cap la cap piesele din puzzle.
Nu pricep un lucru – de ce îl ajută Madoc pe Balekin? Balekin

e nemilos şi imprevizibil, două trăsături nepotrivite pentru un monarh. Chiar dacă Madoc ar crede că Balekin îi va oferi războaiele pe care şi le doreşte, probabil că ar fi putut să le obţină şi pe altă cale.

Îmi amintesc de scrisoarea pe care am găsit-o pe biroul lui Balekin, cea a mamei Nicasiei: Cunosc originea ciupercilor cuc care te interesează. De ce ar fi vrut Balekin să obţină dovezi că Dain a pus la cale asasinarea lui Liriope, după atâta amar de timp? Şi dacă a avut aceste dovezi, de ce nu le-a prezentat lui Eldred? Dacă nu cumva chiar i le-a prezentat, numai că Eldred nu l-a crezut. Sau nu i-a păsat. Sau… poate că dovada se referea la altcineva.

— Când a fost otrăvită Liriope? întreb eu.

— Acum şapte ani, în luna furtunilor, spune Stafia îndoindu-şi discret buzele. Dain mi-a spus că-i fusese comunicată o prevestire cu privire la copil. Are importanţă sau eşti doar curioasă?

— Ce spunea prevestirea? întreb eu.

Stafia clatină din cap, ca şi când n-ar vrea să-şi aminteas că, însă răspunde.

— Că dacă băiatul s-ar fi născut, Dain n-ar fi mai fi ajuns rege.

Ce profeţie tipică zânelor – oferă un avertisment referitor la ceea ce vei pierde, dar nu-ţi promite nimic. Băiatul e mort, dar prinţul Dain nu va mai fi rege niciodată.

Sper ca eu să nu fiu atât de nechibzuită încât să-mi bazez strategiile pe nişte cimilituri.

— Aşadar, e adevărat, spune Gândacul încet. Tu ai ucis-o.

Încruntarea Stafiei se adânceşte. Până în acest moment, nu mi-a trecut prin minte că poate n-au ştiut unul de misiunile celuilalt.

Amândoi par stânjeniţi. Mă întreb dacă Gândacul ar fi fost în stare s-o facă. Mă întreb ce semnificaţie are faptul că a făcut-o Stafia. Când mă uit la el acum, nu ştiu ce am înaintea ochilor.

— Mă duc acasă, spun eu. Am să mă prefac că m-am rătăcit la festivitatea încoronării Ar trebui să pot afla cât valorea ză Cardan pentru ei. Am să revin mâine şi am să vă povestesc detaliile amândurora şi Bombei, dacă va fi aici. Daţi-mi o zi ca să văd ce pot face şi promiteţi-mi că nu veţi lua nicio decizie până atunci.

— Dacă Bomba are mai multă minte decât noi, atunci deja s-a

dat la fund.

Gândacul arată spre un dulap. Fără niciun cuvânt, Stafia se duce şi scoate o sticlă, aşezând-o pe masa de lemn ros.

— Cum putem şti că nu ne vei trăda? Chiar dacă acum eşti convinsă că eşti de partea noastră, poate că te vei întoarce la fortăreaţa aia a lui Madoc şi te vei răzgândi.

Îi privesc cercetător pe Gândac şi pe Stafie.

— Va trebui să-l las pe Cardan în grija voastră, ceea ce înseamnă că am încredere în voi. Vă promit că n-am să vă trădez, iar voi îmi promiteţi că prinţul va fi aici când mă voi întoarce.

Cardan pare uşurat la gândul că soarta îi e amânată, orice ar fi să se întâmple mai departe. Sau poate că e uşurat numai datorită prezenţei sticlei.

— Ai putea ajunge să tragi sforile puterii spune Stafia. E un gând tentant. Ai putea să-l faci pe Balekin să-i fie şi mai îndatorat tatălui tău.

— Nu e tatăl meu, spun eu răspicat. Iar dacă am să mă hotărăsc să mă dau de partea lui Madoc, ei bine, câtă vreme vă primiţi răsplata, n-o să fie nicio problemă, nu?

— Aşa o fi, spune Stafia cu încăpăţânare. Dar dacă te întorci aici cu Madoc sau cu oricine altcineva, îl ucidem pe Cardan. Şi apoi te ucidem şi pe tine. Pricepi?

Dau din cap. Dacă n-aş fi avut vraja de la Dain, ar fi putut să mă silească. Bineînţeles, nu ştiu dacă vraja prinţului Dain a continuat să-şi facă efectul după moartea lui şi mi-e teamă să aflu.

— Iar dacă ne laşi să aşteptăm mai mult decât ziua pe care ne-o ceri, o să-l omorâm şi recuperăm ce putem, spune Stafia mai departe. Prizonierii sunt ca prunele gogoneţe. În cele din urmă, se strică. O zi şi o noapte. Să nu întârzii.

Cardan tresare şi încearcă să-mi atragă privirea, dar îl ignor.

— Sunt de acord, spun eu, pentru că nu sunt proastă. În momentul de faţă, niciunul dintre noi nu prea e dispus să aibă multă încredere în ceilalţi. Numai să-mi juraţi că-l voi găsi teafăr pe Cardan aici şi am să mă întorc mâine, singură.

Şi pentru că nici ei nu sunt proşti, îmi jură.

Capitolul 22

Nu ştiu ce mă aştept să găsesc când am să ajung acasă. E un drum lung prin pădure până acasă, dar e şi mai lung, pentru că ocolesc de departe taberele Făpturilor Văzduhului adunate aici pentru încoronare. Rochia mea e murdară şi cu tivul sfâşiat, iar picioarele îmi sunt reci şi mă dor. Când ajung, moşia lui Madoc arată ca întotdeauna, familiară ca paşii mei.

Mă gândesc la toate celelalte rochii care atârnă în debaraua mea, aşteptând să fie îmbrăcate şi la papucii care aşteap tă să fie încălţaţi pentru dans. Mă gândesc la viitorul pe care l-am aşteptat şi la cel care se întinde înaintea mea ca un hău.

În sala mare, observ că sunt prezenţi mai mulţi cavaleri decât sunt obişnuită să fie. Aceştia intră şi ies întruna din salonul lui Madoc. Servitorii aleargă încolo şi-ncoace, ducând ulcioare şi călimări şi hărţi. Doar câţiva dintre ei îmi aruncă o privire.

Se aude un ţipăt din celălalt capăt al sălii Vivienne. Ea şi Oriana sunt în salon. Vivi aleargă spre mine şi mă cuprinde în braţe.

— Aveam de gând să-l omor, spune ea. Aveam de gând să-l omor dacă păţeai ceva din cauza planului lui nenorocit.

Realizez că eu n-am făcut nicio mişcare. Ridic o mână ca să-i ating părul, îmi las degetele să se furişeze în sus, până la umărul ei.

— Sunt bine, spun eu. M-am pierdut în mulţime, atâta tot. Sunt bine. Totul e bine.

Evident, nimic nu e câtuşi de puţin bine. Dar nimeni nu încearcă să mă contrazică.

— Unde sunt ceilalţi?

— Oak e în pat, spune Oriana. Şi Taryn aşteaptă la intrarea în biroul lui Madoc. Vine şi ea imediat.

Privirea lui Vivi se schimbă auzind aceste cuvinte, însă nu ştiu cum s-o interpretez.

Urc scările până în camera mea, unde îmi curăţ chipul de machiaj şi picioarele de noroi. Vivi vine după mine şi se aşază pe un scăunel. Ochii ei de pisică capătă o culoare aurie, strălucitoare, în lumina soarelui care se revarsă în camera din spre balcon. Nu spune nimic în timp ce-mi pieptăn părul, ca să-l descâlcesc. Mă îmbrac în culori închise, într-o tunică albastru-închis, cu guler înalt şi mâneci strâmte, încalţ ghete negre, lucioase, şi-mi acopăr mâinile cu alte mănuşi. Îmi leg la brâu

sabia Piarză-Noapte cu o curea mai groasă şi vâr pe ascuns în buzunar inelul cu sigiliul regal.

E atât de straniu să fiu iarăşi în camera mea, cu animalele mele de pluş şi cărţile şi colecţia mea de otrăvuri. Având pe noptieră exemplarul lui Cardan din Alice în Ţara Minunilor şi Alice în Ţara Oglinzilor. Mă cuprinde un nou val de panică. Trebuie să găsesc o cale de a profita de pe urma faptului că l-am capturat pe prinţul dispărut al tărâmului. Aici, în locuinţa în care am copilărit, îmi vine să râd de îndrăzneala mea. Cine mă cred?

— Ce ai păţit la gât? întreabă Vivi, încruntându-se la mine. Şi ce-i cu mâna ta stângă?

Am uitat cu câtă grijă mi-am ascuns rănile astea înainte.

— Nu sunt importante, nu acum, după ce s-au întâmplat atâtea. De ce a făcut-o?

—Adică de ce l-a ajutat Madoc pe Balekin? întreabă ea, vorbind acum în şoaptă. Nu ştiu. Probleme politice. Nu-i pasă de morţi. Nu-i pasă că din vina lui a murit prinţesa Rhyia. Nu-i pasă, Jude. Nu i-a păsat niciodată. De aceea e un monstru.

— Nu se poate ca Madoc chiar să-şi dorească ca Balekin să conducă regatul, spun eu.

— Balekin ar influenţa secole de-a rândul modul în care tărâmul va interacţiona cu lumea muritorilor, ar decide cât sânge va fi vărsat şi al cui. Întregul tărâm ar deveni asemenea Conacului Scorburos.

Atunci aud vocea lui Taryn înălţându-se în casa scărilor.

— Locke e cu Madoc de-o veşnicie. Nu ştie unde se ascunde Cardan.

Vivi înlemneşte, studiindu-mi chipul.

— Jude… spune ea. Vocea îi e mai mult o şoaptă.

Madoc probabil că încearcă să-l sperie puţin, nimic mai mult, spune Oriana. Ştii bine că nu e încântat că trebuie să organizeze o nuntă în mijlocul tuturor acestor tulburări.

Înainte ca Vivi să apuce să zică ceva, înainte să mă poată opri, am ajuns în capul scărilor.

Îmi amintesc ce mi-a spus Locke după ce am luptat în turneu şi l-am scos din sărite pe Cardan: Eşti ca o poveste care încă nu s-a desfăşurat. Vreau să văd ce vei face. Vreau să fac parte din desfăşurarea poveştii. Când a spus că vrea să vadă ce voi face, s-a referit la ce s-ar întâmpla dacă mi-ar frânge inima?

Dacă nu reuşesc să găsesc vreo poveste bună, inventez una.

Îmi răsună în cap cuvintele pe care mi le-a spus Cardan când l-am întrebat dacă are impresia că nu-l merit pe Locke. O, nu, a spus el rânjind. Vă potriviţi de minune. Şi la încoronare: E timpul să facem schimb de parteneri. Vai, ţi-am furat replica?

Ştia. Trebuie să se fi amuzat pe cinste. Grozav trebuie să se fi amuzat cu toţii.

— Deci aş zice că acum ştiu cine e iubitul tău, îi strig surorii mele gemene.

Taryn îşi ridică ochii şi se albeşte la faţă. Cobor treptele încet, cu grijă.

Mă întreb dacă atunci când Locke râdea cu prietenii lui, râdea şi ea cu ei.

Toate privirile ciudate, încordarea din glasul ei atunci când vorbeam despre Locke, preocuparea ei pentru ceea ce am făcut eu şi Locke în grajduri, pentru ceea ce am făcut la conacul lui – acum toate au sens, un sens oribil. Simt tăişul ascuţit al trădării.

Scot sabia Piarză-Noapte.

— Te provoc, îi spun lui Taryn. La duel. Pentru onoarea mea, care a fost amarnic trădată.

Taryn face ochii mari.

— Am vrut să-ţi zic, spune ea. De atâtea ori am încercat să-ţi spun, dar pur şi simplu n-am reuşit. Locke a spus că dacă voi îndura, va fi un test al iubirii mele.

— Îmi amintesc cuvintele lui de la petrecere: Mă iubeşti atât de mult încât să renunţi la mine? Nu e ăsta un test al iubirii?

— Se pare că ea a trecut testul, iar eu l-am picat.

— Deci ţi-a cerut mâna, îi spun. În timp ce familia regală era măcelărită. Cât de romantic.

Oriana scoate un mic icnet uluit, probabil de teamă că Madoc m-a auzit, de teamă că nu ar fi de acord cu descrierea mea. Şi Taryn arată puţin cam palidă. Bănuiesc că din moment ce niciunul dintre ei nu a văzut, de fapt, cele întâmplate, li s-ar fi putut spune aproape orice. Nu e nevoie să minţi ca să înşeli.

Mâna mi se încleştează pe mânerul sabiei.

— Ce a spus Cardan să te facă să plângi în ziua în care ne-am întors din lumea muritorilor?

Ţin minte cum mi-am îndesat mâinile în pieptarul lui din catifea, cum s-a izbit cu spatele de copac când l-am îmbrâncit. Şi cum, mai târziu, Taryn a negat că asta ar fi avut de-a face cu mine. Ţin minte că a refuzat să-mi spună cu ce avusese a face,

de fapt.

Preţ de câteva clipe, nu răspunde. Privindu-i chipul, îmi dau seama că nu vrea să-mi spună adevărul.

— Ţi-a vorbit despre chestia asta, aşa-i? Ştia. Toţi ştiau.

Îmi amintesc când Nicasia stătea la masa lui Locke şi un moment parcă s-a decis să mă trateze ca pe o confidentă. Strică lucrurile. Asta-i place. Să strice lucrurile.

— Credeam că se referea la Cardan.

— A spus că din cauza mea ne-a împroşcat mâncarea cu pământ, spune Taryn şoptit. Locke i-a păcălit şi i-a făcut să creadă că tu i l-ai furat Nicasiei. Aşa că pe tine te pedepseau. Cardan a spus că sufereai în locul meu şi că dacă ai fi ştiut motivul, ai fi renunţat, dar n-am putut să-ţi spun.

O vreme, nu fac decât să mă străduiesc să-i înţeleg cuvintele. Apoi azvârl sabia pe jos, între noi. Zăngăneşte de podea.

— Ridic-o, îi spun eu.

Taryn scutură din cap.

— Nu vreau să mă lupt cu tine.

— Eşti sigură?

Ajung lângă ea, faţă în faţă cu ea, enervant de aproape. Simt cât de mult îi vine să mă apuce de umeri şi să mă îmbrâncească. Trebuie să fi suferit cumplit pentru că l-am sărutat pe Locke, că am dormit în patul lui.

— Eu cred că vrei. Cred că ai vrea nespus să mă loveşti. Şi te asigur că eu vreau să te lovesc.

Sus, pe peretele de deasupra şemineului, e atârnată o sabie, sub un stindard de mătase purtând stema lui Madoc, luna întoarsă. Mă urc pe un scaun din apropiere, pun piciorul pe poliţa căminului şi o dau jos din cuiul ei. E bună.

Sar jos şi pornesc spre ea, aţintind vârful sabiei spre inima ei.

— N-am exerciţiu, spune ea.

— Eu am, îi spun, în timp ce parcurg distanţa dintre noi. Dar tu vei folosi sabia mai bună şi îţi permit să dai prima lovitură. E cinstit, mai mult decât cinstit.

Taryn mă priveşte un lung moment, apoi ridică sabia Piarză-Noapte. Face câţiva paşi înapoi şi o scoate din teacă.

În cealaltă parte a încăperii, Oriana sare în picioare cu gura căscată. Însă nu vine spre noi. Nu ne opreşte.

Sunt atâtea lucruri destrămate pe care nu ştiu să le adun la loc. Dar să mă lupt ştiu.

— Nu fiţi proaste! strigă Vivi din balcon.

Nu pot să-i acord multă atenţie. Mă concentrez asupra lui Taryn, care se pune în mişcare. Madoc ne-a învăţat pe amân două şi ne-a învăţat bine.

— Loveşte.

Parez lovitura şi săbiile noastre se încleştează. Clinchetul metalului reverberează în încăpere ca un sunet de clopot.

— A fost distractiv să mă înşeli? Ţi-a plăcut sentimentul că mă aveai la mână? Ţi-a plăcut că flirta cu mine şi mă săruta, făgăduindu-ţi în acelaşi timp că te va lua de soţie?

— Nu!

Parează primele mele atacuri cu ceva efort, dar muşchii ei au reţinut tehnica. Îşi dezvăluie dinţii.

— A fost oribil, dar eu nu sunt ca tine. Eu vreau să-mi gă sesc locul aici. Dacă îi sfidez, nu fac decât să complic lucrurile. Nu mi-ai cerut părerea înainte să te împotriveşti prinţului Cardan – poate că din cauza mea a început să ne chinuie, dar a continuat din cauza ta. Nu ţi-a păsat câtuşi de puţin de ce vei aduce pe capetele noastre, ale amândurora. A trebuit să-i demonstrez lui Locke că nu sunt ca tine.

Câţiva dintre servitori s-au adunat ca să ne urmărească.

Îi ignor, ignor oboseala din braţele mele, cu care am săpat un mormânt cu numai o noapte înainte, ignor durerea rănii din palmă. Sabia mea sfâşie fusta lui Taryn şi aproape că-i ajunge la piele. Face ochii mari şi se dă înapoi.

Schimbăm o serie de lovituri rapide. Taryn răsuflă mai greu, nu e obişnuită cu asemenea efort, dar nici nu dă înapoi.

Îmi ciocnesc sabia de sabia ei şi nu-i las timp decât să se apere.

— Deci a fost vorba de răzbunare?

Obişnuiam să ne duelăm când eram mai mici, cu beţe pentru antrenament. Şi de atunci s-a mai întâmplat să ne mai întrecem la trasul de păr, la ţipat şi la evitarea celeilalte – dar niciodată nu ne-am mai luptat aşa, niciodată cu oţel adevărat.

— Taryn! Jude! ţipă Vivi, pornind spre scara în spirală. Opriţi-vă, altfel vă opresc eu.

— Îi urăşti pe cei din Tărâmul Zânelor! ţipă Taryn, iar ochii îi sticlesc în clipa în care învârte sabia într-un atac elegant. Niciodată nu ţi-a păsat de Locke. N-a fost decât încă un lucru pe care să i-l răpeşti lui Cardan.

Replica ei mă derutează într-atât, încât reuşeşte să-mi treacă de gardă. Tăişul mă atinge scurt într-o parte, dar mă feresc printr-o piruetă.

— Nu se opreşte.

— Crezi că sunt slabă.

— Chiar eşti slabă, îi spun. Eşti slabă şi jalnică şi…

— Sunt o oglindă, strigă ea. Sunt oglinda în care refuzi să te priveşti.

Dau să atac din nou, lovind cu toată puterea. Sunt atât de furioasă, atât de furioasă din cauza atât de multor lucruri. Sunt furioasă pentru că am fost o proastă. Pentru că am fost păcălită. Furia urlă în mine atât de tare, încât amuţeşte orice alt gând.

Învârt sabia într-o curbă sclipitoare, ţintind spre coasta ei.

— Am spus să vă opriţi! ţipă Vivi şi magia îi tremură în glas şi se întinde ca nişte mreje. Acum, opriţi-vă!

Taryn pare că se dezumflă, îşi relaxează braţele şi lasă sabia să-i atârne fără vlagă între degetele brusc destinse. Pe chip îi apare un zâmbet vag, ca şi când ar asculta o muzică din depărtări. Încerc să-mi opresc atacul, dar e prea târziu. În loc de asta, dau drumul sabiei. Avântul atacului o face să zboare pe întinderea încăperii şi să se înfigă într-un raft de cărţi, doborând un craniu de berbec. Avântul mă face să mă prăbuşesc cu faţa de pământ.

Mă întorc spre Vivi, şocată.

— Nu aveai niciun drept.

Cuvintele acestea mi se rostogolesc afară printre buze, înaintea celor mai importante – era să o spintec pe Taryn în două.

Vivi pare la fel de şocată ca mine.

— Porţi un talisman? Te-am văzut când ţi-ai schimbat hainele şi nu purtai.

Vraja lui Dain. A supravieţuit morţii acestuia.

Mă dor genunchii. Mâna îmi zvâcneşte. Coasta mă usturã în locul unde Piarză-Noapte mi-a zgâriat pielea. Sunt furioa să că a întrerupt lupta. Sunt furioasă că a încercat să ne farmece. Mă ridic în picioare. Respir greu. Fruntea mi-e transpirată şi braţele şi picioarele îmi tremură.

Cineva mă apucă din spate. Intervin încă trei servitori, se pun între noi şi mă apucă de braţe. Doi dintre ei s-au dus la Taryn şi o târăsc departe de mine. Vivi îi suflă în faţă şi Taryn îşi revine în

simţiri, agitată.

Atunci îl zăresc pe Madoc în dreptul uşii de la salonul său, înconjurat de locotenenţi şi cavaleri. Şi îl zăresc pe Locke.

Stomacul îmi urcă în gât.

— Ce e cu voi? strigă Madoc, mai furios decât l-am văzut vreodată. N-am avut deja parte de-un exces de morţi astăzi?

Ceea ce pare o replică paradoxală, având în vedere că o mare parte s-au petrecut din cauza lui.

— Amândouă mă veţi aştepta în camera pentru jocuri.

Nu pot să mă gândesc decât la momentul în care l-am văzut pe podium, sfărâmându-i pieptul lui Dain cu sabia. Nu pot să-i întâlnesc privirea. Tremur toată. Îmi vine să urlu. Îmi vine să alerg la el. Mă simt iarăşi ca un copil, un copil neajutorat într-o casă a morţii.

Vreau să fac ceva, dar nu fac nimic.

Madoc se întoarce spre Gnarbone.

— Du-te cu ele. Ai grijă să stea departe una de cealaltă.

Sunt condusă în camera pentru jocuri şi mă aşez pe podea, cu capul în mâini. Când mi le depărtez de chip, descopăr că sunt umede de la lacrimi. Îmi şterg imediat degetele de pantaloni, înainte să observe Taryn.

Aşteptăm o oră, pe puţin. Nu-i adresez niciun cuvânt lui Taryn şi nici ea nu-mi vorbeşte. Fornăie puţin, apoi se şterge la nas, dar nu plânge.

Ca să mă încurajez, mă gândesc la Cardan, legat de scaun. Apoi mă gândesc la ochii cu care m-a privit prin vălul părului său negru ca abanosul, la zâmbetul lui strâmb de beţiv şi nu mă simt mai bine câtuşi de puţin.

Mă simt extenuată şi de-a dreptul învinsă.

O urăsc pe Taryn. Îl urăsc pe Madoc. Îl urăsc pe Locke. Îl urăsc pe Cardan. Îi urăsc pe toţi. Doar că nu-i urăsc îndeajuns.

— Ţie ce ţi-a dat? o întreb pe Taryn, sătulă în sfârşit de tăcere. Mie Madoc mi-a dat sabia făurită de tata. Cea cu care ne-am luptat. A spus că avea ceva şi pentru tine.

Rămâne tăcută destul de mult, încât mă gândesc că nu va răspunde.

— Un set de cuţite, pentru masă. A spus că taie până la os. Sabia e mai bună. Are şi nume.

— Ai putea să-ţi numeşti şi tu cuţitele pentru friptură. Cămilă Cel Mare, Spaima-Zgârciurilor, spun eu şi ea pufneşte scurt, ca

şi când şi-ar înfrâna râsul.

Dar, după aceea, se lasă iarăşi tăcerea.

În cele din urmă, Madoc intră în încăpere, urmat de umbra lui, care se aşterne pe podea ca un covor. Aruncă în faţa mea, pe jos, sabia Piarză-Noapte, băgată în teacă şi apoi se aşazăpe o canapea cu picioarele în formă de gheare de pasăre. Canapeaua scârţâie, din moment ce rareori a susţinut o asemenea povară. Gnarbone dă din cap, cu privirea la el şi apoi iese.

— Taryn, aş vrea să îţi vorbesc despre Locke, spune Madoc.

— I-ai făcut rău?

În glasul ei se aude un suspin abia stăpânit. Îmi trece prin minte un gând meschin, că poate joacă teatru pentru Madoc.

Acesta pufneşte, ca şi când, poate, şi lui i-ar fi venit acelaşi gând.

— Când mi-a cerut mâna ta, mi-a spus că, deşi, după cum ştiu, Făpturile Văzduhului sumt schimbătoare, ar vrea totuşi să te ia de nevastă – ceea ce bănuiesc că ar însemna că nu-l vei vedea din cale afară de statornic. Atunci nu mi-a spus nimic despre flirtul cu Jude, dar când l-am întrebat adineaori, mi-a spus: „Sentimentele muritorilor sunt atât de schimbătoare, că e imposibil să nu-ţi vină să te joci puţin cu ele”. Mi-a spus că tu, Taryn, i-ai demonstrat că poţi fi ca noi. Fără îndoială că ceea ce ai făcut în sensul ăsta a fost cauza conflictului dintre tine şi sora ta.

Rochia lui Taryn e strânsă grămadă în jurul ei. Pare stăpână pe sine, cu toate că are o rană superficială în coastă şi fusta sfâşiată. Ar arăta ca o doamnă a nobilimii, dacă ai avea bunăvoinţa să nu te uiţi prea atent la curbele rotunjite ale urechilor ei. Îmi îngădui să mă gândesc cu adevărat la problema asta şi atunci îmi dau seama că nu-l pot învinui pe Locke pentru faptul că a ales-o pe ea. Eu sunt violentă. Mă otrăvesc singură de câteva săptămâni. Sunt o ucigaşă şi o mincinoasă şi o spioană.

Pricep de ce el a ales-o pe ea. Numai că aş fi vrut ca ea să mă aleagă pe mine.

— Ce i-ai spus? întreabă Taryn.

— Că eu nu am fost niciodată deosebit de schimbător, spune Madoc. Şi că îl consider nedemn atât de tine, cât şi de Jude.

Taryn îşi încleştează pumnii pe lângă corp, dar nu dă niciun alt semn că ar fi supărată. A ajuns să aibă un fel de stăpânire de

sine curtenească, care mie mi-e străină. Pe când eu am învăţat sub tutela lui Madoc, tutorele ei a fost Oriana.

— Îmi interzici să-i accept cererea?

— Nu se va sfârşit cu bine, spune Madoc. Dar nu voi sta în calea fericirii tale. Nu voi sta nici măcar în calea nefericirii pe care ţi-o alegi singură.

Taryn nu spune nimic, dar modul în care răsuflă arată că se simte uşurată.

— Mergi, îi spune Madoc. Şi să nu mai aud că te lupţi cu sânge din sângele tău. Indiferent ce plăcere oi fi descoperit alături de Locke, vei rămâne în primul rând loială familiei tale.

Mă întreb ce vrea să spună cu acest cuvânt, „loialitate”. Am crezut că-i era loial lui Dain. Am crezut că-i jurase credinţă.

— Dar ea… dă să spună Taryn, însă Madoc ridică o mână cu unghii negre, încovoiate şi ameninţătoare.

— Te-a provocat? Ţi-a vârât o sabie în mână şi te-a silit să loveşti? Chiar îţi închipui că sora ta nu are onoare, că te-ar fi făcut bucăţi dacă ai fi rămas pasivă, neînarmată?

Taryn abordează o expresie plină de ură, înălţându-şi bărbia.

— Nu am vrut să lupt.

— Atunci, în viitor, să nu o faci, spune Madoc. Nu are niciun rost să lupţi dacă nu ai de gând să câştigi. Poţi pleca. Lasă-mă să vorbesc cu sora ta.

Taryn se ridică şi porneşte spre uşă. Cu mâna pe zăvorul greoi de alamă, se întoarce, ca şi cum ar mai vrea să spună ceva. Dramul de camaraderie, pe care l-am descoperit când Madoc nu era aici, a dispărut. Văd pe chipul ei că vrea ca Madoc să mă pedepsească şi că e sigură pe jumătate că nu o va face.

— Ar trebui s-o întrebi pe Jude unde e prinţul Cardan, spune ea, mijind ochii. Când l-am văzut ultima oară, dansa cu ea.

Cu aceste cuvinte, iese pe uşă, lăsându-mă cu inima zvâcnind şi cu sigiliul regal arzându-mi în buzunar. Nu ştie. O face doar pe nesuferita, încearcă să-mi facă probleme cu o ultimă lovitură dată înainte să plece. Nu pot să cred că ar spune aşa ceva dacă ar şti.

— Să vorbim despre comportamentul tău din seara asta, spune Madoc, aplecându-se în faţă.

— Să vorbim despre comportamentul tău din seara asta, i-o întorc eu.

Madoc oftează şi-şi masează faţa cu mâna lui mare.

— Ai fost de faţă, aşa e? Am încercat să vă iau pe toate de o parte, ca să nu fiţi nevoite să vedeţi.

— Credeam că ţii la prinţul Dain, spun eu. Credeam că eşti prietenul lui.

— Chiar am ţinut la el, spune Madoc. Mai mult decât voi ţine vreodată la Balekin. Dar sunt alţii care îmi pretind loialitatea.

Mă gândesc din nou la piesele mele din puzzle, la răspun surile pe care am venit să le obţin. Ce i-ar fi putut oferi sau promite Balekin lui Madoc încât să-l convingă să acţioneze împotriva lui Dain?

— Cine? întreb eu hotărâtă. Ce ar putea să merite atâtea morţi?

— Ajunge, mârâie el. Încă nu faci parte din consiliul meu de război. Vei afla ce e de aflat în timp. Până atunci, dă-mi voie să te asigur că, deşi situaţia e în neorânduială, planurile mele rămân în picioare. Acum am nevoie de prinţul cel mai mic. Dacă ştii unde e Cardan, aş putea să-l conving pe Balekin să-ţi ofere o recompensă frumoasă. Un loc la curtea lui. Şi măritişul cu oricine ţi-ai dori Sau inima oricărei fiinţe pe care o deteşti, să-ţi bată în palmă, proaspăt smulsă.

Îl privesc surprinsă.

— Crezi că i l-aş lua lui Taryn pe Locke?

Madoc ridică din umeri.

— Mi-ai lăsat impresia că doreai să-i iei capul de pe umeri. Te-a înşelat. Nu ştiu ce pedeapsă ai considera că e potrivită.

Un moment, nu facem decât să ne privim unul pe celălalt. E un monstru, aşa că, dacă aş vrea să fac o faptă foarte josnică, nu m-ar condamna. Prea tare.

— Dacă vrei sfatul meu, spune el încet, iubirea nu se dezvoltă bine dacă e hrănită cu suferinţă. Recunoaşte că ştiu mă car acest lucru. Te iubesc şi o iubesc pe Taryn, dar nu cred că e potrivită pentru Locke.

— Şi eu aş fi?

Nu pot să nu mă gândesc că imaginea pe care o are Madoc despre iubire nu pare lipsită de pericole. A iubit-o pe mama mea. L-a iubit pe prinţul Dain. E puţin probabil că iubirea lui pentru noi ne va asigura o protecţie mai mare decât cea de care au avut parte ei doi.

— Cred că Locke nu ar fi potrivit pentru tine, spune el cu un zâmbet care îi dezveleşte dinţii. Iar dacă sora ta are dreptate şi

ştii cu adevărat unde se află Cardan, atunci să mi-l aduci. Băiatul ăla e un filfizon, nu are niciun talent la sabie. E fermecător în felul său şi isteţ, dar nu merită să fie protejat.

Prea tânăr, prea slab, prea meschin.

Mă gândesc iarăşi la lovitura pe care a pus-o la cale Madoc împreună cu Balekin, întrebându-mă cum ar fi trebuit să de curgă. Să-i omoare pe cei doi fraţi mai mari, cei cu influenţă. Apoi cu siguranţă că înaltul rege ar fi cedat şi ar fi aşezat coroana pe capul prinţului cu cea mai mare putere, cel de partea căruia se afla armata. Poate cu mari ezitări, dar în urma ameninţărilor, Eldred l-ar fi încoronat pe Balekin. Numai că nu a făcut-o. Balekin a încercat să-i forţeze mâna şi apoi toţi au murit.

Toţi, în afară de Cardan. Aproape toţi jucătorii au fost înlăturaţi de pe tabla de joc.

Nu se poate ca aşa să-şi fi închipuit Madoc că se vor derula lucrurile. Totuşi, îmi amintesc lecţiile lui de strategie. Toate deznodămintele posibile ale unui plan trebuie să ducă la victorie.

Însă nimeni nu poate lua în calcul toate variabilele. Ar fi ridicol.

— Parcă trebuia să-mi faci morală în privinţa luptelor cu sabia purtate în casă, spun eu, încercând să abat conversaţia de la Cardan. Am obţinut ce am promis curţii umbrelor – o ofertă. Acum trebuie doar să decid ce e de făcut cu ea.

— E nevoie să-ţi spun că, dacă sabia ta ar fi lovit cu precizie şi ai fi rănit-o pe Taryn, ai fi regretat până la sfârşitul zilelor tale? Dintre toate lucrurile pe care le-ai învăţat de la mine, credeam că pe ăsta ţi l-am predat cel mai bine.

Mă priveşte îndelung. Vorbeşte de mama mea. Vorbeşte despre faptul că mi-a ucis mama.

La asta nu am ce răspuns să dau.

— E păcat că nu ţi-ai vărsat supărarea pe cineva care o merita mai mult. În asemenea vremuri, se întâmplă ca unii indivizi din Tărâmul Zânelor să dispară.

Se uită la mine cu înţeles.

Îmi dă oare de înţeles că pot să-l omor pe Locke? Mă întreb ce ar spune dacă ar şti că deja am omorât un membru al nobilimii. Dacă i-aş arăta cadavrul. Din câte văd, probabil, „felicitări”.

— Cum poţi să dormi liniştit noaptea? îl întreb eu.

Sunt cuvinte urâte şi, ştiu, le spun numai pentru că Madoc mi-a demonstrat cât de aproape sunt de a-mi însuşi toate lucrurile pe care le-am detestat la persoana lui.

Încruntă din sprâncenne şi se uită la mine de parcă ar cântări ce fel de răspuns să-mi dea. Mă închipui aşa cum probabil că mă vede el, o fată ţâfnoasă care are pretenţia să-l judece.

— Unii se pricep la flaute sau la pictură. Alţii sunt înzestraţi pentru dragoste, spune el în cele din urmă. Talentul meu e pentru război. Singurul lucru care mi-a tulburat vreodată somnul a fost încercarea mea de a nega acest lucru.

Dau din cap încet.

Se ridică.

— Gândeşte-te la ce ţi-am spus şi apoi gândeşte-te care ar fi talentele tale.

— Amândoi ştim ce înseamnă asta. Amândoi ştim la ce mă pricep, ce fel de persoană sunt – tocmai mi-am fugărit sora cu o sabie. Întrebarea e ce voi face cu acest talent.

Când ies din camera pentru jocuri, descopăr că trebuie să fi ajuns Balekin cu suita sa. În hol stau în poziţie de drepţi cavaleri purtând livreaua lui – trei păsări care râd. Mă furişez pe lângă ei şi urc scările, târându-mi sabia după mine, prea obosită ca să mai pot face altceva.

Îmi dau seama că mi-e foame, dar mi-e prea rău ca să pot mânca. Asta înseamnă oare să ai inima frântă? Nu sunt convinsă că mi-e rău din cauza lui Locke, cât din cauza lumii aşa cum era ea înainte să înceapă încoronarea. Dar, dacă ar fi să dau înapoi trecerea zilelor, de ce nu le-aş întoarce la momentul de dinainte să-l omor pe Valerian, de ce nu le-aş întoarce până când părinţii mei ar fi iarăşi vii, de ce nu le-aş întoarce tocmai până la începuturi?

Cineva îmi bate în uşă, care se deschide apoi fără ca eu să fi dat vreun semn. Intră Vivi, aducând o farfurie din lemn cu un sandviş, alături de o sticlă de culoarea chihlimbarului, cu dop.

— Sunt o nemernică. Sunt o idioată, spun eu. Recunosc. Nu-i nevoie să-mi ţii o predică.

— Mă aşteptam să-mi faci capul calendar din cauza farmecelor, spune ea. Ştii tu, cele cărora le-ai rezistat.

— N-ar trebui să îţi vrăjeşti surorile.

Scot dopul de la sticlă şi trag o gură sănătoasă de apă. Nu mi-am dat seama cât de sete îmi era. Beau iarăşi, cu poftă şi

aproape că golesc întreaga sticlă dintr-o singură sorbitură neîntreruptă.

— Iar tu n-ar trebui să încerci să le tai în două.

Se reazemă de pernele mele, de animalele mele de pluş roase. Ridică şarpele, plictisită, şi dă un bobâmac limbii lui bifurcate.

— Am crezut că toate astea – antrenamentele cu sabia, titlul de cavaler –, am crezut că era vorba numai de un joc.

Îmi amintesc cât de supărată a fost când eu şi Taryn am cedat şi am început să ne simţim bine în Tărâmul Zânelor. Coroniţele de flori pe care le purtam pe creştet, săgeţile pe care le trăgeam cu arcul în văzduh. Violetele zaharisite pe care le mâneam şi somnul cu capetele sprijinite pe buşteni. Eram copile. Copiii sunt în stare să râdă toată ziua şi totuşi să adoarmă noaptea plângând Dar ca să creadă că ţin o sabie în mână, o sabie precum cea cu care au fost răpuşi părinţii noştri, şi că o consider o jucărie, ar trebui să aibă impresia că nu am inimă.

— Nu e un joc, spun în cele din urmă.

— Nu, spune Vivi, încolăcind şarpele de pluş în jurul pisicii de pluş.

— Ţi-a povestit despre el? întreb eu, urcând în pat, lângă ea.

E plăcut să mă întind, poate puţin cam prea plăcut. Imediat mă cuprinde toropeala.

— Nu ştiam că Taryn e cu Locke, spune Vivi, rostind în mod intenţionat întreaga frază, ca să nu fiu nevoită să întreb dacă încearcă să mă păcălească. Dar nu vreau să vorbesc despre Locke. Uită de el. Vreau să părăsim tărâmul. În noaptea asta.

Vorbele ei mă fac să mă ridic în capul oaselor.

— Poftim?

Vivi râde de reacţia mea. E un sunet atât de firesc, care se potriveşte atât de puţin cu tragedia ultimelor două zile.

— M-am gândit că o să fii uluită. Uite ce e, orice ar urma să se întâmple, nu va fi de bine. Balekin e un nemernic. Şi mai e şi prostănac. Ar fi trebuit să auzi cum înjura tata în drum spre casă. Hai să plecăm, pur şi simplu.

— Şi Taryn? întreb eu.

— I-am propus deja şi n-am să-ţi spun dacă a fost sau nu de acord să meargă. Vreau să răspunzi pentru tine. Jude, ascultă. Îmi dau seama că ai secrete. Ceva îţi face rău. Eşti mai palidă şi ai slăbit şi ochii tău au o lucire ciudată.

— Sunt bine, spun eu.

— Mincinoaso, spune ea, dar mă acuză fără tragere de inimă. Ştiu că eşti captivă aici, în Tărâmul Zânelor, din cauza mea. Ştiu că întâmplările cele mai de rahat prin care ai trecut în viaţa ta s-au întâmplat din cauza mea. N-ai spus-o niciodată, gest frumos din partea ta, dar eu ştiu. Ai fost silită să te preschimbi în altceva şi ai reuşit. Uneori, când mă uit la tine, nici nu mai sunt convinsă că ai mai şti cum să te porţi ca om.

Nu ştiu cum să reacţionez la replica asta – un compliment şi o insultă deopotrivă. Dar în spatele cuvintelor ei simt că se ascunde o profeţie.

— Te încadrezi mai bine în lumea asta decât mine, spune Vivi. Dar pun pariu că ai făcut sacrificii.

Nu prea îmi place să-mi închipui cum ar fi putut fi viaţa mea, o viaţă fără magie. O viaţă în care m-aş fi dus la o şcoală obişnuită şi aş fi învăţat lucruri obişnuite. O viaţă în care aş fi avut un tată şi o mamă care ar fi trăit. În care sora mea mai mare ar fi fost cea ciudată. În care n-aş fi fost atât de supărată, în care mâinile nu mi-ar fi fost pătate de sânge. Mi-o închipui acum şi mă simt ciudat, încordată toată, iar stomacul mi-e răscolit.

Ceea ce simt se numeşte panică.

Când lupii vor veni după acea Jude, ea va fi devorată într-o clipă – iar lupii vin întotdeauna. Mă înspăimântă gândul că aş putea fi o persoană atât de vulnerabilă. Dar în situaţia mea din prezent, înaintez sigur pe calea preschimbării în unul dintre lupi. Calitatea esenţială pe care ar fi avut-o acea Jude, partea din ea care ar fi rămas nevătămată, care în mine s-a frânt, s-ar putea să nu mai poată fi recuperată. Vivi are dreptate; am făcut sacrificii ca să ajung ceea ce sunt. Dar nu ştiu ce am sacrificat. Şi nu ştiu dacă pot să recuperez ceea ce am sacrificat. Nici măcar nu ştiu dacă-mi doresc s-o fac.

Dar aş putea să încerc.

— Ce am face în lumea muritorilor? o întreb eu.

Vivi zâmbeşte şi-mi împinge farfuria cu sandvişul.

— Am merge la filme. Am vizita oraşe. Am învăţa să conducem maşini. Sunt multe zâne care nu locuiesc la curţi, care nu se joacă de-a politica. Am putea trăi oricum ne-am dori. Într-o mansardă. Într-un copac. Oriunde ai vrea tu.

— Împreună cu Heather?

Apuc sandvişul şi iau o îmbucătură imensă. Friptură de miel şi tulpini de păpădie murate. Stomacul îmi chiorăie.

— Să sperăm, spune ea. Ai putea să mă ajuţi să-i explic situaţia.

Îmi dau seama pentru întâia oară că, fie că e sau nu conştientă de acest lucru, Vivi nu îmi propune să fugim ca să devenim oameni. Îmi propune să trăim ca zânele sălbatice, printre muritori, dar fără să facem parte dintre ei. Le-am fura frişca din pahare şi monedele din buzunare. Dar nu ne-am statornici undeva, nu ne-am angaja în servicii plictisitoare. Sau, cel puţin, ea nu ar face aşa ceva.

Mă întreb ce va zice Heather despre toate astea.

După ce voi fi rezolvat problema cu prinţul Cardan pe o cale sau alta, ce urmează? Chiar dacă aş reuşi să dezleg misterul scrisorilor lui Balekin, tot nu aş găsi niciun loc pentru mine. Curtea Umbrelor va fi desfiinţată. Taryn se va mărita. Vivi va fi plecat. Aş putea să plec cu ea. Aş putea să încerc să înţeleg ce anume s-a frânt în mine, să încerc s-o iau de la capăt.

Mă gândesc la propunerea Gândacului, de a merge cu ei la altă curte. Să o iau de la capăt în Tărâmul Zânelor. Simt că ambele variante ar presupune cumva să mă dau bătută, dar ce mai e de făcut? Am crezut că, odată ajunsă acasă, îmi vor veni idei legate de vreun plan, dar până acum n-am făcut nimic.

— N-aş putea să plec în noaptea asta, spun eu cu ezitare.

Vivi cască gura şi-şi duce mâna la inimă.

— Chiar te gândeşti serios să vii cu mine!

— Trebuie să închei anumite socoteli. Lasă-mă o zi.

Continui să mă tocmesc iar şi iar pentru acelaşi lucru:

— Timp. Dar într-o zi voi fi rezolvat situaţia cu Curtea Umbrelor. Se va lua o decizie în privinţa lui Cardan. Într-un fel sau altul, toate se vor rezolva. Voi stoarce din tărâm orice răsplată voi reuşi. Iar dacă nici atunci nu voi avea un plan, va fi prea târziu ca să mai pot întocmi unul.

— Ce înseamnă o singură zi în viaţa ta veşnică, eternă, fără sfârşit, adaug eu?

— O zi ca să te hotărăşti sau o zi ca să-ţi faci bagajele?

Muşc iarăşi din sandviş.

— Amândouă.

Vivi îşi dă ochii peste cap.

— Ţine minte doar că în lumea muritorilor nu va fi ca aici,

spune ea îndreptându-se spre uşă. Tu nu vei fi nevoită să fii cum eşti aici.

Îi aud paşii răsunând pe coridor. Iau încă o îmbucătură din sandviş. Mestec şi înghit, dar nu simt niciun gust.

Dacă ceea ce am devenit e ceea ce sunt? Dacă, atunci când toate se vor schimba, eu voi fi aceeaşi?

Scot din buzunar inelul regal al lui Cardan şi-l ţin în podul palmei din buzunar. N-ar trebui să fie la mine. Mâinile unui muritor n-ar trebui să-l ţină. Până şi să mă uit la el îmi pare greşit, dar o fac. Aurul are o puternică nuanţă roşiatică, iar marginile sunt netezite în urma purtării continue. Observ puţină ceară lipită de sigiliu şi încerc s-o desprind cu vârful unghiei. Mă întreb cât ar valora în lumea largă.

Înainte să apuc să mă conving să n-o fac, îl strecor pe degetul meu nevrednic.

Capitolul 24

Când mă trezesc în după-amiaza următoare, simt un gust de otravă în gură. Am adormit îmbrăcată, ghemuită lângă teaca lui Piarză-Noapte.

Deşi nu prea îmi vine, cobor încet până la uşa lui Taryn şi bat. Trebuie să-i spun ceva înainte ca lumea să se întoarcă iarăşi cu fundul în sus. Trebuie să îndrept lucrurile între noi. Dar nu răspunde nimeni şi, când apăs pe clanţă şi intru, descopăr că nu e nimeni înăuntru.

Cobor la odăile Orianei, sperând că, poate, ea va şti unde o pot găsi pe Taryn. Trag cu ochiul prin uşa deschisă şi o văd pe balcon, privind copacii şi lacul de afară. Vântul îi suflă părul pe spate, ca un stindard palid. Îi înfoaie rochia diafană.

— Ce faci? întreb eu, intrând.

Oriana se întoarce, surprinsă. Şi are motive să fie surprinsă. Nu cred că am mai căutat-o vreodată.

— Făpturile Văzduhului au avut aripi cândva, spune ea şi dorul răzbate limpede din glasul ei. Şi cu toate că eu nu am avut niciodată o pereche de aripi, uneori le simt lipsa.

Mă întreb dacă, atunci când se închipuie cu aripi, îşi imaginează că zboară în înaltul cerului, departe de toate astea.

— Ai văzut-o pe Taryn?

În jurul stâlpilor patului Orianei se încolăcesc vrejuri cu tulpinile de-un verde aprins. Deasupra locului unde doarme atâmă flori albastre în ciorchine, formând un baldachin cu parfum bogat. Pare că, oriunde m-aş aşeza, aş fi înconjurată de plante. Îmi e greu să mi-l închipui pe Madoc în largul lui aici.

— A plecat la locuinţa logodnicului ei, dar vor veni mâine la conacul înaltului rege Balekin. Şi tu vei fi acolo. Organizează un festin în cinstea tatălui tău şi a unora dintre Curţile Seelie şi Unseelie. Se aşteaptă de la voi să vă arătaţi mai puţin duşmănoase una faţă de cealaltă.

Nici nu pot să-mi imaginez oroarea, jena de a mă duce îmbrăcată în borangic, înconjurată de aroma greoaie a fructelor de zână, şi de a mă preface că Balekin e altceva decât un monstru ucigaş.

— Oak va merge cu noi? o întreb eu şi simt prima urmă de regret adevărat.

Dacă voi pleca, nu voi putea să-l văd pe Oak crescând.

Oriana îşi împreunează palmele şi se duce la măsuţa ei de toaletă. Acolo îi atâmă bijuteriile – fâşii de agată înşiruite pe lanţuri lungi din mărgele brute de cristal, coliere încrustate cu adular, bucăţi verzi închis de calcedonie puse pe un şnur şi un pendantiv din opal, strălucitor ca focul în lumina soarelui. Iar pe o tipsie argintie, lângă o pereche de cercei cu rubine de forma unor stele, se află o ghindă aurie.

O ghindă aurie, care seamănă ca două picături cu cea găsi tă în buzunarul rochiei pe care mi-a dat-o Locke. Rochia care i-a aparţinut mamei lui. Liriope. Mama lui Locke. Îmi amintesc rochiile ei excentrice şi vesele şi dormitorul ei acoperit de praf. Îmi amintesc cum s-a deschis ghinda din buzunarul ei, dând la iveală o pasăre.

— Am încercat să-l conving pe Madoc că Oak e prea mic şi că masa asta va fi prea anostă, dar Madoc a insistat să vină şi el. Ai putea să stai lângă el şi să-i ţii de urât.

Mă gândesc la povestea lui Liriope, pe care Oriana mi-a spus-o atunci când a crezut că mă apropiasem prea mult de prinţul Dain. Mă gândesc la faptul că Oriana a fost consoarta înaltului rege Eldred înainte să devină soţia lui Madoc. Mă întreb pentru ce motiv a fost nevoită să aranjeze repede o căsătorie şi ce anume o fi având de ascuns.

Mă gândesc la biletul pe care l-am găsit pe biroul lui Balekin,

cel scris cu mâna lui Dain, un sonet adresat unei doamne cu părul „ca răsăritul soarelui” şi cu ochii „luminoşi ca stelele”.

Mă gândesc la ce a spus pasărea: Draga mea prietenă, acestea sunt ultimele cuvinte ale lui Liriope. Am trei păsări de aur pe care le răspândesc. Trei încercări ca una dintre ele să ajungă în mâinile tale. Condiţia mea s-a agravat prea mult pentru ca antidotul să-şi mai facă efectul, deci dacă asculţi acest mesaj, află că îţi las povara secretelor mele şi ultima dorinţă a inimii mele. Protejează-l. Du-l departe de pericolele acestei curţi. Fereşte-l şi niciodată să nu-i spui adevărul despre ceea ce mi s-a întâmplat.”

Mă gândesc iarăşi la strategie, la Dain şi la Oriana şi la Madoc. Îmi amintesc când a venit Oriana întâia oară la noi. Cât de curând după aceea s-a născut Oak. Nu ne-a fost permis să-l vedem luni de zile, pentru că era atât de firav. Îmi amintesc cât de protectivă a fost faţă de el în preajma noastră, dar poate că a făcut-o dintr-un anumit motiv, în timp ce eu am presupus că era vorba de altul.

Aşa cum am presupus pruncul pe care Liriope voia ca prietena ei să-l ducă departe era Locke. Dar dacă copilul pe care-l purta în pântec nu a murit odată cu ea?

Simt că nu mai pot respira, că mă zbat împotriva aerului din propriii mei plămâni ca să rostesc cuvintele. Nu prea îmi vine să cred ce urmează să spun, deşi îmi dau seama că e concluzia logică.

— Oak nu e copilul lui Madoc, aşa-i? Sau, cel puţin, nu-i aparţine lui Madoc mai mult decât îi aparţin eu.

Dacă băiatul s-ar fi născut, prinţul Dain n-ar mai fi ajuns rege.

Oriana îmi acoperă gura cu mâna. Pielea ei miroase ca aerul după ninsoare.

— Nu spune aşa ceva. Îşi apropie faţa de a mea când îmi vorbeşte şi vocea îi tremură. Să nu mai spui aşa ceva niciodată. Dacă l-ai iubit vreodată pe Oak, să nu rosteşti aceste cuvinte.

Îi dau mâna la o parte.

— Prinţul Dain a fost tatăl, iar Liriope mama lui. Oak e motivul pentru care Madoc l-a susţinut pe Balekin, motivul pentru care a vrut ca Dain să moară. Şi acum el e cheia pentru obţinerea coroanei.

Oriana face ochii mari şi-mi ia mâna rece intr-ale ei. Întotdeauna mi-a părut stranie, ca o creatură dintr-un basm,

palidă ca o stafie.

— Cum se face că ştii toate astea? Cum se poate să ştii atâtea despre lucrurile astea, copil de om?

— Am crezut că prinţul Cardan e cel mai valoros individ din întregul tărâm. M-am înşelat amarnic.

Închid repede uşa de la intrare şi pe cea către balcon. Oriana mă urmăreşte şi nu se opune.

— Unde e acum? o întreb eu.

— Oak? Cu dădaca lui, şopteşte ea, conducându-mă spre micul divan dintr-un colţ, ornamentat cu brocart cu modele în formă de şerpi şi acoperit cu blană. Vorbeşte repede.

— Mai întâi, spune-mi ce s-a întâmplat în urmă cu şapte ani.

Oriana inspiră adânc.

— Poate că-ţi închipui că am fost geloasă pe Liriope pentru faptul că era şi ea una dintre consoartele lui Eldred, dar nu am fost. Am îndrăgit-o. Râdea mereu, era imposibil să n-o în drăgeşti – cu toate că fiul ei a intervenit între tine şi Taryn, nu pot să nu-l îndrăgesc şi pe el puţin, de dragul ei.

Mă întreb cum s-a simţit Locke ştiind că mama lui era iubita înaltului rege. Sunt împărţită între compătimire şi dorinţa ca viaţa lui să fi fost cât mai nefericită cu putinţă.

— Am fost confidente, spune Oriana. Mi-a zis când a început aventura cu prinţul Dain. Părea că nu lua deloc problema în serios. Îl iubise foarte mult pe tatăl lui Locke, cred. Relaţii le cu Dain şi Eldred au fost doar o joacă, un mod de a-şi alunga plictiseala. Noi nu ne facem griji în mod deosebit în privinţa copiilor. Sângele zânelor e subţire. Nu cred că i-a trecut prin gând că ar putea naşte un al doilea fiu, după numai un deceniu de când l-a adus pe lume pe Locke. Unele dintre noi avem copii odată la câteva secole. Unele dintre noi nu fac niciodată copii.

Dau din cap. De aceea bărbaţii şi femeile din lumea oamenilor le sunt necesari, deşi acest fapt nu e recunoscut. Dacă nu ar fi ei să întărească liniile genealogice, Tărâmul Zânelor ar muri, în ciuda vieţilor lor veşnice.

— E oribil să mori otrăvită cu ciuperci cuc, spune Oriana, cu mâna la gât. Mişcările îţi devin lente şi membrele îţi tremură până când nu te mai poţi mişca deloc. Dar rămâi conştient până când toate dinăuntrul tău se opresc, ca un ceasornic încremenit. Închipuie-ţi oroarea aceasta, închipuie-ţi cum e să speri că totuşi te vei putea mişca din nou, să te chinui să te mişti. Când

mesajul ei a ajuns la mine, ea deja murise. L-am scos…

Vocea îi tremură. Îmi dau seama cum trebuie să se încheie fraza. Trebuie să fi scos copilul din burta lui Liriope. Nu pot să mi-o imaginez pe Oriana cea pretenţioasă făcând un lucru atât de brutal, atât de curajos – apăsând vârful cuţitului în came, căutând punctul potrivit şi tăind. Să smulgi un prunc din burta mamei lui, să-i ţii trupul umed lipit de al tău. Însă cine altcineva ar putut s-o facă?

— L-ai salvat, spun eu, pentru că, dacă nu vrea să vorbească despre aceasta parte, nu e nevoie s-o facă.

— I-am dat nume după ghinda lui Liriope, îmi spune ea abia şoptit. Micul meu Stejar de aur.

Am vrut atât de mult să cred că era o onoare să-i slujeşti lui Dain, că lui merita să-i urmezi. Asta se întâmplă când eşti înfometată după ceva: uiţi să verifici dacă acel lucru nu e putred înainte să-l înfuleci.

— Ştiai că Dain a otrăvit-o pe Liriope?

Oriana clatină din cap.

— Mult timp nu am ştiut. Ar fi putut s-o facă alta dintre iubitele lui Eldred. Sau Balekin – s-a zvonit că el ar fi fost făptaşul. M-am gândit chiar că ar fi putut s-o facă Eldred, că o fi otrăvit-o pentru că flirta cu fiul lui. Dar apoi Madoc a descoperit că Dain făcuse rost de ciupercile cuc. A insistat să nu-l las niciodată pe Oak în preajma prinţului. A fost furios – o mânie înfiorătoare, pe care n-o mai văzusem la el.

— Nu-mi e greu să pricep de ce Madoc a fost furios pe Dain. Madoc, a crezut cândva că propria sa soţie murise, împreună cu copilul lor. Madoc, care-l iubea pe Oak. Madoc, care ne-a amintit iar şi iar că familia e mai importantă decât orice altceva.

— Aşadar, te-ai căsătorit cu Madoc pentru că avea puterea să te protejeze?

Nu îmi amintesc decât vag când a început să-i facă curte Orianei, după care şi-au spus jurămintele, în aşteptarea unui copil. Poate că mi s-a părut neobişnuit, dar oricine se poate bucura de asemenea întorsături fericite ale vieţii. Iar mie mi s-a părut a fi vorba de o întorsătură nefericită la vremea respectivă, pentru că eu şi Taryn ne-am făcut griji din cauza apariţiei copilului, neştiind ce va însemna pentru noi. Ne-am gândit că poate Madoc avea să se sature de noi şi să ne abandoneze undeva cu buzunarele pline de galbeni şi cu ghicitori prinse de

cămăşi. Nimeni nu bănuieşte întorsăturile nefericite ale vieţii.

Oriana priveşte afară, prin uşile din sticlă, la copacii bătuţi de vânt.

— Eu şi Madoc avem o înţelegere. Nu ne prefacem unul faţă de celălalt.

Nu am idee ce înseamnă asta, dar pare a fi vorba de o căsnicie rece şi calculată.

— Atunci, care e jocul lui? o întreb. Nu cred că are de gând să-l lase pe Balekin să rămână mult timp pe tron. Cred că ar considera o greşeală criminală din punct de vedere strategic să nu profite de pe urma unei oportunităţi atât de evidente.

— Ce vrei să spui?

Pare sincer uluită. Nu se prefac unul faţă de altul? Nu zău!

— Îl va pune pe tron pe Oak, îi spun eu, ca şi când ar fi evident. Chiar e evident. Nu ştiu cum are de gând s-o facă – sau când –, dar sunt convinsă că asta e intenţia lui. Fireşte că asta e intenţia lui.

— Oak, spune ea. Nu, nu, nu. Jude, nu. E doar un copil.

Du-l departe de pericolele acestei curţi. Asta spunea mesajul lui Liriope. Poate că Oriana ar fi trebuit să asculte de ea.

Îmi amintesc ce ne-a spus Madoc la cină, cu mult timp în urmă, despre faptul că tronul devine vulnerabil în vremurile unei schimbări a puterii. Indiferent ce ar fi dorit să se întâm ple cu Balekin – şi acum mă întreb dacă nu cumva a dorit ca Dain să moară, dar să moară şi Balekin, ca înaltul rege să oprească încoronarea, iar el să facă altă mişcare –, a văzut oportunitatea care i se oferă, cu numai trei personaje regale rămase în viaţă. Dacă Oak ar deveni înalt rege, atunci Madoc i-ar putea servi drept regent. Ar conduce tărâmul până când Oak ar ajunge la vârsta matură.

Cine ştie ce s-ar putea întâmpla? Dacă va reuşi să-l ţină sub control pe Oak, poate că va domni asupra tărâmului pe vecie.

— Şi eu am fost doar un copil cândva, îi spun eu. Nu cred că Madoc a fost deosebit de preocupat atunci de provocările cărora aş fi în stare să le fac faţă şi nu cred că va fi din cale afară de preocupat nici în ceea ce-l priveşte pe Oak.

Nu vreau să dau impresia că mă îndoiesc de dragostea lui pentru Oak. Bineînţeles că-l iubeşte. Şi pe mine mă iubeşte. A iubit-o şi pe mama. Dar Madoc e aşa cum e. Nu poate fi altfel decât îi dictează natura sa.

Oriana mă apucă de mână şi o strânge atât de tare, încât unghiile ei mi se adâncesc în piele.

— Nu înţelegi. Copiii-rege nu rezistă mult timp, iar Oak e un băiat firav. Era prea mic când a fost adus pe lume. Niciun rege şi nicio regină ai niciunei curţi nu îşi vor pleca capetele înainte lui. Nu a fost crescut pentru această povară. Trebuie să-l opreşti.

Ce ar putea face Madoc cu atâta putere nezăgăzuită? Eu ce aş putea face având un frate pe tron? Şi aş putea să mă asigur că va ajunge acolo. Deţin cartea câştigătoare, pentru că, chiar dacă Balekin va refuza să-l încoroneze pe Oak, pun pariu că Cardan ar accepta. Aş putea să fac din fratele meu înalt rege, iar din mine însămi prinţesă. Toată această putere mi se oferă pe tavă. Nu trebuie decât să întind mâna.

Ambiţia are următorul aspect ciudat: te poţi molipsi de ea ca de o febră, dar nu e uşor de lepădat. Cândva m-am mulţumit să devin cavaler şi să obţin puterea de a-l sili pe Cardan şi pe prietenii săi să-mi dea pace. Nu am vrut decât să găsesc un loc pentru mine în Tărâmul Zânelor.

Acum mă întreb cum ar fi să aleg următorul rege.

Îmi amintesc valurile de sânge vărsate pe podiumul de piatră, care picurau pe podeaua din pământ tasat a colinei. Care curgeau pe lângă muchia de jos a coroanei, astfel încât, când Balekin a ridicat-o, şi-a pătat mâinile cu roşu. Îmi imaginez acea coroană pe capul lui Oak şi tresar.

Îmi amintesc şi cum m-am simţit când am fost fermecată de Oak. M-am plesnit peste obraji iar şi iar, până când aceştia mi s-au făcut roşii şi fierbinţi şi au început să mă doară. În dimineaţa următoare mi-a apărut o vânătaie, o vânătaie care mi-a trecut abia după o săptămână. Asta fac copiii când au putere.

— De ce ai impresia că pot să-l opresc? mă răstesc eu.

Oriana nu-mi eliberează mâna.

— Odată mi-ai spus că mă înşel în privinţa ta, că nu i-ai face rău lui Oak niciodată. Spune-mi, poţi face ceva? Există vreo speranţă?

— Nu sunt un monstru, i-am spus atunci, când am asigurat-o că nu i-aş face niciodată rău lui Oak. Dar poate că vocaţia mea a fost să devin un monstru.

— Poate, îi spun eu, un răspuns care nu înseamnă nimic.

Dând să ies, îl zăresc pe frăţiorul meu. E afară, în grădină.

Adună un buchet de floarea-degetarului. Râde şi razele

soarelui îi preschimbă părul castaniu în aur. Când dădaca lui se apropie, el o zbugheşte din loc.

Pun pariu că nici nu ştie că florile alea sunt otrăvitoare.

Capitolul 25

Când mă întorc la Curtea Umbrelor, mă întâmpină râsete. Mă aşteptam să-l găsesc pe Cardan aşa cum l-am lăsat, intimidat şi tăcut, poate chiar mai nefericit decât înainte. În loc de asta, descopăr că mâinile i-au fost dezlegate şi că stă la masă, jucând cărţi cu Gândacul, cu Stafia – şi cu Bomba. În centrul mesei se află o grămadă de bijuterii şi un ulcior cu vin. Sub masă zac două butelci goale, din sticlă verde, care reflectă flacăra lumânărilor.

— Jude! strigă vesel Bomba. Ia loc! Te băgăm şi pe tine.

Mă bucur că o văd, sunt uşurată că e aici şi că e nevătămată. Dar niciun alt aspect al tabloului ăstuia nu prevesteşte lucruri bune.

Cardan îmi surâde larg, ca şi când am fi prieteni buni de-o viaţă întreagă. Am uitat cât de fermecător poate fi – şi cât de periculos e acest fapt.

— Ce faceţi? izbucnesc eu. Ar fi trebuit să fie legat! E prizonierul nostru.

— Nu-ţi fă griji. Unde are să se ducă? întreabă Gândacul. Chiar îţi închipui că poate trece de noi, de toţi trei?

— Nu m-ar deranja să-mi lăsaţi numai o mână liberă, intervine Cardan. Dar dacă aveţi de gând să-mi legaţi ambele mâini, atunci va trebui să-mi turnaţi vinul direct în gură.

— Ne-a spus unde ţinea bătrânul rege sticlele alea bune de tot, spune Bomba, dându-şi pe spate părul alb. Ca să nu mai vorbesc de ascunzişul unde Elowyn îşi ţinea nişte bijuterii.

A zis că în toată harababura asta nu va observa nimeni dacă le-ar fura cineva, iar până acum, n-a observat nimeni. A fost cea mai uşoară misiune pe care a avut-o Gândacul vreodată.

Îmi vine să ţip. Nu trebuia să ajungă să-l simpatizeze, dar de ce nu l-ar simpatiza? E un prinţ care-i tratează cu respect. E fratele lui Dain. E o Făptură a Văzduhului, e unul de-al lor.

— Oricum toate se duc pe apa sâmbetei, spune Cardan. Am putea măcar să ne distrăm şi noi puţin. Nu crezi. Jude?

Inspir adânc. Dacă va reuşi să-mi submineze poziţia pe care o am aici, dacă va reuşi să mă facă să par o străină, atunci n-am să reuşesc în veci să conving Curtea Umbrelor să urmeze planul care încă nu e pe deplin lămurit în mintea mea. Nu reuşesc să găsesc vreo cale de a ajuta pe cineva. Asta îmi mai lipsea, să facă Cardan lucrurile şi mai dificile.

— Ce v-a oferit? întreb eu, ca şi când am împărtăşi cu toţii aceeaşi glumă.

Da, e o întrebare riscantă. Poate că nu le-a oferit nimic. Mă străduiesc să nu dau impresia că aştept cu respiraţia tăiată. Mă străduiesc să nu arăt cât de mică mă face Cardan să mă simt.

Stafia îmi oferă unul dintre rarele lui zâmbete.

— În mare parte aur, dar şi putere. Funcţii sus-puse.

— O groază de lucruri de care nu dispune, spune Bomba.

— Credeam că suntem prieteni, spune Cardan cu jumătate de gură.

— Îl duc puţin în camera din spate, spun eu, punând mâna pe spătarul scaunului lui într-o manieră posesivă.

Trebuie să-l scot din încăpere înainte să mă facă de râs în faţa lor. Trebuie să-l iau deoparte în clipa asta.

— Ce să faci acolo? întreabă Gândacul.

— E prizonierul meu, le amintesc eu, îngenunchind şi tăind fâşiile din rochia mea care îi ţin încă picioarele legate de scaun.

— Îmi dau seama că trebuie să fi dormit aşa, şezând în capul oaselor, dacă a dormit vreun pic. Dar nu pare obosit. Îmi zâmbeşte de sus, ca şi când m-aş fi lăsat în genunchi ca să fac un fel de reverenţă.

Aş vrea să-i şterg zâmbetul ăsta de pe faţă, dar poate că nu pot. Poate că va zâmbi aşa întruna, până-n ziua-n care va fi îngropat.

— Nu putem rămâne aici? mă întreabă Cardan. Aici avem vin.

Replica asta îl face pe Gândac să chicotească.

— Te supără ceva, prinţişor? Până la urmă, tu şi Jude nu vă înţelegi?

Expresia lui Cardan se preschimbă în ceva ce pare a sugera îngrijorare. Foarte bine.

Îl conduc până în biroul lui Dain, pe care aş zice că l-am rechiziţionat pentru mine. Merge cu paşi nesiguri, picioare le i-au înţepenit de la cât a stat legat. Poate că merge aşa şi pentru că mi-a ajutat echipa să golească câteva sticle de vin. Totuşi,

nimeni nu mă împiedică să-l iau. Închid uşa şi trag zăvorul.

— Ia loc, îi spun eu, arătând spre un scaun.

Se aşază.

Trec pe lângă el şi mă aşez de cealaltă parte a biroului.

Îmi trece prin gând că, dacă l-aş omorî, aş putea în sfârşit să nu mă mai gândesc la el. Dacă l-aş omorî, n-aş mai fi nevoită să mă simt aşa cum mă simt acum.

Fără el, nu ar mai exista nicio cale limpede de a-l urca pe Oak pe tron. Aş fi nevoită să am încredere că Madoc s-a gândit la vreo metodă de a-l sili pe Balekin să-l încoroneze. Fără el, n-aş mai avea nicio carte de jucat. Niciun plan. Niciun mod de a-mi ajuta fratele. Nimic.

Poate că ar merita.

Arbaleta e acolo unde am lăsat-o, în sertarul de la biroul lui Dain. O scot, încordez arcul şi o aţintesc spre Cardan. Acesta respiră sacadat.

— Ai de gând să tragi în mine? Clipeşte. Chiar acum?

Degetul meu mângâie trăgaciul. Simt un fel de calm, un calm glorios. E o slăbiciune din partea mea, să pun frica îna intea ambiţiei, înaintea familiei, înaintea iubirii, dar mă face să mă simt bine. Mă face să mă simt puternică.

— Înţeleg motivele pentru care ţi-ai dori s-o faci, spune el, ca şi cum ceea ce a citit pe chipul meu i-ar fi fost suficient pentru a lua o decizie. Dar chiar aş prefera să n-o faci.

— Atunci n-ar fi trebuit să te strâmbi la mine întruna – ai impresia că am să accept să fiu batjocorită, aici, acum? Încă eşti convins că eşti mai bun ca mine?

Vocea îmi tremură puţin, motiv pentru care îl urăsc şi mai mult. M-am antrenat zi după zi să devin periculoasă, în momentul de faţă îl am cu totul la mână şi totuşi cea speriată sunt eu.

— Frica de el e un obicei, un obicei pe care l-aş putea înlătura cu ajutorul unei săgeţi înfipte în inima lui.

Ridică mâinile în semn de protest, cu degetele lui lungi şi goale răsfirate. Inelul regal e la mine.

— Sunt agitat, spune el. Când sunt agitat, zâmbesc mult. Nu mă pot abţine.

Nu m-am aşteptat câtuşi de puţin să spună aşa ceva. Cobor o clipă arbaleta.

Vorbeşte mai departe, de parcă n-ar vrea să-mi lase prea mult

timp de gândit.

— Eşti terifiantă. Aproape întreaga mea familie a murit şi, cu toate că niciodată nu prea m-au avut la inimă, nu vreau să mă alătur lor. Toată noaptea am stat şi m-am întrebat cu groază ce ai să faci şi ştiu foarte bine ce merit. Am motive bune să fiu agitat.

Îmi vorbeşte de parcă am fi prieteni, şi nu duşmani. Şi cuvintele lui chiar îşi fac efectul: mă relaxez puţin. Când îmi dau seama de lucrul ăsta, mă sperii atât de tare, încât aproape că-mi vine să trag în el în clipa asta.

— Îţi voi spune tot ce vrei să afli, îmi promite el. Orice.

— Gata cu jocurile de cuvinte?

Tentaţia e enormă. Tot ce mi-a spus Taryn încă îmi zornăie în cap, amintindu-mi cât de puţine ştiu de fapt.

Cardan îşi duce mâna la inimă.

— Îţi jur.

— Şi dacă o să te omor oricum?

— Se prea poate s-o faci, spune el, ironic. Dar vreau să-mi promiţi că te vei abţine.

— Promisiunile mele nu au mare valoare, îi amintesc eu.

— Tot spui asta, zice ridicând din sprâncene. Nu e un lucru liniştitor, să ştii.

Izbucnesc într-un râset scurt, mirat. Arbaleta mi se mişcă în mâini. Privirea lui Cardan e aţintită asupra ei. Cu o mişcare voit lentă, o aşez pe suprafaţa de lemn a biroului.

— Dacă îmi vei spune tot ce vreau să ştiu – totul –, nu o să trag în tine.

— Şi ce aş putea face ca să te conving să nu mă predai lui Balekin şi lui Madoc?

Ridică dintr-o sprânceană. Nu sunt obişnuită ca atenţia lui să fie concentrată asupra mea. Inima mea îşi iuţeşte bătăile.

Drept răspuns, nu pot decât să-i arunc o privire mânioasă.

— Ce-ar fi să-ţi concentrezi mai bine eforturile ca să rămâi în viaţă?

Ridică din umeri.

— Ce vrei să ştii?

— Am găsit o foaie de hârtie pe care era scris numele meu, spun eu. Numele meu scris iar şi iar şi nimic altceva.

Cardan tresare puţin, dar nu spune nimic.

— Ei bine? insist eu.

— Nu e o întrebare, mormăie el, de parcă ar fi exasperat. Dacă îmi pui o întrebare adevărată, am să-ţi răspund.

— Nu te pricepi deloc la povestea asta cu „îţi voi zice tot ce vrei să afli”.

Îmi duc mâna la arbaletă, dar n-o ridic.

Cardan oftează.

— Întreabă-mă ceva, pur şi simplu. Întreabă despre coada mea. Nu vrei s-o vezi?

Ridică din sprâncene.

I-am văzut deja coada, dar n-am de gând să-i ofer satisfacţia de a o afla de la mine.

— Vrei să te întreb ceva? Fie. Când a început povestea dintre Taryn şi Locke sau ce-o fi?

Cardan începe să râdă încântat. Ăsta nu pare a fi un subiect pe care doreşte să-l evite. Tipic.

— Vai, mă întrebam când ai să aduci vorba despre asta. S-a întâmplat acum câteva luni. Ne-a povestit totul – că i-a aruncat cu pietre în geam, că-i lăsa bileţele în care-i scria să vină la întâlniri în pădure, cum îi făcea curte sub dar de lună. Ne-a pus să jurăm că nu vom spune nimic, a făcut ca întreaga poveste să pară o glumă. Cred că, iniţial, a urmărit s-o facă geloasă pe Nicasia. Dar după aceea…

— De unde ştia care era camera ei? întreb eu, încruntându-mă.

Asta îl face să zâmbească mai larg.

— Poate că nu ştia. Poate că oricare dintre voi ar fi fost potrivită drept primă cucerire printre muritoare. Cred că scopul lui ultim e să pună mâna pe voi, amândouă.

Nu-mi place deloc ce aud.

— Şi tu?

Îmi aruncă o privire scurtă, ciudată.

— Pe mine Locke încă n-a apucat să mă seducă, dacă la asta te referi. Aş zice că ar trebui s-o consider o jignire.

— Nu la asta mă refeream. Tu şi Nicasia aţi fost…

Nu ştiu cum să le zic. „împreună” nu e tocmai cuvântul potrivit pentru a descrie un cuplu frumos şi diabolic, care năruie vieţile oamenilor de dragul distracţiei.

— Da, Locke mi-a furat-o, spune Cardan, încleştându-şi falca; nu zâmbeşte, nu se strâmbă – e limpede că nu-i e uşor să-mi spună lucrurile astea. Şi nu ştiu dacă Locke a vrut s-o facă

geloasă pe cine ştie ce altă iubită, sau dacă a vrut să mă supere pe mine, sau dacă pur şi simplu a făcut-o pentru că Nicasia e magnifică, continuă el. Nu ştiu nici ce defect a văzut la mine care a făcut-o să-l aleagă pe el. Acum mă crezi că-ţi dau răspunsurile promise?

Gândul că lui Cardan i-ar fi fost frântă inima aproape că-mi depăşeşte imaginaţia. Dau din cap.

— Ai iubit-o?

— Ce fel de întrebare e asta? se răsteşte el.

Ridic din umeri.

— Vreau să ştiu.

— Da, am iubit-o, spune el, cu privirea la birou, la mâna mea, sprijinită pe el.

Brusc, îmi dau seama de starea unghiilor mele, roase până la carne.

— De ce vrei să mă vezi moartă? întreb eu, pentru că vreau să ne amintesc amândurora că merită pedepse mult mai crunte decât să fie silit să răspundă la nişte întrebări. Suntem duşmani, oricât de multe glume ar spune, oricât de prietenos ar încerca să pară. Indivizii fermecători sunt fermecători, dar nimic mai mult.

Cardan răsuflă îndelung şi-şi lasă capul în mâini, nu mai e deloc atent la arbaletă, aşa cum ar trebui să fie.

— Te referi la povestea cu nixele? Păi, tu te tot zbăteai şi aruncai cu lucruri în ele. Sunt nişte creaturi extrem de leneşe, dar la un moment dat chiar am crezut că o s-o enervezi pe una dintre ele într-atât încât să ia o îmbucătură din tine. Oi fi eu putred, dar am o virtute, anume că nu sunt ucigaş. Am vrut să te sperii, dar niciodată n-am vrut să te văd moartă. Niciodată n-am vrut să văd pe cineva mort.

Îmi amintesc de întâmplarea de la râu, de faptul că, atunci când una dintre nixe s-a desprins de celelalte, Cardan a aşteptat până când aceasta s-a oprit şi a plecat, ca să putem ieşi din apă. Mă holbez la el, la urmele argintii de pe chipul lui, rămase de la petrecere, la negrul de cerneală al ochilor lui. Deodată îmi aduc aminte cum l-a tras pe Valerian de pe mine când mă înecam cu fructul de zână.

Niciodată n-am vrut să văd pe cineva mort.

Împotriva voinţei mele, îmi amintesc cum a ţinut în mână sabia aia în birou, când era cu Balekin, şi atitudinea lui

neglijentă. Am crezut că o făcea în mod intenţionat, ca să-l enerveze pe fratele lui. Acum, pentru prima oară, mă gândesc că poate, pur şi simplu, nu prea îi place să se lupte cu săbiile. Că poate niciodată nu a învăţat cum se face. Că, dacă ar fi să ne duelăm vreodată, eu aş câştiga. Mă gândesc la toate lucrurile pe care le-am făcut ca să-i devin o adversară redutabilă, dar poate că nu pe Cardan l-am înfruntat în tot acest timp. Poate că m-am luptat cu propria umbră.

— Valerian a încercat să mă omoare de-a dreptul. De două ori. Întâi în turn, apoi în camera mea, în casa mea.

Cardan îşi înalţă capul şi ţinuta îi devine rigidă, ca şi când tocmai ar fi descoperit un adevăr incomod.

— Când ai zis că l-ai omorât, am crezut că l-ai urmărit şi..., vocea i se stinge, dar apoi Cardan continuă; numai un nebun ar îndrăzni să dea o spargere în casa generalului.

Îmi las în jos gulerul cămăşii, ca să poată vedea unde m-a strangulat Cardan.

— Mai am o vânătaie, la umăr, de când m-a doborât la podea. Acum mă crezi?

Întinde mâna spre mine, ca şi când ar vrea să-şi plimbe degetele peste vânătăile mele. Ridic arbaleta şi îi vine mintea la cap.

— Lui Valerian îi plăcea durerea, spune el. A oricui. Până şi a mea. Ştiam că voia să-ţi facă rău, spune el.

Se opreşte, părând că şi-a auzit propriile cuvinte.

— Şi chiar ţi-a făcut rău. Am crezut că se va mulţumi cu atât.

Niciodată nu mi-a trecut prin cap să încerc să-mi imaginez cum era să-i fii prieten lui Valerian. Se pare că, în cazul lui, nu era prea mare diferenţă între prietenie şi duşmănie.

— Adică nu contează că Valerian voia să-mi facă rău? întreb eu. Atât timp cât n-avea să mă omoare?

— Trebuie să recunoşti, e mai bine dacă-ţi păstrezi viaţa, mi-o întoarce Cardan, având iarăşi în glas acel ton vag amuzat.

Îmi aşez ambele mâini pe birou.

— Spune-mi de ce mă urăşti. O dată pentru totdeauna.

Degetele lui lungi alunecă peste suprafaţa de lemn a biroului lui Dain.

— Chiar vrei să-ţi spun sincer?

— Eu sunt cea cu arbaleta în mână, pe care nu o folosesc pentru că mi-ai promis răspunsuri. Ce părere ei?

— Prea bine, zice şi mă fixează cu o privire răutăcioasă. Te urăsc pentru că tatăl tău te iubeşte, deşi eşti o pramatie din rândul muritorilor, născută de soţia lui necredincioasă, pe când tatăl meu n-a ţinut la mine niciodată, deşi sunt prinţ al Tărâmului Zânelor. Te urăsc pentru că nu ai niciun frate care te bate. Şi te urăsc pentru că Locke s-a folosit de tine şi de sora ta ca să o facă pe Nicasia să plângă, după ce mi-a furat-o. Pe lângă toate astea, după turneu, Balekin a ţinut morţiş să-mi facă întruna în ciudă din cauza ta, a muritoarei care mă învinsese.

— Nici măcar nu mi-am închipuit că Balekin ştia cine sunt.

Ne privim îndelung pe deasupra biroului. Relaxându-şi trupul în scaun, Cardan arată cât de se poate de mult ca un prinţ malefic. Mă întreb dacă se aşteaptă să trag în el.

— Asta e tot? întreb eu. Pentru că e ridicol. Nu se poate să fii gelos pe mine. Tu nu eşti silit să trăieşti la mila persoanei care ţi-a ucis părinţii. Tu nu eşti nevoit să fii întruna supărat pentru că, dacă n-ai mai fi, s-ar deschide sub picioarele tale un hău nemărginit de frică.

Mă opresc subit, uluită de propriile mele cuvinte.

— Mi-am zis că nu mă voi lăsa fermecată, dar i-am permis să mă păcălească, să mă convingă să mă destăinui la gândul ăsta, zâmbetul lui Cardan se preface în rânjetul care mi-e mai bine cunoscut.

— A, serios? Adică nu ştiu cum e să fii supărat? Nu ştiu ce înseamnă să-ţi fie frică? Nu tu eşti cea care se tocmeşte pentru viaţa ei în situaţia asta.

— Ăsta chiar e motivul pentru care mă urăşti? întreb eu vehement. Asta-i tot? Nu ai niciun motiv mai bun?

Un moment, am impresia că mă ignoră, dar atunci îmi dau seama că nu-mi răspunde pentru că nu poate minţi şi nu vrea să-mi spună adevărul.

— Ei bine? spun eu, ridicând iarăşi arbaleta, bucuroasă că am un motiv bun să-mi reafirm poziţia ca fiind cea care deţine controlul. Spune-mi!

Se apleacă înainte şi închide ochii.

— Mai mult decât orice, te urăsc pentru că mă gândesc la tine. Adesea. E dezgustător şi nu mă pot opri.

Şocul mă amuţeşte.

— Poate că, totuşi, ar trebui să tragi în mine, spune el, acoperindu-şi faţa cu mâna sa cu degete lungi.

— Te joci cu mine, spun eu.

Nu-l cred. N-am de gând să cad pradă vreunui truc pueril, pentru că are el impresia că sunt vreo toantă care-şi pierde capul de dragul frumuseţii lui; dacă aş fi fost toantă, n-aş fi putut să rezist nici măcar o zi în tărâm. Mă ridic în picioare, pregătită să-i dau pe faţă cacealmaua.

Arbaletele nu sunt potrivite de la distanţă mică, aşa că o schimb cu un cuţit.

Nu-şi ridică privirea când înconjor biroul şi mă apropii de el. Îi pun vârful cuţitului sub bărbie, aşa cum am făcut în urmă cu o zi, pe hol, şi-i aplec faţa spre mine. E limpede că îi e greu să mă privească.

Oroarea şi ruşinea de pe chipul lui par mult prea veridice. Brusc, nu mai ştiu cu aceeaşi limpezime ce să cred.

Mă aplec asupra lui, suficient de aproape cât pentru un sărut. Face ochii mari. Expresia de pe chipul lui e un amestec de panică şi dorinţă. E o senzaţie ameţitoare să ai putere asupra cuiva. Asupra lui Cardan, care nu am crezut niciodată că ar putea simţi vreo emoţie.

— Chiar mă doreşti, spun eu, atât de aproape de chipul lui, încât îi simt căldura răsuflării în clipa în care i se opreşte în piept. Şi urăşti acest lucru.

Schimb unghiul în care ţin cuţitul, întorcându-l astfel în cât să-i străpungă beregata. Nu pare nici pe departe atât de alarmat din cauza mişcării mele pe cât mă aşteptam.

Nici pe departe atât de alarmant ca în momentul în care îmi ating buzele de buzele lui.

Capitolul 26

Nu am prea multă experienţă la săruturi. S-a întâmplat cu Locke şi, înainte de el, cu nimeni altcineva. Dar săruturile lui Locke nu mi-au dat niciodată starea pe care mi-o dă sărutul lui Cardan, e ca şi când aş fi primit provocarea de a alerga peste cuţite, e ca trăsnetul plin de adrenalină al unui fulger, ca momentul în care ai înotat prea departe în larg şi nu mai e cale de întoarcere, numai apa neagră şi rece care te împresoară.

Gura crudă a lui Cardan e neaşteptat de moale şi, un moment îndelungat după ce ni se ating buzele, Cardan încremeneşte ca

o statuie. Închide ochii şi genele lui îmi ating obrazul. Mă trece un fior, aşa cum ar trebui să se întâmple când cineva îţi păşeşte peste mormânt. Apoi Cardan îşi ridică mâinile şi le simt cum îmi alunec alunecă uşor de-a lungul braţelor. Dacă nu l-aş fi cunoscut mai bine, aş fi zis că atingerea lui e chiar reverenţioasă, dar îl cunosc mai bine de atât. Îşi mişcă mâini le încet pentru că se străduieşte să se oprească. Nu-şi doreşte momentul acesta. Nu-şi doreşte să şi-l dorească.

Are gust de vin acru.

Simt momentul în care cedează şi mă trage spre el, în ciuda ameninţării cuţitului. Mă sărută cu patimă, cu un fel de disperare lacomă, şi îşi îngroapă degetele în părul meu. Gurile noastre alunecă una pe cealaltă, dinţi peste buze, peste limbi. Dorinţa mă trăsneşte ca un picior încasat în stomac. E ca o luptă, dar fiecare luptă ca să pătrundă sub pielea celuilalt.

Atunci mă cuprinde spaima. Ce soi de răzbunare nebunească e aceasta, să jubilez datorită repulsiei lui? Şi mai rău, mult mai rău e că îmi place. Îmi plac toate emoţiile care mă cuprind în timp ce-l sărut – tremurul bine ştiut al fricii, gândul că îl pedepsesc, dovada că tânjeşte după mine.

Cuţitul din mâna mea nu-şi are rostul. Îl azvârl pe birou şi abia observ că vârful lui se înfige în lemn. Cardan tresare la auzul zgomotului şi se desprinde de mine. Buzele lui sunt rozalii, ochii întunecaţi. Zăreşte cuţitul şi izbucneşte într-un râset agitat.

E suficient ca să mă facă să mă dau înapoi, poticnindu-mă. Îmi vine să-l batjocoresc, să-i trec pe sub nas slăbiciunile, fără să le dezvălui pe ale mele, dar n-am încredere că expresia de pe chipul meu nu mă va da de gol.

— La asta te aşteptai? întreb eu şi mă simt uşurată desco perind că vocea mea e aspră.

— Nu, spune el fără glas.

— Zi-mi, spun eu.

Cardan clatină din cap, oarecum amărât.

— În afară de cazul în care chiar ai de gând să mă înjunghii, nu-ţi voi spune. Şi poate că nu ţi-aş spune nici dacă m-ai înjunghia.

Mă urc pe biroul lui Dain, ca să las o mică distanţă între noi Am senzaţia că pielea e prea strâmtă pe trupul meu, iar camera pare deodată neîncăpătoare. Aproape că m-a făcut să râd adineaori.

— Îţi voi face o propunere, spune Cardan. Nu vreau să aşez coroana pe capul lui Balekin numai pentru ca apoi să-l pierd pe al meu. Cere ce doreşti pentru tine, pentru Curtea Umbrelor, dar cere ceva şi pentru mine. Convinge-l să-mi ofere pământuri undeva, departe. Spune-i că voi fi de o iresponsabilitate minunată, departe de el. Nu va mai fi nevoie să se gândească la mine niciodată. N-are decât să dea naştere la vreo pramatie care să-i fie moştenitor şi să-i lase lui înalta coroană. Sau poată că pramatia îi va tăia beregata, o nouă tradiţie de familie. Nu mă priveşte.

Recunosc cu pizmă şi admiraţie că a reuşit să propună un târg destul de echitabil, în ciuda faptului că a fost legat de scaun o mare parte din noapte şi că, probabil, e beat criţă.

— Ridică-te, îi spun eu.

— Adică nu-ţi faci griji că o s-o iau la goană? întreabă el, întinzându-şi picioarele.

Vârfurile ascuţite ale ghetelor lucesc în încăpere şi mă întreb dacă ar trebui să i le confisc, din moment ce ar putea fi folosite drept arme. Apoi îmi amintesc cât de puţin se pricepe la mânuirea sabiei.

— După sărutul ăsta, am devenit atât de înnebunită după tine, încât abia mă mai pot stăpâni, îi spun cu tot sarcasmul de care sunt în stare. Nu vreau decât să fac gesturi drăguţe, care să te facă fericit. N-ai decât să fugi. Categoric n-am să-ţi înfig o săgeată în spinare.

Clipeşte de câteva ori.

— E cam neliniştitor să te aud cum minţi pe faţă.

— Atunci dă-mi voie să-ţi spun adevărul. Nu vei fugi, pentru că nu ai unde să te duci.

Mă duc la uşă, dau zăvorul la o parte şi privesc afară. Bomba e întinsă pe un culcuş, în dormitor. Gândacul mă vede şi înalţă din sprâncene. Stafia a aţipit în scaun, dar se deşteaptă când intrăm. Mă simt înfierbântată toată şi sper că nu se observă.

— Ai terminat de interogat prinţişorul? întreabă Gândacul.

Dau din cap.

— Cred că ştiu ce trebuie făcut.

Stafia se uită la Cardan îndelung.

— Aşadar, vindem? Cumpărăm? îi ştergem măruntaiele de pe tavan?

— Mă duc la o plimbare, spun eu. Ca să iau puţin aer.

Gândacul oftează.

— Trebuie doar să-mi pun ordine în gânduri, spun eu. Apoi o să vă explic totul.

— Chiar ai s-o faci? vrea să ştie Stafia, privindu-mă fix.

Mă întreb dacă a ghicit cât de uşor îmi apar promisiunile pe buze. Le cheltui ca pe un fel de aur fermecat, sortit să se preschimbe la loc în frunze uscate în toate casele de marcat din oraş.

— Am vorbit cu Madoc şi mi-a oferit tot ce mi-aş putea dori în schimbul lui Cardan. Aur, magie, glorie, orice. Prima parte a învoielii e încheiată şi nici n-am recunoscut că ştiu unde se află prinţul dispărut.

Stafia strâmbă din buze la auzul numelui lui Madoc, dar nu zice nimic.

— Atunci ce-i cu amânările? întreabă Gândacul. Îmi plac toate astea.

— Trebuie doar să pun la punct detaliile, spun eu. Iar voi trebuie să-mi spuneţi ce vă doriţi. Ce vă doriţi cu exactitate – cât aur şi orice altceva. Scrieţi pe ceva.

Gândacul mormăie, dar nu pare dispus să mi se opună. Cu mâna lui cu gheare, îi face semn lui Cardan să se aşeze iar la masă. Prinţul se desprinde greoi de perete şi se apropie clătinându-se. Mă asigur că toate obiectele ascuţite sunt acolo unde le-am lăsat şi apoi pornesc spre uşă. Când privesc înapoi, observ cum mâinile lui Cardan taie cu dibăcie teancul de cărţi, dar ochii lui negri, sclipitori, sunt aţintiţi asupra mea.

Merg pe jos până la Lacul Măştilor şi mă aşez pe stâncile negre de deasupra apei. Soarele e la asfinţit, iar cerul arată ca o vâlvătaie, vârfurile copacilor par cuprinse de flăcări.

O bună bucată de vreme, nu fac decât să stau, urmărind valurile care mângâie ţărmul. Inspir adânc iar şi iar, aşteptând să mi se liniştească gândurile, să mi se limpezească mintea. Deasupra, aud trilurile păsărilor, care ciripesc între ele, întorcându-se la cuiburi odată cu lăsarea nopţii, şi zăresc lumini strălucitoare care se aprind în scorburile noduroase, pe măsură ce spriţii se deşteaptă din somnul lor.

Atât timp cât pot să fac ceva, Balekin nu trebuie să devină înalt rege. Îndrăgeşte cruzimea şi-i urăşte pe muritori. Ar fi un conducător groaznic. Există reguli care dictează interacţiunile noastre cu lumea oamenilor – aceste reguli s-ar putea schimba.

Dacă n-ar mai fi nevoie de învoieli prin care să fie răpiţi muritorii? Dacă oricare dintre ei ar putea fi răpit în orice moment? Aşa a fost cândva, înainte; încă se procedează aşa în unele locuri. Înaltul rege ar avea puterea să facă traiul în ambele lumi mult mai cumplit, ar putea favoriza Curţile Unseelie, ar putea semăna discordie şi teroare timp de o mie de ani.

Aşadar, în loc de asta, dacă i l-aş preda pe Cardan lui Madoc?

L-ar sui pe tron pe Oak şi apoi ar domni din poziţia sa de regent tiranic şi crud. Ar porni război împotriva curţilor care ar refuza să jure credinţă tronului. L-ar creşte pe Oak înconjurat de atât de mult sânge, încât acesta ar ajunge să fie ca el, sau poate ca altcineva, de o cruzime mai perfidă, cum e Dain. Dar ar fi mai bine decât cu Balekin. Şi ar face o învoială cinstită cu mine şi cu Curtea Umbrelor, chiar şi numai de dragul meu. Iar eu – eu ce-aş face?

Bănuiesc că aş putea pleca cu Vivi.

Sau aş putea să fac o înţelegere şi să devin cavaler. Aş putea să rămân şi să-i ajut să-l protejeze pe Oak, să-i ajut să-l apere de influenţa lui Madoc. Fireşte, n-aş avea cine ştie ce putere în sensul ăsta.

Ce s-ar întâmpla dacă l-aş înlătura pe Madoc din peisaj? Ar însemna că cei din Curtea Umbrelor n-ar mai primi niciun ban, n-ar mai fi vorba de niciun târg. Ar însemna să obţin cumva coroana şi s-o aşez pe capul lui Oak. Şi apoi ce? Madoc tot ar deveni regent. N-aş putea să-l împiedic. Oak ar asculta în continuare de el. Oak ar deveni oricum marioneta lui, ar fi oricum în pericol.

Doar dacă… doar dacă nu cumva aş putea să-l încoronez pe Oak şi să-l duc departe de Tărâmul Zânelor. Să fie înalt rege în exil. După ce ar creşte, când ar fi pregătit, s-ar putea întoarce, ajutat de puterea coroanei neamului Salcei. Poate că Madoc ar fi totuşi capabil să-şi impună autoritatea peste tărâm până când Oak s-ar întoarce, dar nu l-ar mai putea influenţa să devină la fel de însetat de sânge, să aibă aceeaşi înclinaţie spre război. N-ar mai avea autoritatea absolută care i-ar reveni ca regent al înaltului rege, avându-l pe acesta lângă el. Şi, din moment ce Oak ar fi crescut în lumea oamenilor, când s-ar întoarce în Tărâmul Zânelor, poate că ar avea totuşi o urmă de compasiune faţă de locul în care ar fi fost crescut şi de oamenii pe care i-ar fi întâlnit acolo.

Zece ani. Dacă am reuşi să-l ţinem pe Oak departe de tărâm timp de zece ani, ar avea ocazia să se transforme în persoana care va fi pe vecie.

Desigur, în acel moment, poate că ar fi nevoit să lupte ca să-şi recapete tronul. Cineva – probabil Madoc, posibil Balekin, poate chiar unul dintre ceilalţi regi şi regine mai mici – ar putea să îl ocupe prin vicleşug, ca un păianjen, şi să-şi consolideze puterea.

Mă uit printre gene la apa neagră. Numai de-ar fi vreo cale de a păstra tronul neocupat suficient timp pentru ca Oak să poată deveni un individ în toată firea, fără războaiele lui Madoc, fără niciun regent.

Mă ridic, pentru că hotărârea a fost luată. De bine, de rău, ştiu ce am să fac. Acum am un plan. Madoc nu ar fi de acord cu această strategie. Nu e genul de strategie care îi place lui, în care există mai multe căi spre victorie. E o strategie în care există o singură cale şi aceea destul de riscantă.

Când mă ridic, îmi zăresc propria oglindire în apă. Privesc mai atent şi realizez că nu poate fi vorba de mine. Lacul Măşti lor nu-ţi arată niciodată propriul chip. Mă apropii încet. Luna plină străluceşte pe cer, îndeajuns încât să-mi arate chipul mamei mele privindu-mă. E mai tânără decât mi-o amintesc. Şi râde, strigă pe cineva nevăzut.

Prin culoarul timpului, mă arată cu degetul. Când vorbeşte, îi citesc cuvintele pe buze. Uite! O fată de om! Pare încântată.

Apoi i se alătură oglindirea lui Madoc, care-şi petrece braţul pe după mijlocul ei. Nu pare mai tânăr ca în prezent, dar pe chipul lui se observă o seninătate pe care n-am mai văzut-o niciodată. Îmi face cu mâna.

Le sunt străină.

Fugi! îmi vine să-i strig mamei. Dar, bineînţeles, ăsta e singurul lucru pe care nu e nevoie să i-l spun eu.

Bomba îşi înalţă privirea când intru. Stă la masa de lemn, măsurând o cantitate de pudră cenuşie. Alături are câteva globuri din fibră de sticlă, astupate ermetic. Minunatul ei păr alb e strâns şi legat cu ceea ce pare a fi o sfoară murdară. Pe nasul ei e o dâră de murdărie.

— Ceilalţi sunt în spate, spune ea. Împreună cu prinţişorul. Dorm.

Mă aşez la masă, oftând. Am venit pregătită să-mi explic planul, şi acum toată energia asta n-are unde să se ducă.

— Avem ceva de mâncare?

Mă priveşte scurt, surâzând larg, în timp ce umple încă un glob şi-l aşază cu grijă într-un coş aflat la picioarele ei.

— Stafia a adus nişte pâine neagră şi unt. Am mâncat cârnaţii şi nu mai e vin, dar poate că a rămas nişte brânză.

Scotocesc prin debara, scot bucatele şi le mănânc mecanic. Îmi torn o ceaşcă de ceai amar şi înviorător de secarea. Mă ajută să-mi recapăt puţin stăpânirea de sine. O urmăresc o vreme cum face explozive. În timp ce lucrează, fluieră încet şi fals. E ciudat s-o ascult; majoritatea celor din Tărâmul Zânelor au o afinitate înnăscută pentru muzică, dar îmi place mai mult melodia ei, pentru faptul că e imperfectă. Pare mai veselă, mai uşoară, mai puţin apăsătoare.

— Încotro o vei apuca după ce se vor termina toate astea? o întreb.

Se uită la mine derutată.

— De ce ai impresia că am să plec undeva?

Mă încrunt, cu privirea aţintită în ceaşca mea de ceai, aproape goală.

— Pentru că Dain nu mai e. Nu asta vor face Stafia şi Gândacul? Nu te duci şi tu cu ei?

Bomba ridică din umerii ei înguşti şi întinde un deget dezgolit de la picior înspre coşul de globuri.

— Le vezi pe astea?

Dau din cap.

— Nu ţin la călătorii, spune ea. Am să rămân aici, cu tine. Ai un plan, nu?

Sunt prea uluită ca să-mi vină în minte vreun răspuns. Deschid gura şi încep să mă bâlbâi. Ea izbucneşte în râs.

— Cardan aşa a zis. Că, dacă ai fi avut de gând să faci un schimb şi atât, ai fi făcut-o până acum. Iar, dacă ai fi avut de gând să ne trădezi, ai fi făcut-o deja şi pe asta.

— Dar, ăăă, spun eu şi apoi îmi pierd şirul gândurilor. Voiam să zic ceva în sensul că acesta n-ar fi trebuit să acorde problemei atâta atenţie. Ceilalţi ce părere au?

Bomba reia umplutul globurilor.

— N-au zis, dar niciunul dintre noi nu-l are la inimă pe Ba lekin. Dacă ai un plan, ei bine, bravo ţie. Dar, dacă vrei să ne ai

de partea ta, ai putea să nu mai fii aşa de secretoasă.

Inspir adânc şi decid că, dacă chiar va fi să le fac pe toate astea, voi avea nevoie de puţin ajutor.

— Ce părere ai de ideea de a fura o coroană? Chiar de sub nasul regilor şi reginelor din Tărâm?

Colţurile buzelor i se întind şi mai mult.

— Mie să-mi zici doar ce am de aruncat în aer.

După douăzeci de minute, aprind un ciot de lumânare şi pornesc spre camera cu culcuşurile. După cum a zis Bomba, s-a întins şi Cardan pe unul dintre ele şi arată atât de chipeş, de-mi vine rău. S-a spălat pe faţă şi şi-a dezbrăcat haina, pe care a împăturit-o şi şi-a aşezat-o sub cap ca pe o pernă. Îl împung în braţ şi se trezeşte într-o clipă, ridicând o mână, ca şi când ar vrea să mă alunge.

— Şşş, şoptesc eu. Nu-i trezi pe ceilalţi. Trebuie să vorbim.

— Lasă-mă. Ai zis că n-o să mă omori dacă-ţi răspund la întrebări şi ţi-am răspuns.

Nu vorbeşte ca băiatul care m-a sărutat, bolnav de dorinţă, în urmă cu numai câteva ore. Vorbeşte pe un ton somnoros, arogant şi agasat.

— Îţi oferi ceva mai preţios decât viaţa, îi spun eu. Acum, haide.

Se ridică în picioare, îşi pune haina pe umeri şi apoi mă urmează până în biroul lui Dain. Odată ajunşi aici, se reazemă de tocul uşii. Pleoapele îi sunt grele şi părul lui e ciufulit de la somn. E de ajuns numai să mă uit la el şi imediat mă înfierbânt de jenă.

— Sigur m-ai adus aici doar ca să vorbim?

Se pare că, după ce ai sărutat pe cineva, posibilitatea altor săruturi atâmă apăsătoare peste toate, oricât ce proastă ar fi fost ideea primului sărut. Amintirea atingerii dintre buzele noastre vibrează în aerul dintre noi.

— Te-am adus aici ca să facem o învoială.

Cardan înalţă din sprâncene.

— Interesant.

— Ce-ar fi dacă n-ai fi nevoit să te duci şi să te ascunzi undeva, la ţară? Dacă ar fi posibilă o altă cale, în afară de urcarea lui Balekin pe tron?

E clar că nu se aştepta să spun aşa ceva. Preţ de o clipă, expresia lui arogantă şi indiferent dispare.

— Există, spune el încet. Eu aş fi calea. Numai că aş fi un rege oribil şi nu mi-ar plăcea câtuşi de puţin. În orice caz, nu cred că Balekin ar fi dispus să-mi pună coroana în cap. Noi doi nu ne-am înţeles niciodată prea bine.

— Parcă locuiai în casa lui.

Îmi încrucişez braţele pe piept, ca şi cum m-aş proteja, străduindu-mă să alung imaginile în care Balekin îl pedepseşte pe Cardan. În momentul de faţă, nu-mi permit să cedez compasiunii.

Cardan îşi lasă capul pe spate, privindu-mă printre genele sale întunecate.

— Poate că tocmai pentru că locuim împreună nu ne înţelegem.

— Nici mie nu-mi eşti simpatic, îi amintesc eu.

— Mi-ai dat de înţeles, spune şi îmi zâmbeşte leneş. Atunci, dacă nu eu şi nici Balekin, cine?

— Fratele meu, Oak, îi spun eu. Nu-ţi voi explica în detaliu, dar se trage din familia potrivită. Din familia ta. Poate purta coroana.

Cardan se încruntă.

— Eşti sigură?

Încuviinţez din cap. Nu-mi convine că-i dezvălui asta înainte să-l fi întrebat dacă va face ce-i cer, dar nici nu prea are ce face cu informaţia. Nu i-l voi da niciodată lui Balekin. Numai lui Madoc i-ar putea spune şi el ştie deja.

— Deci Madoc va fi regent, spune Cardan.

Clatin din cap.

— De aceea am nevoie de ajutorul tău. Vreau să-l încoro nezi pe Oak drept înalt rege, după care îl voi trimite în lumea muritorilor. Îi voi da ocazia să fie copil. Îi voi da şansa de a deveni cândva un rege bun.

— Poate că Oak va face alte alegeri decât cele pe care le vrei tu, spune Cardan. De exemplu, poate că-l va prefera pe Madoc, şi nu pe tine.

— Am fost o copilă răpită, îi spun eu. Am crescut într-un tărâm străin, dintr-un motiv mult mai sumbru şi mai stingher decât ăsta. Vivi o să aibă grijă de el. Şi, dacă vei fi de acord cu planul meu, voi obţine pentru tine tot ce mi-ai cerut, ba chiar mai mult. Însă am nevoie de ceva de la tine – de un jurământ. Vreau să depui jurământ în slujba mea.

Izbucneşte în acelaşi râs uluit, ca un lătrat, pe care l-am auzit de la el atunci când am înfipt cuţitul în birou.

— Vrei ca eu să mă pun cu bună ştiinţă sub stăpânirea ta? Din voie proprie?

— Ţi se pare că nu vorbesc serios, dar nu glumesc. Nici că aş putea fi mai serioasă.

Sub braţele încrucişate, îmi ciupesc pielea ca să împiedic vreo tresărire, vreun indiciu compromiţător. Trebuie să par stăpână pe mine întru totul, să inspir o încredere totală. Inima îmi bate repede. Mă simt ca atunci când eram copil şi jucam şah cu Madoc – întrevedeam mutările câştigătoare pe care le aveam la îndemână, uitam să fiu prudentă şi apoi strategia îmi era imediat întreruptă de una dintre mişcările lui, pe care nu o prevăzusem. Îmi spun să respir, să mă concentrez.

— Deja avem interese comune, spune el. Pentru ce îţi mai trebuie jurământul meu?

Inspir adânc.

— Trebuie să mă asigur că nu mă vei trăda. Ai deveni prea periculos având coroana în mâini. Dacă o vei pune totuşi pe capul fratelui tău? Dacă o doreşti pentru tine?

Cardan pare că se gândeşte la problema asta.

— Îţi spun exact ce vreau – moşiile pe care locuiesc. Vreau să-mi fie încredinţate, odată cu toţi şi cu toate cele existente pe ele. Conacul Scorburos. Îl vreau.

Dau din cap.

— S-a făcut.

— Vreau toate sticlele din cramele regale, până la ultima, oricât de vechi sau de scumpe ar fi.

— Vor fi ale tale, spun eu.

— Vreau ca Gândacul să mă înveţe să fur, spune el.

Surprinsă, nu răspund un moment. Glumeşte? Nu pare.

— De ce? întreb în cele din urmă.

— Mi-ar putea fi util, spune el. Pe lângă asta, mi-e simpatic.

— Fie, spun eu incredulă. Am să găsesc o cale de a rezolva problema.

— Chiar crezi că-mi poţi promite toate astea?

Mă priveşte atent.

— Chiar pot. Chiar îţi promit. Şi îţi promit că-i vom dejuca planurile lui Balekin. Vom obţine coroana Tărâmului Zânelor, îi spun eu, imprudentă.

Câte promisiuni voi mai putea face înainte să mă trezesc că trebuie să le şi îndeplinesc? încă vreo câteva, sper.

Cardan se aşază în scaunul lui Dain. Din spatele biroului, mă priveşte cu răceală din această poziţie de autoritate. Ceva înlăuntrul meu se strânge, dar nu iau în seamă. Pot s-o fac. Pot s-o fac. Îmi ţin respiraţia.

— Îţi voi sluji un an şi o zi, spune el.

— Nu e suficient, insist eu. Nu pot…

Cardan pufneşte.

— Sunt sigur că fratele tău va fi încoronat şi că va dispărea până atunci. Ori asta, ori vom fi eşuat, în ciuda promisiunilor tale, caz în care acestea nu vor mai avea nicio importanţă. Nu vei obţine nicio ofertă mai bună din partea mea, mai ales dacă o să mă ameninţi din nou.

Măcar aşa câştig timp. Expir.

— Fie. Sunt de acord.

Cardan traversează încăperea spre mine şi n-am idee ce are de gând să facă. Dacă mă sărută, mă tem că voi fi mistuită de setea şi de nerăbdarea umilitoare pe care le-am resimţit întâia oară. Dar, când îngenunchează în faţa mea, sunt atât de surprinsă, încât nu reuşesc să-mi adun gândurile. Îmi ia mâna în mâna lui şi mi-o cuprinde între degetele lui lungi şi reci.

— Prea bine, spune el nerăbdător şi nu vorbeşte câtuşi de puţin ca un vasal care e pe cale să-i jure credinţă doamnei sale. Jude Duarte, fiică a lutului, mă jur ţie. Voi fi braţul tău. Voi fi scutul tău. Voi acţiona potrivit dorinţelor tale. Aşa să fie un an şi o zi… şi niciun minut mai mult.

— Chiar că ai îmbunătăţit jurământul, spun eu, cu toate că vocea îmi e încordată.

Chiar şi în momentul în care a rostit aceste cuvinte, am simţit cumva că el deţine avantajul. Cumva, el are controlul.

Se ridică cu o singură mişcare curgătoare şi îmi dă drumul.

— Şi acum?

— Du-te înapoi la culcare, îi spun eu. Am să te trezesc în curând şi am să-ţi explic ce trebuie făcut.

— Cum ţi-e porunca, spune Cardan, cu un zâmbet batjocoritor în colţurile gurii.

Apoi se întoarce în încăperea cu culcuşurile, probabil ca să se întindă pe unul dintre ele. Mă gândesc cât de stranie e situaţia asta, e aici, doarme în aşternut din ţesături de casă, poartă

aceleaşi haine zile în şir, mănâncă pâine cu brânză şi nu se plânge nicio clipă. Mai că îmi vine să cred că preferă cuibul unor spioni şi asasini patului său somptuos.

Capitolul 27

Monarhii de la Curţile Seelie şi Unseelie, împreună cu zânele sălbatice nealiate, care au venit la încoronare, şi-au ridicat taberele în capătul estic al insulei. Au înălţat corturi, unele pestriţe, altele din mătase diafană. De aproape, zărescfocu rile aprinse. În aer se simte miros de vin cu miere şi de came stricată.

Cardan e lângă mine, îmbrăcat în negru mat, cu părul lui întunecat pieptănat pe spate, cu faţa dezgolită şi proaspăt spălată. Arată palid şi obosit, deşi l-am lăsat să doarmă cât s-a putut.

Nu i-am trezit pe Gândac sau pe Stafie după ce Cardan şi-a depus jurământul. În schimb, am dezbătut strategii aproape o oră întreagă cu Bomba. Ea ne-a adus schimburile pentru Cardan, fiind de acord că ne-ar putea fi utile. Şi aşa am ajuns aici, sunt pe cale să caut un monarh dispus să susţină un alt conducător decât Balekin. Dacă e ca planul meu să reuşească, trebuie să am la festin pe cineva de partea unui nou rege, preferabil pe cineva cu puterea de a împiedica petrecerea să degenereze într-un nou măcel, în cazul în care lucrurile iau o întorsătură anapoda.

În orice caz, voi avea nevoie de multe metode de a distrage atenţia tuturor, ca să fiu sigură că voi putea să-l scot de acolo pe Oak. Globurile de sticlă ale Bombei nu sunt suficiente. Nu ştiu exact ce va trebui să ofer în schimb. Am recurs la toate promisiunile pe care le puteam face în numele meu; de acum voi recurge la promisiunile pe care le poate face coroana.

Inspir adânc. Din clipa în care voi apărea înaintea domnilor şi doamnelor tărâmului şi-mi voi declara intenţia de a lupta împotriva lui Balekin, nu va mai fi cale de întoarcere, nu voi mai avea posibilitatea de a mă ascunde sub cuverturile patului meu, nu voi mai avea unde să fug. Din clipa în care voi face acest lucru, voi fi legată de tărâm până când Oak va sui pe tron.

Avem la dispoziţie noaptea asta şi jumătate din ziua de

mâine, înainte de a începe festinul, înainte să fiu nevoită să merg la Conacul Scorburos, înainte ca planurile mele să dea rod sau să se destrame cu totul.

Există o singură cale de a pregăti tărâmul pentru venirea lui Oak – trebuie să rămân. Trebuie să mă folosesc de cele învăţate de la Madoc şi de la Curtea Umbrelor pentru a manipu la şi a asasina, astfel încât să pregătesc tronul pentru el. Am spus zece ani, dar poate că şapte vor fi suficienţi. Nu e chiar atât de mult. Şapte ani în care voi bea otrăvuri, în care nu voi dormi nicio clipă, în care voi trăi mereu în alertă. Şapte ani, după care poate că Tărâmul Zânelor va deveni un loc mai sigur şi mai bun. Şi atunci îmi voi fi câştigat locul în el.

Locke l-a numit „marele joc” atunci când m-a acuzat că particip la el. Atunci nu eram jucătoare, dar acum sunt. Şi poate că am învăţat ceva de la Locke. El m-a preschimbat într-o poveste şi acum voi face la rândul meu o poveste din altcineva.

— Adică eu am să rămân aici şi am să-ţi şoptesc informaţii, spune Cardan, sprijinindu-se de un arbore hicori. Şi tu ai să te duci şi-ai să farmeci nobilimea? Ideea asta îmi pare sucită de-a dreptul.

Îl fixez cu privirea.

— Pot să fiu fermecătoare. Pe tine am reuşit să te farmec, nu?

Îşi dă ochii peste cap.

— Nu te aştepta de la ceilalţi să împărtăşească gusturile mele depravate.

— Am să-ţi dau ordine, îi spun eu. Bine?

Un muşchi îi zvâcneşte pe obraz. Sunt convinsă că nu e puţin lucru pentru un prinţ al Tărâmului Zânelor să accepte să fie controlat, mai ales de către mine, dar Cardan dă din cap, încuviinţând rostesc cuvintele.

— Îţi ordon să rămâi aici şi să aştepţi până când voi fi pregătită să părăsesc această pădure sau până când va apărea vreun pericol iminent sau până când va fi trecut o zi întreagă. Cât aştepţi, îţi ordon să nu faci niciun zgomot şi niciun semn prin care ai putea să atragi atenţia celor din jur. Dacă apare vreun pericol iminent sau dacă a trecut o zi întreagă fără să mă întorc, îţi ordon să te întorci la Curtea Umbrelor, ferindu-te de privirile celorlalţi, cât îţi stă în putinţă, până ce vei ajunge acolo.

— Te-ai descurcat destul de bine, îmi spune el, reuşind în acelaşi timp, să-şi păstreze cumva aerul său regal şi înfumurat.

Mă enervează.

— Bun, zic eu. Spune-mi ce ştii despre Regina Annet.

— Eu ştiu următoarele: a plecat de la ceremonia de încoronare înaintea tuturor celorlalţi nobili. Asta înseamnă ori că îl detestă pe Balekin, ori că detestă ideea oricărui înalt monarh. Trebuie doar să-mi dau seama care din două.

— Curtea Moliilor e întinsă şi cât se poate de tradiţional Unseelie. Ea are simţ practic, vorbeşte deschis şi preţuieşte puterea brută mai mult decât orice altceva. Am auzit, de asemenea, că-i devorează pe iubiţii ei după ce se plictiseşte de ei.

Cardan ridică din sprâncene.

Fără să vreau, îi zâmbesc. E bizar faptul că sunt implicată în problema asta alături de nimeni altcineva decât Cardan. Şi e şi mai bizar faptul că-mi vorbeşte aşa cum i-ar vorbi Nicasi ei sau lui Locke.

— Şi de ce a plecat de la încoronare? întreb eu. Din câte văd, sar potrivi perfect cu Balekin.

— Nu are niciun moştenitor, spune el. Şi se teme că nu va avea niciodată. Am impresia că nu i-a picat bine să vadă un asemenea măcel al unei întregi familii. Mai mult, nu cred că a fost deosebit de impresionată de faptul că Balekin i-a omorât pe toţi şi totuşi a părăsit podiumul fără coroană pe cap.

— Bine, spun eu, trăgând adânc aer în piept.

Cardan mă apucă de încheietura mâinii. Mă şochează senzaţia atingerii calde a pielii lui de a mea.

— Ai grijă, îmi spune el şi apoi îmi zâmbeşte. Ar fi foarte plictisitor să stau aici o zi întreagă numai pentru că te-ai dus de capul tău şi ţi-ai pierdut viaţa.

Ultimele mele gânduri s-ar îndrepta spre plictiseala ta, îi spun eu şi pornesc spre tabăra Unseelie a Reginei Annet.

Nu arde niciun foc şi corturile sunt făcute dintr-un material aspru şi verzui, de culoarea unei mlaştini. Paznicii de la intrare sunt un trol şi un goblin. Trolul poartă o armură pictată cu o culoare închisă, care aduce în mod neliniştitor a sânge uscat.

— Ăăă, bună, spun eu şi îmi dau seama că trebuie să exersez problema asta cu comunicarea. Sunt mesageră. Trebuie să intru la regină.

Trolul mă priveşte de sus şi e limpede că e surprins să aibă alături un om.

— Şi cine îndrăzneşte să trimită un mesager atât de apetisant la curtea noastră?

Am impresia că chiar mi-a făcut un compliment, cu toate că e greu de zis.

— Înaltul rege Balekin, mint eu.

Mă gândesc că cea mai rapidă cale de a intra e să-i folosesc numele.

La auzul acestor cuvinte, trolul zâmbeşte, însă nu într-un mod prietenos.

— Ce fel de rege e un rege fără coroană? Asta e o ghicitoare, dar una la care cu toţii ştim răspunsul: nu e un rege.

Celălalt paznic râde.

— Nu-ţi vom da voie să treci, bucăţică. Aleargă înapoi la stăpânul tău şi spune-i că Regina Annet nu îl recunoaşte, cu toate că îi apreciază priceperea în a face spectacol. Nu va lua masa cu el, indiferent de câte ori i-ar face invitaţia şi oricât de delicioase ar fi darurile pe care le-ar trimite odată cu mesagerul său.

— Nu e aşa cum credeţi, spun eu.

— Bine atunci, mai rămâi cu noi o vreme. Pun pariu că oasele tale s-ar sfărâma cu un trosnet dulce.

Numai vorba e de trol, cu tot cu dinţii ascuţiţi şi ameninţările lui. Îmi dau seama că nu vorbeşte serios; dacă ar fi vorbit serios, ar fi spus cu totul altceva şi m-ar fi înfulecat pur şi simplu.

Totuşi, mă retrag. Le-or fi impuse obligaţii musafirilor care vin să participe la încoronare, dar obligaţiile astea pentru zâne sunt atât de excentrice, încât niciodată nu ştiu sigur dacă mă vor proteja sau nu.

Prinţul Cardan mă aşteaptă în poiană, întins pe spate, ca şi când până acum ar fi numărat stelele.

Se uită la mine cu o privire întrebătoare, iar eu clatin din cap şi mă ghemuiesc pe iarbă.

— Nici măcar n-am apucat să vorbesc cu ea, spun eu.

Se întoarce spre mine şi lumina lunii îi reliefează chipul neted, pomeţii ascuţiţi şi vârfurile urechilor.

— Atunci ai greşit undeva.

Îmi vine să mă răstesc la el, dar are dreptate. Am dat-o în bară. Trebuie să am o atitudine mai oficială, să fiu mai convinsă de dreptul meu de a mă înfăţişa înaintea unui monarh, ca şi când pentru mine ar fi un lucru obişnuit. Am repetat iar şi iar tot

ce i-aş fi spus, dar nu şi metoda de a ajunge la ea. Partea asta din urmă mi s-a părut uşoară. Acum îmi dau seama că nu va fi aşa.

Mă întind pe spate lângă el şi privesc în sus, la stele. Dacă aş avea timp, aş mi-aş putea face o hartă şi mi-aş citi norocul.

— Bine. În locul meu, cui i te-ai adresa?

— Lordului Roiben şi lui Severin, fiului lui Alderking.

Chipurile noastre sunt apropiate.

Mă încrunt.

— Dar ei nu fac partea din înalta curte. Nu au jurat înaintea coroanei.

— Exact, spune Cardan, întinzând un deget pe care îl plimbă de-a lungul conturului urechii mele.

De-a lungul curbei line a urechii, îmi dau seama. Mă cutremur şi închid ochii, ameninţată de înţepătura fierbinte a ruşinii. Cardan vorbeşte în continuare, dar pare că înţelege ce face şi-şi retrage mâna. Acum amândurora ne e ruşine.

— Ar avea mai puţine de pierdut şi mai multe de câştigat dacă s-ar alătura unui plan pe care unii l-ar numi trădare. Se spune că Severin are o mare simpatie faţă de un cavaler muritor şi de iubita lui e muritoare, aşa că va accepta să vorbească cu tine. Iar tatăl lui a fost în exil, aşa că recunoaşterea curţii sale l-ar încânta. Cât despre Lordul Roiben, poveştile dau impresia unui fel de personaj tragic. Un cavaler Seelie, torturat timp de zeci de ani ca slugă a Curţii Unseelie, pe care a ajuns să o conducă. Nu ştiu ce i-ai putea oferi unei asemenea persoane, dar curtea lui e îndeajuns de mare, încât, dacă l-ai convinge să-l susţină pe Oak, până şi Balekin ar avea motive de îngrijorare. Pe lângă asta, ştiu că are o consoartă care îi e foarte dragă, deşi ea e de rang inferior. Încearcă să n-o indispui îmi amintesc cum Cardan m-a condus, în beţia lui, pe lângă gardienii care păzeau ieşirea din sala încoronării. El îi cunoaşte pe oamenii ăştia, le cunoaşte obiceiurile. Oricât de îngâmfat ar părea atunci când îmi dă sfaturi şi oricât de mult m-ar nelinişti, aş fi foarte nechibzuită dacă nu l-aş asculta. Mă ridic în picioare, sperând că obrajii nu-mi sunt coloraţi cu pete roşiatice. Cardan se ridică şi el, părând că vrea să-mi spună ceva.

— Ştiu, zic eu, pornind spre tabără. Să nu mor şi să te plictisesc.

Mă hotărăsc să-mi încerc întâi norocul cu fiul lui Alderking,

Severin. Tabăra lui e mică, după cum e şi regatul său – o fâşie de codri, care se întinde lângă Curtea Termitelor a lui Roiben, nici Seelie, nici Unseelie.

Cortul lui e făcut dintr-un soi de ţesătură greoaie, vopsită în argintiu şi verde. Câţiva cavaleri sunt adunaţi în apropiere, în jurul unui foc vesel. Niciunul dintre ei nu e îmbrăcat în armură – poartă tunici din piele groasă şi ciubote. Unul dintre ei se chinuie cu o drăcie cu care încearcă să atârne o oală deasupra focului, ca să fiarbă apă. Băiatul om pe care l-am vă zut lângă Severin la încoronare, cel cu părul roşcat, care m-a surprins holbându-mă la el, stă de vorbă în şoaptă cu unul dintre cavaleri. După un moment, amândoi izbucnesc în râs. Nimeni nu mă bagă în seamă.

Pornesc spre foc cu paşi hotărâţi.

— Iertare, spun eu, întrebându-mă dacă nu cumva replica asta e prea politicoasă chiar şi pentru un mesager regal, dar nu am de ales decât să vorbesc mai departe. Am un mesaj pentru fiul lui Alderking. Noul înalt rege doreşte să ajungă la o înţelegere cu el.

— A, chiar aşa?

Băiatul om vorbeşte primul, ceea ce mă surprinde.

— Da, muritorule, spun eu, ca o ipocrită ce sunt.

Dar, să fim serioşi, exact aşa i s-ar adresa una dintre slugi le lui Balekin.

Băiatul dă ochii peste cap şi îi spune ceva unui dintre cavaleri, care se ridică. Îmi trebuie câteva clipe ca să-mi dau sea ma că îl am în faţa ochilor pe însuşi Lordul Severin. Părul lui e de culoarea frunzelor de toamnă, ochii de culoarea verde a muşchiului de pădure şi coamele i se încovoaie de deasupra frunţii şi până peste urechi. Mă miră faptul că stă în jurul focului cu ceilalţi din suita lui, dar îmi revin suficient de rapid încât să-mi amintesc că trebuie să fac o plecăciune.

— Trebuie să vă vorbesc între patru ochi, spun eu.

— A, da? întreabă el.

Nu răspund, iar el ridică din sprâncene.

— Desigur, îmi spune. Pe aici.

— Ai face bine să-i bagi minţile în cap, strigă băiatul om în urma noastră. Pe bune, oamenii care au fost vrăjiţi să fie servitori sunt siniştri.

Severin nu-i răspunde.

Merg în urma lui şi intru în cort. Nimeni altcineva nu vine după noi, deşi, când intrăm, găsesc câteva femei îmbrăcate în rochii, aşezate pe perne şi atente la cântecelul unui flautist. Lângă ele stă o femeie cavaler, care îşi ţine sabia în poală. Arma ei e îndeajuns de frumoasă încât să-mi atragă privirea.

Severin mă conduce la o masă joasă, înconjurată cu scăunele acoperite cu blană şi plină de gustări – o carafă de argint cu apă, având un mâner din corn, o tavă cu struguri şi caise şi o farfurie cu turte mici, cu miere. Îmi face semn să iau loc şi, când mă aşez, se aşază şi el pe alt scăunel.

— Mănâncă ce pofteşti, mă îndeamnă el pe un ton care-mi dă impresia că e vorba de o propunere şi nu de un ordin.

— Aş vrea să vă cer să fiţi martori la o ceremonie de încoronare, spun eu, fără să iau în seamă mâncarea. Dar la care nu va fi încoronat Balekin.

Nu pare extraordinar de surprins, ci doar puţin mai bănuitor.

— Deci nu eşti mesagera lui?

— Sunt mesagera următorului înalt rege, spun eu, luând inelul lui Cardan din buzunar şi arătându-i-l drept dovadă că am o legătură cu familia regală, că nu inventez poveşti pur şi simplu. Nu Balekin va fi următorul înalt rege.

— Înţeleg.

— Nu afişează nicio emoţie, dar privirea îi zăboveşte la inel.

— Şi vă pot promite că i se va recunoaşte curţii voastre suveranitatea, dacă ne ajutaţi. Nu veţi primi nicio ameninţare de cucerire de la noul înalt rege. În loc de asta, vă oferim o alianţă.

Frica mi se înalţă în gâtlej şi aproape că nu reuşesc să pronunţ ultimele cuvinte. Dacă nu mă va ajuta, există riscul să mă trădeze în favoarea lui Balekin. Dacă se va întâmpla aşa, situaţia va deveni mult mai dificilă.

Am puterea să controlez multe, dar nu pot controla asta.

Chipul lui Severin e imposibil de descifrat.

— Nu te voi insulta întrebându-te pe cine reprezinţi. Exis tă o singură posibilitate, să fi venit din partea tânărului prinţ Cardan, despre care am auzit multe. Însă eu nu sunt candidatul ideal care să vă ajute, din aceleaşi motive pentru care oferta ta e atât de tentantă. Curţii mele nu i se acordă prea multă importanţă. Mai mult, sunt fiul unui trădător, prin urmare, onoarea mea nu are mare greutate în ochii celorlalţi.

— Deja e stabilit că veţi merge la banchetul lui Balekin. Avem

nevoie din partea voastră numai să ne ajutaţi în momentul critic.

Propunerea îl tentează, atâta lucru a recunoscut. Poate că nu trebuie decât să încerc mai mult să-l conving.

— Indiferent ce aţi fi auzit despre prinţul Cardan, va fi un rege mai destoinic decât fratele său.

Măcar aici nu e nicio minciună.

Severin aruncă o privire înspre marginea cortului, ca şi când s-ar întreba cine ar putea să ne audă conversaţia.

— O să vă ajut atât timp cât nu voi fi singur. Spun acest lucru atât pentru binele meu, cât şi pentru al vostru.

Zicând acestea, se ridică.

— Îţi doresc succes ţie şi prinţului tău. Dacă aveţi nevoie de mine, voi face ce-mi stă în putinţă.

Mă ridic de pe scăunel şi fac încă o plecăciune.

— Sunteţi deosebit de generos.

Când părăsesc tabăra, mintea îmi vuieşte. Pe de o parte, am reuşit. Am reuşit să vorbesc cu unul dintre conducătorii din tărâm, fără să mă fac de râs. Am reuşit chiar să-l conving întrucâtva să-mi urmeze planul. Dar trebuie să conving încă un monarh, unul mai influent.

E un loc pe care l-am evitat până acum. Cea mai mare tabără e a lui Roiben al Curţii Termitelor. De o sete de sânge notorie, şi-a câştigat ambele coroane în luptă, aşa că nu are motiv să protesteze împotriva loviturii de stat sângeroase a lui Balekin. Totuşi Roiben pare că e cam de aceeaşi părere ca Annet a Curţii Moliilor, anume că Balekin nu are putere fără coroană.

Poate că nici el nu va accepta să primească un mesager de la Balekin. Şi, având în vedere cât de mare e tabăra lui, nici nu pot să-mi închipui de câţi paznici ar trebui să trec ca să pot vorbi cu el.

Dar poate că voi reuşi să mă furişez înăuntru. În definitiv, din moment ce sunt atât de multe zâne în jur, ce contează o persoană în plus sau în minus?

Adun un braţ de crengi căzute, suficient de mari încât să pară o cantitate decentă pentru foc, şi pornesc spre Tabăra Termitelor cu capul plecat. Perimetrul e păzit de cavaleri, dar, după cum mă aşteptam, nu-mi acordă atenţie când trec pe lângă ei.

Sunt încântată de succesul planului meu. Când eram mică, Madoc era nevoit uneori să oprească partida de ţintar. Tabla

rămânea aşa, aşteptându-ne să reluăm jocul. Pe tot parcursul nopţii şi al zilei, îmi imaginam mutările mele şi contramutările lui până când, atunci când ne puneam iarăşi pe jucat, descopeream că nu mai jucăm aceeaşi partidă. De cele mai multe ori nu reuşeam să-i anticip exact următoare le mutări. Formulam strategii strălucite pentru mine, dar nu pentru partida în desfăşurare.

Aşa mă simt acum, păşind înăuntrul taberei. Joc împotri va lui Madoc şi, cu toate că pot născoci tot felul de planuri şi strategii, dacă nu voi putea să le ghicesc cu exactitate pe ale lui, mă voi duce la fund.

Las crengile lângă un foc. O femeie cu pielea albastră şi dinţi negri mă priveşte un moment şi apoi se întoarce la conversaţia ei cu un bărbat cu picioare de capră. Îmi curăţ hainele de scoarţă de copac şi pornesc spre cortul cel mai mare. Merg cu paşi lejeri şi egali şi calc uşor. Când întâlnesc un petec de umbră, mă folosesc de el ca să mă strecor pe sub marginea pânzei. Câteva clipe rămân culcată, ascunsă pe jumătate de fiecare parte a cortului, dar cu cealaltă jumătate descoperită şi de o parte, şi de alta.

Interiorul cortului principal e luminat de lampioane în care arde un foc alchimic verde, colorând totul din jur într-o nuanţă bolnăvicioasă. Sub toate celelalte aspecte, în schimb, interiorul e somptuos. Covoarele sunt întinse în straturi, unul peste altul. Sunt mese din lemn masiv, scaune, un pat pe care sunt adunate grămadă blănuri şi cuverturi din brocart brodate cu rodii.

Dar pe masă, spre surprinderea mea, găsesc cartoane cu mâncare. Acea pixi cu piele verde pe care am văzut-o alături de Roiben la încoronare se foloseşte de nişte beţigaşe ca să-şi ducă la gură tăiţei. Acesta din urmă e aşezat lângă ea şi rupe cu grijă o prăjiturică cu răvaş.

— Ce scrie? întreabă fata. Ce zici de: „Excursia despre care i-ai promis iubitei tale că va fi distractivă s-a sfârşit cu vărsa re de sânge, ca de obicei”.

— Scrie: „Astăzi, pantofii tăi îţi vor aduce fericire”, îi spune el pe un ton sec şi îi întinde micul bilet pe deasupra mesei, ca ea să vadă.

Tipa îşi coboară ochii la ghetele ei din piele. Roiben ridică din umeri şi pe buze îi apare un zâmbet discret.

Apoi sunt târâtă brutal afară din ascunzişul meu. Mă în torc pe

spate în afara cortului şi dau cu ochii de o femeie cavaler care stă aplecată peste mine, cu sabia scoasă. Numai eu sunt de vină. N-ar fi trebuit să rămân pe loc, ar fi trebuit să găsesc o cale de a mă ascunde în cort. N-ar fi trebuit să mă opresc ca să trag cu urechea la o conversaţie, indiferent cât de surprinzătoare ar fi fost.

— Ridică-te, spune cavalerul.

— Dulcamara. Însă pe chipul ei nu citesc niciun indiciu că m-ar fi recunoscut.

Mă ridic în picioare şi Dulcamara mă împinge înăuntrul cortului, dându-mi o lovitură în picioare când ajungem, ca să mă prăvălesc pe covoare. Am motiv să fiu recunoscătoare pentru faptul că sunt atât de moi. Un moment, îmi îngădui să rămân aşa, întinsă. Dulcamara mă apasă cu gheata în partea de jos a spinării, ca şi când aş fi un fel de pradă doborâtă.

— Am prins un spion, anunţă ea. Să-i frâng gâtul?

Aş putea să mă rostogolesc şi s-o apuc de gleznă. Astfel, aş reuşi s-o dezechilibrez destul cât să mă pot ridica. Dacă i-aş suci piciorul şi aş lua-o la fugă, poate că aş reuşi să scap. În cel mai rău caz, aş ajunge în picioare, capabilă să apuc vreo armă şi să o înfrunt.

Dar am venit aici în audienţă la Lordul Roiben şi uite că mi-am obţinut audienţa. Rămân nemişcată şi o las pe Dulcamara să mă subestimeze.

Lordul Roiben a înconjurat masa şi stă aplecat deasupra mea, cu părul lui alb căzut în jurul chipului. Ochii lui argintii mă privesc fără milă.

— Şi tu cărei curţi îi aparţii?

— A înaltului rege, spun eu. A adevăratului înalt rege, Eldred, care a fost răpus de fiul său.

— Nu sunt sigur că te cred. Mă surprinde atât tonul blând al afirmaţiei sale, cât şi presupunerea lui că mint. Haide, ia loc la masă cu noi. Aş vrea să-ţi ascult povestea. Dulcamara, poţi pleca.

— Vrei să-i dai de mâncare? întreabă ea, nemulţumită.

Roiben nu-i răspunde şi, după un moment de tăcere rece, Dulcamara pare că-şi aminteşte cu cine vorbeşte. Face o plecăciune şi iese.

— Mă duc la masă. Tipa pixi mă priveşte cu ochii ei ca două picături de cerneală, la fel ca ai lui Tatterfell. Când întinde mâna

să ia un pacheţel de primăvară, observ că are câte o articulaţie în plus la degete.

— Pofteşte, spune ea. E destulă mâncare. Numai că am folosit majoritatea pliculeţelor cu muştar iute.

Roiben mă priveşte şi aşteaptă.

— Mâncare de-a muritorilor, spun eu, sper că pe un ton neutru.

— Trăim pe lângă muritori, nu? mă întreabă el.

— Aş zice că ea nu numai că trăieşte pe lângă ei, observă tipa, uitându-se la mine.

— Iertare, spune el şi aşteaptă. Îmi dau seama că ei chiar se aşteaptă să mănânc ceva.

Înfig un singur beţişor într-o colţunaş şi mi-l îndes în gură.

— E bun.

Pixiul se întoarce la tăieţeii ei.

Roiben face semn spre ea.

— Aceasta e Kaye. Îmi închipui că ştii deja cine sunt eu, din moment ce te-ai furişat în tabăra mea. Ţie cum ţi se spune?

Nu sunt obişnuită cu o politeţe atât de scrupuloasă – îmi acordă favoarea de a nu mă întreba de numele meu adevărat.

— Jude, spun eu, pentru că numele nu au nicio putere asupra muritorilor. Şi am venit să vă văd pentru că am posibilitatea să pun pe tron pe altcineva decât pe Balekin, însă am nevoie de ajutorul vostru ca s-o fac.

— Pe cineva mai potrivit decât Balekin sau doar pe altcineva? întreabă el.

Mă încrunt, nu ştiu sigur cum ar trebui să răspund.

— Pe cineva care nu şi-a ucis o mare parte din familie în văzul tuturor. Nu înseamnă de la sine că e vorba de cineva mai potrivit?

Pixiul – Kaye – pufneşte.

Lordul Roiben îşi coboară privirea la mâna sa, aşezată pe masa de lemn, şi apoi îşi ridică iarăşi ochii la mine. Nu pot să-i descifrez chipul sumbru.

Balekin nu e câtuşi de puţin diplomat, dar poate că va reuşi să înveţe să fie. E limpede că e ambiţios şi a reuşit să organizeze o lovitură de stat brutală. Nu oricine ar avea curajul pentru aşa ceva.

— Eu aproape că n-am avut nici măcar curajul să-l urmăresc când a făcut-o, spune Kaye.

— A reuşit doar în parte, le amintesc eu. Şi mă aşteptam să nu aveţi o mare simpatie faţă de el, având în vedere ce aţi spus la încoronare.

Gura lui Roiben se ridică uşor într-o parte. E un gest abia schiţat, greu de observat.

— Nu am. Cred că a fost o dovadă de laşitate să-şi ucidă surorile şi tatăl în ceea ce a părut a fi o izbucnire de furie. Şi s-a ascuns în spatele militarilor săi, lăsându-şi generalul să curme viaţa moştenitorului ales de înaltul rege. Acesta e un semn de slăbiciune, de felul celor care, inevitabil, sunt exploatate.

Un fior rece, ca o premoniţie, mi se furişează în sus, pe şira spinării.

— Eu am nevoie de cineva care să fie martor la o încoronare, cineva cu îndeajuns de multă putere încât prezenţa sa să aibă greutate. Am nevoie de domnia voastră. Se va întâmpla la festinul lui Balekin, mâine seara. Dacă veţi îngădui să se întâmple pur şi simplu şi veţi depune jurământul înaintea noului înalt rege…

— Fără supărare, spune Kaye, dar ce treabă ai tu cu toate astea? De ce îţi pasă cine obţine tronul?

— Pentru că locuiesc aici, spun eu. Aici am crescut. Cu toa te că jumătate din timp detest locul ăsta, e al meu.

Lordul Roiben dă din cap, încet.

— Şi nu vrei să-mi spui cine va fi acest candidat, nici cum anume vei face ca să-i aşezi coroana pe cap?

— Aş prefera să nu vă spun, zic eu.

— Aş putea să-i cer Dulcamarei să te tortureze până când o să implori să-ţi dau voie să-mi dezvălui secretele tale.

A rostit aceste cuvinte cu calm, ca pe o observaţie banală, dar asta mă duce cu gândul la reputaţia lui atât de înfiorătoare. Oricâtă mâncare chinezească la pachet ar mânca şi oricât de politicos ar fi, mi-e imposibil să uit exact cu cine şi cu ce am de-a face.

— Dacă aţi face asta, nu ar însemna că sunteţi la fel de laş precum Balekin? întreb eu, străduindu-mă să arăt aceeaşi si guranţă pe care am afişat-o faţă de Cardan. Nu trebuie să-l las să vadă că sunt speriată sau măcar nu trebuie să-i arăt cât de speriată sunt.

Ne privim unul pe celălalt o vreme, urmăriţi amândoi de pixi. În cele din urmă, Lordul Roiben oftează îndelung.

— Probabil că ar însemna că aş fi şi mai laş. Prea bine, Jude, făuritoare de regi. Ne vom alătura acestui joc de noroc. Dacă vei reuşi să pui coroana pe capul altcuiva decât al lui Ba lekin, eu te voi ajuta să te asiguri că rămâne acolo.

Face o pauză.

— Dar vei face şi tu ceva pentru mine.

Aştept, încordată.

Roiben îşi atinge vârfurile degetelor sale lungi.

— Într-o bună zi, îi voi cere regelui tău o favoare.

— Vreţi să fiu de acord cu asta fără măcar să ştiu despre ce e vorba? spun eu, uluită.

Chipul lui imobil nu dezvăluie nimic.

— Acum ne înţelegem perfect unul pe celălalt.

Dau din cap, încuviinţând. Nu am de ales.

— O favoare de aceeaşi valoare, precizez eu. Şi care să ne stea în putinţă.

— A fost o întâlnire cât se poate de interesantă, spune Lordul Roiben cu un zâmbet discret, de nepătruns.

Când mă ridic şi dau să plec, Kaye îmi fac cu ochiul, unul dintre ochii ei ca picăturile de cerneală.

— Baftă, muritoareo.

Urmărită de cuvintele ei, părăsesc tabăra şi pornesc înapoi spre Cardan.

Capitolul 28

Când ne întoarcem, îl găsim pe Stafie treaz. A fost plecat şi a adus câteva mere micuţe, nişte carne de vânat uscată, unt proaspăt şi câteva zeci de sticle de vin. A adus şi câteva obiecte de mobiliar pe care le recunosc, sunt din palat – un divan cu broderii de mătase, perne de satin, o cuvertură lucitoare, ca din pânză de păianjen, şi un serviciu de ceai din calcedonie.

Îşi ridică privirea de pe divanul pe care e aşezat, părând atât încordat, cât şi epuizat. Am impresia că jeleşte, dar nu aşa cum fac oamenii.

— Ei? Din câte ştiu, mi-a fost promis aur.

— Dacă ţi-aş putea promite răzbunare? întreb eu, conştientă o dată în plus de povara datoriilor care-mi apasă umerii.

Stafia schimbă o privire cu Bomba.

— Deci chiar are un plan.
Bomba se aşază pe o pernă.
— Are un secret, ceea ce e mult mai bun decât orice plan.
Iau un măr, mă duc la masă şi mă aşez pe ea.
— Vom da buzna la festinul lui Balekin şi-i vom fura regatul de sub picioare. Ce zici de aşa răzbunare?
Îndrăzneaţă, aşa trebuie să fiu. Ca şi când aş fi stăpână pe toate. Ca o adevărată fiică de general. Ca şi când chiar voi reuşi.
Stafia ridică un colţ al gurii. Scoate patru căni de argint din dulap şi mi le aşază în faţă.
— Ceva de băut?
Clatin din cap şi îl privesc în timp ce toarnă băutura. Se întoarce la divan, dar se aşază la marginea lui, de parcă ar fi gata să sară în picioare într-o clipă. Ia o gură mare de vin.
— Ne-ai vorbit despre uciderea copilului nenăscut al lui Dain, spun eu.
Stafia dă din cap.
— Am văzut expresia de pe chipul tău când Cardan ţi-a povestit despre Liriope şi când ai înţeles ce rol am avut eu în toată povestea aia.
— Am fost surprinsă, spun eu, sincer. Îmi doream să cred că Dain a fost altfel.
Cardan pufneşte şi ia cana de argint pregătită pentru mine, cât şi pe a lui.
— Omorul e un meşteşug nemilos, spune Stafia. Cred că Dain ar fi fost un înalt rege atât de cinstit pe cât e posibil printre prinţii tărâmului, dar tatăl meu a fost muritor. El nu l-ar fi considerat pe Dain o persoană bună. Nu m-ar fi considerat nici pe mine o persoană bună. Ai face bine să te hotărăşti cât de mult contează bunătatea pentru tine, înainte să ajungi prea departe pe calea meseriei de spion.
O fi având dreptate, dar nu am timp să mă gândesc la problema asta acum.
— Nu pricepi, îi spune. Copilul lui Liriope a supravieţuit.
Stafia se întoarce spre Bombă, cu o privire evident uluită.
— Ăsta e secretul?
Bomba dă din cap, cu o oarecare satisfacţie.
— Ăsta e planul.
Stafia se uită la ea îndelung şi apoi îşi întoarce privirea spre mine.

— Nu vreau să-mi găsesc un post nou. Vreau să rămân aici şi să-i slujesc noului înalt rege. Aşa că de acord, hai să furăm regatul.

— Nu e nevoie să fim persoane bune, îi spun Stafiei. Dar să încercăm să fim corecţi. Atât de corecţi pe cât e posibil printre prinţii tărâmului.

Stafia zâmbeşte.

— Şi poate chiar puţin şi mai corecţi, spun eu, aruncându-i o privire lui Cardan.

Stafia încuviinţează.

— Mi-ar plăcea.

Apoi se duce să-l trezească pe Gândac. Sunt nevoită s-o iau de la capăt cu explicaţiile. Când ajung la partea legată de banchet şi le spun ce cred eu că se va întâmpla, Gândacul mă întrerupe de atât de multe ori, încât abia mai apuc să termin vreo frază. După ce termin de vorbit, scoate un sul de pergament şi un toc cu peniţă din unul dintre dulăpioare şi notează cine unde trebuie să fie şi în ce moment pentru ca planul să reuşească.

— Îmi replanifici planul, spun eu.

— Numai un pic, spune el, umezind peniţa cu limba şi începând iarăşi să scrie. Te temi de Madoc? Lui n-o să-i convină.

— Bineînţeles că mă tem de Madoc. Dacă nu m-aş teme, n-aş face nimic din toate astea. I-aş fi predat pur şi simplu cheia însufleţită a regatului.

— Ştiu, spun eu, privind îndelung drojdia de vin de pe fundul cănii Stafiei.

În clipa în care voi păşi în sala banchetului cu Cardan de braţ, Madoc îşi va da seama că joc pe cont propriu. Când va descoperi că am de gând să-i răpesc şansa de a deveni regent, va fi furios.

Şi când e furios, atunci e cel mai însetat de sânge.

— Ai ceva potrivit de purtat? întreabă Gândacul.

Văzând că îl privesc surprinsă, ridică mâinile.

— Te-ai băgat în jocuri politice. Tu şi Cardan trebuie să arăţi magnific când o să vă faceţi apariţia la banchet. De dragul noului tău rege, totul trebuie să arate bine.

Parcurgem iarăşi etapele planului şi Cardan ne ajută să schiţăm interiorul Conacului Scorburos. Mă străduiesc să nu fiu prea atentă la degetele lui lungi, pe care le plimbă pe suprafaţa hârtiei, şi la fiorul bolnăvicios pe care-l resimt de fiecare dată

când se uită la mine.

În zori, beau trei ceşti de ceai şi pornesc singură în căutarea ultimei persoane cu care trebuie să vorbesc înainte de banchet, sora mea, Vivienne.

Mă întorc acasă la mine – acasă la Madoc, îmi amintesc eu, niciodată casa mea cu adevărat, care nu va mai fi niciodată a mea începând cu această noapte – pe când soarele răsare răspândind o văpaie aurie. Mă simt ca o umbră în timp ce urc treptele în spirală şi trec prin toate încăperile în care am cres cut. În dormitorul meu, îmi pregătesc o geantă. Otravă, cuţi te, o rochie şi nişte bijuterii pe care Gândacul probabil că le va considera suficient de extravagante. Cu mari regrete, las în urmă animalele de pluş de pe pat. Las în urmă papuci şi cărţi şi diverse obiecte la care ţin. Îmi părăsesc cea de-a doua viaţă aşa cum am părăsit-o şi pe prima, luând cu mine prea puţine lucruri şi nesigură de viitor.

Apoi mă duc la uşa lui Vivi. Bat uşor. După câteva momen te, Vivi apare somnoroasă şi îmi dă drumul înăuntru.

— Ce bine, bâiguie ea, căscând. Ţi-ai făcut bagajele.

Apoi îmi surprinde expresia de pe chip şi clatină din cap.

— Te rog să nu-mi spui că nu mai vii s-a întâmplat ceva, spun eu, aşezându-mi geanta pe jos.

Vorbesc în şoaptă. Nu am motiv să ascund faptul că sunt aici, dar am căpătat obiceiul de a mă ascunde.

— Te rog să mă asculţi.

— Ai dispărut, spune ea. Am aşteptat şi-am aşteptat şi m-am străduit să mă prefac în faţa lui tata că totul e în regulă. Mi-am făcut griji.

— Ştiu, spun eu.

Se uită la mine de parcă s-ar gândi să-mi dea rapid o palmă.

— M-am temut că ai murit.

— Nu sunt nici pe departe moartă, spun eu, luând-o de braţ şi trăgând-o aproape ca să-i pot vorbi în şoaptă. Dar trebuie să-ţi spun ceva şi sunt convinsă că n-o să-ţi convină: acum ceva timp, am devenit spioană pentru Dain. Mi-a făcut o vrajă care m-a împiedicat să-ţi spun ceva înainte de moartea lui.

Sprâncenele ei ascuţite, delicate, se ridică.

— Spioană? Adică ce ai făcut?

— M-am furişat pe ici-pe colo şi am adunat informaţii. Am ucis. Şi, înainte să zici ceva, să ştii că m-am priceput.

— Aşa…, spune ea.

Ştia că se întâmpla ceva cu mine, dar, judecând după expresia chipului ei, îmi dau seama că nici într-o mie de ani n-ar fi ghicit adevărul.

Continui:

— Şi am descoperit că Madoc urmează să facă o mişcare politică, în care e implicat şi Oak.

Îi explic iar ce s-a întâmplat cu Liriope şi cu Oriana şi cu Dain. Până în momentul de faţă, am spus povestea asta de atâtea ori, încât mi-e uşor să precizez doar aspectele necesare, să dau informaţiile pe scurt, rapid şi convingător. Madoc îl va face rege pe Oak şi pe sine regent. Nu ştiu dacă ăsta a fost planul lui dintotdeauna, dar sunt convinsă că ăsta e planul lui acum.

— Şi de aceea nu vii cu mine în lumea muritorilor?

— Vreau să-l iei pe Oak în locul meu, îi spun eu. Ţine-l departe de toate astea, până când se va face ceva mai mare, suficient de mare încât să nu aibă nevoie de regent. Eu voi rămâne aici şi mă voi asigura că va avea la ce să se întoarcă.

Vivi îşi pune mâinile în şold, un gest care-mi aminteşte de mama noastră.

— Şi cum anume ai să faci asta?

— Lasă asta în seama mea, spun eu, dorindu-mi ca Vivi să nu mă fi cunoscut chiar atât de bine.

Ca să-i abat atenţia, îi explic despre banchetul lui Balekin, despre faptul că mă vor ajuta cei de la Curtea Umbrelor să obţin coroana. Am nevoie de ea să-l pregătească pe Oak pentru încoronare. Cine îl controlează pe rege, controlează regatul, spun eu. Dacă Madoc va deveni regent, ştii bine că în tărâm vor fi mereu războaie.

— Stai să pricep: vrei să-l duc pe Oak departe de Tărâmul Zânelor, departe de toţi cei pe care-i cunoaşte, şi să-l învăţ cum să fie un rege bun?

Râde amar.

— Mama noastră a răpit odată un copil de zână – pe mine. Ştii bine ce s-a întâmplat. Prin ce diferă planul tău? Cum îi vei împiedica pe Madoc şi pe Balekin să-l vâneze pe Oak până la marginile pământului?

— Poate fi trimis cineva care să-l păzească, să vă păzească pe toţi – cât despre ceilalţi, am un plan. Madoc nu vă va căuta.

În preajma lui Vivi, mă simt veşnic condamnată să rămân sora

mai mică, nechibzuită, gata să mă împiedic şi să cad în nas.

— Poate că nu-mi convine să fiu dădacă, spune Vivi. Poate că am să-l pierd într-o parcare sau am să-l uit la şcoală. Poate că am să-l învăţ şmecherii înfiorătoare. Poate că pe mine mă va învinui pentru toate astea.

— Atunci propune-mi altă soluţie. Chiar îţi închipui că asta îmi doresc?

Ştiu că deja am ajuns să mă milogesc de ea, dar nu am ce face.

Preţ de o clipă tensionată, ne privim una pe cealaltă. Apoi Vivi se lasă într-un scaun şi-şi sprijină capul de pernă.

— Cum am să-i explic lui Heather?

— Aş zice că Oak e partea cea mai puţin şocantă din ceea ce trebuie să îi dezvălui, spun eu. Şi e vorba doar de câţiva ani.

Tu eşti nemuritoare. Fapt care, apropo, e unul dintre cele mai şocante lucruri pe care trebuie să i le spui.

Mă fulgeră cu o privirea de mai să-mi ia foc părul.

— Promite-mi că aşa îi vom salva viaţa lui Oak.

— Îţi promit, îi spun eu.

— Şi mai promite-mi că aşa nu ţi-o vei pierde pe a ta.

Dau din cap.

— N-o să mi-o pierd.

— Mincinoaso, spune ea. Eşti o mincinoasă nenorocită şi urăsc lucrul ăsta şi urăsc toată tărăşenia.

— Da, spun eu. Ştiu.

Măcar n-a spus că mă urăşte şi pe mine.

Sunt în drum spre ieşirea din casă şi chiar atunci Taryn deschide uşa de la dormitorul ei. E îmbrăcată cu o fustă de culoarea iederei, cusută cu un model înfăţişând frunze căzătoare.

Respiraţia mi se opreşte în piept o clipă. Nu mă aşteptam să dau ochii cu ea.

Ne privim câteva clipe. Observă că am o geantă pe umăr şi că port aceleaşi haine pe care le aveam când ne-am luptat.

Apoi închide la loc uşa şi mă lasă cu soarta mea.

Capitolul 29

Niciodată nu am mai păşit prin uşile principale ale Conacului

Scorburos. Până acum m-am furişat înăuntru numai prin bucătărie, îmbrăcată în slujnică. Acum mă aflu înaintea uşilor din lemn lustruit, luminate de două lampioane pline cu spriţi captivi, care zboară în cercuri haotice. Luminează un chip cioplit, enorm şi sinistru. Inelul de metal cu care se bate e un cerc care-i trece prin nas.

Cardan întinde mâna spre inel şi, din moment ce am crescut în Tărâmul Zânelor, nu ajung chiar să ţip de uimire când ochiul din uşă se deschide.

— Prinţul meu, spune uşa.

— Uşa mea, spune Cardan la rândul lui, cu un zâmbet care denotă atât afecţiune, cât şi familiaritate. E ciudat când văd că se foloseşte de farmecul său insuportabil şi pentru altceva, în afară de fapte rele.

— Bine ai venit, spune uşa şi se dă în lături, dând la vedere pe unul dintre servitorii lui Balekin.

— Acesta se holbează cu gura căscată la Cardan, prinţul dispărut al tărâmului.

— Mergeţi pe aici şi-i veţi întâlni pe ceilalţi musafiri, reuşeşte sluga să îngaime în cele din urmă.

Cardan mă apucă ferm de braţ şi intrăm în hol, iar eu simt un val de căldură în timp ce merg la pas cu el. Sunt nevoită să fiu de o sinceritate brutală cu mine însămi. Mă văd nevoită să admit că, deşi e groaznic, Cardan e totodată o persoană plăcută.

Ar trebui, poate, să mă bucur că asta va avea puţină importanţă.

Dar, deocamdată, e incredibil de neliniştitor. Cardan poartă unul dintre costumele lui Dain, furat din garderoba de la palat şi ajustat de un brownie cu mâini dibace, care avea o datorie la Gândac, de la un joc de noroc. Are o ţinută regală, îm brăcat cu nuanţe diferite de crem – o haină pe deasupra unei veste şi a unei cămăşi largi, pantaloni şi o cravată, şi aceleaşi ghete cu vârfuri argintii pe care le-a purtat la încoronare, iar la urechea dreaptă îi străluceşte un singur safir. Trebuie să aibă o înfăţişare regală. Am ajutat şi eu la alegerea hainelor, l-am ajutat să arate aşa şi totuşi efectul asupra mea e acelaşi.

Eu port o rochie verde închis şi cercei în formă de mure. În buzunar am ghinda aurie a lui Liriope şi la şold sabia tatălui meu. Am asupra mea şi o serie de cuţite, lipite de piele. Nu mi se pare suficient.

Când traversăm sala, toată lumea îşi întoarce privirile la noi Domnii şi doamnele Tărâmului Zânelor. Regii şi reginele de la alte curţi. Reprezentantul din partea Reginei Mării de Jos. Balekin. Familia mea. Oak, aşezat lângă Oriana şi Madoc. Privesc spre Lordul Roiben, pe care părul alb îl face să iasă în evidenţă în mulţime, dar el nu dă niciun semn că ne-am mai fi întâlnit vreodată. Chipul său rămâne imposibil de citit, ca o mască.

Va trebui să am încredere că o să-şi respecte angajamentul, dar îmi displace genul ăsta de calcule. Am crescut învăţând că prin strategie trebuie să înţeleg găsirea slăbiciunilor şi exploatarea lor. Asta mi-e clar. Dar să-i faci pe ceilalţi să te simpatizeze, să-i faci să-şi dorească să-ţi ia partea şi să-ţi fie alături – la asta mă pricep mult mai puţin.

Privirea îmi fuge de la o masă cu gustări la rochiile elaborate, apoi la un rege goblin care ronţăie un os. După aceea ochii mi se opresc asupra coroanei însângerate a înaltului rege. E aşezată pe un pervaz, deasupra noastră, pe o pernă. De acolo străluceşte cu o lumină sinistră.

Văzând-o, îmi închipui că toate planurile mele se destramă. Gândul de o fura de sub ochii tuturor mă intimidează. Şi totuşi, ar fi fost intimidant şi gândul de a o căuta prin tot conacul.

Observ că Balekin încheie o conversaţie cu o femeie pe care nu o recunosc. Poartă o rochie din alge cusute între ele şi cu colier de perle. Părul ei negru e strâns sub o coroană împodobită cu alte perle, care par că-i acoperă capul ca o plasă. După câteva clipe, îmi dau seama cine e – Regina Orlagh, mama Nicasiei. Balekin se desparte de ea şi traversează încăperea, venind spre noi cu paşi hotărâţi.

Cardan îl observă pe Balekin şi mă conduce înspre locul unde se află vinul. Sticle şi carafe pline cu vin – verde pal, galben auriu şi roşu stacojiu, ca sângele inimii mele. Răspândesc mireasmă de trandafiri, de păpădii, de ierburi mărunţite şi de coacăze. Numai de la miros şi simt că începe să-mi vâjâie capul.

— Frăţiorul meu, îi spune Balekin lui Cardan.

E îmbrăcat din cap până-n picioare în negru şi argintiu, şi catifeaua pieptarului său e brăzdată de atâtea broderii sub formă de coroane şi păsări, încât acesta pare greu ca o armură. Pe frunte poartă o coroniţă argintie, care să se potrivească cu ochii săi. Nu e acea coroană, dar e o coroană.

— Te-am căutat peste tot, adaugă el.

— Nu mă îndoiesc.

Cardan rânjeşte ca un personaj malefic, aşa cum l-am considerat dintotdeauna.

— Se pare că până la urmă îţi sunt util. Ce surpriză teribilă.

Prinţul Balekin îi răspunde la zâmbet ca şi când s-ar putea duela în zâmbete, fără ca restul trupurilor lor să se implice în vreun fel. Sunt convinsă că ar fi vrut să-i poată sări la gât lui Cardan, să-l poată bate până când acesta va face după cum doreşte el, dar, din moment ce restul familiei a murit sub ameninţarea sabiei, probabil că şi-a învăţat lecţia, anume că are nevoie de cineva care să participe la încoronare de bunăvoie.

Deocamdată, prezenţa lui Cardan e suficientă pentru a asigura lumea că în curând Balekin va deveni înalt rege. Dacă acesta îşi va chema gărzile sau dacă îl va înşfăca pe Cardan, iluzia asta se va risipi.

— Iar tu? întreabă Balekin, întorcându-şi privirea spre mine, cu o sclipire feroce în ochi. Ce legătură ai tu cu asta? Pleacă!

— Jude, spune Madoc, apropiindu-se cu paşi mari şi oprindu-se lângă Balekin, care imediat pare că-şi dă seama că s-ar putea să am, totuşi, o mică legătură.

Madoc pare nemulţumit, dar nu şi alarmat. Sunt convinsă că-şi închipuie că sunt o toantă care se aşteaptă să fie lăudată pentru faptul că l-a găsit pe prinţul dispărut şi se blestemă că nu mi-a spus suficient de clar că-şi dorea să i-l aduc lui pe Cardan, şi nu lui Balekin. Îi ofer cel mai senin zâmbet de care sunt în stare, zâmbetul unei fete care-şi închipuie să a rezolvat problemele tuturor.

Cât de frustrant trebuie să fie faptul că era atât de aproape de împlinirea ţelului său, că avea coroana şi pe Oak în ace laşi loc, că-i avea adunaţi pe domnii şi doamnele tărâmului. Moment în care fata bastardă a primei lui soţii a apărut să-i pună beţe în roate, predându-i-l rivalului său pe cel care ar putea să aşeze coroana pe capul lui Oak.

Însă observ cu câtă atenţie îl priveşte pe Cardan. Îşi ajustează planul.

Îşi pune mâna greoaie pe umărul meu.

— L-ai găsit.

Se întoarce spre Balekin.

— Sper că ai de gând să o recompensezi pe fata mea. Sunt convins că fost nevoie de multă muncă de convingere ca să-l

aducă aici.

Cardan se uită la Madoc cu o privire ciudată. Ţin minte când a spus că-l deranjează cumplit faptul că Madoc se poartă atât de bine cu mine, în timp ce pe el Eldred abia îl băga în seamă. Dar, văzând cum îl priveşte, mă întreb dacă nu cumva e pur şi simplu ciudat să ne vadă împreună, un general glugă-roşie alături de o fată muritoare.

— Îi voi dărui tot ce-mi va cere, ba chiar mai mult, promite extravagant Balekin.

Observ că Madoc se încruntă şi îi zâmbesc scurt, umplând două pahare cu vin – unul de culoare deschisă, celălalt cu o nuanţă închisă. Le mânuiesc cu grijă, abil. Nu vărs niciun strop.

În loc să-i dau unul lui Cardan, i le ofer pe amândouă lui Madoc, să aleagă între ele. Zâmbind, îl alege pe cel de culoarea sângelui inimii. Eu îl iau pe celălalt.

— În cinstea viitorului tărâmului, spun eu, ciocnind cupele între ele, iar sticla scoate un clinchet ca de clopoţei.

Bem. Numaidecât, încep să simt efectele – o senzaţie de plutire, de parcă aş înota prin aer. Nici nu vreau să mă uit la Cardan. Nu s-ar mai opri din râs dacă ar crede că nu pot să fac faţă câtorva guri de vin.

Cardan îşi toarnă singur un pahar şi-l dă pe gât.

— Ia sticla, spune Balekin. Sunt dispus să fiu foarte generos. Să discutăm despre ceea ce-ţi doreşti, orice ar fi.

— Nu e nicio grabă, nu? întreabă alene Cardan.

Balekin îl fixează cu o privire aspră, de parcă abia îşi înfrânează pornirile violente.

— Cred că am dori cu toţii să încheiem povestea.

— Chiar şi aşa, spune Cardan, luând sticla şi ducând-o direct la gură. Avem toată noaptea la dispoziţie.

— Puterea e în mâinile tale, îi spune Balekin eliptic, lăsând să se înţeleagă clar că e vorba de o situaţie de moment.

Observ că lui Cardan îi zvâcneşte un muşchi pe obraz. Sunt sigură că Balekin îşi închipuie că îl va pedepsi pentru orice întârziere. Aceste gânduri îi apasă fiecare cuvânt.

Madoc, pe de altă parte, cântăreşte situaţia, gândindu-se, fără îndoială, ce i-ar putea oferi lui Cardan. Când îmi zâmbeşte şi mai soarbe o gură de vin, e un zâmbet sincer. Care îi dezveleşte dinţii şi denotă uşurare. Îmi dau seama că se gândeşte că prinţul Cardan va fi mai uşor de manipulat decât ar fi fost vreodată

Balekin.

Capăt dintr-odată certitudinea că, dacă ne-am duce într-o cameră alăturată, Balekin s-ar trezi cu sabia lui Madoc înfiptă în piept.

— După cină, îţi voi spune pretenţiile mele, spune Cardan. Dar, până atunci, vreau să mă bucur de petrecere.

— Răbdarea mea are limite, mârâie Balekin.

— Atunci exersează-o, spune Cardan şi, cu o plecăciune mică, mă ia de lângă Balekin şi Madoc.

Îmi las paharul de vin lângă un platou cu inimi de vrabie, străpunse cu bolduri lungi din argint, şi mă strecor alături de el prin mulţime.

Nicasia ne opreşte proptindu-şi mâna cu degete lungi în pieptul lui Cardan, iar părul ei azuriu străluceşte pe fundalul rochiei arămii.

— Pe unde ai umblat? întreabă Nicasia aruncând o privire la braţele noastre unite.

Strâmbă din nasul ei delicat, dar în spatele cuvintelor ei se citeşte panica. Se preface că e calmă, aşa cum facem cu toţii.

Sunt sigură că şi-a închipuit că Cardan o fi murit sau mai rău. Probabil că ar vrea să-i pună o grămadă de întrebări, pe care nu le poate pune de faţă cu mine.

— Jude m-a luat prizonier, spune el, şi sunt nevoită să fac mari eforturi ca să mă abţin să-l calc cu putere pe picior. Face nişte noduri foarte rezistente.

E limpede că Nicasia nu ştie dacă să râdă sau nu. Aproape că o înţeleg. Nici eu nu ştiu.

— Bine că ai reuşit în final să te eliberezi din legăturile ei, spune ea în cele din urmă.

Cardan ridică din sprâncene.

— Oi fi reuşit? întreabă el cu o superioritate arogantă, ca şi când Nicasia i-ar fi dovedit că e mai puţin interesantă decât sperase el.

— Trebuie neapărat să te porţi aşa, chiar şi acum? întreabă ea, hotărând, evident, să lase biată orice precauţie.

Întinde mâna să-l apuce de braţ.

Chipul lui Cardan capătă o înfăţişare mai blândă, pe care nu sunt deloc obişnuită să o văd.

— Nicasia, spune el, eliberându-se din strânsoarea ei. Nu te apropia de mine în noaptea asta. Pentru binele tău.

Mă doare inima puţin, văzând că e capabil de o asemenea bunătate. Nu vreau să o văd.

Nicasia îmi aruncă o privire, vrând, fără îndoială, să priceapă de ce sfatul lui nu se aplică şi în cazul meu. Dar Car dan se îndepărtează de ea, iar eu îl urmez. O zăresc pe Taryn de cealaltă parte a încăperii, alături de Locke. Face ochii mari când vede cu cine sunt. Pe chip îi trece o umbră care aduce mult a invidie.

L-o fi având pe Locke, dar eu am venit cu un prinţ.

Nu e cinstit. Nu am de unde să ştiu că asta gândeşte, judecând numai după o privire.

— Partea întâi încheiată, spun eu, luându-mi ochii de la ea.

Îi vorbesc lui Cardan în şoaptă.

— Am ajuns, am intrat şi încă nu ne-a legat nimeni înlan ţuri.

— Da, spune el. Mi se pare că Gândacul a spus că asta va fi „partea uşoară”.

Planul nostru, după cum i-am explicat şi lui, presupune cinci etape elementare: (1) să intrăm, (2) să ne adunăm toţi, (3) să luăm coroana, (4) să punem coroana pe capul lui Oak şi (5) să o ştergem.

Mă desprind de braţul lui.

— Nu te duce nicăieri de unul singur, îi amintesc.

Cardan îmi zâmbeşte cu buzele strânse – e zâmbetul cuiva care a fost abandonat – şi dă din cap o dată, încuviinţând.

Pornesc spre Oriana şi Oak. În celălalt capăt al încăperii, îl văd pe Severin, care întrerupe o conversaţie şi se îndreaptă înspre prinţul Balekin. Transpiraţia îmi umezeşte buza şi subsiorile. Muşchii mi se încordează.

Dacă Severin spune ce nu trebuie, va trebui să renunţ la toate etapele planului, mai puţin la cea în care o ştergem.

Oriana ridică din sprâncene când mă apropii şi îşi pune mâinile pe umerii firavi ai lui Oak. Acesta îşi întinde mâinile, îmi vine să-l iau în braţe dintr-o mişcare. Îmi vine să-l întreb dacă Vivi i-a explicat ce urmează să se întâmple. Îmi vine să-i spun că totul va fi bine. Dar Oriana îl apucă de degete şi i le strânge într-ale ei, rezolvând problema numărului de minciuni pe care sunt în stare să le suport.

— Ce înseamnă asta? mă întreabă ea, făcând semn înspre Cardan.

— Ceea ce mi-ai cerut, îi spun eu, urmărindu-i privirea.

Cumva, Balekin l-a ademenit pe Cardan într-o discuţie cu Severin. Cardan râde la ceea ce spune Balekin, păstrând aceeaşi ţinută arogantă şi dezinvoltă dintotdeauna. Brusc, am o revelaţie – dacă îţi trăieşti viaţa veşnic speriat, urmărit permanent de pericole, nu mai e atât de dificil să te prefaci că aceste pericole nu există. Eu ştiu lucrul ăsta, dar nu m-am gândit că ar putea să îl ştie şi Cardan, tocmai el. Balekin şi-a aşezat mâna pe umărul lui. Îmi şi închipui cum degetele i se înfig în ceafa lui Cardan.

— Nu e uşor. Sper că înţelegi că va fi nevoie de sacrificii…

— Mi le asum, spune ea imediat.

— Niciunul dintre noi nu poate şti cât de mari vor fi, mă răstesc eu, sperând că nimeni nu va remarca asprimea din tonul meu. Şi fiecare va fi nevoit să se achite de partea lui.

— Pielea mi s-a înroşit de la vin şi simt un gust metalic în gură. Se apropie clipa să pun în mişcare cea de-a doua etapă a planului Mă uit în jur după Vivi, dar e în celălalt capăt al încăperii. Nu e timp să-i vorbesc acum, n-ar fi timp nici dacă aş şti ce să-i spun.

Îi zâmbesc lui Oak în speranţa că astfel îi dau curaj. M-am întrebat adesea dacă trecutul meu e motivul pentru care sunt aşa cum sunt, dacă trecutul m-a prefăcut în monstrul care sunt în ziua de azi. Dacă e aşa, oare îl voi preface şi pe el în monstru?

— Însă Vivi nu o va face, îmi spun eu. Sarcina ei e să-l înveţe să fie preocupat şi de alte lucruri, pe lângă putere, iar sarcina mea e să fiu preocupată numai de putere, ca să îi pot pregăti întoarcerea. Inspir adânc şi pornesc spre uşile care dau în hol. Trec pe lângă cei doi cavaleri şi dau colţul, dispărând din câmpul lor vizual. Trag aer în piept de câteva ori şi apoi deschid zăvorul ferestrelor.

Aştept câteva secunde pline de speranţă. Dacă Gândacul şi Stafia vor intra pe aici, o să le pot explica unde se află coroana. Dar, în loc de asta, se deschid uşile spre sala de banchet, şi aud cum le comandă Madoc cavalerilor să plece. Mă mişc ca să mă vadă. Când mă zăreşte, vine spre mine cu paşi hotărâţi.

— Jude. Mi s-a părut mie că ai luat-o încoace.

— Aveam nevoie de puţin aer curat, îi spun eu, dându-i de înţeles că sunt foarte încordatăt.

I-am răspuns la întrebarea pe care încă nu a pus-o.

El flutură însă din mână.

— Ar fi trebuit să vii întâi la mine când l-ai găsit pe prinţul Cardan. Am fi putut negocia de pe o poziţie puternică.

— M-am gândit că ai să zici ceva de genul ăsta, îi spun eu.

Important acum e să vorbesc cu el între patru ochi. Te rog să intri şi să-l aduci aici, afară, ca să putem vorbi. Să putem vorbi toţi trei.

Mă îndepărtez de fereastră şi păşesc în spaţiul deschis al holului. Stafia şi Gândacul vor ajunge aici din clipă în clipă şi nu vreau să-i vadă Madoc.

— Despre Oak? întreb eu.

După cum am sperat, Madoc mă urmează, îndepărtându-se de ferestre, cu chipul încruntat.

— Ştiai?

— Că ai de gând să stăpâneşti Elfhame de unul singur? îl întreb eu. Mi-am dat seama.

Se holbează la mine de parcă i-aş fi străină, însă eu nu m-am simţit niciodată mai apropiată de el. E prima oară când am renunţat amândoi la mască.

— Şi totuşi, l-ai adus pe prinţul Cardan aici, direct la Ba lekin, spune el. Sau la mine? Asta să fie planul tău? A sosit momentul să negociem?

— Una din două trebuie să fie, nu? spun eu.

Începe să se enerveze.

— Ai prefera să nu fie niciun înalt rege? Dacă coroana ar fi distrusă, va izbucni război, iar dacă izbucneşte război, îl voi câştiga eu. Pe o cale sau alta, voi pune mâna pe coroana aia, Jude. Şi, în acel moment, tu vei avea numai de câştigat. Nu există niciun motiv să mi te împotriveşti. Vei putea deveni cavaler. Vei putea obţine tot ce ţi-ai dorit vreodată.

Face încă un pas înspre mine. Distanţa dintre noi e atât de mică, încât permite un schimb de lovituri.

— Ai spus: „Voi pune mâna pe coroana aia”. Tu, îi atrag eu atenţia, ducând mâna la mânerul sabiei. Abia dacă ai pronunţat numele lui Oak. El nu e decât un mijloc de a-ţi atinge scopul, iar acest scop e puterea. Putere pentru tine.

— Jude… dă să spună el, dar i-o tai.

— Îţi propun un târg. Jură-mi că n-ai să ridici niciodată mâna împotriva lui Oak şi atunci am să te ajut. Promite-mi că, atunci cândva ajunge la maturitate, te vei retrage imediat din poziţia de regent. Că îi vei încredinţa toată puterea pe care o vei fi

acumulat şi că o vei face de bunăvoie.

Gura lui Madoc se strâmbă. Îşi strânge pumnii. Ştiu că îl iubeşte pe Oak. Şi pe mine mă iubeşte. Sunt sigură că a iubit-o şi pe mama, în felul lui. Dar e cine e şi e aşa cum e. Ştiu că nu-mi poate face această promisiune.

Îmi scot sabia, şi-o scoate şi el pe a lui, şi scrâşnetul metalului răsună în încăpere. Aud râsete în depărtare, dar aici, pe hol, suntem singuri.

Mâinile îmi transpiră, dar simt că momentul de faţă era inevitabil, ca şi când spre acest moment alerg dintotdeauna, de o viaţă întreagă.

— Nu mă poţi învinge, spune Madoc, luând poziţie de luptă.

— Deja te-am învins, spun eu.

— Nu ai nicio şansă să câştigi.

Madoc şfichiuieşte aerul cu sabia, îmboldindu-mă să vin înspre el, ca şi când ar fi vorba de un simplu duel de antrenament.

— Ce nădăjduieşti să realizezi cu un singur prinţ rătăcit, aici, în fortăreaţa lui Balekin? Am să te dobor şi apoi am să ţi-l iau. Ai fi putut obţine orice ţi-ar fi dorit inima, dar acum nu vei rămâne cu nimic.

— A, da, dă-mi voie să-ţi povestesc întregul meu plan. M-ai convins, ce mai! spun strâmbându-mă la el. Haide să nu tragem de timp. A sosit momentul să ne luptăm.

— Măcar nu eşti laşă.

Ţâşneşte spre mine cu o asemenea forţă, încât, deşi parez lovitura, sunt azvârlită la podea. Mă rostogolesc şi sar înapoi în picioare, dar sunt zdruncinată. Nu a luptat niciodată aşa împotriva mea, cu toate puterile. Ăsta nu va fi nicidecum un schimb gentil de lovituri.

E generalul înaltului rege. Ştiam că e mai puternic ca mine, dar nu ştiam exact cu cât mai puternic.

Arunc o privire spre fereastră. Nu am cum să-l întrec în forţă, dar nici nu e nevoie. Nu trebuie decât să mă ţin pe picioare încă puţin. Atac, sperând să-l iau prin surprindere. Mă doboară din nou. Mă feresc şi mă răsucesc, dar Madoc îmi întâmpină atacul şi mă sileşte să mă dau înapoi, împleticindu-mă cu stângăcie, şi să parez încă o lovitură puternică a sabiei lui. Braţele mă dor de la forţa cu care atacă.

Toate se petrec prea repede.

Atac printr-o succesiune de tehnici învăţate chiar de la el şi apoi mă folosesc de câteva trucuri pe care le-am învăţat de la Stafie. Ţâşnesc în stânga şi îi aplic o lovitură dibace în coastă. A fost un atac superficial, dar amândoi suntem surprinşi în clipa în care pe haină îi apare o dâră roşie. Ţâşneşte spre mine. Sar într-o parte şi încasez un cot în faţă, care mă trimite iarăşi la pământ. Sângele îmi ţâşneşte din nas şi mi se scurge peste buze.

Mă ridic ameţită în picioare.

Mi-e frică, oricât aş încerca să joc teatru. Am fost arogantă. Încerc să câştig timp, dar o singură lovitură din partea lui m-ar putea despica în două.

— Predă-te, îmi spune el, aţintindu-şi sabia înspre gâtul meu. A fost o încercare onorabilă. Te voi ierta, Jude, şi ne vom întoarce la banchet. Îl vei convinge pe Cardan să acţioneze aşa cum îmi doresc. Şi toate vor fi aşa cum trebuie.

Scuip sânge pe plăcile de piatră.

Mâna cu care ţine sabia îi tremură puţin.

— Să te predai tu, spun eu.

Madoc râde, de parcă aş fi spus o glumă extrem de reuşită. Apoi se opreşte şi rânjeşte.

— Îmi închipui că nu prea te simţi în apele tale, îi spun eu.

— Sabia îi coboară puţin şi Madoc se uită la mine, înţelegând dintr-odată ce se petrece.

— Ce ai făcut?

— Te-am otrăvit. Nu te teme. A fost o doză destul de mică. Vei supravieţui.

— Cupele de vin, spune el. Dar de unde ai ştiut pe care o voi alege?

— N-am ştiut, îi spun eu, gândindu-mă că măcar răspunsul ăsta îl va încânta, în ciuda situaţiei de faţă – e genul de strategie care-i place cel mai mult. Le-am otrăvit pe amândouă, adaug.

— Vei regreta amarnic, spune el.

Tremurul i-a ajuns deja la picioare. Îmi dau seama. Simt întrucâtva efectul la rândul meu. Dar eu m-am obişnuit deja cu otrăvurile.

Îl privesc drept în ochi şi bag sabia în teacă.

— Tată, sunt ceea ce ai făcut tu din mine. Până la urmă, am ajuns să-ţi fiu cu adevărat fiică.

Madoc îşi ridică iarăşi sabia, ca şi când ar avea de gând să

sară la mine o ultimă oară. Dar apoi aceasta îi cade din mână şi se prăbuşeşte şi el, rămânând întins pe podeaua de piatră.

Când intră Stafia şi Gândacul, după câteva minute tensionate, mă găsesc ghemuită lângă el, prea istovită ca să pot măcar să mă gândesc să îi mut trupul.

Fără nicio vorbă, Gândacul îmi întinde o batistă şi mă apuc să-mi şterg sângele de la nas.

— Să trecem la etapa a treia, spune Stafia.

Capitolul 30

Când mă întorc la festin, toată lumea îşi ocupă locul la masa lungă. Mă duc direct la Balekin şi fac o reverenţă.

— Măria voastră, spun eu în şoaptă. Madoc mi-a cerut să vă spun că întârzie şi că vă roagă să începeţi fără el. Nu doreşte să vă îngrijoreze, dar am descoperit că unii dintre spionii lui Dain sunt printre noi. Vă va trimite un semn după ce îi va fi prins sau omorât.

Balekin se uită la mine cu buzele uşor strânse şi mijindu-şi ochii. Observă urmele de sânge pe care nu am reuşit să mi le curăţ de la nas şi dintre dinţi şi sudoarea pe care nu am reuşit să o şterg. Madoc doarme în vechea cameră a lui Cardan şi, după calculele mele, avem la dispoziţie cel puţin o oră până când se va trezi. Am sentimentul că, dacă ar privi cu atenţie, Balekin ar putea citi asta pe chipul meu.

— Ai fost de mai mult ajutor decât m-aş fi aşteptat, spune Balekin, aşezându-şi uşor mâna pe umărul meu.

Pare că a uitat cât de furios a fost la început, când am intrat alături de Cardan şi se aşteaptă din partea mea să uit şi eu.

— Ţine-o tot aşa, şi vei fi recompensată. Ai vrea să trăieşti ca una dintre noi? Ai vrea să fii una dintre noi?

— Oare înaltul rege al Tărâmului Zânelor chiar ar putea să-mi ofere un asemenea lucru? Ar putea să mă preschimbe în ceva neomenesc, în ceva nemuritor?

Îmi amintesc cuvintele lui Valerian din clipa în care a încercat să mă farmece ca să sar din turn. Să te naşti muritor înseamnă să te naşti mort.

Observă expresia de pe chipul meu şi zâmbeşte, convins că a ghicit dorinţa ascunsă a inimii mele.

Şi, într-adevăr, în timp ce merg spre locul meu, sunt tulburată. Ar trebui să simt fiorul victoriei, dar, în loc de asta, mi-e rău. Dejucarea planului lui Madoc nu a fost nici pe departe un moment atât de aducător de satisfacţie pe cât mi-am dorit, mai ales ţinând cont că am reuşit numai pentru că nu s-a gândit niciodată că aş putea să-l trădez. Poate că, peste ani, încrederea pe care am avut-o în planul ăsta se va dovedi îndreptăţită, dar, până atunci, va trebui să trăiesc cu fierea asta în pântece.

Viitorul tărâmului depinde de capacitatea mea de a juca un joc lung şi de a-l juca perfect.

O zăresc pe Vivi, aşezată între Nicasia şi Lordul Severin, şi îi zâmbesc discret. Ea îmi răspunde cu un zâmbet amar.

Lordul Roiben mă priveşte pieziş. Lângă el, pixiul verzui îi şopteşte ceva în ureche, iar el clatină din cap. În celălalt capăt al mesei, Locke îi sărută mâna lui Taryn. Regina Orlagh mă priveşte curioasă. Sunt numai trei muritori de faţă – eu, Taryn şi roşcovanul de lângă Severin – şi, după cum se uită la noi, Orlagh îşi închipuie nişte şoareci care prezidează o adunare de pisici.

Deasupra atârnă un candelabru din lame subţiri de mică. Înăuntru sunt închise zâne mici, strălucitoare, cu scopul de a adăuga o nuanţă caldă luminii din încăpere. Din când în când, acestea zboară, făcând umbrele să danseze.

— Jude, spune Locke, atingându-mi braţul şi făcându-mă să tresar – colţurile ochilor lui de vulpe se încreţesc, semn că e vesel. Recunosc, sunt puţin gelos că îl văd pe Cardan plimbându-se de colo-colo la braţ cu tine.

Fac un pas înapoi.

— N-am timp de prostiile astea.

— Mi-a plăcut de tine, să ştii, spune el. Încă îmi place de tine.

Pentru o clipă, mă întreb ce s-ar întâmpla dacă mi-aş lua avânt şi i-aş trage una.

— Pleacă, Locke, îi spun eu.

Zâmbetul îi revine pe buze.

— Îmi place cel mai mult faptul că niciodată nu acţionezi aşa cum mă aştept. De exemplu, nu m-am gândit că te vei duela pentru mine.

— Nici nu am făcut-o.

Mă îndepărtez de el şi mă îndrept spre masă, cu paşi uşor nesiguri.

— Iată-te, spune Cardan când mă aşez lângă el. Cum e seara

ta? A mea a fost plină de conversaţii plicticoase despre cum o să sfârşesc cu capul înfipt într-o ţeapă.

Mâinile îmi tremură când mă aşez. Îmi spun că e doar efectul otrăvii. Am gura uscată. Descopăr că mintea nu mi-e suficient de trează pentru dueluri verbale. Slugile ne aduc platouri – friptură de gâscă cu glazură lucioasă de coacăze, stridii şi supă de ceapă, prăjituri de ghinde şi peşti întregi, umpluţi cu măceşe. Ni se toarnă un vin verde închis, în care plutesc bucăţele aurii. Le urmăresc cum coboară pe fundul paharului, sedimente sclipitoare.

— Ţi-am spus cât de hidoasă eşti în seara asta? mă întreabă Cardan, lăsându-se pe spate în scaunul său din lemn cioplit, cu forme elaborate, şi căldura vocii lui transformă întrebarea într-un fel de compliment.

— Nu, spun eu, bucuroasă că, agasându-mă, mă sileşte să mă adun. Spune-mi.

— Nu pot, zice el, apoi se încruntă. Jude?

Poate că nu mă voi obişnui niciodată să-mi aud numele rostit de buzele lui. Îşi încruntă sprâncenele.

— Ai o vânătaie pe obraz.

Iau o gură mare de apă.

— Sunt bine, îi spun eu.

N-o să mai dureze mult.

Balekin se ridică în picioare şi înalţă paharul.

Îmi dau scaunul în spate, ca să fiu sigură pe picioare în momentul în care va avea loc explozia. Un moment, zgomotul e atât de puternic, încât pare că încăperea s-a aplecat într-o parte. Cei din tărâm zbiară. Globurile de cristal cad şi se sparg.

A lovit Bomba.

În confuzia stârnită, o singură săgeată neagră ţâşneşte dintr-un cotlon întunecos şi se înfige în masa de lemn, drept în faţa lui Cardan.

Balekin sare în picioare.

— Acolo, strigă el. Asasinul!

Cavalerii aleargă spre Gândac, care ţâşneşte din întuneric şi trage iar.

Încă o săgeată vine în zbor spre Cardan, care se preface că e prea uluit ca să poată face vreo mişcare, întocmai cum am exersat. Gândacul i-a explicat în detaliu că ar fi mult mai sigur să rămână nemişcat, că aşa îi va fi mult mai uşor să-l rateze.

Însă nu am prevăzut ce va face Balekin. Acesta îl doboară din scaun pe Cardan, îl aruncă la podea şi-l acoperă cu propriul lui trup. Mă holbez la ei şi descopăr cât de puţin le-am înţeles relaţia. Pentru că, da, Balekin n-a observat că Stafia s-a căţărat pe pervazul pe care se află coroana însângerată. Da, şi-a trimis cavalerii pe urmele Gândacului permiţându-i Bombei să zăvorască uşile acestei încăperi.

Dar, în acelaşi timp, i-a amintit lui Cardan de ce n-ar trebui să meargă mai departe cu planul ăsta.

M-am gândit la Balekin ca la fratele pe care Cardan îl detestă, ca la fratele care a ucis întreaga lor familie. Am uitat că Balekin reprezintă familia lui Cardan. Balekin e cel care l-a crescut, pe când Dain a complotat împotriva lui, iar tatăl lui l-a alungat de la palat. Numai Balekin i-a mai rămas.

Şi, cu toate că sunt convinsă că Balekin ar fi un rege groaznic, care l-ar chinui pe Cardan, precum şi pe mulţi alţii, sunt la fel de convinsă că i-ar oferi lui Cardan şi putere. I-ar permite lui Cardan să fie nemilos, atât timp cât ar fi limpede că Balekin e mai nemilos decât el.

Să aşeze coroana pe capul lui Balekin era un pariu sigur. Mult mai sigur decât să aibă încredere în mine, decât să crea dă în cine ştie ce viitor în care Oak e rege. A depus jurământ în slujba mea. Trebuie doar să mă asigur că nu va găsi vreo cale de a-mi evita ordinele.

Trupul îmi reacţionează mai lent şi e mai greu decât mă aşteptam să-mi croiesc drum prin mulţime, aşa că nu reuşesc să ajung acolo unde i-am spus Stafiei că voi fi. Când îmi ridic ochii la pervaz, îl văd apărând din umbră. Aruncă coroana, dar nu mie. Stafia îi aruncă coroana surorii mele gemene, care îmi seamănă leit. Aceasta cade la picioarele lui Taryn.

Vivi l-a apucat de mână pe Oak. Lordul Roiben îşi face loc prin mulţime.

Taryn ridică coroana în mâini.

— Dă-i-o lui Vivi îi strig eu.

Stafia îşi dă seama de greşeala comisă, îşi scoate arbaleta şi o îndreaptă spre sora mea, dar n-are cum să rezolve problema cu o săgeată. Taryn îmi aruncă o privire cumplită, care acuză trădarea.

Cu chiu, cu vai, Cardan se ridică în picioare. Şi Balekin s-a ridicat şi traversează încăperea în grabă.

— Copilă, dacă nu mi-o dai, te despic în două, îi spune Balekin lui Taryn. Voi deveni înalt rege şi atunci îi voi pedepsi pe toţi cei care mi-au stat în cale.

Taryn întinde coroana şi privirile îi aleargă de la Balekin la Vivi şi la mine. Apoi se uită la toţi domnii şi doamnele care o urmăresc.

— Dă-mi coroana mea, spune Balekin, pornind spre ea.

Lordul Roiben îi sare în cale. Îl opreşte, înfigându-şi mâna în pieptul lui.

— Aşteaptă.

Nu şi-a scos arma, dar zăresc luciul cuţitelor sub haina lui.

Balekin încearcă să-i dea mâna la o parte, dar Roiben nu se clinteşte. Stafia şi-a aţintit arbaleta asupra lui Balekin şi toată lumea din încăpere e cu ochii la el. Regina Orlagh e la câţiva paşi distanţă.

Violenţa pluteşte în aer, ameninţătoare.

Pornesc spre Taryn ca să mă aşez în faţa ei.

Dacă Balekin îşi scoate arma, dacă renunţă la diplomaţie şi atacă pur şi simplu, întreaga încăpere pare gata să declanşeze o baie de sânge. Unii vor lupta de partea lui, alţii împotriva lui. Niciun jurământ făcut coroanei nu mai are importanţă acum şi unii nu se mai simt în siguranţă după ce au văzut cum şi-a ucis întreaga familie. I-a adus aici pe domnii şi pe doamnele tărâmului ca să le câştige loialitatea; până şi el pare să-şi dea seama că nu are şanse să o obţină dacă va provoca noi ucideri.

Mai mult, Stafia poate trage în el înainte să ajungă la Taryn şi Balekin nu poartă armură pe sub haine. Oricât de groase ar fi broderiile, acestea nu-l vor proteja de o săgeată ţintită spre inima lui.

— E doar o fată muritoare, spune el.

— Minunat banchet, Balekin, fiu al lui Eldred, spune regina Orlagh. Dar, din păcate, până acum a fost lipsit de distracţie. Fie acesta divertismentul nostru. În fond, coroana se află în siguranţă în această încăpere, nu-i aşa? Şi tu, şi fratele tău sunteţi singurii care o pot purta. Lasă fata să aleagă cui îi va da coroana. Ce importanţă are, dacă niciunul dintre voi nu vrea să-l încoroneze pe celălalt?

Sunt surprinsă. Credeam că regina Orlagh e aliata lui, dar, de fapt, mă gândesc că poate prietenia dintre Nicasia şi Cardan a convins-o să-l favorizeze pe el. Sau poate că nu fa vorizează pe

niciunul dintre ei şi nu vrea decât ca marea să dobândească mai multă putere, ştirbind puterea pământului.

— E ridicol, spune el. Cum rămâne cu explozia? Nu a fost suficient divertisment?

— Cu siguranţă mie mi-a trezit interesul, spune Lordul Roiben. Am impresia că l-ai rătăcit pe undeva şi pe generalul tău. Domnia ta nici măcar nu a început oficial, dar cert e că pare haotică.

Mă întorc spre Taryn şi-mi strâng degetele în jurul metalului rece al coroanei. Privită de aproape, e splendidă. Frunze le par să crească din aurul întunecat, par însufleţite, tulpiniţele lor se împletesc, formând o reţea delicată de noduri.

— Te rog, spun eu.

Încă e atât de mult rău între noi. Atât de multă furie şi trădare şi invidie.

— Ce faci? îmi şuieră Taryn.

Din spatele ei, Locke mă urmăreşte cu o sclipire ciudată în privire. Povestea mea tocmai a devenit şi mai interesantă şi ştiu că el ţine la poveşti mai mult ca la orice.

— Fac tot ce-mi stă în putinţă, spun eu.

Trag încet de coroană, dar, câteva secunde bune, Taryn o ţine ferm. Apoi îi dă drumul din mână, iar eu mă dau în spate, împleticindu-mă, cu coroană cu tot.

Vivi l-a adus pe Oak cât de aproape îndrăzneşte. Oriana se află în mulţime, îşi frânge mâinile. Trebuie să fi observat absenţa lui Madoc, probabil că se întreabă la ce m-am referit când i-am vorbit despre sacrificii.

— Prinţe Cardan, spun eu. Asta e pentru tine.

Mulţimea se dă în lături, făcându-i loc să treacă, lui, celui de-al doilea actor principal din această dramă. Vine şi se opreşte lângă mine şi lângă Oak.

— Opriţi! strigă Balekin. Opriţi-i imediat!

Scoate o sabie, e clar că i-a pierit cheful pentru jocurile politice. Peste tot, în sală, lumea îşi scoate săbiile cu un zgomot teribil, ca un ecou al gestului lui. În aer aud murmurul oţelu lui fermecat.

Întind mâna spre Piarză-Noapte în clipa în care Stafia dă drumul la săgeată.

Balekin se împleticeşte înapoi. Peste tot în încăpere, aud respiraţii întretăiate. Să tragi în rege, chiar dacă nu poartă

coroană, nu e puţin lucru. Apoi, când sabia lui Balekin se loveşte de covorul străvechi, observ unde l-a nimerit săgeata.

Mâna lui e pironită de masă cu o săgeată de arbaletă. O să geată care pare a fi făcută din fier.

— Cardan, strigă Balekin. Te cunosc. Ştiu că ai prefera să îndeplinesc eu munca dificilă a domniei, iar tu să te bucuri de putere. Ştiu că dispreţuieşti muritorii, bătăuşii şi neghiobii. Haide, nu ţi-am respectat mereu dorinţele, dar nu vei îndrăzni să mi te împotriveşti cu adevărat. Adu-mi coroana.

Îl ţin aproape pe Oak şi-i aşez coroana în mâini, ca să o poată vedea. Ca să se obişnuiască să o ţină. Vivi îl atinge pe spate, încurajator.

— Adu-mi coroana, Cardan, spune Balekin.

Prinţul Cardan îşi îndreaptă către fratele său mai mare aceeaşi privire rece şi calculată cu care a privit atât de multe alte creaturi înainte de a le smulge aripile din spinare, înainte de a le arunca în râuri sau înainte de a le izgoni cu totul de la curte.

— Nu, frate. Nu cred că ţi-o voi aduce. Cred că, dacă nu aş avea niciun alt motiv să mă împotrivesc ţie, aş face-o numai ca să-ţi fac în ciudă.

Oak îşi ridică privirea la mine, căutând confirmarea mea că face ce trebuie, înconjurat de atâtea strigăte. Dau din cap cu un zâmbet încurajator.

— Arată-i lui Oak, îi şoptesc eu lui Cardan. Arată-i ce trebuie să facă. Îngenunchează.

— Vor crede că… vrea să spună el, dar îl întrerup.

— Arată-i odată!

Cardan îngenunchează şi în mulţime se lasă tăcerea. Săbiile sunt puse înapoi în teacă. Agitaţia se domoleşte.

— O, dar ăsta chiar e divertisment, spune încet Lordul Roiben. Cine o fi copilul? Sau al cui o fi?

El şi regina Annet schimbă între ei zâmbete cât se poate de Unseelie.

— Vezi? îi spune Cardan lui Oak şi apoi face un gest nerăbdător. Acum, coroana.

Privesc în jur la domnii şi doamnele Tărâmului Zânelor. Nu văd niciun singur chip prietenos. Toţi par obosiţi, toţi aşteaptă. Chipul lui Balekin e înnebunit de furie şi el smuceşte săgeata, ca şi când ar fi mai degrabă în stare să-şi sfârtece mâna decât să îngăduie să se întâmple asta. Oak face un pas şovăitor spre

Cardan, apoi încă unul.

— Etapa a patra, îmi şopteşte Cardan, având încă impresia că facem parte din aceeaşi tabără.

Mă gândesc la Madoc, care doarme la etaj, la visele lui sângeroase. Mă gândesc la faptul că Oriana şi Oak vor fi despărţiţi cu sila ani de zile. Mă gândesc la Cardan şi la faptul că mă va urî atât de mult. Mă gândesc la greutatea faptului că voi juca rolul negativ în această dramă.

— Timp de un minut, îţi ordon să nu te mişti, îi şoptesc la rândul meu.

Cardan încremeneşte cu totul.

— Haide, îi spune Vivi lui Oak. Aşa cum am exersat.

Şi atunci, Oak aşază coroana pe capul lui Cardan, să se odihnească pe fruntea lui.

— Te încoronez. Glasul subţire, de copil, al lui Oak tremură. Rege. Înalt rege al Tărâmului Zânelor. Îşi întoarce ochii spre Vivi, spre Oriana. Aşteaptă ca una dintre ele să-i spună că s-a descurcat, că şi-a îndeplinit sarcina.

Toţi rămân cu gurile căscate. Balekin urlă de furie. Se aud râsete şi proteste indignate şi exclamaţii de încântare. Tuturor le plac surprizele, iar Făpturilor Văzduhului le plac aproa pe mai mult ca orice altceva.

Cardan se uită la mine cu o furie neajutorată. Apoi, după ce trece minutul precizat de ordinul meu, se ridică încet în picioare. Ura din ochii lui mi-e cunoscută, sclipirea lor e ca a unui foc înteţit, ca a unor cărbuni care ard mai aprig decât orice flacără. De data asta, o şi merit. I-am promis că va avea posibilitatea să lase în urmă curtea şi intrigile ei. I-am promis că va fi liber de toate astea. Am minţit.

Problema nu e că nu vreau ca Oak să fie înalt rege. Chiar vreau. Chiar va fi. Dar există o singură cale de a mă asigura că tronul va rămâne pregătit să îl primească până cândva învăţa tot ce trebuie să ştie – anume, altcineva trebuie să îl ocupe. După şapte ani, Cardan va putea să se retragă, să abdice în favoarea lui Oak şi să facă ce vrea. Dar, până atunci, va trebui să ţină cald tronul pentru fratele meu.

Lordul Roiben se lasă într-un genunchi după cum a promis.

— Regele meu, spune el.

Mă întreb care va fi preţul acelei promisiuni. Mă întreb ce ne va cere în schimb, acum că ne-a ajutat să-i dăm coroana lui

Cardan.

Şi atunci salutul acesta se înalţă în întreaga încăpere, de la regina Annet, la regina Orlagh şi la Lordul Severin. Din celălalt capăt, Taryn se holbează la mine, vizibil şocată. În ochii ei, cred că par nebună, pentru că am pus pe tron pe cineva pe care-l detest, dar nu am cum să mă justific. Plec genunchiul împreună cu toţi ceilalţi şi la fel face şi ea.

Toate promisiunile mele s-au împlinit.

O bucată de vreme, Cardan nu face decât să privească în jurul sălii, dar nu are de ales şi probabil că îşi dă şi el seama.

— Ridicaţi-vă, spune el, şi aşa facem.

Mă retrag, dispărând în mulţime.

Cardan a fost prinţ al tărâmului întreaga lui viaţă. Indiferent care şi-ar dori el, ştie ce se aşteaptă din partea lui. Ştie să-şi farmece publicul, să îl distreze. Porunceşte să fie strânse cioburile de sticlă. Să fie aduse pahare noi, să fie turnat iarăşi vin. Toastul pe care îl ţine – în cinstea surprizelor şi a avantajelor de a fi prea beat ca să te poţi arăta la prima încoronare – provoacă râsetele tuturor domnilor şi doamnelor. Şi, deşi observ că strânge paharul de vin în mână atât de tare, încât articulaţiile i s-au albit, îmi închipui că sunt singura care observă.

Totuşi mă surprinde când se întoarce cu faţa la mine, cu ochi scăpărători. Am senzaţia că ne aflăm numai noi doi în tr-o încăpere pustie. Îşi ridică iarăşi paharul, răsucindu-şi buzele într-o caricatură de zâmbet.

— Şi în cinstea lui Jude, care în noaptea asta mi-a oferit un mare dar. Un dar pe care am de gând să i-l plătesc cu aceeaşi monedă.

Mă străduiesc să nu tresar în mod vizibil, în timp ce paharele sunt ridicate în jurul meu. Clinchete de cristal. Iarăşi curge vinul. Iarăşi răsună râsete.

Bomba mă înghionteşte în coastă.

— Ţi-am găsit un nume de cod, îmi şopteşte ea.

Nici măcar n-am văzut când a intrat prin uşile încuiate.

— Ce nume?

Sunt mai obosită ca niciodată şi totuşi, timp de şapte ani de zile, nu voi avea cu adevărat ocazia să mă odihnesc.

Mă aştept să zică „Mincinoasa”. Îmi oferă un zâmbet pişicher, plin de mister.

— Cum ce nume? Regina.

Descopăr că tot nu ştiu să râd.

Epilog

Mă aflu în mijlocul magazinului Target, împing căruciorul în timp ce Oak şi Vivi aleg aşternuturi de pat şi cutii pentru mâncare, blugi mulaţi şi sandale. Oak priveşte în jur cu o uşoară confuzie şi cu încântare. Apucă tot felul de lucruri, le cântăreşte din ochi şi apoi le aşază la loc. În raionul de dulciuri, adaugă în cărucior tablete de ciocolată, alături de jeleuri, acadele şi bucăţi de turtă dulce glazurată. Vivi nu-l opreşte, aşa că nici eu nu mă bag.

E ciudat să-l văd pe Oak după ce coarnele i-au fost făcute prin magie să dispară, cu urechile la fel de rotunde ca ale mele. E ciudat să-l văd în raionul cu jucării, încercând o trotinetă, cu un ghiozdan în formă de bufniţă atârnat de-un braţ.

Mă aşteptam să fie dificil s-o conving pe Oriana să-l lase să plece cu Vivi, dar, după încoronarea lui Cardan, a fost de acord că e cel mai bine ca Oak să stea departe de curte câţiva ani. Balekin e întemniţat într-un turn. Madoc s-a trezit furios, descoperind îndată că momentul prielnic să obţină coroana trecuse.

— Deci chiar e fratele tău, nu? o întreabă Heather pe Vivi în timp ce Oak ţâşneşte pe trotinetă, zburând de-a lungul raionului cu felicitări. Poţi să-mi spui dacă e, de fapt, băiatul tău.

Vivi râde încântată.

— Am secrete, dar ăsta nu e unul dintre ele.

Heather n-a fost încântată de faptul că Vivi a apărut cu un copil şi cu o explicaţie încropită care să justifice faptul că trebuie să locuiască cu ea, dar nu i-a dat afară. A întins canapeaua, transformând-o într-un pat, şi au căzut de acord că Oak poate dormi acolo până când Vivi îşi va găsi o slujbă şi împreună vor putea să-şi permită un apartament mai încăpător.

Ştiu că Vivi n-are de gând să obţină un serviciu obişnuit, dar o să se descurce. O să se descurce chiar foarte bine. Dacă am fi trăit în altă lume, având în vedere ce părinţi am avut şi care e trecutul nostru, aş fi încurajat-o în continuare pe Vivi să aibă încredere în Heather şi să-i spună adevărul. Dar, deocamdată, dacă ea e de părere că trebuie să se ascundă, nu prea am

dreptul s-o contrazic.

Cât timp aşteptăm la coadă ca să achităm, iar Vivi îşi plăteşte partea ei cu frunze vrăjite ca să arate ca nişte bancnote, mă gândesc iarăşi la deznodământul banchetului devenit în coronare. La mulţimea de zâne care s-au ospătat şi au glumit. La modul în care toţi s-au minunat de Oak, care părea atât mulţumit, cât şi speriat. La Oriana, care în mod clar nu era sigură dacă să mă felicite sau să mă plesnească. La Taryn, care a rămas tăcută, gânditoare, ţinându-l strâns de mână pe Locke. La Nicasia, care l-a pupat îndelung pe Cardan pe obrazul lui regal.

Am făcut ce am făcut şi acum trebuie să înfrunt consecinţele.

Am minţit şi am trădat şi am învins. Doar de-ar fi cineva care să mă felicite.

Heather oftează şi-i zâmbeşte visător lui Vivi, în timp ce încărcăm cumpărăturile în portbagajul maşinii ei Prius. Întorşi la apartament, scoate din frigider nişte aluat de pizza de la magazin şi ne explică cum să preparăm combinaţii proprii.

— Mama va veni să mă vadă, nu? întreabă Oak în timp ce aşază bucăţi de ciocolată şi bezea pe aluatul său.

Îl strâng de braţ când Heather bagă mâncarea în cuptor.

— Bineînţeles. Gândeşte-te la timpul petrecut aici cu Vivi ca la o ucenicie. Înveţi ce trebuie să ştii şi apoi te întorci acasă.

— Cum o să-mi dau seama când am învăţat lucrurile astea, din moment ce acum nu le ştiu? întreabă el.

Întrebarea îmi sună ca o ghicitoare.

— Întoarce-te atunci când întoarcerea ţi se va părea o decizie dificilă, nu una uşoară, răspund în cele din urmă.

Vivi priveşte spre noi, ca şi când ar fi auzit şi ea. Pe chip i-a apărut o expresie gânditoare.

Mănânc o felie din pizza lui Oak şi îmi ling ciocolata de pe degete. E atât de dulce, că-mi vine să mă strâmb, dar nu mă deranjează. Nu vreau decât să mai stau cu ei câteva clipe, înainte să mă întorc în zbor în tărâm de una singură.

Descalec de pe armăsarul meu din rugină şi pornesc spre palat. De acum am odăi acolo – un salon vast, un dormitor ascuns îndărătul unor uşi duble, cu zăvor şi un spaţiu pentru garderobă, cu şifoniere goale. N-am de agăţat în ele decât hainele luate de la moşia lui Madoc şi alte câteva lucruri cumpărate la Target.

Aici voi locui, ca să-l am aproape pe Cardan, ca să mă folosesc de puterea pe care o am asupra lui, să mă asigur că totul va decurge cum trebuie. Curtea Umbrelor se va extinde sub castel, întreţinută atât de faptul că membrii ei vor fi spionii înaltului rege, cât şi de faptul că vor fi supraveghetorii lui.

Îşi vor primi aurul, direct din mâna regelui.

De fapt, singurul lucru pe care nu l-am făcut e să vorbesc cu Cardan. L-am lăsat numai cu câteva ordine, moment în care bine-ştiuta ură din privirea lui a fost suficientă ca să mă prefacă într-o laşă. Dar va trebui să stau de vorbă cu el în cele din urmă. Nu am nimic de câştigat dacă continui să amân acest moment.

Totuşi îmi croiesc drum spre odăile regale cu inima împovărată şi cu paşi de plumb. Bat la uşă şi un bărbat servitor cu aer afectat şi cu flori legate de barba sa blondă, împletită, îmi spune că înaltul rege s-a dus în sala mare.

Îl găsesc aici aşezat leneş pe tronul tărâmului, privind de pe podium. Suntem numai noi doi în întreaga încăpere. Paşii îmi răsună pe pardoseală, pe măsură ce traversez sala.

Cardan e îmbrăcat în pantaloni, o vestă şi, pe deasupra, încă o haină, pe măsura umerilor săi, care se îngustează brusc în talie şi coboară până la jumătatea coapselor. E făcută dintr-o catifea roşu-închis, cu porţiuni de culoarea fildeşului la revere, care se asortează cu nasturii aurii şi cu cataramele aurii de la cizmele sale înalte. La gât poartă un guler încreţit, din pene palide de bufniţă.

Cârlionţii bogaţi ai părului său negru îi încadrează chipul. Umbrele îi scot în evidenţă ascuţimea oaselor sale, lungimea genelor, frumuseţea nemiloasă a chipului său.

Mă îngrozeşte cât mult arată ca un adevărat rege al Tărâmului Zânelor.

Mă îngrozeşte imboldul pe care-l simt, de a pleca genunchiul înaintea lui, dorinţa de a-l lăsa să mă atingă în creştet cu mâna lui împodobită cu inele.

Ce am făcut? Atâta amar de vreme, nu a existat nimeni altcineva în care să am mai puţină încredere decât în el. Şi acum trebuie să mă iau la întrecere cu el, trebuie să dau dovadă de o voinţă pe măsura voinţei lui. Jurământul pe care l-a făcut nu pare un antidot suficient de puternic împotriva isteţimii lui.

Ce am făcut?

Însă nu mă opresc din mers. Îmi păstrez pe chip o expresie

cât mai rece cu putinţă. El zâmbeşte, dar zâmbetul lui e mai rece decât ar putea fi vreodată chipul meu încremenit.

— Un an şi o zi, îmi strigă el. Vor trece într-o clipită. Şi apoi ce te vei face?

Mă apropii de el.

— Sper că voi reuşi să te conving să rămâi rege până când Oak va fi pregătit să se întoarcă.

— Poate că voi prinde gustul cârmuirii, spune el pe un ton rece. Poate că nici măcar nu voi vrea să renunţ la tron.

— Nu cred că aşa se va întâmpla, spun eu, cu toate că am ştiut încă de la început că ar fi posibil.

Încă de la început, mi-am dat seama că poate va fi mai dificil să-l dau jos de pe tron decât a fost să îl urc.

Am o înţelegere cu el, care va ţine un an şi o zi. Am la dispoziţie un an şi o zi ca să ajung la o înţelegere în urma căreia Cardan va accepta să colaboreze şi în continuare. Şi niciun mi nut mai mult.

Zâmbetul lui se lărgeşte şi-i dezveleşte dinţii.

— Nu cred că voi un rege bun. Niciodată nu mi-am dorit să fiu rege şi în niciun caz un rege bun. Ai făcut din mine marioneta ta. Prea bine, Jude, fiică a lui Madoc, chiar voi fi marioneta ta. Tu vei conduce. Tu le vei ţin piept lui Balekin, lui Roiben, lui Orlagh a Mării de Jos. Tu vei fi seneşalul meu şi te vei ocupa de toate, iar eu voi bea vin şi voi stârni râsul supuşilor. Oi fi eu scutul neajutorat pe care l-ai aşezat în faţa fratelui tău, dar să nu te aştepţi din partea mea să încep să-ţi fiu util.

Mă aşteptam la altceva, poate la o ameninţare făţişă. Nu ştiu cum se face că asta e chiar mai rău.

Cardan se ridică de pe tron.

— Vino, ia loc.

Vocea lui e plină de perimejdii, abundă de ameninţări. Din crengile înflorite au răsărit ţepi atât de deşi, încât petalele abia se mai văd.

— Asta ţi-ai dorit, nu? mă întreabă el. Pentru asta ai sacrificat totul. Haide. E numai al tău.